LŐRINCZ L. LÁSZLÓ

A NAGY MÉSZÁRLÁS

Lőrincz L. László: A nagy mészárlás

A fedél Boros Zoltán és
Szikszai Gábor munkája

A meztelen istennő
1
Peter Landau a nagytükör elé állt és megfeszítette a karját. Ahogy az izomcsomók ugrándozni kezdtek a bőre alatt, elégedetten felsóhajtott. A vak is láthatja, nem feleslegesen strapálta magát hónapokon át a földszinti, lepusztult edzőteremben, ahol rajta kívül csak a hozzá hasonlóan megszállott, és főleg családtalan, egyedülálló fickók töltik a délutánjaikat. Még egyszer megugráltatta felsőkarizmát s éppen le akarta tűrni az inge ujját, amikor Ralston dugta be a fejét az ajtón.

Steve Ralston vigyorgott és az ajtófélfának támaszkodott, mint minden olyan esetben, amikor kellemetlen hírt kell közölnie valakivel. Mintha bizony ez az ajtófélfához támaszkodás valamennyit is enyhített volna a címzett keservein.

- Hogy s mint Peter? - tette fel a dögunalomig ismert kérdést, melyet óránként cirka negyvenszer eresztett meg az őrszoba különböző részei felé fordulva. A megszólítottak neveit természetesen a körülményeknek megfelelően váltogatva.
- Kösz, megvagyok.

Ralston ellökte magát az ajtófélfától, aztán gondterhelten rágott néhányat a szájában szenvedő gumin.

- Hazafelé?

Peter Landau ekkor kezdte gyanítani, hogy baj van. Ha Ralston azt kérdezi, hazafelé tart-e, akkor biztos lehet benne, hogy ezen a délutánon mindenüvé mehet, csak éppen haza nem.
- Gáz van? Ralston biccentett.
- Olyasmi.
- Éspedig?
- Hívat az öreg.

Landau kezében megállt a nadrágszíj, amelyet éppen abban a pillanatban készült összecsatolni a derekán.
- Biztos hogy engem?

- Amennyiben te vagy Peter Landau.

Landau sóhajtott, és bár nem szívesen tette, barátságos mosolyt varázsolt a képére.

- Nem tudod, miről van szó? Ralston megrántotta a vállát.
- Őszintén szólva nem. Nagy ügy nem lehet, mert akkor engem hívna. Peter Landau nem sejthette, hogy Steve Ralston ezúttal alaposan melléfogott. Ha sejtette volna, talán fel sem megy Butler hadnagy szobájába.

2

Amikor Landau belépett az ajtón, Butler morrantott valamit és csak annyit tett, hogy áttolta a szivarját szája egyik sarkából a másikba.

- Az a helyzet, őrmester, hogy bármennyire is kínos a dolog, túlóráznia kell. Landau megvonta a vállát.
- Nem kínos, csak... az edzőterembe akartam lemenni.
- Majd lemegy utána. Egyelőre fogjon egy kocsit és furikázzon ki a Park Avenue 12-höz. Landau homlokán felcsúsztak a hirtelen támadt ráncok.
- Hiszen az nem is a mi körzetünk!

Butler szívott egyet a szivarján, Landau pedig eltüntette a ráncokat a homlokáról.

- Mondom, kimegy a Park Avenue 12-höz, ott találja Perkins századost. Jelentkezik nála, megmondja, hogy én küldtem. Világos?

Bár egyáltalán semmi nem volt világos, Landau biccentett.

- Megtudhatnám, uram, miről van szó?
- Majd ott megtudja. Szóljon az irányítónak, adjon maga alá egy normális kocsit. Igyekezzék, ember, mert kezd tömegiszonyom lenni.

Landau megfordult, s anélkül ment ki a szobából, hogy köszönt volna. Úgy gondolta, mivel lejárt a hivatalos napi szolgálata, felesleges strapálnia magát.

3

A Park Avenue, bármennyire is szokatlannak tűnhet, a tengerparton futott végig gondosan elkerülve mindenféle parkot. Az éjszakai, kellemetlenül hűvös eső után kövér tócsák csillogtak a kockaköveken, s Landaunak minden ügyességére szüksége volt, ha nagyobb fékezések nélkül akart átbukdácsolni közöttük. Mivel mindig is utálta a felesleges csinnadrattát, nem kapcsolta be a szirénáját. Inkább arra gondolt, amint leteszi a szolgálatot, megiszik egy forró kávét és ha már úgyis erre jár, meglátogatja Dobias edzőtermét.

A 12-es számú ház előtt két rendőrautó szomorkodott a szürke délutánban. Az egyik kocsi oldalának támaszkodó fekete zsaru unottan a körmét piszkálgatta és épp csak felnézett rá, amikor besorolt mellé jük. Leállította a motort, zsebre vágta a slusszkulcsát, majd kikászálódott az ülésből.

Éppen a kétemeletes, meglepően jól karbantartott házacska homlokzatát kezdte vizsgálgatni, amikor a távolabb parkoló kocsi ablaka lecsúszott és valaki kidugta rajta a karját.

- Hé! Megtenné, hogy idefárad hozzám, fiatalember?

Landau sóhajtott és engedelmeskedett. Zsebre dugta a kezét, megcsörgette a kulcsait, aztán elindult. A szomszéd autónak támaszkodó zsaru méla világfájdalommal az arcán elnézett a feje felett és a házak felett lógó esőfelhőket tanulmányozta.

Ahogy a kocsihoz ért, halk kattanással kinyílott a hátulsó ajtó. Bár a kattanást sem felszólítás, sem újabb kérdés nem követte, az őrmester tudta, mi a dolga. Kétrét görnyedt és bepréselte magát a hátulsó ülésre.

A kocsiban ketten ültek: egy civil ruhás, vékony, élesarcú férfi és egy megtermett, szeplős képű, egyenruhás zsaru. Amikor megnyikkant alatta az ülés rugója, mindketten hátrafordították a fejüket, de csak a civil nyújtotta felé a kezét.

- Perkins százados. Landau őrmester?
- Az vagyok.
- Ő Murray hadnagy.

A szeplős képűnek a szeme sem rezdült. Perkins százados meghúzogatta a bajusza szélét.

- Mennyi idős ön, őrmester?

Bár Landaut alaposan meghökkentette a kérdés, nem mutatta, hogy meglepődött volna.

- Huszonöt, uram.
- Mikor végezte az Akadémiát?
- Három éve, uram.
- Eszerint, ha minden jól megy, jövőre kinevezik hadnaggyá.
- Ha minden jól megy, uram.

A szeplős képű kidugta az egyik ujját a kocsiból, s amikor megtermett

esőcsepp koppant rá, undorodva félrehúzta a száját.

- Mi a speciális szakterülete?

Landau, bár sejtette, hogy a hadnagy legalább annyira tudja, mint ő, engedelmesen válaszolt.
- A tűzesetek, uram.
- Erre specializálódott az Akadémián?
- Erre, uram.
- Szükségem lenne egy szakértőre. Feltehetően csak fél órát veszek el az idejéből. Van ellene kifogása?

Landau lélekben megvonta a vállát. Mi a fenét mondhatna erre?

- Nincs, uram.
- Menjen fel a lépcsőn a másodikra. Mondja, hogy maga Landau. Landau őrmester biccentett és becsapta maga mögött az ajtót.

4

A lépcsőházban sötét volt, mintha a tetők felett ólálkodó, szomorú felhők ráfeküdtek volná az ablakokra és kíváncsian bebámultak volna a házba A második emeletre érve Landau nekitámaszkodott a lépcsőház korlátjának és lepillantott a földszintre. A házgondnok ajtajának függönye mintha leheletnyit megmoccant volna. Sóhajtott és szemügyre vette az egyetlen ajtó egyetlen névtábláját. Emily Dors és Fred Dors hirdették a szürkésbarna üveglapra festett ezüstbetűk.

Papír zsebkendőt húzott elő a zsebéből, megtörölgette a homlokát, aztán megkopogtatta az ajtót. Bár fekete, kutyaorra emlékeztető csengőgomb szomorkodott az ajtófélfára szerelve, esze ágában sem volt megnyomni. Ha tűz volt odabent, úgyis rég kikapcsolták az elektromosságot.

Alighogy elhalt a kopogtatás, léptek csosszantak odabent, majd szélesre tárult előtte az ajtó. A küszöbön túlról barna, kreol képű férfi nézett vele farkasszemet.

Peter Landau jobbnak látta, ha ő kezdeményez. Csípőre tette a kezét és mosolyra igazította az arcát.
- Landau vagyok. Peter Landau.

A kreol képű sem meglepetést nem mutatott, sem örömet.
- Jöjjön be!

Landau engedelmeskedett. Meglepetten tapasztalta, hogy égnek odabent a villanykörték, amiből azonnal levonta a megfelelő következtetést: ennyi erővel akár a csengőgombot is megnyomhatta volna.

- Erre jöjjön!

Egyetlen pillanatig arra gondolt, leveszi a sapkáját, aztán mégiscsak a fején hagyta. Helyette néhány sietős lépéssel felzárkózott a kreol képű fickó mögé, aki éppen ebben a pillanatban kanyarodott be a bejárati folyosóból a nappali szobába. A kreol képű olyan hirtelen fordult hátra, hogy Landau ijedten a sapkájához kapott.
- Le Roy vagyok. Örülök, hogy itt van.

Én már közel sem annyira - gondolta magában Landau, bár valójában nem volt oka az elégedetlenségre.

Le Roy középtermetű, karcsú fickó volt, olyasféle, mint ő maga. Galambszürke, láthatóan nem konfekció öltönye arról árulkodott, hogy a zsaruk többségével ellentétben ad magára. És a fogai sem voltak sárgák a nikotintól. Felemelt mutatóujjával a nappaliból a hálóba átvezető ajtó felé bökött.

- Odaát van.
- Kicsoda?

A kreol bőrű nyomozó megsimogatta fekete, sörteszerű haját.
- Mondott magának valamit Perkins?
- Semmit.
- Semmit?
- Azonkívül, hogy jöjjek ide, semmit.
- Úgy tudom, ön a tűzesetek szakértője, igaz?

Peter Landau furcsa nyomást érzett a gyomra tájékán. Mi a fészkes fene ez az egész? Mióta csak belépett ide, egyfolytában szaglászik, hátha megérzi az eloltott tűz jellegzetes szagát, itt azonban csak valami furcsa, édeskés, cukorkaüzletre emlékeztető illat bolyong a levegőben.

- Megtudhatnám végre, miről van szó?

Le Roy kinyújtotta a karját és megfogta Landau csuklóját.

- Arra kérem, ha belép ebbe a szobába... vegyen mindent alaposan szemügyre. Két-három percig nem zavarja senki. Nézzen körül, aztán mondja meg, mit gondol a dologról.

Peter Landau, aki több száz égési és gyújtogatási esetnél végzett már vizsgálatot, döbbenten tapasztalta, egyáltalán nem akaródzik bemennie abba a másik szobába, pedig látszólag semmi nem indokolta a viszolygását. Nem áradt füst az ajtónyíláson át, lángok fenyegető játékát sem látta a falon, nem érezte sem a lángra kapott ágynemű, sem a közöttük szénné égett emberi test bűzét, és mégis, mintha valami azt súgta volna a lelke mélyén, ne lépjen be a Dors házaspár hálószobájába.

Landau őrmester azonban rendőr volt, olyasvalaki, aki gyerekkorától erre a pályára készült. Éppen ezért, bármennyire is szeretett volna a lelke mélyén szólongató hangra hallgatni, nem tehette.
Felállt és Le Roy biztató tekintetétől kísérve átsétált a másik szobába.
5
Ahogy átlépte a küszöböt, halkan becsattant mögötte az ajtó. Az orra előtt álló, támlájával felé néző hintaszék mintha leheletnyit megbillent volna.
Peter Landau megköszörülte a torkát. Biztos volt benne, hogy abban a hintaszékben ül valaki. Valaki, aki pillanatokon belül abbahagyja a hintázást és szembefordul vele.

Még egyszer megköszörülte a torkát, s közvetlenül a bejárati villanykapcsoló mellett a falhoz támaszkodott. Szeme végigfutott a padlón, a falakon, a széles franciaágyon, amelynek csak az egyik fele volt megvetve, a gyűrött párnán, a viharvert televízión, a félrecsúszott szőnyegeken. Hosszasabban elidőzött az ágy melletti konnektorokon, a kovácsoltvas állólámpán, a lámpa zsinórján, a képkereteken a falon. Aztán egyetlen lépéssel a hintaszék mögött termett, megmarkolta a támláját és erőteljes mozdulattal megfordította.

Készen rá, hogyha az a valaki, aki a karosszékben ül, rátámadna, megkaphassa tőle a magáét.

A szék megfordult, Peter Landau pedig azon nyomban leeresztette felemelt öklét.

Mert hiszen hogyan is lehetne összeverekedni néhány marék hamuval, ami valamikor, talán nem is olyan régen, még élő ember volt, s egy tökéletesen épségben maradt, feltehetően mumifikálódott alsó

lábszárral, amelyre ráadásul bolyhos, rózsaszínű zoknit húztak.

Nézte néhány pillanatig a hamuból mintázott emberi kontúrokat, aztán visszaállt a villanykapcsoló mellé és mélyeket szippantott az édeskés illattal terhes levegőből.

6

Le Roy enyhe mosollyal az arcán sétált be az ajtó. Mintha valami olyasmi lett volna ráírva, hogy na ugye, megmondtam, kiskomám, olyat látsz odabent, amitől eldobod magad. Igazam volt, vagy nem volt igazam?

Óvatosan megkerülte a hintaszéket, lapos pillantást vetett a zoknis lábra, majd elégedetlen sóhajtás kíséretében a franciaágy vetetlen részére ült.

- Jó, mi?

Érzelemmentesen, majdhogynem közömbösen csengett a hangja. Ahogy az ember egy, kedvenc újságjában megjelent; de távoli világokból érkezett furcsa hírt szokott kommentálni.

Landau eltolta magát a faltól és csípőre tett kézzel Le Roy elé állt.

- Mi a fészkes franc ez?

Le Roy felemelte a fejét. Landau meglepetten látta, hogy a bágyadt mosoly ellenére is keményen csillan a tekintete. Egyetlen pillanatra felködlött benne a gyanú, hogy talán Le Roy nem is az a nemtörődöm fickó, akinek láttatni szeretné magát.

- Jó kérdés. Ezt kérdezik tőlem a főnökeim, és ezt kérdem magától én is. Mi a fészkes franc ez?

Peter Landau egyetlen pillanatra elszégyellte magát. Hiszen ő a szakértő, vagy mi a fene, még akkor is, ha csak kölcsönben van egy másik körzetből. Zavartan megsimogatta az orra hegyét és immár teljes figyelmével a fél lábszár felé fordult.

- Ez az izé valaha... ember volt?
- Minden bizonnyal Mr. Dors.

- Honnan tudja, hogy éppen ő?
- Mert ő lakott itt - magyarázta Le Roy türelmesen. - Immár tíz éve egyedül.
- Mrs. Dors?
- Meghalt. Mr. Dors özvegyember volt, alig-alig mozdult ki a szobájából. Valószínűtlen, hogy másvalaki ült volna a hintaszékében.
Landau mély lélegzetet véve leguggolt a lábszár mellé.
- Ha jól értettem, az a feladatom, hogy állapítsam meg, mi történt Mr. Dors hálószobájában? Le Roy bólintott.
- Pontosan ez a feladata.
Landau gumikesztyűt húzott a kezére és elmélyülten vizsgálgatni kezdte a hintaszék lábtartóján heverő emberi maradványt.

Le Roy halkan fütyörészett a háta mögött.

7

Néhány másodperc múlhatott még csak el a vizsgálat kezdete óta, s Peter Landau őrmester máris kénytelen volt megállapítani, hogy életében nem találkozott még ilyen furcsa tűzesettel. Ha egyáltalán a tűzeset kategóriájába sorolható mindaz, ami ott hevert az orra előtt. Szerinte ugyanis éppen úgy nem volt tűzeset, mintha valakiben meggyulladt volna a pálinka a 27-ik utca sarkán. Vagy akár a gyomorégés.

Kinyújtotta a mutatóujját és még egyszer megérintette a lábszárat. Pár pillanatig elidőzött a rózsaszínű, viseltes, bolyhos zoknin, a fekete, perzselt felületen, ahol az égés abbamaradt. Maga elé képzelte, amint az emberi test tüzet fogott, a tűz végigszáguldott rajta, s hamuvá égette egészen a bal lábszára közepéig. Ott ismeretlen oknál fogva megállt, a lábszár elvált a testtől s épségben maradt a hintaszék lábtartóján.

Elvette az ujját a merev lábszártól és a szék karfájának lökte. A könnyű, bambuszból készített szerkezet enyhén megremegett, majd icipicit kilendült a helyéből. A hamukontúrok vele lendültek, ami arra engedett következtetni, hogy Mr. Dors elhamvadt teste egyszerűen beleégett a hintaszék fonott támlájába.

Amikor megfordult és felegyenesedett, enyhe döbbenet ült a szemében. Megrázta a fejét, széttárta a karját, majd csüggedten leeresztette.

- Fogalmam sincs róla, mi történhetett itt, uram - mondta őszintén. - Életemben nem találkoztam még hasonlóval.

8

Le Roy az ajtóhoz sétált és kidugta rajta a fejét.

- Megkérhetném, Frank, hogy szerezzen valahonnan két kávét?

Aztán meg sem várva a választ, visszacsüccsent a helyére, szemét Landaura függesztve.

- Azt mondja, sosem látott még hasonló csodát?

Landau lehúzta a gumikesztyűjét és egy papír zsebkendővel megtörölgette a kezét.

- Tudja, mire emlékeztet engem ez az egész? A római katonára Pompeiben.
- Hm.
- Vagy még inkább azokra a szerencsétlenekre, akiket az utcán ért a hirosimai atomtámadás. Akiknek a kontúrjai beleégtek a betonfalakba, vagy a járdába.

Le Roy felemelte a mutatóujját.

- Na, látja, ez már jobb. A pompeji katonát egyszerűen beborította a vulkáni hamu, iszonyatos szobrot készítve belőle. A mi esetünkben viszont jószerével semmi nem maradt az áldozatból.
- Csak az egyik lába.
- És a zoknija. Ön szerint mennyi hamu maradhatott Mr. Dorsból? Landau önkéntelenül végigpillantott a szürke kontúrokon.
- Tíz dekánál aligha több.
- Tudja, hogy az emberi testnek hány százaléka víz?
- Úgy hatvan körül. Egyáltalán nem is szabadna elégnie.
- Ami pedig Hirosimát illeti - sóhajtott Le Roy -, tudja, mi préselte a szerencsétleneket a betonhoz?

Landau megvonta a vállát.

- Az iszonyatos hőhatás és a lökés ereje. Egyszerűen beleolvadtak a járdába. Itt azonban aligha lehet erről szó...
- Miért nem?
- Hol volt itt hőhatás, vagy pláne lökéshullám? Ha hőség lett volna idebent, megolvadt volna a szoba, vagy legalábbis a karosszék. Látja a

háttámlát? De akár az egész széket említhetném. Valami nádfonat, vagy mi a szösz...
- Speciális pálmafajta. Malajziában készítenek belőle bútorokat. Csak hasonlít a bambuszra, de ha jobban megfigyeli, mégis más. A bambusz üreges, ez pedig nem.
- Ezzel együtt azonnal el kellett volna égnie.
- Nem is vitás. De nem égett el. Eszerint nem volt idebent jelentős hőhatás.
- Ezt komolyan mondja?

Landau ingerülten megcsóválta a fejét.

- Mi mást mondhatnék? Képzelje csak el, ez a pasas ott ült a maláji pálmaszékén és nézte a televíziót. Apropó... televízió! Működött, amikor felfedezték a...
- Működött.
- Zárlat, vagy hasonló?
- Semmi.
- Szóval, Mr. Dors nézte a televíziót, aztán egyszerre csak ripsz-ropsz hamuvá égett úgy, hogy még a koponyája sem maradt meg. Ugyanakkor egy csontszáraz pálmaszék a feneke alatt meg sem perzselődött.
- Honnan tudja?
- Nincsenek rajta perzselésnyomok. Teljesen kizártnak tartom, hogy bármiféle láng-, vagy hőhatás érhette volna. Ha láng éri, megperzselődik, ha hő, megolvad minden a környéken... Itt pedig...

Legyintett és abbahagyta.

Le Roy a rózsaszínű zoknira bámult.

- Tudja, hány fok kell ahhoz, hogy elégjenek valakinek a csontjai?
- Persze hogy tudom. 1600 felett. A krematóriumokban órákig hamvasztanak, s a végén még így is úgy kell összezúzni a csontokat. - Szinte vádlón Mr. Dors körvonalaira mutatott. - Tudja, hány úgynevezett szénné égett fickót láttam már életemben? És nem véletlenül hangsúlyozom a szénné égett kifejezést. Az újságírók és laikusok imádják az ilyesfajta szófordulatokat, pedig ha tudnák, mennyire messze járnak a valóságtól. Mindenkire rámondják, hogy szénné égett, aki valamennyire is megfeketedett a lángoktól.
- Roppant érdekes, amit mond - vakargatta tűnődve a feje búbját Le Roy. - Eszerint ön is egyetért velem abban, hogy abszolút természetellenes, ami itt történik. Mr. Dorsnak nem lett volna szabad

elhamvadnia, vagy ha elhamvadt, hát vele kellett volna égnie az egész szobának. Így van?
- Tökéletesen.

Landau még egyszer rápillantott a néhai Mr. Dors körvonalaira. Mintha egy őskori festő pingálta volna rá a nádfonatra.

- Ön szerint mi minden égethet halálra bezárt szobában egy embert? Olyasmire gondolok, ami kívülről jön.
- Akármi - mondta lakonikusan Landau. - A gömbvillámtól kezdve egészen odáig, hogy pajkos gyerekek belőnek egy égő nyilat az ablakon.
- Az ablakok zárva voltak.
- Akkor a nyíl-elméletet el kell vetnünk. Kár, pedig tetszett nekem.
- Ráadásul - emlékeztetette Le Roy -, a második emeleten vagyunk.
- Eszerint maradna a gömbvillám. Az bejön akkor is, ha csukva van az ablak.
- Például hol?
- Például a konnektoron. De volt már rá példa; úgy átment az ablaküvegen, hogy még csak meg sem olvasztotta.
- Ön látott már gömbvillámot?
- Csak a hatását. Nem is egyszer. Mit mondjak, nem volt felemelő látvány. Úgy összecincálta a környéket, hogy öröm volt nézni.
- Megölt valakit?
- Nem emlékszem pontosan a férfi nevére, de pillanatnyilag azt hiszem, nem is fontos. Ő is a tv előtt üldögélt és nem is kelt fel többé. Akkora lyukat fúrt a szerencsétlenbe, mintha ágyúgolyó kapta volna telibe.
- Megégette?
- Nem túlságosan. De egy másikat alaposan elintézett. Arra inkább ráillett volna, hogy szénné égett.
- El tudja képzelni, hogy gömbvillám végzett Mr. Dorssal? Landau megrázta a fejét.
- Eddigi ismereteim alapján nemigen.
- Akkor még mi jöhetett kintről?
- Talán a mexikói tűzkígyó - morogta Landau.
- Az mi?
- Tűzoltóbabona. Ha valamire nincs megoldás, akkor azt szokták mondani: a mexikói tűzkígyó csinálta.
- Valóban létezik ez a tűzkígyó?
- Ezt inkább egy mexikóitól kellene megkérdeznie. Mexikóban sok minden létezhet, amiről mi nem tudunk.
- Hagyjuk akkor a kívülről jövő okokat. Milyen belső okai lehetnek annak, ha valaki szénné ég? Bocsánat, hogy ez a laikus kifejezés jött a

nyelvemre.
- Például hogy ágyban dohányzik az illető. Esetleg hintaszékben.
- Mr. Dors nem dohányzott.
- Biztos benne?
- Egészen biztos. Nem találtunk cigarettát a lakásban, sőt gyufát sem, és öngyújtót sem. Még a gázt is elektromos gyújtóval gyújtotta be.
- Okozhat balesetet elektromos szikra is.
- A hálózat sértetlen. A konnektorokon és kapcsolókon nincsenek égésnyomok. A hűtőszekrény ép, nem volt áramkimaradás, még a televízió is működött, amikor megtalálták a holttestét.

Landau feltartotta a kezét.

- Feladom.

Le Roy néhány pillanatig a levegőbe bámult, aztán megveregette Landau vállát és kezet fogott vele.

- Mindenesetre köszönöm, hogy eljött, őrmester. Sokat segített... Kérem, adja át az üdvözletemet Butler hadnagynak. Apropó, a kávéja. Jöjjön, igyuk meg együtt. Úgy értesültem, kiváló eredménnyel végezte az Akadémiát. Nem ismert egy fickót, akit csak úgy közönségesen Halloweennek hívtak?

Landau már lefelé haladt a lépcsőn, amikor még mindig azon töprengett, vajon mi az ördög volt az, ami megakadályozta benne, hogy komolyan vegye Mr. Dors halálát? Talán a groteszk lábszár a rózsaszínű zokniban?

Bevágta magát a járőrkocsiba, beindította a motort, az ablaktörlőt, s a vigasztalanul szemerkélő esőben elindult a kapitányság felé.

9

Le Roy még azután is hosszú percekig az ajtót bámulta, hogy becsukódott a távozó Landau őrmester mögött. Volt valami a kölyökképű, izmos fiatalemberben, ami nem tetszett neki. Mintha túlságosan is könnyedén venne olyan komoly, sőt mondhatni komor dolgokat, mint a tűzhalál. Persze, aki százszámra lát megégett holttesteket, nemigen akad ki tízdekányi emberi hamu és egy épen maradt lábszár látványától.

Letette a kávéscsészéjét és Frank együtt érző tekintetétől kísérve

visszabandukolt a szobába. Felemelte a telefont, mielőtt azonban tárcsázott volna, a hintaszék lábtartóján nyugvó szomorú maradványra pillantott, mintha tőle kérne engedelmet a telefon használatára.

- Olivia?
- Te vagy az, Chris?
- Kit vártál?

A lány a vonal végén elnevette magát.

- Csakhogy előkerültél. Mentél valamire?
- Épp az imént hagyott itt Peter Landau.
- A tűzszakértő? Hasznavehető?
- Érdekes fickó.
- Tehát nem ér semmit. Előre megmondhattam volna. Mit kezdhetne egy közönséges tűzszakértő a spontán égéssel?
- Ennek ellenére tetszik nekem a fickó. Adandó alkalommal...
- Ugyan már, Chris! Megint a nyakunkra hoznál valakit? Emlékezz csak arra a pasasra...
- Ez nem olyan. Nyitott fickó, jó humorérzékkel megáldva.

A lány hangja egy fokkal barátságtalanabb lett.

- Akkor csak igyekezz. Várlak.

Le Roy békülékenyen belecuppantott a kagylóba, aztán mielőtt még felhangzott volna a lány nevetése, letette.

Visszaült az ágy szélére és immár egyedül és zavartalanul koncentrálni próbált. A rózsaszínű zokniba bújtatott láb mintha megpróbált volna segíteni neki.

10

A hullámos hajú, fekete szemű férfi belépett a telefonfülkébe, felvette a telefonkönyvet és forgatni kezdte a lapjait. Közben a szeme sarkából mindaddig a környéket pásztázta, amíg csak meg nem bizonyosodott róla, tiszta-e a levegő.

A telefon hosszasan csengett, s amikor végül felvették a kagylót, nem szólt bele senki.

A férfi nem lepődött meg a dolgon. Még egy pillantást vetett a legközelebbi utcasarok felé, aztán megköszörülte a torkát.

- Hmmmm. Én vagyok. Barnes.

Csak a vonal zümmögött a fülébe s mintha valakinek a távoli szuszogását hallotta volna hosszú mérföldeken túlról.

- Itt Barnes.

A szuszogás abbamaradt. Helyette öreges, reszelős hang szólalt meg, olyan tisztán, mintha gazdája is a fülkében szorongott volna.

- Beszéljen.
- Azt hiszem, vége. Elmúlt a veszély.
- Eltávozott a környékről?
- El.
- Követte?
- Úgy gondoltam, nem szükséges. Rendőrségi kocsival volt, visszament vele a kapitányságra. Az öreges, magabiztos hang egyszerre csak, minden átmenet nélkül panaszkodásba csapott át.
- Nyugtalan vagyok, nagyon nyugtalan.

A fekete szemű férfi ismét az utcasarkokat vette szemügyre.

- Nincs oka rá - mondta halk, nyugtató hangon.
- Én mégis az vagyok. Nem megy a fejembe, miért éppen őt szedte össze Le Roy.
- Véletlen. Merő véletlen.
- Nem hiszek a véletlenekben. És jobban tenné, ha maga sem hinne bennük.

A hullámos hajú megérezte a szavak mögött bujkáló fenyegetést. Borzongás futott végig rajta, olyannyira, hogy elkapta a szemét a lassan közeledő citromsárga autóról.

- Öné a felelősség, Barnes. Tudja, ez mit jelent?

A hullámos hajú tudta. Megvárta, amíg a citromszínű kocsi eltűnik az esőfüggöny mögött, aztán kilépett a telefonfülkéből.

Peter Landau, miután elvégezte fekve nyomás adagját, ráfeküdt a láberősítő gépre, de ahelyett, hogy megkezdte volna rajta a munkát, egyre csak Neely Smith feszes combjain és izmos fenekén futkosott a tekintete. A lány látszólag ügyet sem vetett rá: minden igyekezetével azon volt, hogy alaposan megmozgassa magát. Landau régtől fogva csodálta Neelyt; tetszett neki formás, izmos teste, s az az igyekezet is, amellyel estéről estére az inkvizíciós szerszámok közé vetette magát. Úgy általában minden tetszett neki Neelyn, talán csak szürke, éles tekintete zavarta egy kicsit. Ami persze annak is betudható - magyarázgatta magának - hogy a barna bőr és a szürke szem közötti kontraszt nyugtalanítóan hat az idegrendszerre.

Amikor végzett az előírt penzumokkal, kisétált a teremből, nekitámaszkodott a folyosó falának és a törülközője szélét babrálgatta egészen addig, amíg csak a lány fel nem bukkant a folyosó végén. Világosszürke szemét Landaura szegezte, s elmosolyodott, mint mindenki, aki ismerősre lel egy néptelen folyosón.

- Mizujs, Peter?

Landau szeme lecsúszott a lány szinte szabadon himbálódzó mellére, aztán gyorsan elkapta a tekintetét.

- Beszélni szeretnék veled, Neely.
- Itt és most?
- Ha lehetne.
- Miről van szó? Csak nincs valami baj?

Peter elmosolyodott.
- Csak lesz.

A lány meghökkent.

- Lesz? Mikor?
- Ha nem jössz el velem ma este vacsorázni. Neely Smith a falhoz támaszkodott.
- Komolyan mondod?
- A legkomolyabban.

Neely szeme elködösült. Peter csak remélni merte, hogy a boldogságtól. Már-már arra gondolt, hogy a lány is régóta vár erre a pillanatra, nemcsak ő.

Neely sóhajtott és mint ártatlan, túlfejlett kamaszlány, aki még nem sokat tud az élet dolgairól, visszarázta félig kibuggyant melleit a trikója alá. Aztán Peterre mosolygott és megszorította a csuklóját.

- Baj van, Peter.

Peter Landau torkában megszorult a levegő. Érezte, hogy súlyos, rá mindenképpen hátrányosan ható vallomás következik.

- Micsoda? - nyögte a legrosszabbra számítva.
- Van valakim, és én rohadtul hűséges vagyok hozzá. Ez a helyzet fehéren-feketén. Peter Landau őrmester úgy érezte, rászakad a folyosó mennyezete.

12

A mennyezet azonban nem szakadt rá, sőt még a repedések sem lettek vastagabbak. Megtörölgette a homlokát, aztán megpróbált néhány értelmes szót kitolni a száján.
- Hát ez... aztán... valóban rossz hír - nyögte ki végül. - Nem lehetne mégiscsak...? A lány szemében megcsillant a szánalom.
- Nagyon sajnálom, Peter.
Landau sóhajtott és megvonta a vállát.
- Ilyen az én formám. Megtetszik valaki, és az is... -Lenyelte az utolsó szót, és önkéntelenül is a lány formás, kerek melleire pillantott. - Ne haragudj, Neely, ma rossz napom volt. Attól tartok, ha tovább erőlködöm, csak még ráteszek egy-két lapáttal.

Legszívesebben máris ment volna, hogy a hideg zuhany alá állva mindörökre kimossa a fejéből Neely kerek melleit és izmos fenekét, csakhogy ezúttal a lány volt az, aki megakadályozta benne.
- Segíthetek... valamiben?

Peter Landau megrázta a fejét. Most hogy végre tisztázódott a dolog Neelyvel, még ha megközelítőleg sem úgy, ahogy szerette volna, nagy-nagy nyugalom szállt rá.
- Tudod, zsaru vagyok, és a zsaruk mindig tele vannak problémával. Ma is volt egy ügyem... ami enyhén szólva kiborított. Megégett egy öreg bácsi. Egészen pontosan hamuvá égett. Ráadásul fogalmunk sincs róla, hogyan történt a dolog.
A lány együttérzően bólintott.
- Hát ez kellemetlen. Azért, azt hiszem, majd csak megoldja valaki a

rejtélyt...
Landau őrmester ekkor maga számára is váratlanul, határozottan előremeresztette az állát.
- Én oldom meg!
Nemcsak ő lepődött meg a kijelentésén, hanem a lány is. Talán még jobban is, mint a helyzet megkívánta volna.
- Te?
Landau érezte, hogy már nincs visszaút.
- Én.
Neely mellei ismét kibuggyantak a trikóból, ahogy a fiú felé hajolt.
- Hogy képzeled a dolgot?
Peternek fogalma sem volt róla, hogy képzeli. És arról sem, ki az ördög sugalmazta neki az iménti ostoba hetvenkedést.
- Visszamegyek a tett színhelyére és még egyszer körülnézek. Neely megcsóválta a fej ét.
- Én ugyan nem sokat értek a rendőrségi munkához, de általában nem szokták jó néven venni, ha valaki kéretlenül belekontárkodik mások dolgába.

Landaunak észre kellett volna vennie, hogy Neely olyat is mondott, amit különben nem lett volna szabad tudnia, de erős felindulásában csak saját szavaira koncentrált.

- Márpedig visszamegyek. Van ott valami, ami nem tetszik nekem.
- Micsoda?

Erre persze nem tudott válaszolni. Végeredményben semmi nem tetszett az egész hülye Dors- ügyben.
A lány ezúttal nem igazgatta vissza a melleit. Sőt mintha szántszándékkal még kijjebb rázta volna őket.

- Peter?
- Igen?
- Áll még a vacsorameghívásod?
Peter Landau eltátotta a száját a meglepetéstől.
- Hát... persze. Azaz... miért ne állna? Csak nem értem... A lány felnevetett.
- Azt nem mondtam, hogy vacsorázni se szeretnék veled.

Landau a falnak dőlt és kitört belőle a kacagás. Észre sem vette, hogy Neely nagy, közös nevetésük közben hozzábújik és az arcához dörzsöli az arcát.

Porgy étterme a hétköznap ellenére is dugig volt vendéggel. Szerencsére Peter egy korábbi esetből kifolyólag jól ismerte a szénfekete tulajdonost, így néhány percnyi kényszerű téblábolás után mégiscsak helyet kaptak egy eldugott sarokasztalnál. Ahogy végigvonultak a vacsorázók között, Peter figyelmét nem kerülték el a mohó tekintetek, amelyek az előtte vonuló, csípőjét himbáló Neely fenekét simogatták. Sóhajtott és helyet mutatott Neelynek. A lány hálásan rámosolygott, majd belecsüccsent az ódivatú, fonott háttámlájú karosszékbe.

Már a sültnél tartottak és még mindig nem alakult ki köztük meghitt beszélgetés. Bár mindketten megpróbálkoztak vele, valahogy nem akart sikerülni. Úgy ültek egymással szemben, mintha házasságközvetítő hozta volna össze a randit, s mindketten már az első percben megállapították volna, nincs mit kezdeniük egymással, s immár csak az órát figyelik, hogy mikor tudnak megszabadulni a kellemetlen helyzettől.

Végül is Neely volt az, aki megunta a dolgot. Átnyúlt az asztalon és megszorította Landau csuklóját.

- Bocsáss meg, Peter, nem kellett volna.
- Mit?
- Ilyen ostoba helyzetbe hoznom téged. Landau egy csapásra megsajnálta a lányt.
- Ugyan már, Neely, néha a barátaimmal is elmegyek vacsorázni.
- Olyankor miről beszélgettek?

Landau már-már kibökte, hogy többnyire lányokról, de még idejében meggondolta magát. Megveregette Neely kezét és ráemelte a poharát.

- Tudod mit? Egyáltalán nem bántam meg, hogy eljöttem veled.
- Kösz, Peter.

A lány félig itta a borát, aztán mintegy véletlenül megkérdezte.

- Ugye csak tréfáltál ott a folyosón?
- Tréfáltam? Mivel kapcsolatban?
- Hát amit arról a tűzesetről mondtál.
- Mit mondtam?
- Hogy visszamész a helyszínre.
- Miért tréfáltam volna?

- Megbocsátasz egy pillanatra?

Landau udvariasan felállt, hogy segítsen neki kikászálódni az asztaluk mögül. Aztán egészen addig figyelte, amíg csak el nem tűnt a toaletthez vezető folyosó függönye mögött. Közben számtalanszor feltette magában a kérdést: vajon miért van az, hogy valahányszor kezd beleszeretni valakibe, azon nyomban kiderül, hogy már foglalt az illető.

14

Neely Smith a látszat ellenére sem vonult a mosdóba, hanem a folyosó falára szerelt telefonkészülékhez lépett. Tárcsázott, majd megvárta, amíg belereccsen a kagylóba a jól ismert hang.

- Neely vagyok - mondta, s a falhoz támaszkodott.
- Neely? Mondtam, csak akkor hívjon, ha valami baj van.
- Az van.

Döbbent csend fogadta a bejelentését. Neely biztos volt benne, amíg a csend tart, bekapcsolnak a vonal végén egy magnetofont.

- Miről van szó?

Neely beszélni kezdett. Szinte szó szerint visszamondta a párbeszédet, ami közte és Landau között zajlott a konditerem folyosóján. Amikor befejezte, elhallgatott. Várta a szidalmat vagy a tanácsokat.

Az öreges, recsegő hang azonban szemernyivel sem volt barátságtalanabb, mint máskor.

- Nincs semmi baj, Neely. Még rendbe lehet hozni mindent.
- Köszönöm, uram. Milyen megoldást válasszak?
- Feküdjön le vele. Előbb-utóbb úgyis meg kell tennie. Közben figyeljen, és tegye a dolgát.

A lány visszaakasztotta a kagylót. Bement a WC-be és a falitükör előtt rendbe hozta az arcát. Aztán arra gondolt, nem is lesz egészen kedve ellenére lefeküdni Peter Landauval.

A gondnoklakás ajtaját ezúttal is függönyök takarták, gondosan elzárva a betolakodni szándékozó fény útját. Landau óvatosan zsebébe süllyesztette a jobb kezét, míg a ballal megkocogtatta az ajtó üvegét.
Amíg az azonnal felhangzó, csoszogó léptek elértek a küszöbig, volt ideje végiggondolni, mit is akar tulajdonképpen. Bár a lánynak azt mondta, körül szeretne nézni a környéken, s abban a pillanatban a környék alatt még ő is Mr. Dors szobáját értette, idejövet kénytelen volt elállni a tervétől.

Soha, senki nem bocsátaná meg neki, ha kiderülne, hogy engedély nélkül betört egy másik körzet területére. Úgy kivágnák a rendőrségtől, hogy a lába sem érné a földet.

Akkor viszont mi a fenét tegyen?

Első lépésként elbeszélget a gondnokkal. Ebből különösebb baja nem lehet: ha lebukik, nyugodtan mondhatja, hogy eszébe jutott valami és a Le Roy nevű zsarut kereste.

Amíg a gondnok odabent a kulccsal és a biztonsági lánccal bajlódott, Landau előkészítette a stratégiáját. Mindenesetre bőven hagy egérutat a maga számára, ha menekülnie kellene.
Az ajtó résnyire nyílt s két vastag, sokdioptriás szemüveglencse bukkant fel a nyílásában.
Landau a zsebébe nyúlt, előkapta a jelvényét és megvillantotta a fickó orra előtt.
- Rendőrség.
Abban bízott, a sokdioptriás pasas nem fogja észrevenni, hogy egy másik körzet száma díszeleg a címer alatt.

Nem is vette észre. Morgott valamit, sóhajtozott, aztán kelletlen lánccsörgés közepette kitárta előtte az ajtót.

- Jöjjön be!

Landau belépett a káposztaszagtól bűzlő helyiségbe, amelyről nem is tudta hirtelenjében eldönteni, szoba-e vagy konyha. Gyakorlott szeme azonnal felfedezte a szag forrását, egy lapos, piros lábast a gáztűzhelyen. A szemüveges a tűzhelyhez botorkált, s a lábasból kiálló fakanállal kavart egyet a káposztán.

Landaunak nem voltak illúziói a lerobbant bérházak gondnokaival

kapcsolatban, így aztán kellemes meglepetés érte. A pirospozsgás, óriási csecsemőre emlékeztető fickó lejjebb csavarta a gázt a lábas alatt, aztán barátságosan a zsaru felé intett.

- Eszik velem egy adagot? Igazi lengyel káposzta. Ahogy Vilnóban csinálták a háború előtt.
- Maga lengyel?
- Az apám még az volt. Én is ott születtem, csak a háború után jöttünk át a tengeren. De a káposztakészítést megtanultam az apámtól. Nos, velem tart?

Landau mosolyogva nemet intett,
- Éppen vacsora után vagyok.

Az óriáscsecsemő megvonta a vállát.
- Kár. Akkor feltehetően soha nem fogja megtudni, milyen egy igazi, vilnói káposzta.

Aztán, mintha a világ legtermészetesebb dolga lenne, kihúzott egy tányért a mosogató melletti szennyeshalomból és telemerte káposztával. Kissé erős illata volt, talán a Landau számára ismeretlen fűszerekből.

A házfelügyelő letelepedett a konyha közepén álló asztalkához és intett az őrmesternek, üljön vele szembe. Landau engedelmeskedett. Megvárta, amíg az óriáscsecsemő lenyel néhány kanállal, s csak ekkor látott a kérdezősködéshez.

- Tudom, hogy hülyeség, amit kérdezek, de maga itt a gondnok?
- Nem is olyan hülyeség, mert nem én vagyok. Hivatalosan a feleségem, ő azonban már két hete nincs idehaza. Az anyját látogatja New Orleansban.

Landau hátradőlt a székén.

- A Dors-üggyel kapcsolatban szeretnék feltenni néhány kérdést. Például, szeretném, ha elmondaná, milyen ember volt a megboldogult.

A csecsemőképű vágott egy szelet kenyeret, kitörölgette vele a tányérját, aztán elégedetten böffentett.
- Olyan mint más. Jött-ment, de többnyire csak odafent volt a szobájában. Várta a halált. Landau meghökkent.
- Ezt hogy érti?
- Ahogy kell. Az ilyen nyugdíjasok, mint amilyen ő is volt, csak a

halált várják. Felveszik a pénzüket a segélyzőtől aztán várnak. Várják, hogy a következő havi pénz érkezik-e előbb, vagy a halál.

Landau ki sem nézett volna a csecsemőképűből ilyen filozófiai mélységet. Persze lehet, hogy csak a vilnói káposzta mozgatta meg az agyát.

- Tudja mi volt Mr. Dors mielőtt nyugállományba vonult volna? A csecsemőképű odébb lökte maga elől a tányérját.
- Persze hogy tudom. Egy építési irodán dolgozott.
- Mint micsoda?
- Mint tisztviselő.
- Mikor halt meg a felesége?
- Cirka tíz éve. Napra pontosan tudtam a dátumot, de már elfelejtettem.
- Járt valaki Mr. Dorshoz? Úgy értem, voltak-e látogatói?

A férfi megrázta a fejét.

- A postáson kívül senki. Őt külön megkérte, hogy vigye fel a postáját, mert a kölykök felfeszegetik a szekrényeket és kilopnak belőle mindent. Más nemigen. Azaz...

Landau felkapta a fejét.

- Mondott valamit?
- A fekete lány néha megfordult nála.
- Ki az a fekete lány?

A csecsemőképű felállt, az ajtóhoz sétált, kitárta és kinyújtott karját a lépcsőház félhomályába merítette.

- Ott.

Az emeletekre vezető korlát árnyékában, a lépcsőház sarkában barna, szinte láthatatlan ajtó bújt meg, amely mögött feltehetően a gondnokéhoz hasonló lakás rejtőzködött. Az ajtó kopott barnasága olyannyira beolvadt a környezetébe, mint a pattanóbogár.

- Úgy érti, ott lakik?
- Aha. De már vagy két hónapja nem láttam.
- Az meg hogy lehet?

A férfi csípőre tette a kezét.

- Nem mozdul ki a vackáról. Csak éjszaka. Mint az éjszakai pillangók.

Landau habozott néhány pillanatig, majd úgy döntött, ha már itt van, megpróbál beszélni a lánnyal is. Elköszönt a káposztaszakértőtől s indult volna a barna ajtó felé, de a gondnok hirtelen utána nyúlt és megragadta a karját.

- Vigyázzon!
- Mire?
- A lányra. Boszorkány. Kígyókkal lakik együtt. Saját szememmel láttam. Kint állt az ajtóban, ott, a küszöbön, és egy kígyó tekergőzött a nyaka körül. Befutottam a keresztért, leakasztottam a falról és megfenyegettem vele.

Landau megtörülgette a homlokát.

- Gondolja, hogy itthon van?
- Napközben mindig itthon van. Csak éjszaka jár el. Éjfél körül. Na, viszlát. Alighanem eszem még egy tányér káposztát.
Mielőtt az őrmester felocsúdhatott volna, becsattant mögötte az ajtó.
16
Landau megigazgatta a derékszíját, vett egy mély lélegzetet, majd a lepattogzott festékű ajtóhoz lépett. Mielőtt a csengőgombra tette volna az ujját, hátrapillantott a válla felett. A gondnok ajtaján nem mozdultak a függönyök.

Elszántan megnyomta a gombot. Hiába várta azonban, hogy a csengő hangja kiszűrődjék a szobából.
Tett még néhány tétova kísérletet, aztán az ajtófélfának támaszkodott. Vagy nincs itthon a lány, vagy csendben gubbaszt odabent. Esetleg alszik. hiszen Welensky szerint éjszaka boszorkányt játszik.

Megvonta a vállát és lenyomta a kilincset.

Legnagyobb megdöbbenésére az ajtó nyikorogva kinyílott az orra előtt.

Ettől annyira meglepődött, hogy amikor belépett a sötétségbe, még a pisztolyát is elfelejtette a kezébe venni.
Ez aztán, mint azonnal kiderült, soha meg nem bocsátható könnyelműség volt tőle. 17
Alighogy átlépte a küszöböt. mintha fejére szakadt volna a mennyezet.

Óriási csattanást hallott, s feltűntek a szeme előtt a kerek égbolt csillagai. Féltérdre roskadva megpróbált használható támasztékot találni, hogy hasra ne essen, mivel azonban csak a sötét levegőt markolászta, természetesen hasra esett. Érezte, hogy valaki a hátára ül és éles, hegyes tárgy fúródik a nyakába.

Óvatosan megpróbált a revolvere felé tapogatózni, de olyan szerencsétlenül esett, hogy a fegyver éppen a combja alá került. Nem merte megkockáztatni, hogy fészkelődni kezdjen, mert nem tudhatta, az, aki a hátán gunnyaszt, nem tekintené barátságtalan lépésnek.

Anélkül, hogy megmoccant volna, igyekezett igazolni a személyazonosságát.

- Landau őrmester vagyok - nyögte, miközben érezte, hogy verejtékcseppek futnak a szemébe a homlokáról. - Figyelmeztetem, hogy hatóság elleni erőszakért vád alá helyezhetik.

Talán a fenyegetés hatására, talán más miatt, a hátán kuksoló lény legördült róla és beleveszett a sötétségbe. Landau nyögve feltérdelt, kezébe kaparintotta a pisztolyát és a körülötte uralkodó feketeségre fogta.

- Kezeket fel!

Mintha valaki felvihogott volna a mindent beborító éjszaka mélyén.

Landaunak az a kellemetlen érzése támadt, hogy a valaki, aki a szobában tartózkodik, kitűnően látja őt, míg ő csak a testét körülfolyó feneketlen éjszakával viaskodik. Mély sóhaj kíséretében visszadugta a tokjába a fegyverét és csípőre tette a kezét.

- Beszélni szeretnék magával. Landau őrmester vagyok.

A hang még egyszer felvihogott. Olyasféleképpen, mint amikor reszelőt húznak végig egy rücskös fémlapon.

- Hihihi! Engedd, hogy az arcodhoz érjek.
Landau önkéntelenül is a hang irányába fordította a fejét, de nem látott senkit, csak az éj szakát.

- Én a bagoly vagyok. Azt kérdeztem... megérinthetem-e az arcod?

Landau behunyta a szemét. Tuti, hogy álmodom, gondolta kétségbeesetten. Nem lehet más csak álom. Ha kinyújtom a kezem, lehet, hogy Neelyt találom magam mellett. Hogy is volt csak? Elmentünk vacsorázni... az ördögbe is, alaposan elázhattam, ha nemigen emlékszem semmire...

Hogy elhessentse a rémálmot, valóban kinyújtotta a karját. Aztán majdnem felkiáltott rémületében, amikor érezte, hogy éles karmok karistolják végig a bőrét s valami, talán éppen egy madár, zubbonya ujjára ül. A súlyos, tollas test egyensúlyozott egy kicsit a szárnyaival, majd egyetlen ugrással Landau vállán termett.

- Jézusom, szentséges Jézusom - rémüldözött az őrmester -, a végén még kivájja a szemem.

A madár azonban nem vájta ki: lágyan, szinte becézgetve végigsimított az arcán. Egyszer, kétszer, háromszor, aztán rikkantott egyet, s lendületet véve, belerepült a sötétségbe. A legfurcsább az volt, hogy még csak nem is hallotta szárnyai csapkodását.

- Tetszel neki - mondta ekkor egy mindeddig ismeretlen, reszkető hang. - Kíváncsi vagyok, nekem is tetszeni fogsz-e. Megengeded, hogy megsimogassalak?
Landau reszkető kézzel megmarkolta a derékszíját.
- Te... ki vagy?
A karcos, öreges hang reménykedve fonta körül.
- Én a... kígyó vagyok, Trixi.
- Kicsoda?!
- Trixi.

Landau kezdte azt hinni, hogy valami csoda folytán a mesék világába tévedt. Mondjuk a Végtelen történetbe. Kinyílt egy ajtó a csodafolyosón s ő könnyelműen átsétált egy másik dimenzióba.

- Simogass - mondta mindenbe beletörődve.

Másodpercekkel később aztán azt gondolta, bárcsak soha ne mondta volna ki ezt az elátkozott szót. Mindaz a félelem ugyanis, amit akkor érzett, amikor a bagoly rászállt a vállára, kismiska volt ahhoz képest,

ami most nyilallt belé, ahogy rájött, jókora, karnyi vastagságú kígyó kapaszkodik fel a lábaszárán. A hüllő szaporán ugrándozó nyelvével néhányszor végigsimított az arcán, aztán egyszerre csak, mintha kiszállt volna belőle az élet, lehullott róla. Hallotta, hogy koppan a padlón, majd halk, surrogó neszek kíséretében elkúszik valamerre.

Hirtelen halvány, sárgás fény öntötte el a szobát. Landau arca elé kapta a kezét, s csak akkor vette el ismét, amikor már úgy érezte, meg tud birkózni a rátörő fénnyel. Agya önkéntelenül is rögzítette mindazt, ami megjelent a szeme előtt. A fekete bársonnyal burkolt falakat, a sárga ernyőjű asztalilámpát, amelynek fénykörén túl ismét csak feneketlen sötétség uralkodott, azt az érzést keltve, hogy a szobának talán nincs is fala: egészen addig tart, ameddig az éjszaka.

A lámpaernyő mögött meghúzódó kereveten kucorgó lányon alig volt ruha: Landau afrikai törzsi táncok résztvevőin látott hasonló szerelést a televízióban. A rojtos, csupa-lyuk öltözékre varrt számtalan üveggyöngy ezernyi színre bontva verte vissza a fénysugarakat.

A lány fiatal volt, afrofrizurás, s valami egészen furcsa, zöldes fény áradt a tekintetéből. Az előtte álló asztalkán illatozó füstölőrudacska felhői sejtelmes ködbe burkolták az arcát.

Landau sóhajtott és tisztelgésre emelte a kezét.

- Jó estét. Landau őrmester vagyok. Ne haragudjék, hogy csak úgy betörtem önhöz, de...

A kereveten heverő lány átvetette egymáson két, meztelen lábaszárát, és mereven Landau szemébe nézett.

- Bánatod van - mondta kellemes, simogató alt hangon. - Egy lány miatt. Landau megvonta a vállát.
- Kinek nincs? A lányokkal mindig csak baj van.

A fekete, meztelen lábú nő azonban nem vette a lapot.

- Hazudott neked - mondta nyugodtan.

Landau érezte, hogy borsózni kezd a háta a megdöbbenéstől.

- Ki?
- A lány. Akitől csak nemrég váltál el.
- Hazu...dott?
- Nem mondott igazat. Valamit titkol előtted. Ülj szembe velem!

Landau meghökkenve meredt az orra elé. Holtbiztos volt benne, hogy

piltanatokkal ezelőtt még nem volt semmi közte és a lány asztala között. Most pedig ott állt egy alacsony, tevenyeregszerű ülőalkalmatosság.

Sóhajtott, és olyan óvatosan ereszkedett rá, mintha attól tartott volna, hogy a semmiből előtűnt ülőke nem valódi, csak álmodja hogy ott van, s amikor rátelepszik, szertefoszlik a levegőben s ő hangos koppanással a padlón találja magát.

A tevenyereg azonban nem foszlott szét. Éppen annyira valóság volt mint bármi más a szobában. A kerevet, az állólámpa, vagy akár maga a lány.

- Honnan tudod, hogy csak nemrég váltam el valakitől? A lány elmosolyodott.
- Nem én tudom, hanem Trixi. Trixi megérezte rajtad a hazugság szagát. Igaz, kicsikém?

A következő pillanatban anélkül, hogy a fekete lány megmoccant volna, fény hasított a szoba egyik, mindeddig sötétségbe burkolódzott sarkába. A láthatatlan forrásból induló sugarak hatalmas, levelétől és kérgétől megfosztott ágasbogas fát világítottak meg, amelyen karnyi vastagságú, színes pikkelyű kígyó tekergőzött.

Azaz, csak tekergőzött volna, ha lett volna benne élet. Bár Landau őrmester egyáltalán nem értett a hüllőkhöz, az állat mozdulatlanul csillogó üvegszeme, s a farka végéből kilógó kócszerű anyag egyértelművé tették a dolgot. Kétség nem férhetett hozzá, hogy kitömött kígyó terpeszkedik a kopasz ágakon.

Landau kinyújtotta a kasját.

- Azt akarod mondani, hogy... ő mászott rám?
- Trixi csak tudni akarta ki vagy.

Landau mostmár holtbiztos volt benne, hogy a lány csaló, szemfényvesztő, aki vásári kellékekkel csinálja a hókuszpókuszait. Csakhogy az a kígyó nagyon is elevennek tűnt a lábaszárán. És a nyelve... Mintha még mindig itt érezné az arcán.

A boszorkány felemelte a mutatóujját és a kígyóra bökött.

- Trixi azt mondja: le akartál feküdni a lánnyal. Ő azonban hazudott neked.

Landau elfehéredett. Igyekezett ugyan elhitetni magával, hogy a lány csak blöfföl, hiszen a hozzá hasonló korú fiatalemberek meglehetősen gyakran akarnak lefeküdni lányokkal és gyakran vissza is utasítják őket, lelke mélyébe azonban beköltözött a kételkedés.

- Szeretném a segítségedet kérni.

A lány szeme megvillant. A következő pillanatban a másik sarokban gyulladtak ki a fények, láthatóvá téve egy, az előbbihez hasonlóan kopasz fát. Ezen azonban nem kígyó terpeszkedett, hanem egy kitömött madár.
Egy bagoly.
- Ő Sámuel. Segítsünk neki, Sam?
Landau élesen figyelt, de nem látta, hogy a madár megmoccant volna. A lány félrehajtotta a fejét, mintha a bagoly válaszát hallgatná.
Néhány másodpercnyi elmélyült figyelem után biccentett és Landaura emelte a tekintetét.
- Segítünk. Azt mondja, tiszta ember vagy. Nem fertőzött meg a Gonosz.
- Köszönöm.
A fények kialudtak a sarokban. Már újra csak a lány látszott a lámpaernyő mögött.
- Mr. Dors érdekelne.
A lány lehajtotta a fejét.

- Mr. Dors halott.
- Arra lennék kíváncsi, nem láttál-e az utóbbi időben valami furcsát rajta.
- Furcsát?
- Olyasmit, ami senki másnak nem tűnt fel, csak neked. Mr. Welensky, a gondnok szerint néha felmentél hozzá.
- Igen - mondta a lány. - Időnként valóban felmentem hozzá.
- Miért?
- Hogy megvigasztaljam.
- Mr. Dors vigaszra szorult?
- Mindenki vigaszra szorul. De Mr. Dors különösen. Félt a haláltól.
Landau lelkében mintha megrezzent volna egy láthatatlan húr.
- Félt a haláltól?
- Nagyon.
- Mondanál erről valamit?
- Miért fontos neked, hogy megtudj valamit Mr. Dorsról?
Landau habozott. Mit mondjon a lánynak? Végül aztán az igazat mondta.

- Lehet hogy Mr. Dorsot megölték. Legnagyobb megdöbbenésére a lány bólintott.
- Igen. Mr. Dorsot megölték. Landau előrehajolt.
- Ki?
- Ki? Hát a Gonosz.
- Ki az a Gonosz? Konkrétan...

A lány hangja felcsattant.

- A Gonosz volt és kész! Mr. Dors hozzánk tartozott. Ezért kellett elpusztulnia.
- Mr. Dors említette, hogy fél valakitől?
- Említette.
- Kitől?
- Nem kitől hanem mitől. A tűztől. Azt mondta, el fogja emészteni a tűz.
- Miért éppen a tűztől tartott?

A lány megvonta a vállát.

- Mindenkinek megvannak a maga félelmei. Ki ettől retteg, ki attól. Mr. Dors a tűztől volt kiakadva. Azt mondta, hamuvá fog égni.

- Te miért jártál fel hozzá?
- Hogy megszabadítsam a félelmeitől. Én azért vagyok, hogy megszabadítsam az embereket a félelmeiktől.
- Mit csináltál nála?
- Többnyire csak ültem és gondolkodtam.
- Mr. Dors?
- Ő is csak ült. A karosszékében.
- Gyakran beszélt a félelmeiről?

A lány elgondolkodva felhúzta a vállát.

- Nem gyakran. A félelemről nem kell sokat beszélni. A félelem itt él bennünk; hozzánk tartozik, mint a körmünk vagy a hajunk.

Landau megpróbálta rendszerbe rakni amit hallott. Egyelőre azonban nemigen akart sikerülni neki. Sóhajtott, aztán újra kezdte.

- Tehát, feljártál Mr. Dorshoz, aki beszélt neked a félelmeiről. Említett talán konkrét személyeket is, akik esetleg bajt hozhatnak rá?

A lány mosolygott.

- Csak a tüzet említette.
- Szokott beszélni a feleségéről?
- Ritkán. Én nem kérdeztem, ő pedig csak akkor hozta elő, ha nagyon félt.
- Mit értettél az alatt, hogy Mr. Dors hozzánk tartozott?

A lány büszkén kidüllesztette a mellét.

- Az én egyházamba. Én térítettem meg.
- Hm. Járt valaki az utóbbi napokban rajtad kívül nála?

A lány összerezzent. Határozottan és érzékelhetően.

- Járt - mondta kelletlenül. Landau előrehajolt.
- Kicsoda?

A lány tekintete megvillant a félhomályban. Landau döbbenten látta, hogy a szeméből kilövellő sugarak végigszáguldanak a szobán s valahol az ajtó környékén állapodnak meg.

- A gyilkos - mondta aztán szárazon. - Aki megölte Mr. Dorsot.

18

Amikor Landau elhagyta a házat, ahol Mr. Dors elégett, Neely Smith is előbújt rejtekhelyéről. Bár kedve lett volna rövid látogatást tenni a gondnoknál, nem tehetett semmit, amíg engedélyt nem kapott rá. Rövid gondolkodás után hátára csapta hosszú, ezüstösen csillogó láncra
akasztott táskáját és a késő éjszakai óra ellenére is gyalog indult el, hogy telefonfülkét keressen.

Olyannyira gondolataiba merült, hogy csak akkor vette észre a sötét sarok mögül előbukkanó három férfit, amikor már késő volt.

Úgy közrefogták, hogy moccanni sem tudott.

A leghosszabb, széles karimájú kalapot viselő fickó kinyújtotta a karját és megmarkolta a lány mellét.

- Hova, hova kicsikém? Egyedül a sötét éjszakában?

Ekkor már a másik kettő testének a melegét is ott érezte a testén. Égő fájdalom hasított belé, ami sokkal rosszabb és kegyetlenebb volt, mint

amikor a kalapos a mellébe markolt.

A másik támadó, lapos orrú, fekete fiú, arcához dörzsölte izzadt képét.

- Nem akarunk mi rosszat neked, cicababa. Eljátszadozunk egy kicsit, aztán mehetsz az utadra.

A harmadik, barna bőrzekés arcából csak hosszú, lelógó bajuszt látott, s idegesen remegő, csontvázszerű ujjakat, amint blúza egyik gombján matattak.

Neely felsóhajtott. Szinte fogvacogtatóan fájt a pasasok érintése: mintha égető harapású rovarok futkároztak volna a bőrén.

Óvatosan, nehogy azt a látszatot keltse, mintha védekezni akarna, leakasztotta válláról a táskáját.
- Van benne némi készpénz. Körülbelül kétszáz dollár. A laposorrú megsimogatta a táska oldalát.
- Köszönjük, picinyem. Hé, Tetű, nem gondolod, hogy túl sok a ruha a csajon?
A kalapos röhögött, de Neely jól látta, hogy idegesen jár a szeme jobbra-balra. A széles sugárúton bármelyik pillanatban felbukkanhatott egy járőrkocsi.

Természetesen megfordult a fejében, hogy megpróbálkozhatna a meneküléssel, de azon nyomban el is vetette az ötletet, ahogy a laposorrú kezében megpillantotta a kést. Hajlított, fűrészeshátú dzsungel kés volt, feltehetően éles mint a borotva.

A kalapos hirtelen felemelte a kezét és nagyot csapott a bajuszoséra, aki megpróbálta Neely mellét kiemelni a blúza alól.
- Várj már egy kicsit, Disznó! Azt akarod, hogy szarrá kenjenek a zsaruk? A másik felkapta a fejét.
- És akkor mi van?

A kalapos a néhány háztömbnyire húzódó park felé mutatott.

- Vigyük a bokrok közé. Két-két pókerparti mindenkinek, aztán lelépés. Nem szeretnék életem végéig odabent rohadni.

A bajuszos, rókaképű fickó megmarkolta nadrágja elejét és ugrálni

kezdett, mintha elveszítette volna az eszét.
- Siessünk már, a jó istenit neki! Ha nem akarjátok, hogy itt essek neki... A laposorrú megragadta Neely kezét és maga után rángatta.
A nagykalapú felemelt hüvelykjével a bajuszos felé intett, majd győzelemittas örömmel felrikkantott.

-Juhhhéééé!

Neely elgondolkodva nézte a közeledő bokrokat, aztán összeharapta a szája szélét. Még soha nem került hasonló helyzetbe s tulajdonképpen kíváncsi is volt rá, hogyan szoktak megtörténni az efféle dolgok.

A laposorrú berántotta az ágak közé, majd jót taszított rajta.

- Befelé! Nem szeretem, ha az utcán világít a seggem!

Neely néhány pillanattal később egy bokrokkal körülfogott tisztás közepén találta magát. A bajuszos ismét Neely melle felé nyújtotta a kezét, de mielőtt megmarkolhatta volna, a nagykalapú rákiáltott.

- Szállj le róla, Disznó! Előbb én akarom!
- A francba is! - békétlenkedett a laposorrú. - Mindig csak te. A múltkor is te, azelőtt is te, most is te. Mindig csak te!

A nagykalapú felmordult.

- Igen. Mindig csak én. És amíg velem vagytok, ez is marad a sorrend. - A lányhoz lépett, a fenekébe csípett. - Azt akarom, hogy magad vetkőzz le!

Nelly a fickó szemébe nézett. Az, talán izgalmában, észre sem vette, hogy a kalap felcsúszott a feje búbjára, láthatóvá téve enyhén himlőhelyes arcát, keskeny disznószemét.

- Marha vagy, Rett? - hördült fel a laposorrú. - Mi az, hogy maga vetkőzzön? Elszarozzuk az időt...

A nagykalapú azonban ügyet sem vetett rá. Ahogy a lányt nézte, kövér, lustán guruló verejtékcseppek ütöttek ki a homlokán.
Neely a legközelebbi bokor kiálló ágára akasztotta a retiküljét. Kigombolta a még gombolatlan, maradék gombokat a blúzán, aztán

azt is a retikülje mellé akasztotta. Érezte, hogy megmozdul valami a lelke mélyén: mintha egy rejtett biológiai gépecske fogta volna a vágy feléje száguldó hullámait. Orrcimpái leheletnyire kitágultak s megszokott csiklandó érzés futott végig az ágyékán.

- Uramisten! - hallotta a laposorrú sóhajtását. - Hiszen ez egy bombázó! A bajuszos nem szólt semmit, csak idegesen felcsuklott.

A nagykalapú megsimogatta a lány mellét. Neely elégedetten tapasztalta, hogy a rejtett biológiai gép beszünteti a vételt, egy másik viszont sugározni kezd a lelke mélyén.

Csakhogy ez már gyűlöletet.

- A nadrágodat is! - vezényelt rekedtté váló hangon a nagykalapú. Neely ügyesen kibújt a jeanséből. Odaakasztotta a retikül és a blúz mellé.

- Figyeld csak, Tetű - mondta a bajuszos fátyolos hangon, de ezúttal már mintha aggodalom is vegyült volna a szavai közé. - Ennek a csajnak olyan muszklijai vannak, mint egy body- buildingesnek. Vigyázz, mert ha ez egyszer..

A nagykalapos Neelyhez lépett. Hozzásimult és a derekára fonta a karját.

- A bugyid én húzom le. Gyerünk, lefeküdni! Ti pedig fogjátok be a pofátodat. Zavar a duma.

Neely eltolta magától a kalapost, majd engedelmesen hanyatt feküdt. Széttárta a combját és a holdra nézett.

A nagykalapú ajkát állati hörgés hagyta el s teljes súlyával ránehezedett. Neely hallotta, amint a bajuszos szinte sírva felvisít.

A nagykalapú szája a száját kereste. Neely érezte, hogy a férfi keze az ágyéka körül matat. Sóhajtott, felemelte a karját és magához húzta a fickó fejét.

Aztán egyetlen, könnyed mozdulattal kitörte a nyakát. 19

Nem reccsent nagyot a kalapos nyakcsigolyája, Neely mégis ágyúdörgésnek hallotta. Villámsebesen kilesett a haldokló rángatódzó teste alól. Ahogy a két, állativá torzult arcú csirkefogó szemével találkozott a tekintete, megnyugodott. Úgy látszik, nem vettek észre semmit.

A kalapos még mindig rajta rángatódzott, s szájából kicsorgó nyála az arcát érte. Furcsa módon nem érzett undort, mint soha olyankor,

amikor feladatot teljesített. Egy csatornatisztító sem érezhet undort a csatornában úszó szennytől, hiszen az jelenti számára a megélhetést.

A másik kettő jó jelnek vehette a kalapos rángatódzását, mert a laposorrú felrikkantott.
- Ez már kész, Disznó! Ez a balfácán kész lett, mielőtt még...

Nelly lerázta magáról a kalapos lassan elmerevedő testét, aztán összezárta a lábait. Kétségbeesetten a másik kettőre nézett.
- Segítsetek - mondta halkan. - Ezzel történt valami. A laposorrú villámsebesen előkapta a kését.
- Mi a francot beszélsz?
Neely a könyökére támaszkodott.
- Nem... tudom. Elájult.
- A francba! - vihogott fel a bajuszos. - Ilyet még nem hallottam. Hogy lehet ebben elájulni? Két lépéssel Neely mellett termett és lehajolt a nagykalapúhoz.
- Hé! A szusz is kifolyt belőled? Kelj már fel, te fatökű! Legyintett és Neelyre nézett.
- Majd magához tér. Most én jövök. Ő jött.
Nelly tudta, hogy sietnie kell. Ha a fickó a testének szegezi a kését, nehezebb dolga lesz.
Gyorsan kinyújtotta a karját, ujjaival körülzárta a bajuszos csuklóját, enyhe rántással kiszakította az ízületet a helyéről, elkapta a lehulló kést, majd kéz éllel rácsapott az alkarjára. Elégedetten hallotta a szilánkokra hulló csont reccsenését s a bajuszos kétségbeesett sikolyát.

Most már csak a laposorrúval kellett törődnie. Szeme sarkából látta, hogy a bajuszos a földön fekszik és hány.
A laposorrú kezében megvillant egy dzsungelkés, éppen olyan, mint amilyet ő tartott a markában.

- Te szemét! Rohadt szemét! - hallotta a fekete férfi hangját. - Most megdöglesz. Elvágom a torkod, aztán...

Neely keze meglendült. Egyetlen, kezdők számára ajánlott cselt csinált csak, a laposorrúnak azonban ez is elég volt. A penge beleszaladt az arcába, lecsúszott a nyakára, majd elvágta az ütőerét. Szó nélkül, hörögve és vért buborékolva zuhant a legközelebbi bokor ágai közé.

Neely ekkor a saját okádékában fekvő bajuszos fölé hajolt. A férfi szeméből csak úgy sütött a rémület. Ajkai vitustáncot jártak, ahogy

megpróbálta kipréselni közöttük a szavakat.

- Neee! Neee! Nagyon... kérem... ne!
Neely mosolygott, a teste alá nyúlt, megfordította s nem törődve kétségbeesett sikoltásaival, retikülje fémláncát a nyaka köré hurkolta és megfojtotta vele.

Megfontolt mozdulatokkal, minden sietség nélkül öltötte magára a ruháit. Vállára vette a retiküljét, majd zsebkendőjével gondosan letörölgette a dzsungelkés nyeléről az ujjlenyomatait. A kést a nagykalapú kezébe szorította, s rövid búcsúpillantást vetve a tisztásra, kilépkedett a bokrok közül.

Halkan fütyörészett s hagyta, hogy néhány üres taxi elhúzzon mellette. Csak akkor intett le egyet, amikor már legalább háromsaroknyira volt a parktól. Bevitette magát a belvárosba, keresett egy telefonfülkét, s az éjszakai óra ellenére is feltárcsázta az ismert számot.
Amikor a hívott fél felvette a kagylót, Neely beszélni kezdett. 20
- Neely vagyok.
Az öreg, reszelős hang zsémbes volt mint rendesen.
- Csakhogy előkerült. Este óta várom a jelentkezését.
Neely a fülke oldalának dőlt és rágógumit keresett a táskájában.
- Volt egy kis afférom.
- Komoly?
- Ahogy vesszük. Három fickó megtámadott egy parkban.
- Eredmény?
- Kénytelen voltam megölni őket.
- Neely!
- Életveszélyben forogtam. Más egyébről már nem is beszélve.
- Tudja jól, hogy semmiféle magánakció nincs engedélyezve.
- A szabályzat szerint, ha életveszélyben vagyok, megillet a védekezés joga.

A hang mintha engedett volna a szigorúságából.

- Kedves Neely, pontosan tudom, ha akarta volna, megakadályozhatta volna, hogy végsőkig fajuljanak a dolgok.
Neely arca merev volt, mintha álarcot viselt volna.,
- A szabályzat szerint cselekedtem. A reszelős férfihang témát váltott.
- A lényegről beszéljen.
Neely a szájába tette a rágógumit.
- Követtem Landaut.
- Úristen! Tehát mégis.

- Elment Dorshoz - mondta nyugodtan a lány. - Landau nem beszél a levegőbe.
- Fel is ment a lakásába?
- Nem ment fel. Csak a gondnokkal beszélgetett.
- Hogy is hívják a fickót?
- Welenskynek.
- Megtudhatott tőle valamit?
- Welensky átküldte a lányhoz.
- Uramisten! Mit gondol, az a kis fekete kurva elmondta neki?
- Fogalmam sincs róla. De meg fogom tudni. Még valamit, uram?
- Jó éjszakát, Neely.
- Jó éj szakát.

A lány letette a kagylót, aztán felhívta a kerületi kapitányságot. Bejelentette, hogy kisebb társaságot látott a közeli parkban késekkel hadonászni, majd sikoltozást hallott, mintha megszúrtak volna valakit.

Aztán hazament és Landauról álmodott.

21

Landau korán kelt, futott néhány kört a háztömbök körül, végül lesétált az edzőterembe. A korai időpontnak köszönhetően alig néhányan sürgölődtek még csak a kínzóeszközök körül. Nagyot dobbant a szíve, amikor megpillantotta közöttük Neelyt.

A lány éppen láberősítő gyakorlatokat végzett. Teste olajosan csillogott, s Landau kénytelen volt ismételten megállapítani, hogy hozzá hasonlóan tökéletes testű lányt aligha hordozhat sokat a földgolyó.

Neely felemelte a fejét, s amikor találkozott a szeme a fiú tekintetével, elmosolyodott. Landau tudta, hogy Neely is - mint általában a testépítők - utálja, ha gyakorlat közben megzavarják, ezért türelmesen megvárta, amíg a lány kikászálódik a gépből. Neely megtörölgette izzadt testét, aztán odasétált Landauhoz. Peter sajgó szívvel figyelte a lány izmainak harmonikus játékát, s azt a magabiztos könnyedséget, ahogy átsuhant az erősítőmasinák között.

Neely nyaka köré tekerte a törülközőjét s Landau mellett a falhoz dőlt.

- Szevasz.

- Szevasz.
- Hogy aludtál?
- Tűrhetően. És te?
- Sokáig ébren forgolódtam.
- Csak nem miattam?

A lány hamiskásan elmosolyodott.

- Ki tudja?
- Egyenesen hazamentél?

Landau habozott néhány pillanatig, aztán bólintott.
- Egyenesen.
- Nem látogattál el ahhoz a fickóhoz, akihez el akartál?
- Nem.
- Hát akkor ennyi - mondta a lány. - Most mit csinálsz?
- Dolgozom egy kicsit.
- Jó munkát.
- Neked is.

Landau nekilátott az önkínzásnak, miközben kétségbeesett borzongással tapasztalta, hogy kezd beleszeretni Neelybe. Ez aztán olyan rémülettel töltötte el, hogy majd a lábára ejtette a tíz kilós súlyzót.

22

Ralston most is kopogtatás nélkül dugta be a fejét az ajtón, ráadásul ezúttal a fejét egész, zömök teste is követte. Sóhajtott, ráült Landau asztala szélére, aztán megcsóválta busa, nagyra nőtt citromra emlékeztető fejét.

- Óriási mázlista vagyok, barátom. Estefelé megpróbáltalak felhívni, de nem voltál otthon.
- Történt valami? - kérdezte Landau gépiesen, mert a gondolatai még mindig Neely körül forgolódtak.
- Igazi mészárosmunka, öregem. Három csirkefogót találtak a Lessington-parkban úgy összekaszabolva, hogy az anyjuk sem ismerne rájuk. Piszok munka volt, nekem elhiheted.
- Van valami ötletetek?
- A tettest illetően? Nincs, mert nem voltál velünk. Tuti, hogy valami nőcskével heverésztél, míg mi a nyakunkat törtük, az adófizetők

érdekében. Apropó, az egyik pasasnak kicsavarták a nyakát. Baromi ereje lehetett, akárki is csinálta.

Landau csak most figyelt fel a Lessington-park névre. Hiszen ez már az ő körzetük, s nem messze van attól a háztól, ahol a néhai Mr. Dors élt.

- Az ügyelet szerint egy női hang jelentette a dolgot, a nevét persze elfelejtette megmondani. Az egyik fickóban még pislákolt valami lámpácska, amikor megtaláltuk. Azt nyögdécselte, hogy egy csaj csinálta az egészet. Azt mondta, meztelen istennő. Figyelsz? Meztelen istennő. Egy csaj csavarta volna ki a pasas nyakát? El tudsz ilyet képzelni?

Landaunak ki tudja miért, de az jutott az eszébe, vajon Neely mit tenne, ha hasonló helyzetbe kerülne.
Aztán azt kívánta a lánynak, hogy soha, de soha ne kerüljön hasonló helyzetbe. 23
Jó lett volna, ha maradt volna néhány magányos perce, hogy elgondolkodjon az elmúlt másfél napon, de Ralston és a többiek mindegyre ott ugráltak körülötte, mintha csak mutogatni akarták volna, mennyire fel vannak dobva. Landau tulajdonképpen megértette őket. Az ilyen ügyekkel lehet szépen előrearaszolni a ranglétrán, hiszen ezekre a polgármester és a szenátor is odafigyel. Ha egy mutogatóst, vagy egy részeges gyilkost kapnak el, senkit sem érdekel. A tömegmészárlások azonban ráirányítják a reflektorfényt arra, aki a nyomozást végzi.
Ralston és a többiek természetesen azt hitték, az elszalasztott lehetőség miatt bánkódik. Kárörvendve gondoltak rá, hogy Landaut ezúttal bizony elkerülte a szerencse. Ki tudja, hol koslatott valami szánalmas kis tűzeset után, amikor a Lessington-parkra rátört a borzalom.

Landau hallgatta még egy kicsit az ellenőrzött kézifegyverek kattogását, az izgatott beszélgetést, amelyből mindegyre kiszűrődött egy furcsa kifejezés: meztelen istennő. Ahogy hallgatta, akaratlanul is Neely képe bukkant fel a szeme előtt, amint a gépek között fekszik s bőrén megcsillannak az olajcseppek.

Megrázta a fejét, aztán lement a földszintre s megszegve a belésulykolt szabályokat, felhívta Perkins százados körzetét.

24
Ahogy meghallotta Perkins hangját. egyszerre megkönnyebbült.

- Perkins százados?
- Ki beszél?
- Peter Landau őrmester vagyok. A tűzszakértő. Akit kölcsönkért Butler századostól.

Rövid csend ülte meg a vonal másik végét. Mintha Perkins habozott volna eldönteni, akarjon- e beszélni vele, vagy sem.

Amikor újra megszólalt, száraz volt a hangja, mint két, sivatagi napon aszalódott, egymáshoz dörzsölődő bokorágé.

- Ismételje meg a kérdését.
- Nem kérdeztem semmit, csak bemutatkoztam. Landau vagyok. Tűzszakértő. Aki Mr. Dors halála ügyében...
- Bejelentést óhajt tenni?
- Önnel szeretnék beszélni. Tegnap ismét kint voltam a háznál és... azt hiszem, rájöttem valamire.
- Sajnos nem tudom miről beszél. Mit is mondott, hogy hívják?
- Landau vagyok, Peter Landau - ismételgette az őrmester egyre kétségbeesettebben. - Ön kérte meg Butler századost, hogy...
- Perkins százados külföldön tartózkodik. Ha bejelentést óhajt tenni, kérje az adatfelvételt vagy az ügyeletet. Sajnálom.
- Kérem, ne tegye le!
- Sajnálom.

Halk kattanás a vonal végén, s Landaut körülölelte a süket csend.

25
A második csengetésre ismét felvették a kagylót, ezúttal azonban már nem Perkins vette fel. A fiatal nő megszeppentek tűnt, mint akit sebbel-lobbal ültettek a készülék mellé.

- Parancsol, uram?
Landau nagyon határozottan Murray hadnagyot kérte.

A lány várt egy kicsit, s Landau szinte látta maga előtt, amint eltakarja tenyerével a kagylót s megkérdezi valakitől, hogy akar-e Murray hadnagy a hívóval beszélni.

- Kicsoda ön, uram? - kérdezte végül a lány olyan hangsúllyal, mintha leckét mondana fel.
- Landau őrmester.
- Milyen nevet is mondott?
- Landau.
- Az önét értettem, uram. A keresett személyét nem.

Dehogyisnem értetted - dühöngött megalázottan az őrmester. - Dehogyisnem értetted! - Aztán hangosan belesóhajtott a kagylóba:

- Murray hadnagyot keresem.

A lány halkan maga elé betűzte a nevet, majd sóhajtott és őszinte együttérzéssel a hangjában, közölte, hogy Murray hadnagy nem dolgozik ebben a körzetben és nem is dolgozott soha.
Landau tudomásul vette, hogy az az út, amelyen el akart indulni, járhatatlan. 26
Bár nagyjából biztos volt benne, hogy azok, akik elgereblyézték a főútvonalakon a nyomokat, a mellékutakról sem feledkeztek meg, tett még egy utolsó kísérletet. Felhívta a központi nyilvántartót, bediktálta körzetét, azonosítási számát, majd azután érdeklődött, szolgál-e a rendőrség kötelékében egy Le Roy nevű személy. Amikor ötpercnyi keresés után közölték vele, hogy nem és hogy nem is szolgált soha, lesétált Mimihez az alagsorba, néhány simogató szóval rávette, kapcsolódjon be a Nagy Nyilvántartásba a számítógépével, próbálja meg kideríteni, létezik-e akárhol is, az egész Államok területén egy Le Roy nevű zsaru.

A gép zümmögött, majd megjelent a tagadó válasz a képernyőn.

A kör bezárult.

27
Míg Landau a hogyan továbbon törte a fejét, egy huszadik emeleti, napfényes irodában felcsengett a telefon. A férfi, miközben felvette a kagylót, lenézett a mélységben hömpölygő folyóra, amelyben éppen ezekben a percekben mártózott meg a nap, megmutatva a világnak aranysárga fürdőruháját. Kedvtelve futtatta végig a tekintetét az aranyködbe burkolódzott városon, s a sárga ceruzaként emelkedő kéményeken.

- Itt Perkins. Nem zavarok?
- Dehogyis. Történt valami?
- Csak annyi, hogy jelentkezett Landau.

Le Roy megsimogatta rövidre vágott, fekete haját.

- Megmondta, mit akar?
Perkins százados hangja bizonytalanná vált.
- Nem tudom, okosan tettem-e, de letagadtattam magam.
Le Roy megvakarta az állát és a vízbe csobbanó napkorongra bámult.
- Azért csak volt valami oka, hogy felhívott?
- Azt mondta... rájött valamire.

Le Roy összehúzta a szemöldökét. Hátat fordított a napnak, és immár a szemközti falon függő falinaptár virágait vette szemügyre.

- Rájött valamire? Ugyan mire?
- Hát én azt nem tudom - mondta Perkins.

Le Roy a naptárhoz sétált, mintha a legfelső lapot borító fákat és virágokat is be akarná vonni a beszélgetésbe.

- Nem hiszem, hogy rájött volna bármire is - morogta sóhajtva. - Annál is inkább, mert én sem jöttem rá semmire. És te sem. Sőt egyikünk sem jött rá semmire. Akkor miért éppen ez a Landau jött volna rá bármire is?
- Ahogy letette a kagylót, már hívta is Murrayt. Természetesen őt sem ismerte senki. Azt hiszem, ezek után te következel.

Le Roy arcán gyors mosoly suhant át.

- Nyilván felhívja a nyilvántartót, majd rákapcsolódik a számítógépközpontra, ahol megtudja, hogy Le Roy nevű fickó nem szolgál a rendőrség kötelékében. Az a kérdés, mit csinál ezután.
- Lehet, hogy ejti az ügyet - mondta Perkins. - Belátja, hogy ingoványos területre tévedt, visszavonul, és igyekszik megfeledkezni rólunk.
- Igen, ez az egyik lehetőség - mondta Le Roy. - És ha nem? Ha tovább nyomoz?
- Akkor neked kell döntened.

Le Roy még egyszer elmosolyodott.

- Helyes. Ha eljön az idő, dönteni is fogok!

28

Welensky - a gondnok - éppen vacsorát melegített, amikor megkoccantották odakint az ajtót.

A fene sem látott még ekkora forgalmat errefelé - morogta, miközben aggódó pillantást vetett a lábasban fortyogó káposztára. - Mr. Dors halála megkeverte a dolgokat, az tuti. Azelőtt a kutya sem járt erre, most meg egymásnak adják a kilincset. Ha ez is zsaru, pénzt kérek az információért. A zsarukat kitüntetik, előléptetik, nekem meg marad a káposzta. Ha még egyszer kérdeznek tőlem valamit, minden szavamat megfizettetem velük, az hétszentség! Nincs többé ingyen duma!
Némiképpen csillapodott a felindulása, amikor kinézett az ajtórésen át és megpillantotta a szép, jó alakú lányt, aki ráadásul úgy mosolygott, mint egy fehéneműreklám.

A lány középtermetű volt, szép arcú, kontyba kötött hajának néhány tincse a homlokába hullott. Welenskyt némiképpen a nagyanyjára emlékeztette, a soha nem látott, anyja elbeszélése szerint jóságosan szelíd asszonyra, akinek képe Vilnóban ott lógott a ágya felett.

- Mi tetszik?
- Mr. Welensky?
- Személyesen.

A lány kezet nyújtott.

- Jill Dors vagyok. Beenged? Welenskynek leesett az álla a meglepetéstől.
- Milyen nevet mondott?
- Dors. Jill Dors.

Welensky villámsebesen kiakasztotta a láncot.

- Azt akarja mondani, hogy ön és... Mr. Dors?
- Az unokahúga vagyok.

Welensky arcán szélesre terült az elképedés.

- Unokahúga? Mr. Dors sohasem említette, hogy lenne egy unokahúga.
- Kettő van. Én és a testvérem. Megengedné, hogy leüljek?

Welensky csak most kapott észbe. Kirántott egy széket az asztal mögül és a lány elé tolta.

- Helyezze magát kényelembe. Nem kér egy kis káposztát? Éppen most melegítem.

A lány hálásan rámosolygott.

- Köszönöm, Mr. Welensky, de a pályaudvaron már ebédeltem.
- Kár - sóhajtotta Welensky őszinte bánattal a hangjában. - Pedig vilnói káposzta.
- Bizonyos információkra lenne szükségem, Mr. Welensky - mondta szelíden a lány. - Szeretném, ha segítene nekem és a húgomnak.

Welensky leült egy székre, pontosan a lánnyal szemben. Szemét végigfuttatta a lány barna, karcsú, de mégis izmos lábain, s egészen addig követte combja vonalát, amíg csak a miniszoknya széle megálljt nem parancsolt a szemének.

Megrázta a fejét és gyorsan elhessegette magától a csábító gondolatokat. Még csak az hiányozna, hogy valami ragadós kalandba bonyolódjék.

- Információóóókra? - kérdezte némiképpen elhúzva a szót. - Mivel kapcsolatban?
- Mr. Dorssal kapcsolatban - mondta a lány.
- Mire kéne az magának és a húgának?

A lány előrehajolt, szemét Welensky szemébe süllyesztve.

- Az örökség miatt.
- Örökség? - hökkent meg Welensky. - Hiszen Mr. Dorsnak nem volt semmije.
- Ez nem tartozik magára. A kérdésem az, hajlandó-e megfelelő pénzért megfelelő információkhoz juttatni?

Naná, hogy hajlandó vagyok - gondolta Welensky. - Anyám legintimebb titkait is hajlandó lennék jó pénzért megszellőztetni, arról azonban fogalmam sincs, mit mondhatnék Mr. Dorsról, ami téged érdekelhetne.

Mivel a lány még mindig várakozva nézett rá, hevesen bólintott.

- Természetesen, kisasszony. Megfelelő pénzért megfelelő információkat.
- Helyes - mondta a lány és maga mellé tette mindeddig a vállán tartott ezüstláncos retiküljét.

- Mielőtt a konkrét összegre térnék, szeretnék meggyőződni róla, valóban remélhetek-e öntől valamit.

Welensky értetlenül meredt rá.

- Hogy mondta?
- Felteszek néhány kérdést, nem a lényeget érintőt, s maga válaszolni fog rájuk. Természetesen csak akkor, ha a megfelelő információk birtokában van. Helyes?
- Hát... én nem is tudom...
- Volt itt tegnapelőtt magánál egy fiatal rendőr?

Welensky azt hitte, megáll benne az ütő. Csak nem zsaru a csaj is? A végén még behúzza valamibe, vesztegetés vagy mi a szar, és mehet a sittre!

A lány mintha olvasott volna a gondolataiban, rámosolygott.

- Nem kell aggódnia, Mr. Welensky. Csak azért kérdeztem, mert valaki más is érdeklődik Dors bácsi hagyatéka után.
- Az mi?
- Ahhoz magának semmi köze.

Welensky igazat adott a lánynak. Tényleg semmi köze hozzá.

- Tehát, még egyszer megkérdezem. Járt itt egy fiatal rendőr, aki Mr. Dors után érdeklődött?
- Járt - biccentett Welensky.
- Mit akart magától?
- Mit akarhatott volna? Kérdéseket feltenni! Azzal kapcsolatosan, amit esetleg Mr. Dors mesélt nekem.
- Fel is tette őket?
- Naná!
- És ön válaszolt rájuk?

Welensky most már úszott az árral.

- Csak egy-kettőre. A többit eltettem szebb napokra. Talán a maira is.

A lány ismét előrehajolt, kezét Welensky vastag, párnázott kezére téve.

- Mondott neki valamit Agniról?

Welenskynek ugyan fogalma sem volt róla, kiről lehet szó, lelkesen bólintott.

- Csak éppen megemlítettem.

A lány elgondolkodva nézett rá.
- Megtenne nekem egy szívességet?
- Parancsoljon velem, kisasszony - ragyogott fel Welensky képe.

A lány a szemközti fal felé intett.
- Írja fel rá, hogy Agni.
Welensky szája tátva maradt a csodálkozástól.
- Mit?
A lány felállt, az ajtóhoz sétált, aztán ráfordította a kulcsot. Feldobta a levegőbe, majd a zsebébe dugta.
Welensky érezte, hogy kifut a vér az arcából. Felemelkedett és fenyegetően a lányra meredt.
- Ez valami tréfa? Jó ha tudja, nem szeretem a hülye tréfákat.
A lány visszaült a helyére és intett Welenskynek, üljön vissza ő is.
- Csak arra kértem, írjon fel a falra egy szót.
- Mi a frásznak írjak? És egyáltalán... Hol a kulcsom? Maga bedilizett, esküszöm. Adja ide a kulcsom, amíg szépen beszélek!

A lány ekkor kinyújtotta a karját. Elkapta Welensky csuklóját és maga felé húzta. Welensky úgy érezte, mintha mozdony vonszolná maga után.

- Hé! Mit akar tőlem? Nem látja, még a szék is felborult!? Idejön nekem, aztán balhét csinál. Vegye tudomásul, nem mondok el semmit. Nincs az a pénz, amiért bármit is elmondanék magának. Takarodjon a lakásomból!

A lány ujjai acélkapocsként fonódtak a csuklójára.

- Írja fel a falra, amit mondok.
Welensky, aki annak idején a hadseregben némi önvédelmi kiképzésben is részesült, úgy gondolta, itt az ideje megszabadulni kellemetlen látogatójától. Amíg az az egyik kezét szorongatta, felemelte a másikat, és hatalmas tenyerével arcul vágta a lányt.

Azaz csak vágta volna. Már a levegőben suhant a tenyere, amikor valami megállította és akkorát ütött rá, hogy majd a csontja törött. Welensky esküdni mert volna, hogy a levegőből sújtott le rá a végzet. Mintha áramütés érte volna: keze zsibbadtan hullott az ölébe.

A lány a szemébe nézett. Welensky úgy érezte, hogy a tág pupillák kiszívják minden erejét.

Neely, amikor meggyőződött róla, hogy a gondnok tehetetlen, a tűzhelyhez lépett. Eloltotta a káposzta alatt a lángot, levette a fazékról a fedőt, megkereste a merőkanalat és telemert egy mélytányért a bűzölgő kotyvalékkal.

Amikor a tányért az asztalra tette, Welenskyre pillantott. A nagydarab férfi szeme rémülten ugrált az üregében, mintha attól tartana, látogatója megeszi az összes káposztáját.

Sóhajtott, aztán úgy gondolta, úgy fogja Welenskyt elpusztítani, ahogy egy férget tapos el az ember. Mert ezek férgek. Gyilkos férgek, akik tönkretették mindazt, amit a Teremtő létrehozott.

Eleresztette a tányért és kezébe vette a retiküljét. Welensky felé tartotta, közben mosolygott, mintha a benne lévő pénzzel próbálná együttműködésre bírni.

- Megteszi, amire kértem?

Welensky csodálkozva érezte, hogy megszűnik a testét eluraló bénaság, amely mind ez ideig gátolta a mozgásában.

- Mit? - kérdezte bambán.
- Írja fel a falra, hogy Agni. Csak ezt az egyetlen szót. Ugye megteszi?

Welensky jobbnak látta, ha nem kérdezősködik tovább. Bizonyára az őrültek házából szabadult a lány. Valamikor azt hallotta, hogy az őrület képes megsokszorozni a fizikai erőt. Lehet, hogy ha megteszi, amire kéri, eltakarodik, és mindörökre békén hagyja. Szent esküvéssel fogadta meg magában, hogy eztán bármilyen szép lány, bármilyen bájos mosollyal próbálja is beédesgetni magát hozzá, úgy löttyenti szemközt a vilnói káposztával, csak úgy csattan. Mindörökre elege volt a magányos széplányok látogatásából.

Kényszeredetten bólintott és megmozgatta zsibbadt ujjait.

- Meg . . .teszem.
- Köszönöm - biccentett a lány. - Akkor fogjon hozzá. Welensky csodálkozva kapta fel a fejét.
- ML.vel?

Neely a tányérra bökött.

- A káposztával.

Welensky úgy érezte, csúfot űz belőle a lány. Mintha káposztafőzési tudományát gúnyolná. Szerencsére elég koszos a fal, hamarosan úgyis festenie kell.

- Hogy gondol...ja?

A lány az evőeszközfiókhoz lépett, kivett belőle egy kanalat, és Welensky kezébe nyomta.

- Próbálja meg ezzel! Merítse bele a kanalat a káposztába, és rajta! Majd diktálom a betűket. Nyújtsa csak felém a kezét...

Welensky gondolkodás nélkül engedelmeskedett. A lány elkapta a csuklóját; Welensky úgy érezte, mintha erős áram rázta volna meg.

- Rajta, gyerünk! - biztatta a lány. - Fogja meg a kanalat és írja!
- Nem bí...rom! - nyöszörgött Welensky. - Nem bí...rom!
- Dehogyisnem bírja. Gyerünk! Próbálja meg!

Welensky belemerítette a kanalat a káposztába. Bár csak félig telt meg, így is jócskán kilötyögött belőle, amíg remegő karjával elérte a falat.

- Nagyon jó, kitűnő - dicsérte a lány. - Az első betű A. Gyerünk, gyerünk! Biztosan tudja, hogyan kell a nagy A-t írni.

Welensky utoljára akkor írta ilyen óriási erőfeszítéssel a betűket, amikor Zofia kisasszony bizonyos csínytevése miatt behívatta az iskolába az apját, s az öregúr úgy eltángálta nadrágszíjával, hogy napokig remegett utána a keze.

A lány oldalra hajtotta a fejét, elégedetten szemlélgetve a gondnok alkotását.

- Nem is rossz - mondta barátságosan. - Akár rá is térhetnénk a másodikra. Ez lesz a G.

Welensky kidugta a nyelvét és feszült figyelemmel elkezdte írni a

második betűt. Aztán a harmadikat, majd a negyediket. Ahogy kifogyott a káposzta a kanálból, újabb muníciót mert és folytatta mesterművét.

Amikor kész lett, olyan elégedettséget érzett, mintha önmaga parancsolta volna meg önmagának a falrondítást. Neelyre pillantott és várta a dicséretet.

- Remek, Mr. Welensky. Igazán remek. Itt az ideje, hogy elnyerje a jutalmát.

Egyetlen lépéssel a nagydarab férfi mellett termett, villámsebesen nyaka köré tekerte táskájának hosszú ezüstláncát, és addig szorította, amíg Welenskyből ki nem szállt az élet.

Amikor negyedóra múlva észrevétlenül elhagyta a gondnok lakását, néhány pillanatra megtorpant a lépcsőházban.

A fekete lány ajtajára pillantott és elégedetlenül megnyalta a szája szélét.
Soha nem szerette, ha el kellett halasztania egy-egy kellemesnek ígérkező látogatást.

29

- Az isten verje meg a nyavalyás körzetüket! - hallotta a telefonból az ingerülten recsegő hangot. - Maguknál mindenki alszik? Különben Bostwick vagyok a szomszédból. Ki a fenével beszélek? Az előbb valami hülye a garázsba kapcsolt...

Landau halványan emlékezett a sovány, vörös hajú, nagyorrú Tom Bostwickra, akivel a rendőrárvák javára rendezett jótékonysági összejövetelen találkozott utoljára.
- Peter Landau vagyok.
Bostwick hangja mintha árnyalatnyit enyhült volna.
- Maga az, Peter? Azt hittem, valami ütődött, új ember. Hogy van Butler?
- Kösz, megvan. És maga?
- Szarul. De ezt inkább nem részletezném. Egy kis segítségre lenne szükségem.

Landau torkában kaparászni kezdett valami. Hiszen Bostwick ugyanabban a körzetben szolgál, ahol Perkins, és ahol Mr. Dors elégett.

- Miről van szó, Tom?
- Az az igazság, hogy Butlert keresem...
- Házon kívül van - mondta Landau. - Reggel eltűnt, és azt üzente, két napig ne keresse senki, mert tömegiszonya van.
- Ralston?
- A Lessington-park-ügyön dolgozik. Segíthetek valamiben? Bostwick hangja bizonytalanná vált.
- Őszintén szólva nem is tudom. Én vezetem a nyomozást egy gyilkossági ügyben. Mivel a balhé alig néhány méternyire a körzethatártól történt, s bizonyos jelek arra mutatnak, hogy lehet valami összefüggés a Lessington-park-eset és e között, arra gondoltam, nem rándulna-e át valaki maguktól hozzánk egy fordulóra.
- Miért ne? - monda Landau alig titkolt örömmel. - Máris bevágom magam egy járgányba. Mit mondott, hol történt a dolog?

Amikor Bostwick feldiktálta a számot, Landau érezte, hogy kifut a vér a fejéből.

- És... kit gyilkol...tak meg? - kérdezte remegő hangon.
- Valami Welensky nevű gondnokot. Rendesen elintézték a fickót. Akkor hát jön?
- Fél óra múlva magánál vagyok - nyögte Landau.

30

Bostwick a sezlonon heverő Welensky felé bökött a fejével.

- Ő Welensky, az áldozat. Már értesítettük a feleségét. Az anyjánál van néhány ezer kilométerrel odébb. Nem fog örülni, ha hazaér.
Landau végigpillantott a terepen. Az áldozat valóban Welensky volt.

- Éppen káposztát zabált, amikor kinyírták - mondta Bostwick.
- Még a kanalat sem ejtette ki a kezéből. Különben látja a feliratot? Maga szerint mit jelenthet?
- Fogalmam sincs róla - húzta fel a vállát Landau.
- Akkor én megmondom. Az, aki megölte, ismerőse volt Welenskynek. Ezért engedte be. Sőt nemcsak hogy beengedte, hanem az evést sem hagyta abba...
- Meg kell nézni, van-e káposzta a gyomrában.

- Persze hogy meg kell nézni. De ha nincs, akkor sincs semmi megmagyarázhatatlan a dologban. Éppen elkezdte volna az evést, amikor a gyilkosa bekopogott hozzá. Ő beengedte és engedelmet kért, hogy folytathassa a zabálást, amíg a másik beszél, az viszont beszéd helyett megfojtotta, majd mint aki jól végezte dolgát, tovább állt, azt hívén, Welensky halott. Pedig akkor még nem volt az. Olyannyira nem, hogy halála előtt pár pillanatra magához tért, s mivel kezében volt a kanala, a benne lévő káposztával felkente a falra gyilkosa nevét. Maga mit olvas ki a betűkből?
- Agni - mondta komoran Landau. - Ezt olvasom ki belőlük. Bostwick szájába dugott egy cigarettát és Landaura nézett.
- Lát valamit, ami a Lessington-park-ügyre emlékeztetné? Landau nemet intett.
Bostwick mélyet sóhajtott.
- Mert én igen. Látja ezt a fojtásnyomot a nyakán? Aprószemű lánc. Tudja miken van ilyen lánc? Női retikülökön. Aztán az illat. Nem érzi az illatot?

Landau a levegőbe szimatolt.

- Csak káposztaszagot érzek.
- Pedig Kék Angyal is itt van.
- Az ki?
- Kölni. Valaki, aki itt járt, Kék Angyalt használt. Mivel Welenskynél nem találtunk ilyet, adott a gyanú, hogy az használta, aki megölte.
- Erre maga jött rá? - kérdezte őszinte bámulattal a hangjából Landau.
- Olcsó fogás lenne azt mondani, hogy igen, de nem az enyém az érdem, hanem egyik női munkatársamé. És tudja, mi az izgalmas? Hogy az újságok szerint a Lessington-parki fiúk holttestein is Kék Angyal szagmintát találtak. Legalábbis kettőn a három közül. A harmadiknak csak szarszaga volt. Továbbá nézze meg a fickót. Nem izomkolosszus, de hústorony. Mit gondol, mekkora erő kell egy ilyen pasas megfojtásához? Még magának sem ajánlanám, pedig ahogy elnézem, nem nyápic fickó. Gondoljon arra, mi történt a Lessington-parkban. Az egyik hullajelölt azt nyöszörögte, hogy meztelen istennő. Egy meztelen nő nyírta ki mind a hármat. Ha igaznak vesszük, amit a pasas mondott, nem is lenne meglepő, ha az a csaj csinálta volna ki Welenskyt is.

Landau forgolódott még egy kicsit, hajlongott Welensky holtteste körül, aztán sajnálkozva széttárta a karját.
- Semmit nem látok, aminek hasznát vehetné. Az a meztelen istennő különben is csak feltételezés.

Bostwick kelletlen képet vágott, látszott rajta, immár minél gyorsabban meg akar szabadulni vendégétől.

- Csak a lelkiismeretem megnyugtatása végett volt szükség a jelenlétére. Mindenesetre nagyon köszönöm.
- Nincs mit - sóhajtotta Landau.

Még akkor is ott égett a káposztával falra mázolt név a szeme előtt, amikor begyújtotta a kocsi motorját és végigszáguldott a tópartra vezető mellékúton.

31

Bostwick elővette a körömreszelőjét és dolgozni kezdett vele. Évtizedes rutinjának köszönhetően akkor is jól látta a lámpa sárga fényében és a saját verejtékében fürdő arcot, ha nem nézett rá. Látszólag a körmét reszelte elmélyült igyekezettel, miközben azon töprengett mivel is kezdje. Lehet, ha ráordít, a pasas azonnal becsinál és mindent bevall; az is lehet azonban, hogy az ordítozás csak tovább növeli az ellenállását.

Bostwick a körmére fújt és mélyet sóhajtott. Évtizedes rutinja nemcsak azt súgta, hogy ne ordítozzon az előtte verejtékező, barna, hullámos hajú férfival, hanem azt is, hogy hiába is ordítozna, úgysem tudna meg tőle semmit. Ez a pasas ugyanis olyan ártatlan, mint a ma született bárány.

- Kezdjük elölről az egészet -javasolta csendesen, miközben kihúzott fiókjába ejtette a körömreszelőt. - Neve?
- Már egyszer mondtam, Mohammed Agni.
- Nos, hát, Mr. Agni, nem venné rossz néven, ha megkérdezném: miért akarják megvonni a tartózkodási engedélyét?

A hullámos hajú férfi letörölt az orráról egy verejtékcseppet.

- Nem akarják megvonni. Csak nem akarják meghosszabbítani.
- Ön iráni származású, ha jól tudom.
- Jól tudja.
- Meg szabad kérdeznem, miért jött az Egyesült Államokba?
- Már egyszer elmondtam a Bevándorlási Hivatal tisztviselőinek.

Bostwick gyengéden megütögette az asztali lámpa nyelét.

- Ne feledje, Mr. Agni, ön az Egyesült Államok rendőrsége előtt áll... illetve ül. Tehát, miért emigrált Iránból?
- Politikai okokból - mondta Mr. Agni.
- Közelebbről?
- Utáltam Khomeinit és a rendszerét. Tele lett velük a csizmám. Világi ember vagyok, orvos. Úgy gondoltam, nem a Koránnal kell a betegségeket gyógyítani.
Bostwick együttérzőn csóválta meg a fejét.

- Ebben speciel igaza lehet. És miért nem akarják meghosszabbítani a tartózkodási engedélyét?
Dr. Agni hallgatott egy kis ideig, aztán kelletlenül megvonta a vállát.
- Összeverekedtem valakivel. Betört a feje.
Bostwick hátradőlt a székében és mereven dr. Agni szemébe nézett.
- Mr. Agni, ne szépítsük a dolgokat. Ön a kerületi ügyészségtől nyert értesüléseink szerint kárpitoskalapáccsal életveszélyesen megsebesített egy másik iráni állampolgárt, aki ráadásul az iráni külképviselet alkalmazottja.

Dr. Agni felugrott, áthajolt az asztalon és ordítva gesztikulálni kezdett Bostwick orra előtt.

- Tudja, ki az a Baskiri? Egy rohadt, szemét gazember! Az iráni titkosrendőrség ügynöke. Tudja, hány iráninak veszett nyoma már az Egyesült Államokban? Több mint száznak. Valamennyit a titkosrendőrség emberei nyírták ki. És az olyan szemetek hívták fel rájuk a figyelmet, mint Baskiri.

Bostwick felemelkedett és gyengéden visszatolta a székébe a felháborodott doktort.

- Mr. Agni, ez nem tartozik rám. Én egy bűnügy felderítésével vagyok megbízva. Politikai kérdésekkel nem foglalkozom. A lényeg az, hogy ön megsebesített valakit, ezért nem akarják meghosszabbítani a tartózkodási engedélyt. Így van?

Dr. Agni mogorván maga elé meredt.

- Lépjünk eggyel tovább - javasolta Bostwick. - Ismert egy Welensky nevű embert?
- Mondtam már, hogy nem. A kollégáinak megmondtam.
- Mondja meg nekem is.
- Jó, akkor megmondom. Soha nem hallottam róla, nem ismertem,

nem láttam, fogalmam sem volt róla, hogy egyáltalán a világon van.
- Abban a házban sem járt soha, ahol a gyilkosság történt?
- Soha.
- Nem ismert egy Dors nevű embert?
- Nem.
- Szereti a káposztát? Dr. Agni felkapta a fejét.
- Káposztát mondott?
- Káposztát.
- Utálom. Nem szeretem a káposztát, ha erre kíváncsi.
- Hm. És képes lenne megölni valakit csak azért, mert az illető szereti a káposztát? Dr. Agni elfehéredett és egészen kicsit hátrébb húzta a székét.
- Maga megbolondult! Dehogy ölnék meg bárkit is...

Bostwick benyúlt a fiókjába és hanyagul Agni doktor elé hullajtott néhány fényképet.
- Nézze csak még ezeket.

Dr. Agni megnézte, aztán levegő után kezdett kapkodni. Bostwick néhány pillanatig azt hitte, rosszul lesz, de dr. Agni hamar túljutott a krízisen. Hófehér zsebkendőt húzott elő a zsebéből, megtörölgette vele a homlokát, majd remegő hangon megszólalt.
- Mi a fene... ez? Bostwick széttárta a karját.
- Gyilkosság. Ő az, akit megöltek. Az a bizonyos Welensky. Ismerte?
- Nem. Soha nem...

Bostwick kinyújtott mutatóujjával a képen látható tányérra bökött.
- A káposztát meg azért kérdeztem, mert ebben a tányérban az van.
- Hogy... ölték meg?
- Megfojtották.
- És ez... itt...?
- Káposztával írták fel a falra.
- De hiszen ez az... én nevem!

Bostwick bólintott.

- Hát, így áll a helyzet, fehéren-feketén, Mr. Agni. A kérdés már csak az, hogy miképpen tudjuk megmagyarázni a dolgot. Különös tekintettel arra, hogy ön az egyetlen Agni nevű férfi az Egyesült Államokban. Nos?

Mielőtt dr. Agni megszólalhatott volna, alacsony, kövérkés rendőrnő bukkant fel az ajtóban, Bostwick asztalához sétált és jelentős mosollyal az orra elé ejtett egy papírlapot. Aztán derekát riszálva kivonult a szobából.

Míg dr. Agni a homlokát törölgette, Bostwick a papírra meredt.

Bár egyetlen arcizma sem rándult meg, mélyen megdöbbentette az a néhány mondat, amelyet a jelentésből olvasott ki.

Amikor felemelte a fejét, nyugodt határozottság ült a tekintetében.

- Dr. Agni, most kaptam egy jelentést, amely az Interpoltól érkezett. Ön negyedéves egyetemista korában súlyosan bántalmazta, majdhogynem megfojtotta egyik kollégáját, amiért is kiutasították Nagy-Britanniából. Az atrocitást egy lánccal követte el, amely...
- Kerékpárlánc volt - mondta tompán dr. Agni.
- Miért tagadta le?
- Nem tagadtam le. Csak nem akartam elmondani. Ehhez önöknek semmi közük.
- Ha a járókelők nem szedik ki a kezei közül, meg is ölte volna.

Dr. Agni a levegőbe meredt. Mintha azt a pillanatot látta volna maga előtt, amikor a kerékpárláncot a másik nyaka köré hurkolta.

- Igen - mondta aztán meglepő határozottsággal. - Alighanem meg is öltem volna. Bostwick az iráni fiatalember görnyedt vállára ejtette a kezét.
- Dr. Agni, letartóztatom.

32

Neely Smith ezen a reggelen ragyogó formában volt. Mivel az erősítőgépre éppen ráestek az ablakon beszemtelenkedő napsugarak, Landau szeme megpihenhetett a lány ugrándozó hasizmán, ereszkedő-emelkedő mellkasán, karjának és lábának szőke pihéin. Jókorát nyelt és arra gondolt: ha török basa lenne, és a rabszolgavásáron látná kiállítva Neelyt, az utolsó ágyúját is eladná, csakhogy a magáénak tudhassa. Persze, abban az időben jóval könnyebben ment az ismerkedés. A török basák nemigen szokták megkérdezni a rabnőktől, hogy vonzódnak-e hozzájuk vagy sem.

Sóhajtott és úgy döntött, meg kell beszélnie Neelyvel a kettejük dolgát. Főleg annak a tükrében, amit a fekete lány mondott neki.

Talán a ragyogó napsugarak tették, de Neely is vidámabb, és zabolátlanabb volt ezen a délelőttön mint szokott. Amint felfedezte a buszmegállóban szobrozó fiatalembert, hozzá futott és meghitten belékarolt.

Peter ismét azt a vad örömet érezte, amely az utóbbi két napban gyakran öntötte el, ha a lányra gondolt. Kénytelen volt beismerni magának, fülig beleesett Neely Smithbe.

- Hova megyünk? - kérdezte Neely játékosan lépést váltva mellette. Mint egy kamaszlány, aki zavarát próbálja leplezni az ugrándozással.

Egy közeli, nem túl népszerű pizzériában ültek le. Amíg a lány az étlapot nézegette, Landau azon töprengett, mondjon-e el neki valamit abból, ami a szívét nyomja, esetleg valljon-e be neki mindent?

Neely kelvirágos pizzát választott, krumpli salátát hozzá, és egy pohár sört. Landau anélkül rendelte meg ugyanezt, hogy tudatában lett volna, mit is kér. Egyelőre nem a kelvirág izgatta, hanem Neely.

Neely elrendezte a szalvétáját és a fiúra mosolygott.

- Hát akkor hogysmint, Peter?

Volt valami a hangjában, ami azt jelezte, számít valamiféle vallomásra. És a tekintetében is ott ült valami, amit Peter egyelőre nem tudott megmagyarázni, micsoda.
Peter Landau nem az a férfi volt, aki sokáig habozik, ha valamire elszánta magát. Átnyúlt az asztal felett, egyetlen mozdulattal romba döntve Neely gondosan feltornyozott szalvétáit, s elkapta a lány kezét.

- Neely... beszélni szeretnék veled. Az a helyzet, hogy reménytelenül beléd estem.

Neely tekintete mintha egyetlen futó másodpercre megkeményedett volna. A következő pillanatban azonban már ismét a korábbi együttérző szeretet csordogált belőle.

- Ezt... komolyan mondod?
- A legkomolyabban. Megpróbáltam harcolni ellene, de nem ment. Megpróbáltam megmagyarázni magamnak, hogy az ember nem tehet erőszakot az érzelmein. Mindenkinek jogában áll megválasztani a partnerét... és így tovább. De mindez csak süket duma. A lényeg az, hogy egészen kiestem a cipőmből. Teljesen tanácstalan vagyok. Nem tudom kitől megkérdezni, mit tegyek.

A lány zavarában retikülje után nyúlt. Felemelte és hosszú, ezüstösen

csillogó láncánál fogva megpörgette a kezében.

- Komolyan gondolod, amit mondtál, Peter?

Peter megvonta a vállát. Egyetlen pillanatra átsuhant ugyan az agyán valami kellemetlen dolog, ami a Neely kezében csillogó-villogó láncról eszébe kellett volna hogy jusson, de a lány hangja minden egyebet elnyomott benne.

- Néha azért megfordult a fejemben, hogy... talán csak félreértettelek. Annál is inkább, mivel valaki azt mondta, hazudtál nekem.
A lány szeme összeszűkült. Szinte gombostűfejnyivé sűrűsödött össze a pupillája.
- Ki mondta, hogy... hazudtam? Landau elmosolyodott.
- Trixi.
- Trixi? Miféle Trixi?
- Egy óriáskígyó. Aki ráadásul ki van tömve és mégis beszél. A lány gyanakodva nézett rá.
- Ez valami vicc akar lenni?
- Nem vicc. Inkább varázslat.
A lány arcáról eltűnt a barátságos mosoly.
- Peter, te ugratsz engem.
Landau rájött, hogy a legrosszabbkor tréfálkozik Neelyvel. Azaz, dehogyis tréfálkozik, csak hát ezt Neely nem tudhatja. Úgy gondolta, jobb, ha visszavonulót fúj.
- Felejtsd el, amit mondtam. Ostobaság. Valami után nyomozok, és valaki mondott valamit, ami hasonlít a kettőnk dolgára.
- Kettőnk dolgára?
- Úgy értem, arra, ami kettőnk között zajlik. Azaz, aminek zajlania kellene, azaz... ami miatt itt vagyunk.
- Úgy gondoltam, a pizza miatt vagyunk itt - mondta szárazon a lány.

Landau belátta, végzetes hibát követett el. Hagyta, hogy a lírai hangulat úgy elszálljon, mint Butler szivarjának a füstje. Kétségbeesetten gondolt rá, hogy Neely már körülbelül az ötödik lány az életében, akit komolyan tudott volna venni, de valahogy mindig elrontotta velük a dolgot.

Legnagyobb meglepetésére ekkor Neely felállt, megkerülte az asztalt, és az ölébe csiccsent. Mielőtt a férfi megmoccanhatott volna, szájára szorította az ajkát. Így is maradtak összefonódva majd egy percig. A lány végül kiszabadította magát Landau öleléséből, és a vállára hajtotta a fejét.

- Peter, mondhatok valamit?
- Másra sem várok.
- Én... valóban hazudtam neked.

Peter Landau őrmester előtt megfordult a világ. Legszívesebben előrántotta volna 38-asát a zsebéből, hogy néhányat a mennyezetbe eresszen vele végtelen nagy örömében.

- Hazudtál?
- Én... nem vagyok foglalt, Peter.
- Akkor miért... mondtad?
- Mert féltem tőled.
- Tőlem?
- És... magamtól is.
- No de... miért?
- Mert egyszer nagyon megégettem magam. Akkor elhatároztam, soha többé nem kezdek viszonyt senkivel. Úgy gondoltam... férfiak nélkül is ragyogóan lehet élni. Soha többé nem akartam szerelmes lenni. Aztán megláttalak téged a teremben és... megijedtem önmagamtól. Akkor még rám sem néztél... Én viszont észrevettem magamon, hogy te lehetnél az egyetlen, aki felélesztheti a lelkemben szunnyadó Csipkerózsikát. Kívántam, hogy egyszer megszólíts, számtalanszor el is képzeltem magamban, mi lenne, ha megszólítanál, aztán amikor megtörtént, mégis... valahogy becsukódott előtted az ajtó. Magam sem értem, hogyan történt: én igent akartam mondani, de helyette az a hazugság jött számra. Most viszont... el kell döntenem, hogyan tovább. Arra mifelénk, ahonnan származom, ilyenkor két, felnőtt ember... hm... összeköltözik.
- Jézusom - mondta Landau -, hát én is éppen erre gondoltam. Te hol laksz?
- Mintha nem tudnád.
- Úgy értem... még sosem voltam nálad. Nem tudom, elférsz-e nálam.
- Hány szobád van?
- Hány is? Legjobb alkalom, hogy megszámoljam. - Felemelt a kezét és számolni kezdett. - Az előszoba az egy, a hálószoba a kettő, a... Ja, nincs is tovább. Kettő. Két szobám van csak - mondta tettetett ijedtséggel.
- Nem tesz semmit - mondta a lány. - Az egyikben majd én lakom, a másikban te.
- Akkor miért kell összeköltöznünk?
- Miért, te mire gondoltál? - kérdezte kíváncsian a lány.

Landau megvakarta a fejét.

- Őszintén szólva olyan váratlanul jött az ajánlatod, hogy nem volt időm még eltöprengeni rajta. Mindenesetre, jó, ha van valaki másik szobában, aki ha füttyentek, átjön, kimossa a zoknim, a gatyám, megfoltozza elszakadt önérzetemet, s lemegy sörért, ha szomjazom. Ja, és még valami. Időnként takarít is. Mondjuk évente egyszer.
- Nem sok az? - kérdezte komolyan a lány.
- Hát... erről lehet tárgyalni. Meglehet, hogy kétévente egyszer is elég lesz. Neely felemelte a kezét, és ő is számba vette az ujjait.
- Lássuk csak... ami a takarítást illeti, azt hiszem, megegyeztünk; zoknit stoppolni mindig is imádtam; a gatyamosás szenvedélyem; sörért szaladgálni kifejezetten egészséges, persze csak ha nem ragaszkodsz hozzá, hogy liftezzek, mert ha gyalog megyek, az egészségem megóvása mellett a liftpénzt is megspórolhatjuk; szakadt önérzetek fércelésében profi vagyok; az pedig egyenesen kéjes borzongással tölt el, ha valaki átfüttyent a szomszéd szobából, hogy most már átjöhetek. Biztos vagyok benne, felejthetetlen éveket fogunk együtt tölteni. Most viszont, azt hiszem, fizetnünk kellene.
- Hát jó - adta meg magát Landau -, akkor minden erőmmel az estére koncentrálok. Egyébként, nem tudom, van-e már jogom megkérdezni, mivel foglalkozol?

A lány csípőre tette a kezét.

- Jogod az természetesen nincs. Ennek ellenére megmondom. Egy biztosítótársaságnál dolgozom.
- Aha - morogta Landau, miközben jelezte a pizzás lánynak, hogy fizetni szeretne. - Mire lehet nálatok biztosítást kötni?
- Például ... az életedre.

Landau kirakta a pénzt az asztalra, aztán Neelyre mosolygott.

- Az életemre? Azt hiszem, ettől a pillanattól kezdve neked is közöd van hozzá. Úgy érzem, mintha az előbbi percekben kezedbe került volna a jövendőm.
- Nem is gondolod, mennyire - mosolygott a lány, és lassan felállt.

Landau nem vette észre, hogy sajátos, szinte földöntúli mosolyában nincsen szemernyi vidámság sem.
S ismét aprók a pupillái, mint a gombostű feje. 33
Már lefelé sétáltak a folyó irányába, amikor a lány megérintette a könyökét.

- Volt valami az előbb, amit nem értettem igazán. Az a Trixi... a korábbi barátnőd volt?
Landau úgy meglepődött, hogy majd nekiment az orra előtt magasodó hirdetőoszlopnak. Aztán akkorát kacagott, hogy a tőlük néhány méternyire csipegető fekete- fehér-tarka galambok ijedten felreppentek a szemeteskukák tetejére.

- Kicsoda? Trixi? Hát ez jó!

A lány sértődötten felvonta a vállát.

- Nem tudom, mi ennyire mulatságos. Én csak megkérdeztem, hogy Trixi a barátnőd volt-e. Hiszen nincsen abban semmi. Bár azt reméltem sejted, hogy fenemód monogám vagyok, és nehezen tűröm a konkurenciát.

Landau átkarolta a derekát.

- Nem kell félned. Nincs konkurencia, és Trixi nem nő. Illetve... a fene se tudja, milyen nemű. Egyáltalán, van a kígyóknak nemük?
A lány meghökkent.
- Trixi... kígyó? Igazi kígyó?
Landau megpróbálta arcon csókolni a lányt, de Neely finom mozdulattal elhúzódott tőle.
- Kérlek, hagyd ezt. Ne értsd félre, de nem szeretem az érzelmeimet kivinni az utcára. Landau igyekezett fegyelmezni magát.
- Bocsáss meg, csak... igazán jól érzem magam. Közkeletű szóval, boldog vagyok.
- Szóval, mi van azzal a Trixivel?
Landau felsóhajtott.
- Nyomozás közben találkoztam egy furcsa lánnyal... és a kígyójával. Őt hívják Trixinek.
- Mi a furcsa benne?
- Önmagában már az is szokatlan, hogy valaki egy óriáskígyóval lakik együtt, nem?
- Kétségkívül nem mindennapi szokás.
- Ráadásul ez a kígyó ki volt tömve. Még a kóc is kilógott belőle.
- Annál jobb. Ehhez még vadállattartási engedély sem kell.

Landau megvakarta a feje búbját.

- Mégis... az az érzésem, hogy néha életre kel.

- Mit csinál?
- Feléled. Tudom, hogy hülyeség, de így van. Akár csak a baglya. Sam. Ő is kitömött állat, azaz madár, mégis röpköd.

A lány pupillája, ha lehet, még jobban összeszűkült.

- Nem dolgoztál te túl sokat az utóbbi időben?
- Nem erről van szó. Az a lány, Trixi és Sam gazdája, alighanem szemfényvesztő, vagy egyszerűen boszorkány. Arra gondolok, meghipnotizált.
- Mit kerestél egyáltalán nála?

Landau felvonta a vállát.

- Feleslegesen beleütöttem az orrom valamibe. Most meg nemigen tudok megfeledkezni róla. A lány megállt vele szemben, és az ezüstösen csillogó láncnál fogva hátára hajította a táskáját.
- Mit szólnál egy gyógyterápiához? Kiveszel tíz nap szabadságot, kiveszek én is, s elutazunk együtt valahova, ahol csak mi leszünk ketten. Nem visszük magunkkal sem az óriáskígyót, sem a baglyot, sem a fekete lányt. Mit szólsz hozzá?

Landau szó nélkül hozzá lépett és megcsókolta. Neely ezúttal nem ellenkezett.

Landau csók közben is érezte, hogy a táska ezüstlánca a nyaka köré fonódik.

Önkéntelenül is összeborzongott. Aztán, mivel azt hitte, a csók okozza a borzongását, villámsebesen meg is feledkezett az egészről.

34

Estefelé szemerkélni kezdett az eső, s amikor Neely Smith megérkezett Landau lakására, kerek, szivárványszínű esőcseppek csillogtak a szempilláin. A fejére kötött műanyag kendőn is kövér esőcseppek ültek, s úgy billegtek a lámpa fénykörében, mintha őket is elvarázsolta volna a várakozás ígérete.

Landau azt a galambszürke öltönyt vette magára, amelyet úgy egyébként ki nem állhatott, de amely kollégái egyöntetű véleménye szerint előnyösen emelte ki bőrének kreol színét, s a ruha alatt megbúvó izmos testét. Bár erre a nagy magamutogatásra ez esetben aligha volt szüksége, hiszen Neely gyakorta látta úgy is, hogy alig volt

rajta valami, a közelgő esemény azonban olyannyira ünnepinek számított az életében, hogy képtelen lett volna hétköznapi körülmények között fogadni a lányt.

Neely mosolygott és a bőröndjeire bökött.

- Bejöhetünk?

Landau sokáig úgy gondolta, az lesz a legeredetibb fogadtatás, ha szó nélkül megcsókolja a lányt, karjába kapja, s ahogy az újdonsült asszonykákat szokás, átemeli a küszöbön. Esetleg mond valamit, hogy isten hozott, vagy hasonlót, aztán leülnek vacsorázni, isznak egy pohárka bort... aztán... Uramisten, hogyan is tovább?

Amikor a lány átcibálta a bőröndöket a küszöbön, Landau szolgálatkészen utánuk kapott, elvette, majd lerakta őket a szekrény mellé. Mire megfordult, Neely már a karosszékében ült egy pohár borral a kezében.

- Jézusom, azt hittem, keresztülfúj rajtam a szél! Ezt a bort nekem hoztad?
Landau nagyot nyelt.
- Neked. Nekünk.
A lány felállt, kibújt a kabátjából, majd Landaun felejtette szemét.
- Készülsz valahova? Azt hittem... Landau rémülten magyarázkodni kezdett.
- Dehogy. Azaz... úgy gondoltam, talán...
- Ezek szerint most jöttél haza, és még nem volt időd átöltözni. Nincs semmi baj. Én is késtem vagy fél órát. Fel kellett mondanom a lakásomat. Te, jól meggondoltad, hogy idejöjjek?
- Persze - dörmögte Landau rekedten. - Hogyne gondoltam volna meg.
- Akkor jó. Hova rakhatom a ruháimat?

Peter szégyenlősen az asztalra készített tányérok felé intett.

- Arra gondoltam, hogy... Amíg kirámolsz, sütök valamit. Már elkészítettem...
- Csoda jó - mondta a lány elégedetten, - Farkaséhes vagyok. A szekrény melyik fele az enyém?
- Hát... a bal - nyögte Landau szerencsétlenül.

Neely öntött a vörösboros üvegből Landaunak is, és a férfi felé nyújtotta.

- A megérkezésemre. Arra, hogy ne csalódjunk egymásban... semmilyen értelemben. Oké?
- Oké - nyögte Landau.

Kiitták a bort, a lány letette a poharát, felpattintotta a bőröndjét, kiemelt belőle egy ölnyi fehérneműt - bugyikat, melltartókat, harisnyákat vegyesen -, aztán Landau kezébe nyomta a kupacot.
- Csak egy pillanatig fogd, amíg kinyitom a szekrényajtót. Kösz.

Landau csak enyhén szédült meg a fehérneműk illatától, s egészen addig hősiesen tartotta őket, amíg a lány értük nem nyújtotta a kezét.
- Máris mehetsz sütögetni. Merre van a fürdőszoba?
Landau karja előbb kört írt le a levegőben, s csak aztán talált rá helyes irányra.
- Ott. Arra.
A lány sóhajtott, és egyetlen mozdulattal lerántotta magáról blúzát.
- Amíg a konyhában pepecselsz, én tisztába rakom magam. Itthon nincsenek gépeid?
- Voltak - nyögte Landau rekedten és úgy bámulta Neely melleit, mintha még sohasem látta volna őket. - Csak egyszer elejtettem egy tárcsát és... majdnem beszakadt a mennyezet. Azóta...
- Majd beszerzünk néhányat és vigyázunk a mennyezetre - mondta a lány. - Nem akarnál te is levetkőzni? Bár elismerem, van benne valami pokolian előkelő, ha galambszürke öltönyben és
nyakkendőben főzőcskézel a konyhában, csak nem hiszem, hogy ugyanilyen kényelmes is lenne. Én akkor is megeszem, amit csinálsz, ha meztelenül csinálod.

Rákacsintott Landaura, aztán eltűnt a fürdőszoba mélyén.

Az őrmester megtörölgette a homlokát, és alighanem csak ekkor döbbent rá, hogy Neely ideköltözése fenekestül felforgatja az életét. Eztán minden egészen más lesz, mint eddig.

Nem is sejtette, mennyire fején találta a szeget.

35

Akkor kapta el a rosszullét első rohama, amikor már kint állt a

konyhában, és éppen a báránybordát rejtő sztaniolpapírokat bontogatta. Olyan elemi erővel tört rá, hogy kénytelen volt letenni a csomagot, és a konyhaszekrény szélébe kapaszkodni.

Uramisten! -nyögte elkeseredetten, miközben a szekrény hideg oldalához szorította a fejét. - Mi a fene történt velem? Csak nem attól borultam ki, hogy a lány ideköltözött hozzám? Amikor Florankával költöztem össze, semmi ilyet nem éreztem. Legfeljebb akkor valamit, amikor lelépett a rajzolóval.

Szívére szorította a kezét, majd amikor úgy érezte, némiképpen csökkent a mellére nehezedő nyomás, a csap alá tartott egy poharat és teleengedte hideg vízzel. Bár volt ásványvíz is a hűtőszekrényben, nem merte megkockáztatni az odáig vezető utat. Megitta a csapvizet, aztán tovább támasztotta a szekrényt.

Egészen addig, amíg azt nem érezte, hogy nem tudják tovább tartani a lábai. Mielőtt összeroskadt volna, a mosogató lefolyójához botorkált, belehajtotta a fejét és hányni próbált.

Nem sokkal később a hideg kövön ébredt. Szinte öntudatlanul emelkedett fel, ment a szekrényhez és bontogatta tovább a sztaniolpapírokat. Egyszerűen nem értette az egészet, de mintha valami azt súgta volna a lelke mélyén, ne foglalkozzon a dologgal, nincs komolyabb jelentősége.

Pedig nagyon is volt.

36

A második rosszullét akkor érte, amikor végzett a sütéssel és éppen tálcára tette a húst. Ezúttal nem a szíve táján érzett nyomást, hanem a fejében. Mintha megduzzadt volna az agya, s feszegetni kezdte volna belülről a koponyáját. Nem volt olyan kellemetlen érzés, mint a korábbi, nem kényszerítette a földre, egyszerűen csak nem úgy mutatkoztak előtte a tárgyak, mint ahogy kellett volna. A konyhaszekrény például ugrott egyet, felemelkedett a levegőbe, majd a fejére állt. Mintha csak délibábból lett volna a sivatag közepén.

Landau az első rosszullét rémületével szemben ezúttal vidámabban szemlélte az eseményeket. Döbbenten érezte, neki is kedve lenne fejre állni, hogy visszaállhasson a világ rendje, s ugyanúgy láthassa a

konyhaszekrényt, mint másodpercekkel ezelőtt. Már-már meg is tette, amire vágyott, csakhogy a zömök bútordarab rövid lebegés után újra a helyére zöttyent.
Elképedve szorította halántékára a tenyerét. A tányérok felröppentek a levegőbe, körültáncolták, majd visszaültek a helyükre. Mintha boszorkányszombaton lett volna, ahol a tárgyak önálló életre kelnek, s együtt táncolnak a földöntúli erőkkel.

Amikor magához tért, a konyha közepén állt, szeletelőkéssel a kezében. A tányérok mozdulatlanul gunnyasztottak a polcokon, csak a falapra helyezett hús csúszkált még mindig az asztal lapján.
Landau óriási erőfeszítéssel felemelte a kezét és a hús után nyúlt. A falap és a hús engedelmesen odacsusszant hozzá.

37

Amikor megtelt a kád, Neely elzárta a csapot, és a földig érő tükör elé állt. Elégedetten nyugtázta, hogy pont olyanok a mellei, amilyeneknek lenniük kell. Majd vigyáz, nehogy Landau túlzásba vigye a dolgot. Egyetlen pillanatra sem feledkezhet meg róla, hogy bármennyire is végre kell hajtania az utasításokat, nem okozhat kárt önmagának.

Kilépett a bugyijából s a ruhadarabokat a kád mellé tette a szőnyegre. Végigsimított a hasán, az ágyékán, aztán belecsobbant a vízbe.

Amikor a langyos cseppek végigsimogatták a testét, lehunyta a szemét, és megpróbálta elképzelni, vajon mit érezne egy közönséges lány a helyében. Aki nem küldetést teljesít, aki nem tartozik közéjük. Vajon mire gondolna most egy közönséges lány? Vajon mire gondolna a fekete boszorka?

Mindkét tenyerét a kád peremére fektette s arcát a vízre hajtotta. Pupillái összeszűkültek az erőfeszítéstől, ahogy Landaura gondolt.

Néhány pillanatnyi koncentráció után megpillantotta a férfit a víz tükrében. Látta, amint a szívéhez kap, s a szekrény oldalának támaszkodik. Azt is látta, hogy kiveri a veríték, majd a mosogató lefolyójához tántorog és öklendezni kezd.

Hátrahajtotta a fejét és ellazította magát. Keze szinte automatikusan mozgott: végigsimított a mellén, a hasán, az ágyékán. Lassan érzékelte, hogy felébred benne a vágy, mintha a hullámok kibocsátása

jótékonyan hatott volna rá.

Mélyet sóhajtott, várt egy kicsit, aztán ismét a víz fölé hajolt. Landau éppen egy szeletelőkéssel a kezében a szekrény felé lépkedett, s felemelte a kést, hogy szétvagdossa vele a húst.

Szinte megsajnálta a férfit, amikor megingott, mint tengerészek a hullámoktól vert hajón, s szélesre terpesztett lábakkal megpróbált a talpán maradni. Tudta, majd szétrobban az agya, s hogy olyan érzések ébrednek fel benne, amilyeneket még soha nem érzett.

Amikor úgy érezte, jól haladnak a dolgok, beszüntette a Landauval való foglalatosság könnyebbik részét.

Úgy gondolta, ideje rátérni a második felvonásra.

A víz fölé hajolt, és azt parancsolta a férfinak, jöjjön be hozzá. 38
Landau a csaphoz botorkált és megmosta az arcát. -Uramisten - gondolta, miközben megtörölgette magát a zsebkendőjével. - Lehet, hogy szívbajos vagyok, vagy kezdődő agydaganatom van? Igaz, hogy nemrégen estem át a szokásos vizsgálatokon, de az ilyesmik máról holnapra is felléphetnek... Pont most történik velem valami, amikor itt van Neely! Vagy egyszerűen csak inamba szállt a bátorságom?

Hirtelen ellenállhatatlan vágyat érzett, hogy benézzen a lányhoz a fürdőszobába. Már csak azért is, mert csuromvíz volt az ing a testén. Undorodva nyúlt a gombok után és remegő ujjakkal gombolgatta ki őket. Lehet, hogy a galambszürke öltöny csinálta az egészet? Nem lett volna szabad még Neely miatt sem erőszakot tennie önmagán. Fogalma sem volt róla, hogyan jutott el a fürdőszoba ajtajáig, hogyan vette magának a bátorságot, hogy bekopogjon a lányhoz, aki először van nála, s joggal hiheti róla, hogy...
Csak akkor riadt fel, amikor Neely kedves hangja válaszolt a kopogtatására.
- Gyere be, Peter.
Landau kinyitotta az ajtót. Neely a kádban ült és mosolyogva fordította felé a fejét.
- Ennyire sürgős?
Landau érezte, hogy elönti a vér az arcát. Mentegetőzni akart, de csak valami habogás féle hagyta el a száj át.

A lány mosolygott, majd riadtan összecsapta a kezét.

- Hiszen te csuromvizes vagy!

Landau lenézett magára. Bár galambszürke zakóját elhagyta valahol, a nadrág még mindig rajta volt, jókora foltokkal díszítve, melyek alighanem akkor kerültek rá, amikor a kövön feküdt.
- Jézusom, mi történt veled? Valami baj van? Landau kibújt az ingéből és a sarokba vágta.
- Azt hiszem... hasra estem.
- Mit csináltál?
Mint egy börleszkben. hogy nem tört ki a
- Egyszerűen hasra estem. Ráléptem valamire és megcsúsztam rajta. Idejössz te, végre teljesül a vágyam, és akkor én hasra esek. Még jó, lábam.
A lány a vízre hajtotta az arcát és lágyan felkacagott. - Te, Peter, ha ez valami trükk...

- Gondolod, hogy tönkreteszem a legjobb nadrágomat egy ócska trükk miatt? Ami lehet, hogy be sem jön...

A lány felemelte az arcát.

- Bejön - mondta aztán olyan furcsa, rekedtes hangon, amilyet Landau még soha nem hallott tőle. - Vesd le a nadrágod.
- Itt?
A lány arca mintha megrebbent volna.
- Felőlem a fáskamrában is levetheted, csakhogy én itt vagyok és nem ott.
Landau engedelmesen lehúzta a nadrágját és a ruhagyűjtő kosár tetejére fektette.
Neely felemelkedett a kádban. Nem tekert törülközőt maga köré, olyán természetesen mozgott, mint akinek esze ágában sincs szégyellni a meztelenségét.

Meztelen istennő, meztelen istennő - dobolták Landau fülében a szavak, de egyelőre nem jutott eszébe, kitől hallotta őket.

Neely kiszállt a kádból, és Landauhoz lépett. A férfi érezte, hogy vizes test simul hozzá, majd ügyes kezek megszabadítják a fehérneműjétől.

- Állj a tükör elé!

A lány hangjában inkább parancs bujkált, mint kérés. Landau félszeg mozdulattal megpróbálta takargatni magát, de mire észbe kapott, már a tükör előtt állt. A lány a kádhoz lépett, kiemelte a szappantartóból a szappant és szappanozni kezdte vele a testét.

Landau úgy érezte, a mennyországban jár: még sóhajtozni sem mert a gyönyörűségtől.

Neely jó öt perc elmúltával lekapott a fogasról egy törülközőt, végigdörzsölte vele, majd vizes testével hozzá simult és nyöszörögve a fülébe suttogta...
- Most pedig vigyél ágyba... Landau engedelmeskedett.
Már a hajnal első sugarai kopogtattak az ablakon, amikor álomra hajtották a fejüket. 39
Amikor Landau kinyitotta a szemét, Neely már felöltözve állt a szoba

közepén s éppen sporttáskáján csukta be a zárat.

- Jézusom, hány óra van? Neely rámosolygott.

- Hat.
- Uramisten, hova mész te hajnali hat órakor?
- Millshez.
- Az ki?
- Valamikor nála kezdtem. Ő ismertetett meg a testépítés alapelemeivel. Néha reggelente elmegyek hozzá.
- De éppen ma reggel?
- Miért, ma milyen reggel van?

Landau mintha cseppnyi ingerültséget érzett volna a hangjában.

- Hogyhogy milyen reggel? Hiszen tegnap este bújtunk először ágyba. S egy ilyen ágyba bújás reggelén nem szokás csak úgy megszökni.
- Hát mit szokás csinálni?
- Folytatni az esti mókát.

A lány sóhajtott. Landau úgy is vehette, szeretné követni a szokásokat, de nem lehet.

- Majd máskor. Egyelőre Millshez megyek, aztán dolgozni. Landau felkönyökölt.
- Megadnád a munkahelyed számát? Betelefonálok, hogy ellenőrizzem, nem léptél-e le valami stricivel. Vagy csak azért, hogy egyszerűen elmondjam, jó veled és várlak haza...

Neely lehajtotta a fejét.

- Sajnos nem lehet, Peter.
- Mit nem lehet?
- Nagyon kérlek, soha ne hívj fel a munkahelyemen.
- Ne hívjalak fel? Miért?
- Mert hogy kihez költözöm, és kivel fekszem le, magánügyem. Semmi köze a munkámhoz. Nem tudom, érted-e mire gondolok?
- Attól tartok, nem.
- Nem baj. Akkor csak arra kértek, ne telefonálj a munkahelyemre.
- De hiszen nem is tudom a számát!
- Ne is próbáld megkeresni. Oké?

Peter megpróbálta csillapítani szíve ideges dobogását és mosolyt erőltetett az arcára.

- De búcsúcsókot csak adsz? Vagy az is tiltva van?

Landau mintha ismét a korábbi ingerültséget látta volna kiülni a lány arcára. Neely ennek ellenére engedelmesen hozzá hajolt és megcsókolta.

Hideg volt a szája, mint a hóemberé.
Neely lerakta a táskáját a telefonfülke oldalára szerelt aprócska padra és maga is mellé könyökölt. Csak akkor egyenesedett ki, amikor a vonal végén megszólalt a jól ismert, öreges hang.
- Már vártam a hívását.
Neely nem tudta megállni, hogy meg ne kérdezze:
- Maga sosem alszik?
Az öregember felkuncogott.
- Sosem. Majd maga is rájön, ha olyan öreg lesz, mint én, hogy az alvásnak nincs semmi értelme. A halál kárpótol az elmulasztott álmokért... Maga viszont bizonyára jól aludt.

Neely úgy érezte, mintha furcsa, sose érzett hullámok futnának végig a bőrén.

- Nem aludtam túl sokat.
- Meséljen.
A lány elbiggyesztette az ajkát.
- Nem hiszem, hogy érdekelnék a részletek. Az öreges hang érezhetően izgatottabbá vált.
- Téved, Neely. Engem az apró részletek is érdekelnek.
- Lefeküdtem vele.
- És?
- Megkezdtem az ébresztést.

Neely meglepetten tapasztalta, hogy az öregembert nem is annyira az ébresztés folyamata érdekli, mint inkább az a számára mindenképpen elhanyagolhatóbb tény, hogy lefeküdt valakivel.

- Arról beszéljen... mi történt maga és Landau között.
- Mondom, hogy lefeküdtünk.
- És?

A lány megvonta a vállát.

- Erről nincs mit mondanom. Mindent úgy tettem, ahogy az alkalom

megkívánta. Tudja jól, hogy profi vagyok.

A férfi mélyet sóhajtott a vonal végén.

- Ezért is esett magára a választásom. Mi a helyzet az ébresztéssel?
- Minden rendben.
- Rosszul lett?
- Természetesen. Anélkül nem megy.

A férfi habozott, aztán csak nagy sokára szólt ismét a kagylóba.

- Kérdezhetek valamit?
- Kérdezzen.
- Akkor azt kérdezem... érzett-e valamit Landau iránt, amikor...
- Amikor rosszul lett?
- Amikor lefeküdt vele.

Neely elgondolkodva nézett a fülke falán virító, terjedelmes mosógépet ábrázoló reklámfotóra.

- Azt éreztem, hogy... felelősséggel tartozom érte.
- Csak?
- És magamért is.
- Semmi mást?

A lány türelmetlenül az órájára pillantott.

- Legyen nyugodt, teljesíteni fogom a feladatom. Az öreges hang mintha élesebbé vált volna.
- Neely... Soha, egyetlen pillanatig sem érezte, hogy szereti Landaut?

A lány kezébe vette a táskáját.

- Én azt az érzést nem ismerem. És nem is akarom megismerni.
- Neely?
- Óhajt még valamit, uram?
- Nagyon sok függ a munkájától. Talán túlságosan is sok. Azért választottam magát, mert... maga a legjobb. Nem szeretnék csalódni magában.
- Biztos lehet bennem, uram.

Mintha végtelen idők örökre semmibe veszett tavaszi szellői kergetőztek volna vidám sípolással a vonal végén.

41

Landau a délelőtt folyamán megírt néhány jelentést, végighallgatta

Butler dörgedelmeit, akinek ezen a napon ismét semmi sem volt jó, majd Ralston kíséretében a bíróságra hajtatott tanúskodni egy érdektelen ügyben.

Amikor órák múlva holtfáradtan kibaktatott az épületből és valami kétes ürüggyel lerázta magáról Ralston, eszébe ötlött, hogy éppen ideje lenne meglátogatnia Cassell papát. Fogalma sem volt ugyan róla, miért éppen most jutott eszébe a nevelőapja - talán azért, mert meg akarta osztani valakivel a boldogságát. Lassan fél éve már, hogy feléje sem nézett, pedig alig másfél órányi autókázás választja el őket egymástól. Régebben gyakran megtörtént, hogy elvitte az öregurat egy-egy kirándulásra, mióta azonban képzeletbeli motorján ülve le akarta vetni magát egy tengerparti szikláról, Landau eltekintett a kiruccanásoktól.
Villámsebesen, nehogy ideje legyen meggondolni a dolgot, bevágta magát a kocsi volánja mögé, s meg sem állt az első édességárusító üzletig. Tudta, mi Cassell papa kedvence, így aztán nem volt sok gondja a válogatással. A díszdobozzal azonban annál inkább. Cassel papa mindig is beteges vonzalmat érzett a díszdobozok iránt; jószerével nem is érdekelte más az ajándékból, csak a doboz és a hozzá tartozó masni.

A kedves arcú, olvadó mosolyú elárusítólány kedvtelve legeltette a szemét Landau dagadó izmain, üde, kisfiús képén. Landau megértette, hogy csak egyetlen szót kellene szólnia s máris rendben lenne a dolog. Csakhogy tegnap este óta azt a szót nem szabad többé kiejtenie...

A szeretetotthon szemernyit sem változott utolsó látogatása óta. A gesztenyefák alatti padok égővörös színe, a bokrok sárgája, s a fű fáradt zöldje eszményi harmóniában olvadt össze. Landau arra gondolt, ha egyszer eljön az idő, maga is hasonló otthonban szeretné tölteni utolsó éveit.

A fiatal, jóképű, hullámos barna hajú Barnes doktor látható örömmel fogadta. Hellyel kínálta, majd feléje nyújtott egy aranyosan csillogó bonbonosdobozt.

- Remélem, nem szokott rá a dohányzásra, mióta utoljára találkoztunk.
- Nem, dehogy - tiltakozott nevetve Landau s bár nem kívánta, az udvariasság kedvéért kiemelt egy bonbont a dobozkából. - Tudja, doktor, a testépítők a csokoládét sem kedvelik igazán.
- Egyetlen darabtól még nem rakódik háj a derekára - mondta

Barnes, összehúzva a szemöldökét. - Hát akkor hogy s mint, Peter?
- Hogy van Cassell papa?

Barries doktor lenyelte a bonbont, aztán beletörölte az ujjait köpenye szélébe.

- Megvan, Peter. Csak... az az igazság, hogy nem túlságosan jól.

Landau érzett valamit Barnes doktor hangjában, ami megijesztette. Olyannyira, hogy zavarában ő is a zakója szélébe törölte a kezét.
- Valami baj van talán? Barnes doktor megvonta a vállát.
- Közvetlen veszély nincs. Ezzel szemben az idő elvégzi a maga romboló munkáját, nemcsak rajta, hanem valamennyiünkön. Úgy mondhatnám, hogy egyre gyengül az állapota. Mind fizikai, mind pedig szellemi értelemben. Mostanában nagyon fáradékony. És néha még azokat sem ismeri meg, akik közel állnak hozzá.

Landau sóhajtott és arra az időre gondolt, amikor Cassell papa még olyan sudár és magas volt, mint a kaliforniai fenyők.

Barnes doktor eltette a bonbonosdobozt a fiókjába, aztán kinyitotta az ajtót Landau előtt.

- Elkísérem egy darabon. Az öreghez azonban, szíves engedelmével inkább nem mennék oda. Ma különösen zsörtölődő kedvében van, azonkívül dolgom is akad éppen elég. Megint baj van az élelmezéssel. Azok ott az Alapítványnál azt hiszik, ezek itt mindent megesznek, még a moslékot is.

Amikor Cassell papa feltűnt a bíborszínű bokrok között. Barnes doki Landau felé nyújtotta a kezét.

- Hát akkor viszlát. Peter. Csak beszélgessenek. Utána benéz még hozzám?
- Azt hiszem, sietek - mondta szomorúan Landau. - Talán majd legközelebb.

Landau csak akkor fordult teljes figyelmével a közeledő Cassell papa felé, amikor Barnes doki fehér köpenyes háta már a vörös színű levelek függönye mögé veszett.

- Helló, papa!

Cassell papa hosszú, vékony, zöld kordbársony nadrágba bújtatott lába megdermedt a levegőben. Mint a gólyáé, ha váratlanul brekegést hall a nádszálak alól. Vállig érő ősz haja és mellét verdeső hófehér bajusza azokra a történelmi időkre emlékeztetett, amikor amolyan motoros rosszcsontként az országutakat járta, s előszeretettel köpdösött be az elegáns autók ablakán.

Cassell papa meghökkenve a bokrok közül előbukkanó Landaura bámult. Peter egyetlen pillanatig azt hitte, nem ismeri fel, s már-már tréfásan be akart neki mutatkozni, amikor az öreg felé tárta mindkét karját:

- Jézusom, ha jól látom, ez Peter Landau! Az országutak kemény vándora. Mi szél fújt erre, cowboy?

Mivel Peter tudta, hogy Cassell papa nem kedveli a nagy és érzelmes jeleneteket, meg sem kísérelte megölelgetni. Ehelyett odalépett hozzá és markába nyomta a csomagot.
- Loptam neked valamit egy boltból. Nem figyelt oda az elárusító, én pedig megfújtam. Cassell papa elvette a díszdobozt és érdeklődve szemlélgetni kezdte a masniját.
- Hova lesz a világ, ha már a zsaruk is lopnak! Különben te vagy az egyetlen szégyenfolt az életemben. Ha megtudják a haverjaim, hogy zsaru lett a fiam, szóba se állnak többé velem. Nem tudnál egy másik lóra átnyergelni?

Landau nem válaszolt, csak mosolygott. Nevelőapja nemigen adott a változatosságra, ezért minden látogatása alkalmával szinte szó szerint ugyanazt ismételgette.

Cassell papa megsimogatta a masnit, majd elégedetten a hóna alá csapta a dobozt.

- Este feltöröm. Ha megjönnek a haverjaim. Nem is kérded, hol vannak?
- Hol vannak? - kérdezte engedelmesen Landau.
- Az országutakon! - vágta ki az öreg büszkén. - Ha megjavítják a motoromat, én is velük megyek. Csak egy egészen kicsi hibája van, egy icipici. Órák kérdése és idetolják. Mit szólsz hozzá, cowboy?
Landau pontosan tudta, hogy a motor csak Cassell papa meszesedő agyában létezik. Akárcsak az országutakon vágtató haverjai.

A Cassell-banda már évek óta odafent száguldozik a bárányfelhők szélén, mennydörgő motorokkal, s a földi polgárok helyett a rémülten menekülő angyalkákat riogatja.

- Örülök, hogy újra motorra ülsz.
- Úgy itthagyom ezt a nyomortanyát, mint a pinty. Újra jöhetnek a motelok, a lányok, a vidám éjszakai tábortüzek! Nem pattansz fel mögém, cowboy?

Mivel éppen felbukkant az orruk előtt egy pad, Landau odaterelte Cassell papát és bár az öreg kicsit ellenkezett, lenyomta rá.

- Emlékszel még arra a napra, papa, amikor magadhoz vettél?

Cassell papa letette maga mellé a díszdobozt és ismét matatni kezdtek az ujjai a masnin.

- Naná hogy emlékszem! Ott ültél Ivory motorján és ordítottál. Nyakig be voltál szarva. Olyan büdös voltál, hogy csak Ivory bírt ki, mert ő maga is bűzlött, mint egy pöcegödör.
- Sose mesélted el, papa, hogyan kerültem Ivory motorjára.
- Hát rátett, úgy!
- De hogyan kerültem Ivory kezébe?

Landau tudta, kényes pontra érkezett. Többször is feltette már ugyanezt a kérdést Cassell papának, de az öreg mindig kitért az egyenes válasz elől. Vagy elütötte a dolgot valami tréfával, vagy egyszerűen csak rámordult, hogy aki kíváncsi, hamar megöregszik.

Landau most is ilyesmire számított. Legnagyobb meglepetésére azonban Cassell papa elgondolkodó képpel, bár meglehetősen homályos szemekkel nézett rá.

- Miért akarja maga tudni, hogy került a gyerek Ivory motorjára?

Landau megértette, hogy Cassell papa agya döccent egyet. Nyilván valaki mást képzelt a helyére.

- A rendőrségtől vagyok - morogta halkan. - Tudnom kell, honnan került magához a gyerek.
- Egy frászt! - mondta határozottan Cassell papa. - Ha nem veszed el

a mocskos ujjad a fiamtól, csavarkulccsal verem szét a fejed.

Landaunak összeszorult a szíve és legszívesebben abbahagyta volna a kegyetlen játékot, de villámsebesen felismerte: talán ez az utolsó alkalom, hogy kiszedhet valamit Cassell papából.

- Ha nem mondja meg, mi történt, el kell vennünk maguktól a gyereket! Cassell papa dühösen a levegőbe meredt.
- Ezt nem tehetik meg. Polly elintézte az adoptációt. A gyerek a miénk!

Landau bármennyire is igyekezett, nemigen tudott visszaemlékezni Polly mamára. Szőke, kövérkés asszony homályos körvonalait látta csak maga előtt, de az arcát az elsuhant évek jótékony köde takarta.

- Akkor is el kell mondania, mi történt.
- Ivorytól vettem a kölyköt - bökte ki hirtelen Cassell papa.
- Vette?
- Két láda whiskyért. Pollynak kellett, hát megvettem neki. Az országutak királya megteheti, hogy gyereket vegyen a nőjének, ha az úgy akarja.
- Hol találta Ivory a kölyköt?
- Azt mondta, a motelban.
- Milyen motelban?
- Azt csak Ivory tudja. Azt mondta, ki voltak purcantva a szülei.

Landau iszonyatos nyomást érzett a fejében. Közel olyat, mint az éjszaka a konyhában, de azért valahogy másfélét. Jó istenem, lehet, hogy mégiscsak agydaganatom van?

- Ivory purcantott ki őket?
- Ivory senkit sem purcantott ki. Csak a pofája nagy. Legfeljebb kizsebelte a hullákat. Mivel a kölyök egyedül volt, magával vitte. És esküszöm, jó üzletet csinált. Két láda whisky egy kis szarosért, nem semmi.

Landau csodálkozva bámult Cassell papa üveges szemébe. Mintha nem is ugyanaz az ember állna előtte, aki másfél évtizeden át élt-halt érte, s jobb apja volt, mintha az igazi lett volna.

- Melyik államban történt a dolog?
- Mit tudom én! Az országúton volt, és kész! Ha meglesz a motorom, magam mögé ültetlek és megmutatom, milyen szépek is az éjszakai tábortüzek! Velem jössz, cowboy?

- Persze - mondta kissé türelmetlenül Landau. - Persze hogy veled megyek. Lehet, hogy Ivoryval is találkozni fogunk?
- Arra mérget vehetsz. Ivory olyan, mint a futótűz. Nebraskában továbbáll egy holdas éjszakán csak azért, hogy néhány nappal később Idahóban találkozhass vele. Én mondom, pokolfajzat a fickó!

Landau Cassell papa fehér, hollószárny-bajuszára nézett, és összeszorult a torka. Hol van már Ivory?! Talán a csontjai is elporladtak valamelyik szegények temetőjében.

Cassell papa újra hóna alá csapta a dobozát és megveregette Landau vállát.

- Örülök, hogy eljöttél, cowboy. Majd szólok a dokinak, ha kész a motorom. Üzenek érted... csak ne hozz magaddal sok cuccot. Elég egy hátizsák, a többit majd összeszajrézzuk.

Landau átölelte az öreget.

- Jövök, amilyen gyorsan csak tudok, papa.

Cassell papa megfordult és átcsörtetett a bokrokon. Landau arra gondolt, talán most látta utoljára.
Landau akkor figyelt csak fel a szorosan mögötte vágtató kocsira, amikor az már vagy harmadszor villantotta fel a lámpáját. Óvatosan lehúzódott az út szélére és automatikusan ellenőrizte a pisztolyát. Amikor a karcsú, metálszürke, japán csoda leblokkolt mögötte s a hosszú, szőke hajú lány kilépett a kocsijából, elvette a kezét a fegyveréről, pedig tudta, nem egy kollégája fizetett drágán azért, mert egyetlen másodpercre elvakította a női szépség varázsa.

A magas, vékony lány odasétált hozzá, levette a napszemüvegét, majd amikor Landau ki akart kászálódni az ülésből, visszatartotta.

- Maradjon csak, őrmester. Arra lennék csak kíváncsi, ön Peter Landau?

Landau arra gondolt, talán mégiscsak jobb lenne rátenni a kezét a stukkerjára, de be kellett látnia, hogy ezzel már jócskán elkésett.
- Kicsoda maga?
A lány barátságosan rámosolygott.

- Olivia La Salle a nevem. Ne haragudjon, hogy megállítottam.
- Ismerjük mi valahonnan egymást?

A karcsú lány feltette a napszemüvegét, amitől egy csapásra olyan titokzatos lett az arca, mint egy női Al Caponéé.

- Van egy közös barátunk - mondta még mindig mosolyogva. - Arra kért, adjak át önnek egy üzenetet.
- Valóban? És hogy szól az üzenet?
- Valahogy úgy, hogyha tudni szeretné, mi okozta Mr. Dors halálát, kövesse a kocsimat. Persze csak ha akarja.

Landau megmarkolta a volánt.
- Hogy hívják a barátját? Akarom mondani a közös barátunkat?

A lány a fákon cikázó napsugarakra nézett, aztán Landau felé fordította a fejét.
- Le Roynak - mondta aztán lassan -, Christian Le Roynak. Landau biccentett és megforgatta az indítókulcsot.
- Indulhatunk.

Esküdni mert volna rá, nem ő tette kettesbe a sebváltót, pedig már abban volt, amikor érte nyúlt.

Sokáig azonban nem ért rá töprengeni a dolgon, mert a lány elékanyarodva megvillogtatta a stoplámpáit.
Landau gázt adott és követte.

43

A csillogó-villogó út menti motel, amely előtt negyedórányi autókázás után a lány lefékezett, rossz emlékeket ébresztett Landauban. Ugyanilyen volt az is, amelynek a kertjében három évvel ezelőtt csaknem otthagyta a fogát. Perry Bronxot, a kábítószeres bokszolót követték, s Perry minden előzetes figyelmeztetés nélkül tüzet zúdított rájuk. Az egyik lövedék milliméterekkel a füle mellett csapódott a járőrkocsi karosszériájába s akkora lyukat vágott benne, hogy E. T. nyugodtan átdughatta volna rajta a kobakját.

A lány leparkolt, megvárta míg Landau mellé kanyarodik, csak akkor szállt ki a kocsijából, amikor az őrmester becsapta a ajtót.

A motel étterme maga volt a testet öltött béke. Az ételkiadó unott képpel a fogát piszkálgatta, az egyik sarokban egy népes család - papa, mama, gyerekek - lepedőnyi térkép fölé hajolva turistajelzéseken

vitatkozott.

Landau már első pillantásával észrevette az asztalsor közepe táján üldögélő Le Royt. A férfi kreolbarna arca felderült, amikor megpillantotta őket. Felállt és előrenyújtott kézzel eléjük sietett.

- Üdvözlöm, Mr. Landau. Ne haragudjék, hogy a meghívásnak ezt a szokatlan módját választottam, de megvan rá az okom. Kérem foglaljon helyet.

Landau biccentett és húzott magának egy széket. Szeme sarkából látta, hogy Olivia mond valamit az ételkiadónak, majd odasétál hozzájuk.
Landau megvárta, amíg a lány is melléjük telepszik, aztán az asztalra könyökölt.
- Mielőtt bármit is mondana, megengedi, hogy megkérdezzem: kicsoda maga? Le Roy mosolyogva széttárta a karját.
- Régész és antropológus vagyok. A Seattle-i egyetemről.
- Micsoda?!
- Antropológus. Embertannal foglalkozom. Tudja mi az?
- Hogy a fenébe ne tudnám. Csak azt hittem...
- Nyilván nem tudja elképzelni, hogy kerülök a képbe. Nem is olyan egyszerű a dolog. Valamint az sem, hogy miért nem talált sehol, amikor keresett.

Landaunak egyszerre rossz emlékű történetek jutottak az eszébe olyan zsarukról, akik belekontárkodtak egyik-másik titkos szervezet munkájába és soha többé nem kerültek elő. Nyomuk veszett, mint az utolsó vándorsólymoknak.

Le Roy megérezhette, mi játszódik le a zsaru lelkében, mert átnyúlva az asztal felett, karjára tette a tenyerét.
- Nagy bajban vagyunk, Peter. Igazán nagy bajban. Hajlandó lenne-e a legteljesebb titoktartás mellett rendelkezésünkre bocsátani mindazt a tudását, amit a tűzesetek vizsgálata kapcsán felhalmozott?
Landau Le Roy szemébe mélyesztette a szemét.
- Megtudhatnám kinek az érdekében történne mindez? Le Roy arcán furcsa, szomorú mosoly suhant át.
- Nem akarok patetikus lenni, de... azt hiszem, az egész emberiségében.
- Csak így, egyszerűen?
- Csak így, egyszerűen.

Le Roy lehajolt, felvett a lába mellől egy számzáras aktatáskát,

végigfuttatta az ujjait a számzáron, s Landau nyugtalan pillantásától kísérve felkattintotta. Vastag, zöld fedelű füzetet húzott elő belőle, s az őrmester markába nyomta.

- A naplóm. Ebben benne van mindaz, amit tudnia kell. Szóban is elmondhatám, de azt hiszem, az írás többet mond a szónál. Arról az időről szól, amikor elkezdődött minden. Vannak benne intim részletek is; ezeket kérem, kezelje tapintattal.
Landau a füzet felé nyújtotta a karját, majd ijedten vissza is húzta.
- Nem tudom, egyáltalán el akarom-e olvasni. Le Roy szeme csendes biztatást sugárzott.
- Kérem, olvassa el. Egyre inkább az a meggyőződésem, hogy nagy szükségünk lenne önre.
Landau újra kinyújtotta a kezét és megfogta a füzet szélét. Aztán mély sóhaj kíséretében maga elé húzta.

Vissza a kőkorszakba 1
Mivel Neely még a késői óra ellenére sem érkezett haza, Landau zavartalanul nekieshetett a naplónak. Lepattintotta egy sörösüveg kupakját, hátradőlt a karosszékében, kinyitotta a füzetet.
Olvasni kezdte. 2.
Január 3.

Ma is éppen olyan pocsék hideg van, mint tegnap. Kinéztem az ablakon és úgy döntöttem: nem kezdem még el az újévet. Ha az indiánjaim ráértek vagy tízezer évig a föld alatt pihenni,
aligha fognak megsértődni a késlekedésért. Három nappal egy igazán jól sikerült szilveszter éjszaka után kinek van kedve lyukas tetejű koponyákat méregetni?!

Éppen itt tartottam január eleji elmélkedésemben, amikor bekopogott hozzám Paul Hendrix. Nem tévedés, Hendrix, aki az elmúlt évben megkapta a Finn Akadémia nagydíját klasszikafilológiai kutatásaiért. Senkinek sem volt ugyan leghalványabb fogalma sem róla, miért éppen a finnek tüntették ki; és konkrétan miféle kutatásokért, de valamennyinknek megvolt a maga baja, így aztán nem is nagyon értünk rá töprengeni a dolgon. Ha megkapta, hát megkapta. Mindenkit érhet baleset.

Paul Hendrix rám villantotta sokdioptriás szemüvegét, aztán belecsüccsent a karosszékembe. Pontosan az egyik előkészített indián koponya tetejére.

Látni kellett volna, hogy ugrott fel, amikor megérezte, hogy valami

fejforma van a feneke alatt. Még a szemüvege is az ölébe hullott, ahogy kibányászta maga alól a néhai indiánt.

- Jézusom! - mondta és a tenyerére helyezte, mint Hamlet Yorick koponyáját. - Ez meg ki a fene?
- Indián - mondtam. - A Sziklás-hegység tájékáról.
- Cirka hány éves?
- Cirka tízezer.
- A Sziklás-hegységből? Nem is tudtam, hogy már tízezer évvel ezelőtt is éltek ott emberek.
- Pedig éltek. Sőt medvék is. Éppen ott a példa rá a kezedben.

Hendrix óvatosan megsimogatta a koponyát.

- Ezt a lyukat itt... medve csinálta?
- Nemcsak a lyukat, hanem mellette az árkokat is. Elkapta a fickót, fejbe verte, majd végigszántott a körmeivel a koponyáján. Aztán valószínűleg kiszürcsölte az agyvelejét.

Hendrix összerázkódott.

- Nem szerettem volna a szerencsétlen flótás helyében lenni. Apropó, ez a tízezer évvel ezelőtti banda hogyan temetkezett?

Nemigen kedvelem ugyan, hogyha a történelem előtti embereket bandának vagy hordának nevezik, méghozzá a szó pejoratív értelmében, mivel meg voltam győződve róla, hogy a neolit kultúrák emberei nemigen voltak hülyébbek, mint mi, legfeljebb kevesebbet konyítottak a technikához, mégis tisztességesen válaszoltam. Mire jó, ha az ember összerúgja a patkót egy friss kitüntetettel?

- Hogyan temetkeztek? Részben fákra rakták a halottaikat, részben sírba...
- Hamvasztották is?
- Elképzelhető, bár még nem bukkantunk urnasírokra.

Hendrix pipát húzott elő a zsebéből, szájába dugta, de szerencsére nem gyújtotta meg.

- Van egy problémám - mondta és mintha csak szuggerálni akarná, ismét az indián koponyára meresztette a szemét. - Segítséget szeretnék kérni valakitől, aki őslrégész, antropológus és ennek ellenére van még

fantáziája.
- Hm - morogtam némiképpen sértődötten. - Akkor miért éppen hozzám jöttél?
- Szeretném, ha meghallgatnál egy szövegfordítást, aztán elmondanád róla a véleményedet. Én magam bukkantam az eredetijére az athéni levéltárban, a szemét között.
- Szemét között? Ez valami tréfa?
- Dehogy tréfa. Így nevezik azt az anyagot, amelynek a lelőhelye ismeretlen, és az sem egészen biztos, valódi-e. Az ókor és a középkor folyamán ugyanis számos olyan iromány született, amelyek ógörögül íródtak ugyan, olyan ógörögséggel, hogy dalolni volna tőle kedve az embernek, és mégis hamisítványok.
- Ki az ördög hamisította őket?
- Mindenki. Rómaiak, görögök, középkori írástudók: mintha a világ teremtése óta mindenki, aki csak megtanulta az ógörög nyelvet, fejébe vette volna, hogy hamisít egy jó kis szöveget. Drámarészletet, regényrészletet, himnuszokat, mitologikus elbeszéléseket, mit tudom én mi mindent nem. Egy esős héten aztán, mivel momentán nem volt jobb dolgom, beletúrtam ebbe a szemétládába. A harmadik napon - nem tudom, megfigyelted-e már, hogy a harmadik napnak általában igen különös a jelentősége - nos, a harmadik napon kezembe került egy vaskos feljegyzés. Nem vizsgáltattam meg még a korát, de anélkül is biztos vagyok benne, hogy nem lehet régebbi a XVII. századnál.
- Az ógörög szöveg?
- Az ógörög szöveg. Akkor másolták át ugyanis egy görög kolostorban. Roppant érdekes, hogy a másoló nem tudott egészen elvonatkoztatni a korától, mert az ógörög textusba azért beletett néhány korabeli helyesírási hibát is. Tudsz követni?

Irigykedve az indián koponyára néztem, aki mintha elvihogta volna magát.

- Tehát van az ógörög szövegnek egy újkori másolata -próbáltam meg összefoglalni a tényállást -, ami ráadásul lehet, hogy hamisítvány. Megtudhatnám, miről szól a mese?

Hendrix rátette a pipáját az indián fejére, aztán a kabátja alá nyúlt. Néhány négyrétre hajtott papírlapot segített a világra, de amikor érte nyújtottam a kezem, visszahúzta.

- Jobb lesz, ha én olvasom, az én írásom ugyanis csak számomra olvasható... bár, őszintén szólva, néha még nekem is gondot okoz a megfejtése. Figyelj csak, elkezdem.

Hendrix professzor mély lélegzetet vett és belekezdett a lehet-hogy-hamis szöveg olvasásába. 3.
"Én, Thesszaliai Kallimachos írom ezeket a sorokat Egyiptom földjéről, ahova ezer viszontagság után mégiscsak eljutottam. Láttam a piramisokat, láttam az oroszlánfejű élőlény szobrát az égnek törő építmények mellett. Élve kijutottam Egyiptom homokjára, de csak azért hogy rabságba jussak. Amikor a kötelet a nyakam köré tekerték, nem hittem, hogy valaha még írni fogok, sőt, azt sem, hogy megmenthetem nyomorult életemet. De hogy tudd, hogyan is estek ezek a dolgok, most, hogy némiképpen lélegzethez jutottam, elmagyarázom.

Mindenféleképpen a behajózással kell kezdenem a történetet. Gyakorlott szememnek látnia kellett volna, hogy bajok lesznek a legénységgel, csakhogy annyira lefoglalt az amforák berakásával járó ezernyi gond, hogy nem szóltam róla a tulajdonosoknak. Most utólag belátom, hogy nagyon is szólnom kellett volna.
Ahogy visszaemlékszem, már akkor feltűnt, mennyiféle nációból toborzódott össze a legénység. Voltak közöttük görögök, lídek, médek, karthágóiak és az ördög tudja még milyen népekből nem válogatták őket a toborzók. Sőt, egy szálfatermetű. fehér bőrű ember is akadt közöttük, aki néha olyasmikről beszélt, amelyek semmiképpen nem lehetnek igazak. Azt mesélte, olyan országban lakott, ahol néha hónapszámra sem megy le a nap, máskoron pedig hónapszámra sem jövend fel. Ebből is látszik, hogy nagyotmondó volt, de mivel jól húzta a kötelet, és az evezőket is jól forgatta, nem tett neki senki szemrehányást érte.

Már akkoron fel kellett volna figyelnem rá, hogy, mivel sokféle népből verődtek össze, baj esetén nemigen fogják megérteni egymást. Főleg, hogy a kapitány sem értette meg őket. De hát hogy is érthette volna meg, amikor még a krétaiakat sem könnyű megérteni, pedig azok mégiscsak itt laknak a szomszédságunkban.

Az alatt a tíz nap alatt, amíg Egyiptom felé hajóztunk, volt alkalmam megfigyelni a különböző népek különféle szokásait. Volt, aki szerette a vizet, minden este megkért valakit, hogy borítson rá néhány bőrvödörrel, míg mások tengerész létükre iszonyodtak még az érintésétől is. Ennek aztán az lett eredménye, hogy bűzölögtek, mint a soknapos hullák, s be kellett fognom az orrom, ha egy-egy ilyen fickó felém tévedt.

Már a második napon szemembe tűnt az öregember, aki többnyire a

hajó orrában kucorgott, nem törődve az erős széllel, és a szél által felvert habokkal. Csak ült, magába mélyedve, mint azok a bölcsek, akiket magam is láttam azon a partvidéken, amely a mi partjainktól keletre terül el. Ezek az emberek barlangokban élnek, naphosszat csak maguk elé merednek és abból élnek, amit a környék lakosai összehordanak nekik. Ha nem visznek nekik semmit, nem esznek, és mégsem halnak meg. De végül is nem ezekről akarok beszélni.

Az öregember a hajó orrában ülve csak Egyiptom földje felé bámult, mintha fejébe vette volna, hogy minden körülmények között neki kell elsőnek megpillantania. Néha-néha azért felállt és kinyújtóztatta a tagjait. Csak a második napon tűnt fel, hogy az állandó hullámcsapkodás ellenére is száraz a köpenye, mintha csak leperegtek volna róla a vízcseppek.

Ellenőriztem, jól fekszenek-e az amforák a hajófenéken, nem esett-e baja az illatszeres üvegeknek, aztán téblábolni kezdtem a fedélzeten. Arra gondoltam, megfigyelem a számtalan fajta fickót, ellesem a szokásaikat, hogyha egyszer arra felé a föld felé vezetne az utam, ahol ilyen meg olyan népek élnek, tudjak egyet-mást viselt dolgaikról. Bármennyire is figyelmeztem azonban a hajón tüsténkedő embereket, tekintetem egyre csak visszatért a szakállas öregre, aki mindenkitől távol a tengert, és a még igencsak messzire fekvő egyiptomi partokat figyelte. Ennek aztán az lett a következménye, hogy magam is majdnem otthagytam a fogam a hajó fedélzetén, nemcsak az öreg. Ennek pedig ez a története:

Tizenötödik éjszaka köszöntött már a hajónkra, amikor is hajnal felé ki kellett jönnöm nádfonadékból épített szárnyékomból, amely nem messze a hajóorrtól volt külön számomra elkészítve. Áthajoltam a fedélzet párkányán, és éppen elvégeztem a dolgom, amikor furcsa árnyékok még furcsább játékára figyeltem fel. Mintha derékban meghajlott emberek lopakodtak volna a hajó orra felé.

Megragadtam rövid kis kardom, amelyet egyik katonacimborámtól kaptam ajándékba, s behúzódtam szárnyékom árnyékába. Attól tartottam ugyanis, hogy a tengerészek tolvajnak csaptak fel, s megpróbálják megkaparintani a pénzem. Rövid leselkedés után azonban rá kellett jönnöm, a lopakodók nem felém igyekeznek, hanem a hajóorr irányába.

Ha már itt van a kard a kezemben - gondoltam -, megnézem, mi zajlik körülöttem. Elvégre kötelességem óvni az amforákat és az illatszeres

üvegeket, a közéjük rejtett titkos kenőcsökről már nem is beszélve. Mivel az, aki küldötte őket, nincs már az élők sorában, nyugodt szívvel elmondhatom, hogy ezek a kencék amolyan varázskencék voltak, amelyekért minden aranyakat megadnak a gazdag szépasszonyok. Egyetlen aprócska tégely elég ahhoz, hogy eltüntesse a ráncokat egy mégoly vén banya arcáról is, és szende szűzzé változtassa. Természetesen csak az arcáról szólok, nem más egyebéről.

Bár igazából egyebekről is szólhatnék. Olyan olajokról, amelyeket sárga bőrű varázslók kevertek mindenféle tengeri állatok undorító maradékaiból, de amelyek oly feszessé és kívánatossá teszik az asszonyi mejjet, hogy a férfiembernek a szeme csak úgy guvad az üregében, és minden aranyakat megadna érte, csakhogy kicsinykét eljátszogathatna véle.

Egyszóval kezembe kaptam a kardom és magam is meghajoltam, mint a lopakodók. Úgy osontam a vitorlavászon árnyékában, mint a patkányok, amelyek bárminemű vészeket is túlélnek, s hiába csapdostuk agyon őket tucatjával, sosem lettek kevesebbek. Kénytelen kelletlen be kellett látnunk, hogy a Nagy Apollon Smintheus, a rágcsálónépek urának lelke lakik bennük, s hogy maga az isten óvja őket minden bajtól.

Mikoron a vitorlavászon árnyékában lopakodva elértem a hajóorrot, olyasféle látvány tárult szemeim elé, amilyet becsületes kereskedőember létemre nem szívesen látok sehol és semmikor. Az történt ugyanis, hogy néhányan a gazfickók közül ekkor már az öregember mejjén térdeltek, és egy éppen azon volt, hogy szakálla alatt megcsiklandozza a gégéjét hegyes késével. Csak egyetlen pillanatig fordult meg a fejemben, hogy talán hagynom kellene őket, hadd öljék meg, vegyék el a pénzét, ha ugyan van neki, hiszen mi közöm hozzá, és különben sem kérte a segítségemet. A következő minutumban aztán határozottságom legyőzte habozásomat, hiszen az élet és a sors megtanították velem, hogy ma nekem, holnap neked. Ha ma nem sietek a bajbajutottak segítségére, holnap én kerülhetek az ő helyükre és akkor felém sem nyújtanak majd segítő kezet az istenek. Talán a szakállas öreg halálán felbuzdulva másodnap éjszakáján azt beszélik össze, hogy immár az én pénzem kell nekik, s míg én a szárnyék alatt alszom, rám támadnak, s az én szakállam alatt játszadoznak késeik hegyével, bár arcom szőre csak megfelelő jóindulattal nevezhető szakállnak. Mindenesetre gigám az van, méghozzá jó nagy, s nagyon csúnya dolog lenne, ha megpróbálnák, vajon vágható-e.

Éppen ennek megakadályozása végett, előrenyújtottam rövid, ajándékba kapott kardom és harsány kiáltással rájuk vetettem magam. Nem tudom, említettem-e már, hogy annak idején hírhedett verekedő voltam, s a félszigetnek a hiperboreusok földje felé eső oldalán nem volt olyan taverna, ahol össze ne törtem volna néhány agyagkorsót. Úgy is hívtak akkoron, hogy a Korsótörő Kallimnachos. De ami elmúlt, elmúlt: ma már inkább csak a kereskedésben lelem kedvem, nem a korsótördelésben, bár ami a mulatságokat illeti, még mindig kiveszem belőlük a részem, s a szerelem papnői sem hagyják el úgy a fekhelyem, hogy meg ne dolgoznának a pénzükért, méghozzá derekasan.

De hogy tovább ne szaporítsam a szót: kardommal a kezemben feléjük futottam. Szerencsére a hold fénye megfelelően világított, így nem kellett attól tartanom, hogy a sötétből valaki orvul rám veti magát.
Nem is orvul vetették rám magukat, hanem a magasból, a vitorla tetejéről. Ráadásul nem is egyetlen, megveszekedett fickó, hanem mindjárt három. Én természetesen minden fortélyt kipróbáltam, hogy lebírjam őket, de hamarost be kellett látnom: talán mégiscsak jobban tettem volna, ha nem avatkozom más dolgába. Annál is inkább, mivel az öregember még az ujját sem mozdította, hogy a segítségemre siessen. Hiába kiáltottam neki s övemből kihúzva felé hajítottam jófajta tőröm: még a kezét sem nyújtotta érte.

Mivel azonban már bent voltam a vihar közepében, nem volt más választásom: kaszabolnom kellett őket, mint parasztnak a bogáncsot. Kettőbe belevágtam, egyet pedig sikerült úgy megszúrnom, hogy a hátán jött ki a kardom hegye.

Hamarost rémisztő kiáltások és elkeseredett jajgatások verték fel az éjszaka csendjét, mégsem volt senki a kapitány és a legénység közül, aki a segítségünkre sietett volna. Ebből aztán mindjárt azt a dermesztő következtetést vontam le, hogy bizonyára az ő tudtukkal és hozzájárulásukkal történt a dolog.

Egészen erőm fogytáig küzdöttem: többet megöltem közülük, többet pedig súlyosan megsebesítettem. Már-már úgy látszott, mégiscsak javamra dől el a küzdelem, amikor újabb csapat csatlakozott a gazemberekhez. Ezeknek a fejét azonban fekete csuklya borította, vezetőjük nagy termetű, délceg ember, akárcsak a kapitányunk, aki látszatra oly mélyen aludott a kabinjában, hogy még a fene zajra sem ébredt fel. Kénytelen-kelletlen emezekkel is felvettem a harcot, s egészen addig küzdöttem, míg végül valamelyik gazember egy súlyos

tárggyal, talán kalapáccsal, vagy buzogánnyal a karomra ütött, mitől leejtettem a kardom és magam is mellé zuhantam a hajópadlóra.

Ami ezután következett arra máig is csodálkozva és hitetlenkedve emlékszem vissza, pedig csak a kezdete volt mindannak, amit később átéltem. Hallgassátok hát figyelmesen!

Mondom, ott feküdtem a földön és kezemből kihullott kardom után tapogatództam, amikor a hatalmas termetű férfiú fölém hajolt, hegyes kését a torkomnak szegezve. Úgy gondoltam, ütött az utolsó órám és sürgető fohászt intéztem az istenekhez, hogy amennyiben lehetséges, könnyítsék meg átkelésemet azon a folyón, amely az élők birodalmát a halottakétól elválasztja, s bár nincs a zsebemben huncut rézgaras sem, fizessék meg az átkelési díjat helyettem a föld alatti világ révészének, mentsenek ki az alvilág szörnyűségei közül, ha már levezekeltem mindazokat a bűneimet, amelyeket a hiperboreusok földjének szomszédságában a tavernákban elkövettem.

Az istenek, azonban úgy látszik nem akarták, hogy áthajózzak a már említett folyónak a túlsó partjára. Vagy lehetséges, hogy nem is az istenek, hanem más erők álltak az oldalamra? Elég az hozzá, hogy a padlón feküdtem, a termetes fickó pedig rajtam térdelt s mormogó, elváltoztatott hangon azt tudakolta, vajon hova rejtettem a pénzem és drágaságaimat; melyik korsó mélyére eresztettem le vízhatlan viaszlepelbe csomagolva. Már kérdésén is látszott, hogy a kapitány nem először rabol ki hajójára vett kereskedőket, s pontosan tudja; a jövőmenő kalmáremberek kedvenc szokása, hogy az előbb elmondott módon rejtsék el értékeiket.

Arra gondoltam, ha már úgyis meg kell halnom, legalább ne jusson a gazemberek birtokába minden elrejtett drágaságom, ezért nem válaszoltam sürgető kérdéseire. A csuklyás erre nyakamba döfte a tőrét úgy, hogy vér serkedt döfése nyomán.
Ahogy jobbra-balra hánytam a fejem reménytelen kétségbeesésemben, egyszerre csak saját tőrömet pillantottam meg a padlózaton, jó pár tenyérnyi távolságra tőlem. Arra gondoltam, ha megkaparinthatnám, talán a gazember húsába döfhetném. Nem törődve az újabb, gigámat fenyegető bökdösődéssel, kinyújtottam a karomat a kés felé. Könny szökött a szemembe, amikor ráébredtem, hogy magamtól bizony ugyan soha el nem érhetem: akármennyire nyújtózkodtam, még mindig legalább három tenyér hiányzott ahhoz, hogy markomba kaphassam.

Pillantásom ekkor a minden-bajnak-okozója öregember szemével találkozott. Bár vagy ketten tartották a kezénél fogva, s egy gazember az ő gigája körül is ott tüsténkedett, mintha felém villant pillantása arra figyelmeztetett volna, hogy a késem felé nézzek. Én oda is néztem, majdhogynem hozzáragadt a szemem, mégse mentem vele semmire. Még ha a hajó megbillent volna, talán hozzám csúszott volna. Csakhogy ezen a hajnalon Zephyr nem sürgölődött vitorláink körül...

Csak néztem a tőröm, elkeseredett vágyakozással, mígnem ismét az öregember sürgető tekintetével találkozott a szemem. Mintha biztatást sugárzott volna felém, pedig arra magának is legalább akkora szüksége lett volna, mint nekem, mivel immár az ő nyaka is vérzett a tőrök állandó szurkálódásai nyomán.

Amikor másodjára tévedt a szemem a tőrömre, azt hittem, rosszul látok. Mintha csak a hajó megbillent volna és a gyilok egyre közelebb került volna a kezemhez. Ha tudtam volna, megdörzsöltem volna a szemem, de nem tudtam, mivel a csuklyás gazember a mejjemen térdelt és térdét az ágyékomba nyomta. Nagy fájdalom hasított belém, miközben arra gondoltam, még ha valamely elképzelhetetlen módon meg is mentenének szorult helyzetemből az istenek, aligha késztethetném eztán sikoltozásra a szerelem felszentelt papnőit az erre a célra rózsaszirmokkal beszórt nyoszolyáikon. Attól tartottam, a gazember térde múlhatatlan károkat okoz férfiasságomban.

Amíg mindez végigfutott rajtam, a kés egyre közelebb csusszant hozzám. Talán mégiscsak meghallgatták kérésemet az istenek, s szellőt küldöttek a vitorláinkra. Később aztán, ahogy visszaemlékeztem mindezekre és az ezután következőkre, arra is vissza kellett emlékeznem, hogy bizony a tenger sima volt, mint a tavernák hátulsó szobáiban a vendégváró lányok hasa, s akkora hullámok sem voltak rajta, mint a férfiúi gerjedelem az eme nőszemélyekkel történt derekas összecsapások után.

Az én tőröm azonban mégiscsak a kezembe csusszant. Amikor megmarkoltam, még egyszer, utoljára, találkozott a szemem a szakállas öregember szemével. Nem hangzott el egyetlen szó sem, én mégis biztos voltam benne, hogy azt parancsolja: öljek. És még mintha valami olyasmit is üzent volna a tekintete, hogy ha már kezedbe adtam a tőröd, szúrjál vele!

Akkor nem sokat töprenghettem ezeken a rejtélyes dolgokon, mivel a

gazember tőre a gigám körül csinált apró lyukakat, térde pedig egyre csak rugdosott ott, ahova pedig nem térd illik, hanem finom, ismerkedő ujjak.

Szúrtam. Olyan erővel, hogy majd én is kaptam a tőr hegyéből. A gazember a levegőbe markolt és akkora vérzuhatagot köpött a képembe, amekkora egy lándzsákkal összeszurkált tengeri szörnynek is becsületére vált volna. Levegő után kapkodtam, letéptem valami rongyot róla, és nem törődve a többi gazemberrel, sikálni kezdtem arcomról a vért.
A martalócok amikor észbe vették, mi történt, egy csapatba verődtek és halkan tanakodni kezdtek. Én pedig, ahogy sikerült megtisztítani az arcomat az orgyilkos vérétől, gyorsan lerántottam a csuklyát a halott fejéről. Természetesen a kapitány vértől lucskos képe meredt rám a szürke hajnalban.

Mit mondjak, nem okoztak vele túlontúl nagy meglepetést az istenek. Sőt abban is biztos voltam, hogy a többi csuklyás is a kapitány bizalmi embere, akik nyilvánvalóan az ő parancsára vettek részt a gyilkos kalandban.

Éppen azért megpróbáltam nyájasan és barátságosan szólani hozzájuk. Rátettem a lábam a kapitány tetemére és elmondtam, hogy ha visszavonulnak a helyükre, nem lesz senkinek semmi bántódása. Nem fogok kutakodni utána, ki rejtezik a csuklyák alatt, különben is biztos vagyok benne, csak azért tették, amit tettek, mert a kapitány erőszakkal megparancsolta nekik.

Első szavaim után úgy véltem, mindenben egyetértenek velem. Morogtak valamit és megfordultak, hogy visszatérjenek az evezőpadokhoz. Alig indultak azonban el, hirtelen visszafordultak és rám rontottak.

Ekkor már annyi erőm sem volt, hogy védekezhessek. Egy gazembert még sikerült ugyan gyomron szúrnom, de aztán valaki úgy a fejemre vert, hogy elsötétült előttem a világ.

Amikor magamhoz tértem, az evezőpadoknál feküdtem, kötéllel összekötözve, a szakállas öregember mellett. Az ő kezén is kötelet láttam, így tudomásul vettem, hogy immár végérvényesen összekötötte sorsunkat a végzet. Ha lehet, még erősebb kötelékkel, mint a kenderkötél.

Mint később megtudtam, csak ketten maradtunk a hajón az utasok közül, a többieket a martalócok első haragjukban a tengerbe hajigálták, mivel semminemű drágaságot vagy váltságdíjat nem remélhettek tőlük. A mi életünket is csak azért hagyták meg, mert mind ez idáig nem tudtak hozzáférni elrejtett kincseinkhez.

Ahogy a piszkos köpenyű, és gyanúsan sárgás szakállú öregemberre néztem, el nem tudtam képzelni, miféle drágaságokat kereshetnek rajta. Végül is kitudtam a beszédükből, hogy az öregnél még a kikötőben egy kis ládikát láttak, amelyben bizonyára arany, drágakövek, vagy csodatévő erejű amulett rejtőzhet. Bárhogyan is kutattak azonban utána, nem voltak képesek a nyomára bukkanni.

Velem, sajnos, gyökeresen más volt a helyzet. Szavaikból azt is kivettem, hogy amilyen jó erőben vagyok, kár lenne feleslegesen a tengerbe hajítaniuk, helyette, mihelyst kikötünk az egyiptomi partokon, inkább eladnak rabszolgának. Az öreget meg ráadásnak adják, ha nem kínálna valaki jó pénzt értem.

A martalócok amint úgy látták, hogy nem kell többé senki támadásától tartaniuk, tanácskozást folytattak maguk között, és egy kis fekete embert választottak kapitányukká. Azt is megbeszélték, nem is olyan nagy baj, hogy a kapitány áthajózott kezem által abba a másik világba, sőt kifejezetten jó, hogy így járt, mert úgy különben sokat szenvedtek erőszakosságától és kegyetlenségétől.
A kis fekete ember odajött hozzám és azt mondta, parázzsal fogja égetni a talpam, ha nem vallom be, melyik korsó fenekére eresztettem le a drágaságaimat. Mivel láttam a szemén, hogy megteszi, s mivel igencsak kényes vagyok a talpamra - már attól is napokig tartó röhögés ráz, ha valamelyik tavernai lány végighúzza rajta az ujját -, arra gondoltam, némiképpen engedek az erőszaknak. Azt hazudtam, nem emlékszem rá, melyik korsó rejti a kincseimet. Ha ugyanis sorban feltörik mindegyiket, időt nyerhetek, s ezalatt talán alkalom kínálkozhat a szökésre.

A gazemberek nekiestek a korsóknak és sorban összetördelték őket. Könny szökött a szemembe, ahogy láttam kifolyni a drága kencéket és másfajta szereket, amelyekre pedig nagy szüksége lett volna mindolyannak, akiknek baján a kencék és folyadékok még segíteni tudtak volna.

Amikor megtalálták korsóba süllyesztett, rejtett kincseimet, elkeseredésemben a tengerbe vetettem magam. Könnyedén átugrottam

a korláton és a vízbe csobbantam. Bár mindig is irtóztam a vízbefúlástól, most mégis ettől vártam a megváltást. Egy Kallimachost ne adjanak el rabszolgának!

Ahogy a hullámok közé vetettem magam, többen is utánam ugrottak, pedig akkor már a kezükben volt minden aranyam és drágaságom. Csakhogy elkapta őket a kapzsiság és arra gondoltak, miért hagyják veszni azt a néhány aranyat is, amit a rabszolgapiacon kaphatnának értem.

Mivel jó úszó voltam - egy alkalommal néhány feledhetetlen napot töltöttem egy tavernában a tengerparton, pár kellemetes asszony társaságában, akik a szerelmi harcok szüneteiben vízzel frissítették fel felhevült testüket és engem is megtanítottak a vízben való ficánkolásra - nem okozott nagy gondot összekötözött kezekkel is eltávolodni a hajótól. Már néhány erőteljes rúgás után olyan messzire jutottam, hogy senki nem érhetett utol, pedig ugyancsak igyekeztek utánam. Végül is kénytelenek voltak visszafordulni s én máris ünnepelhettem volna azt a kétes értékű sikert, amelynek kapcsán leszállhattam volna az óceán és ezzel együtt az alvilág fenekére, amikor is váratlan dolog történt.

Hirtelen úgy éreztem, mintha gonosz szellemek szállták volna meg a testem. Mintha valaki belém költözött volna és parancsokat osztogatott volna a végtagjaimnak. Ez esetben azt, hogy forduljak vissza a hajó felé, és ahogy csak az izmaim bírják, ússzak oda hozzá. Elmém elvetette az utasítást és küzdött ellene, izmaim azonban nem engedelmeskedtek neki. Döbbenten tapasztaltam, hogy összekötözött karjaim erőteljesen lapátolni kezdik a tengert; lábaim rugdosnak, s a gazemberek elképedt rivalgásától kísérve végülis odaúsztam a hajóhoz.

Ahogy megérintettem a bárka oldalát, kezek nyúltak értem, és a fedélzetre emeltek. Ott aztán összegömbölyödtem és megpróbáltam megérteni, mi is történt velem. Nem gondolhattam másra, minthogy valamelyik tengeristen vagy vízinő varázsolt el. Nyilván nem akarták, hogy rothadó testemmel elrondítsam a tengernek eme vidékét, ahol a lakhelyük lehetett.

Pillantásom ekkor ismét az öregember tekintetével találkozott. Ahogy összenéztünk, azonnal megértettem, hogy ő csinálta a varázslatot. Ő parancsolta meg a kezemnek és lábamnak, hogy ne az én akaratomnak engedelmeskedjenek, hanem az övének.

Egészen addig hevertünk a fedélzeten, míg csak fel nem tűntek a távolban az egyiptomi partok. Enni-inni rendesen kaptunk, hiszen mit ér az olyan rabszolga, akit úgy kell feltámogatni a piacon az emelvényre?

Utazásunk alatt többször is megpróbáltam szót érteni az öreggel, de mindegyre csak olyan nyelven válaszolt a kérdéseimre, amelyet nem ismertem. Ráadásul nem is úgy beszélt, mint a közönséges idegen emberek, akiknek a beszédét ugyancsak nem értem, de mégiscsak meg tudom állapítani róluk, hogy normális emberi beszéd-e, az öreg száját azonban olyan hangok hagyták el, amelyek nemcsak csodálkozásra, hanem megdöbbenésre is késztettek. A hangok nagyja mélyen, a gyomrából jött, mintha tűzhányóból kiömleni készülő láva fortyogott-rotyogott volna odalent. Máskor meg hosszan és elnyújtva sípolt, és úgy puffant ki belőle a sípolás vége, mint a szellentés. Ha lett volna kedvem, kimulathattam volna magam szörnyű beszédén.

Így töltöttük az időt, többnyire csendben a szárnyék mellett, amelybe csak akkor löktek be bennünket, ha az égető sugarak miatt félő volt, hogy megsülünk, mint a parázsra fektetett édesgyökér. Letargikus állapotomon még az sem segített, amikor a sürgölődésből és kiáltozásokból arra következtettem, alighanem feltűntek a láthatáron Egyiptom partjai. Nem sokkal ezután felültettek bennünket, és megmutatták, hogy ez az az ország, ahonnan soha nem térünk vissza a tenger túlsó partjára, itt fogunk megdögleni a sok ezer korbácsütéstől, melyekkel új gazdáink illetnek majd bennünket.

Mielőtt még kiszállhattunk volna a lassan mellénk úszó partra, megpróbálták kitudni az öregtől, hova rejtette a ládikáját. Az azonban csak vartyogott és szellentgetett azon a furcsa nyelven, amelyről egyre inkább meg voltam győződve, hogy nem is emberi nyelv. Sokkal inkább a dzsinnek nyelve, amelyről először olyan utazóktól értesültem, akik gyémántokkal és rubintokkal díszített föveget viseltek a fejükön.

A gazemberek közül többen kiáltoztak, hogy öljék meg az öreget, mások azt tanácsolták, tegyenek parazsat a hóna alá, volt aztán valaki, aki azt szerette volna, ha lehúzzák a talpa bőrét és belelógatják a tengerbe. Ez állítólag még a legmakacsabbul összezárt ajkakat is elválasztja egymástól.

Végül is szerencsére elálltak a tervüktől. A kis fekete ember megnyugtatta őket, hogy ha a hajón lenne a ládika, megtalálták volna,

hiszen az utolsó deszkáig ezerszer is átkutattak mindent. Az történhetett, hogy az öreg megtámadtatásakor érzett rémületében a tengerbe hajította. Így hát nincs mit tenni, meg kell elégedniük az értem és az öregért járó rabszolgapénzzel.

Soha ne tudjátok meg barátaim, minő érzés ott állni az emelvényen, deréktől felfelé mezítelenül, s eltűrni, amint a kíváncsiskodók a tested gusztálgatják. Irigykedve bámultam az öregre, akinek megengedték, hogy egy ványadt pálmafa árnyékában heverésszen, amíg engem kínálgatnak, mert hiszen mivégre is vetkezett volna le? Nem volt azon annyi hús sem, amennyivel egy éhes kutyát meg lehetett volna etetni.

A város, ahol végül is kikötöttünk, kies, pálmafákkal, soha nem hulló levelű bokrokkal és cserjékkel telis-tele ültetett, kellemetes hely volt, csakhogy én bizony mindebből vajmi keveset élvezhettem. Még a hajón ugyanis olyasféle fabékót vetettek a nyakamba, amelyet némely állatokéra szokás, ha vásárra viszik őket. Igaz, engem is vásárra vittek, ha nem is baromvásárra...
A piactéren, ahol az emberpiac találtatott, lődörgők sokasága hullámzott le-fel, magasra, vagy éppen laposra vert sátrak és kőből emelt kalyibák között, kiáltozva, ordibálva, lökdösődve. Éppen mihelyst megérkezünk az embertömeg sűrűjébe, valamely hivatalos emberek elfogtak egy tolvajt, aki vég szövetet csent el egy árustól és megpróbált vele elmenekülni. A fogdmegek azonban megcsípték, a vásározók harsány helyeslése és ádáz fenyegetőzése közepette felvitték egy magas toronyba, amelyet itten a halál tornyának neveznek, s nagy ünneplés és élénk tapsikolás közepette lehajították. Úgy repedt szét a koponyája a kövezeten, mint az érett dinnye. Ekkor arra gondoltam, ha egy vég szövetért ekkora büntetés jár, vajon mit érdemelnének a martalócok, akik engem loptak el, az öregről már nem is beszélve.

Úgy látszott azonban, ebben az országban a szövet jóval értékesebb az emberi életnél. A fogdmegek ugyanis röviddel ezután odaléptek hozzánk is, megtudakolni, milyen célzattal érkeztünk és kifélék vagyunk. Én természetesen megpróbáltam azonnal elmagyarázni sanyarú sorsunkat, de a kis fekete ember és a többiek megakadályoztak benne. A kis fekete ember a fogdmegek szeme láttára rongycsomót tömött a számba, majd vigyorogva azt magyarázta a parancsnokuknak, hogy süketnéma vagyok. Láttam, amint rögtön ezután pénzdarabokat csúsztat a kezébe. A fogdmegek parancsnoka biccentett a fejével és azt felelte, gyakran megesik errefelé, hogy az istenek elveszik valamely bűnösnek a szavát. Ha eladnak, talán a rabság és a jó gazdához való hűség megoldja a nyelvem.

Ekkora szemérmetlenség hallatán akkor is szavam veszett volna, ha történetesen nincs betömve ronggyal a szám. A gazemberek gyógymódnak ajánlották a rabszolgaságot! Hát ha annyira meg vannak bizonyosodva a rabság gyógyító voltáról, miért nem önmaguk próbálják ki önmagukon eme sajátságos terápiát?!

Amikor is aztán a fogdmegek eltávoztak egy piacfelügyelő megmutatta a kis fekete embernek, hol az én helyem. Közvetlenül egy lemeztelenített, fogatlan, kövér némber mellé kellett állnom, aki még sanyarú helyzetében is a farát riszálta s személdökével jeleket adott a vásárolni szándékozá fiatalabb férfinépnek. Azok azonban rémülten eltakarták szemüket a kezükkel, amikor a némber rájuk vicsorított. Ha történetesen nem énmagam is vásári barom lettem volna, minden bizonnyal velők futok. Még csak elmébe venni is rémisztő látomás, hogy egy ilyen asszonyi némber két lába közé kapja a szerencsétlen flótást.

A kis fekete ember, bármennyire is tiltakoztam, leszakította rólam a köpenyem, s ami alatta volt, azt is, csupán csak egy ágyékkötőt hagyott rajtam, melyet saját köpenyemből tépett le. Nem tudom, miért, de szerencsére itt a vásáron mindenkinek el kellett takarnia a szemérmét, nem úgy, mint az athéni rabszolgapiacon. Így hát én is ebben a rojtos ágyékkötőben álldogáltam, várva a jószerencsét.

Addig várakoztam ott, a némberrel és még sok mással együtt, míg csak a nap magasra nem hágott. A kis fekete ember, aki hasztalan próbálta az arra járókat megvételemre rábeszélni, nagyon csúnyán viselte magát: az istenek édesanyját, és velők kapcsolatos fajtalan dolgokat emlegetett, s többször is fogcsikorgatva megígérte, ha naphunytáig nem akad vevőm, levágja a fülem, aztán ettől lefelé némely kiálló darabomat is. A kövér némber, aki mindezt hallotta, fogatlan szája elé kapva a tenyerét, egyre vihogott és leplezetlenül azt bámulta, amit a kis fekete ember a fülem után napszállta jöttével le akart metszeni rólam.
A napszállta pedig egyre közeledett, vele együtt nőtt a rémületem is, így egyre gyakrabban pillantottam a fák árnyékában hűsölő szakállas öreg felé. Ő azonban még csak kicsinykét sem vett a figyelmébe: csak hevert, és néha-néha megsimogatta sárgás szakállát.

Már-már megadtam volna magam az istenek akaratának, ahogy szemrevételeztem, hogy a kis fekete ember egyre gyakrabban tekinget kése felé, amikor is nagy kiáltozás és korbácssattogtatás közepette deli férfiak tűntek fel a vásár bejáratánál. Púpos tevék púpján ültek

valamennyien, ezért ha valaki nem ismerné, elmondom: ez nem olyasfajta barom, mint a ló, mégcsak nem is olyasfajta, mint a szarvasmarha, hanem egészen másmilyen. Hosszú, szinte a felhőket súroló nyaka van, az is görbe; négy hosszú, patás lába; a legnevetségesebb azonban a háta közepén helyet foglaló púpja. Ez olyasvalami, mint a zsírosbödön: benne tartalékolja enni-innivalóját, s amikor nagy ínség köszönt rá, csak előkapja és elfogyasztja őket. Persze nem négy patás lábával, hanem púpja belsejében található emésztőcsövei által. Ezeket onnan tudom ilyen jól, mivel később volt alkalmam szót cserélni bizonyos férfiakkal, akik ugyancsak értették eme állatokkal való foglalatosság minden csínját-bínját.

A púpos tevék hátán ülő férfiakból nem sok látszott, sőt még azt is nehéz lett volna megmondani, hogy emberi lények-e, ha a vásáron téblábolók nem tudták volna, hogy azok. Eme férfiak ugyanis nem a város fedelei alatt élnek, hanem onnan messze, kint a homokkal borított pusztaságokon, amelyeknek nincs se vége, se hossza, s talán egészen az istenek világáig tart a homokjuk. Azért mondom el mindezeket, mert később azt is megtudtam, hogy szerintük az istenek nem az Olympos tetején mulatoznak, hanem a pusztában élnek, ugyanolyan sátorok alatt, mint ők, amiből is azt a következtetést vontam le, hogy minden népségnek megvannak a maga istenei, akik ott lakoznak a közelükben és csak reájok figyelmeznek.

Éppen némely igen érdekes megfigyelések eszembe vésésével voltam elfoglalva, amikor is a jövevények leugráltak állataikról és anélkül, hogy levették volna fejükről fehér leplüket, odasiettek hozzánk. Nyugtalan szívvel láttam, hogy még a piac felügyeletével megbízott fogdmegek is csak messziről és kellő tisztelettel társalognak vélük, szüntelenül kardjaik markolatán nyugtatván a kezüket.

A púpos tevék utasai egészen közel jöttek hozzánk és alaposan megvizslattak bennünket. Eme foglalatosságuk azonban korántsem volt olyan egyszerű, mint egyéb népek esetében szokott lenni. Mivel nem vették le fehér kendőiket a fejükről, csak azokon a keskeny réseken át gusztálhattak bennünket, amelyeket azért vágtak rajtuk, hogy legalább azt lássák, merre vezet az út a homokdűnék között.

A homokpusztáról érkezettek előbb csak megbámulták valamennyiünket - lehettünk vagy húszan kiállítva az emelvényekre - aztán a sor végén összetalálkoztak és szóba elegyedtek egymással. Bár nagyon odafigyeltem rájuk, egyetlen kukkot sem tudtam felfogni a beszédjükből. Ha korábban azt mondtam, hogy az öreg szavai nem

emberi beszédet formáztak, akkor most ugyanezt kell mondanom emezekéről is. Nekik is gyomrukból jöttek felfelé a böfögésszerű hangok, amelyek olyasféle módon törtek elő belőlük, mintha mindjárt okádásba kezdenének. Végül is befejezték érthetetlen röfögésüket és sorban elvonultak előttünk. Aki legelöl haladt, lehetett közöttük a legtekintélyesebb, mert többiek néhány lépés távolságból követték, s amikor ő megállapodott valamelyikünk előtt, a többiek is megállapodtak.
A tekintélyes férfiú, akinek külsejét egyébként semmi nem különböztette meg a többiekétől, intett a kezével, mire a mögötte haladók valamelyike hosszú, fehér köpönyege alól pénzt pergetett elő s a lábunkhoz vetette. Előbb a kövér némberéhez, aztán meg vagy öthat férfiúéhoz, végül az enyémhez.

A kis fekete ember térden csúszva közelítette meg a pénzdarabokat, felkapta, megpróbálta a fogai között, aztán elégedetten ruhája ölébe rejtette. Majd mögém lépett és hatalmas erővel letaszított az emelvényről, amelyen állottam. Taszítása olyan váratlanul ért, hogy zuhantomban ama előkelő embernek vágódtam és vigyázatlanul, ámbár akaratlanul, földre döntöttem.

Amint megvillantak felettem a kivont kardok ismét ki tudja hányadszor immár, arra gondoltam, rövidesen áthajózom abba a másik világba, ahonnan nincs visszatérés. Csupáncsak megszokásból emeltem fejem fölé a karom, hogy megvédjem magam a kegyetlen csapások ellen.

A kardok azonban nem sújtottak le rám. A tekintélyes férfiú hörgött valamit a többiek felé, mire azok egyetlenegy kivételével köpenyeik alá rejtették gyilokjaikat. Az a férfiú pedig, aki nem rejtette el, olyan gyorsan, mint a hegyi gazellák futása, a kis fekete emberhez ugrott, s mire a szempillánk is megrezzent volna, elválasztotta fejét a testétől. Rémülten, de megkönnyebbülve és némi kaján örömmel láttam, hogy a kis fekete ember kis fekete feje felemelkedik a levegőbe és kövér, ürülékét földre öntöző madárként tovaröppen.

Amikor a kis fekete ember édesgyökeret rejtő zsákként eldőlt, a fogdmegek közül néhányan vezetőjükre néztek, nyilvánvalóan a célból, hogy mitévők legyenek. Az azonban csak megvonta a vállát és hátat fordítva távozásra bírta a többieket is. A kis fekete ember teste és távolabb a feje, ott maradt a homokon és talán még ott van ma is, ha a keselyűk és sakálok meg nem emésztették.

Rabságba ejtő gazembereink miután látták, mi történt, hátat fordítottak nekünk és menekülni kezdtek a kikötő felé. Mivel nem üldözte őket senki, bizonyára el is érték a hajót, és ha az istenekben van csak egy cseppnyi igazságérzet is, ma már valamennyien a tenger fenekén pihennek, és csak riogatni járnak fel a hozzájuk hasonlóan martalóc hajósokat.

Ezek után a sivatagi emberek közelre lépve megoldották kötelékeinket, majd az öreget is hozzánk terelték. Őt hosszasabban vizslatták, mint bennünket és talán hajlott korára és hosszú szakállára való tekintettel mintha tiszteletteljesebben is bántak volna vele.

A kövér némber viszont egyszerűen lenyűgözte őket. Körülállták, és csak szemük villogása mutatta, hogy felettébb tetszik nekik annak csípőriszálása. Kinyújtották a kezüket és sorban megfogdosták minden olyan helyen, amelyekhez férfiember keze csak kíváncsi szemek kizárása után közeledhet. Őket azonban nem kötötte semmiféle illem: nevetgéltek, és mindenütt megtapogatták. Ettől aztán láthatóan feltámadt bennük a gerjedelem, és mindenféle illetlen cselekedetekre is vetemedtek volna, ha a nap nem bukott volna le a tenger szintje mögé.

Ezek után tevéikre szálltak és megparancsolták, hogy kövessük őket. Hátra is csak ritkán néztek, mint akik biztosak abban, hogy életünk védelmében nemigen akarunk majd elszakadni tőlük. Bár a púpos tevéket nem nehéz követni, mivel ha nyugodalomban mehetnek, igen lassú állatok, némely esetben azonban ügetésre késztették őket, s ilyenkor nekünk is bukdácsolva futnunk kellett, ha nem akartunk lemaradni és a sivatagba veszni.

Rövid idővel napnyugta után olyan hideg köszöntött ránk, amilyet csak a hiperboreusok földjétől északra tapasztaltam. Fogunk is összekoccant a fázástól, miközben igyekeztünk megmaradt rongyainkkal befedni meztelen testünket. Én, mivel jó erőben voltam, lankadatlanul ott gyalogoltam a púpos állatok mögött, a többieknek azonban egyre nehezebben ment a sietés. Egyre-másra elmaradoztak és csak sürgető figyelmeztetéseimre kapaszkodtak fel, hogy tovább tántorogjanak.

Röviddel holdkelte után aztán nekem is meglett a magam baja. Előbb az öregember roskadt a homokra, majd a némber. Bár megpróbáltam felkelésre bírni őket, csak a némber vette magának a fáradságot, hogy figyelmezzen szavamra. Az öreg úgy eldőlt, mint az édesgyökeret rejtő

zsákok.

Arra gondoltam, otthagyom, hiszen ki fia-bornya vagyok én neki, aztán valami mégis arra késztetett, hogy ne hagyjam veszni. Éppen úgy, mint amikor láthatatlan erő szállta meg kezem-lábam, és arra biztatott, hogy ússzam vissza a hajóhoz. Most is, ahelyett, hogy tovább mentem volna, odalépkedtem hozzá, lehajoltam, és a vállamra vettem. Úgy gyalogoltam tovább vele, mintha málhát cipelnék.

Óh, barátaim, és halljatok csodát! - attól a pillanattól kezdve ahogy helyet foglalt félig a hátamon, félig a vállamon, mintha könnyebben ment volna a bolyongás. Bár az öreg, hústalan teste ellenére is kellett hogy nyomjon némely súlyokat, mégis mintha repülni támadt volna kedvem. Legszívesebben kitártam volna a karom, és a szakállas öreggel a hátamon elszálltam volna a kegyetlenül hideg csillagok felé.

Egészen addig gyalogoltunk. amíg csak ki nem emelkedett a nap a dűnék mögül. A sivatagi emberek ekkor megállították állataikat, és leugráltak róluk. Alig szempillantás alatt sátrak emelkedtek körülöttünk, amelyekbe sorban behúzódtak. Nekünk természetesen nem emelt sátrat senki: kénytelenek voltunk a homokra dőlni és ott pihenni ki fáradalmainkat.

Csak amikor már a jeges homokon ültem, éreztem én is fáradtságot. Mintha csak addig tartott volna az erőm, amíg az öreg a hátamon hevert. A némber is végigvágta magát a homokon és nem törődve annak jeges hidegével azonmód hortyogni kezdett.

Nem hortyoghatott azonban soká, mert a sivatagi emberek rövidesen érte jöttek. Mutatták, hogy menjen be az első sátorba. A némber ásított, megriszálta a farát és bement. Ott is maradt jó darabon, egészen addig, amíg csak át nem kísérték a másik sátorba.

A nap már jó baltafoknyit haladott az égen, amikor a némber végzett a sátrak látogatásával. Ahogy az utolsónak a bejárata is becsukódott mögötte, visszatért hozzánk, hanyatt vágta magát, és tovább hortyogott.

Mivel röviddel ezután engem is elnyomott az álom, jó ideig a tengerparton jártam, tavaszidőben, pálmák között, és éppen be akartam térni egy jófajta tavernába, amikor szörnyű jajgatás térített vissza a keserű valóságba. Feltérdeltem a homokon, aztán úgy is maradtam. Megdöbbent rémülettel látták szemeim, hogy nem is

messzire tőlünk, egyetlen, hatalmas sziklából kifaragott, rémségesen rémséges szobor áll, olyasféle, mint mifelénk a gorgófejek. A nap éppen mögötte lángolt az égen, így a sugarai egészen körülfonták. Nem is csodálkoztam volna, ha megrázza magát, felébred, és ránk ugrik.

A szörnyfejű szikla azonban szerencsére nem ugrott ránk. Még akkor sem, amikor a sivatagi férfiak odakúsztak hozzá, és óbégatva körülfogták. Egyetlen szempillantás erejéig arra gondoltam, talán a szörnyeteg valóban élőlény, és bennünket követve bukkant fel a pusztaságban, aztán rádöbbentem, hogy bizonyára már akkor is itt volt, amikor ide érkeztünk, csak a hajnali szürkületben egyszerű homokdombnak véltük.

A sivatagi férfiak óbégattak, kezüket nyújtogatták felé, majd valamelyikük az egyik teve hátáról levett egy ráerősített élő bárányt, a szörnyű bálvány lábáig vitte, s ott mindenfajta hörgések és jajgatások közepette elmetszette a torkát.

A többiek váltottak néhány csendes szót maguk között, majd mintha végigmustráltak volna bennünket. Meglepetve láttam, hogy az öreg szemében nyugtalanság csillog, de ezúttal nem az én szememet kereste, hanem az égboltra függesztette a tekintetét, mintha onnan várna segítséget.

A sivatagi férfiak felálltak, újra összedugták a fejüket, beszéltek valamit, majd adott jelre hozzánk rohantak, és ráugrottak egy közülünk való férfiúra. Fekete, busa fejű, szőrös mellű ember volt, nagy, piszkos kezekkel. Bár szemmel láthatóan óriási ereje lehetett, egyetlen szempillantás alatt lebírták és a bálványhoz cipelték. Ott ismét óbégatásba kezdtek kezeiket a kőisten felé nyújtogatva, majd egyikük köpenye alól kihúzott éles tőrével elmetszette a busa fejű ember torkát.

Amikor láttuk, mi történt, mindannyian azt hittük, sorban lemészárolnak bennünket, ezért ordítozva szanaszét futottunk. A sivatag fiai csak hosszas hajtóvadászat után tudtak összefogdosni bennünket, majd egy rabszolga segítségével, aki ismerte valamelyest a nyelvüket, megmagyarázták, hogy nem kell tartanunk semmitől, bennünket nem ölnek meg. A busa fejűnek is csak azért vették vérét, mert kénytelenek voltak valakit feláldozni közülünk az istennőnek. Elmondották, eredetileg csak báránnyal akarták megtisztelni, eddig mindig meg is elégedett az állatáldozattal, ezúttal azonban embervért

követelt. Nem mertük megkérdezni, honnan tudják, mit követelt az istenük, mert hátha rosszul jártunk volna a kérdezősködéssel.

Mivel a nap egyre magasabbra emelkedett az égen, a sivatagi férfiak szárnyékot eszkábáltak fölénk is, és immár mégiscsak összekötötték a kezeinket. Adtak némi szárított húst, vizet, majd visszatértek a sátraikba.

Ahogy magunkra maradtunk, legott beszédbe elegyedtünk egymással. Volt persze, aki nem szólt, csak maga elé bámult, legtöbben azonban megpróbáltak szót érteni másokkal. Mivel valahányunk így-úgy beszélte a görögöt, megértettem, miről folyik a csevej. Egy fiatalos, de őszülő hajú férfiú elmondta, ne higgyünk a sivatagi embereknek, nekik nincs szükségük rabszolgára, mivel mindent maguk csinálnak, azért vásároltak csak meg bennünket, hogy időről időre feláldozzanak közülünk valakit undorító bálványaik előtt. Szörnyű isteneik ugyanis embervérre szomjaznak, és csak akkor öntözik esővel szegényes termőföldjeiket, ha vért látnak bugyogni szörny-ábrázolatjaik előtt. Ezenkívül vannak olyan szellemeik is, akik az oázisoknak nevezett pálmaligetekben csergedező csermelyek-források urai; őket is emberáldozattal kell kiengesztelni, ha megneheztelnek az ott lakókra. Éppen ezért a sivatagi emberek kedvenc szokása rabszolgákat vásárolni a nagyobb települések piacain, majd később sorra feláldozni őket istenbálványaik lábainál. Kétség sem férhet hozzá, hogy nekünk is ezt a sorsot szánták; ez alól talán csak a némber a kivétel.

Erre a némber elmosolyodott, riszálgatni kezdte a csípejét és egészen addig diadalittasan vicsorgott, amíg egy másik rabszolga az előzőnek ellentmondva fel nem világosította róla, hogy minden bizonnyal ő sem kivétel, hiszen a sivatagi embereknek odahaza asszonyaik vannak, akik közismertek szigorúságukról és kegyetlenségükről. Férjeik éppen emiatt külvidékeken keresnek kalandokat, eljátszogatnak az ottani asszonyokkal, mikor azonban saját vidékük határai felé közelednek, megölik őket, hogy még emlékük se maradjon az elméjükben, amit álmukban óvatlanul kifecseghetnének. Ez a férfiú ezek után nem egy példát mondott, amelyek mindegyike azt tárta elénk, miképpen ölték meg álmodás közben a sivatagi asszonyok férjeiket, amikor megtudták, hogy azok más asszonyok takarója alá bújtak.

A némber mindezeket meghallván fehér lett, mint a kréta, amellyel a tavernaszolga fekete táblájára az elfogyasztott italokat szokta volt rovások formájában felbiggyeszteni, sőt, nem csak elsápadt, hanem vacogni is kezdett, mint a hideglelt beteg, és jajongott, hogy ha így áll

a dolog, mentsük meg őt a haláltól, mert ő nem arra született, hogy a föld alatt rothadjon, hanem hogy másoknak örömet okozzon. Ezek után mindjárt fel is ajánlotta, hogy ha akarjuk, tüstént sorban örömet okoz mindnyájunknak, mi azonban nem mindennapi nagylelkűségről tanúskodó ajánlatát azon nyomban elutasítottuk. Mondván: nekünk az a boldogság, ha nem kell megosztanunk véle szűkös fekhelyünket.

A némber erre sértődötten félrevonult, mi pedig tanakodni kezdtünk, hogyan tudnánk megszabadulni rabtartóinktól, hogyan tudnánk visszanyerni elveszített szabadságunkat.

Addig-addig tanakodtunk, míg végül megállapodásra jutottunk. Elhatároztuk, akárhogy is, de szerzünk magunknak fegyvert, amellyel megöljük rabtartóinkat, és tevéik, valamint élelmük italuk segítségével, visszatérünk a szabad emberek világába.

Kitervelni azonban jóval könnyebb volt a szabadulást, mint megvalósítani. Rabtartóink ugyanis gondosan ügyeltek rá, hogy ne férkőzhessünk fegyvereik közelébe, ráadásul kezünket is megkötve tartották, így bármennyire is igyekeztünk, nem sikerült tervünket végrehajtani.

Már harmadik napja nyeltük a port a teveállatok hátulsó fele mögött, amikor a negyedik estén, röviddel azután, hogy a kövér némbert ismét behívták a sivatagi emberek a sátraikba, az öregember magához intett. Tiszteletteljes kíváncsisággal tettem eleget az akaratának, hiszen az elmúlt napok során vajmi keveset törődött velem. Szenvtelen arccal tűrte, hogy a hátamon cipeljem, amikor aztán a nap múltával letettem a homokra, gőgösen elfordult tőlem. Ilyenkor el is határoztam, hagyom a maga lábán menni, vagy akár sakálok és keselyűk martalékául amikor azonban másnap útközben ismét elfogyott az ereje, és lecsüccsent a homokra, valami arra kényszerített, hogy menjek oda hozzá, és emeljem a vállamra.

Rabtársaim, akikkel lassan kezdtem közeli viszonyba keveredni, korholtak is eleget érte, nem értették, miért töröm magam megmentésén, amikor nem az apám, nem a testvérem, még csak nagybátyám sem. Figyelmeztettek, hogy hamarost elszáll az erőm, már most is látszik rajtam a felesleges erőkifejtés némely nyoma: jobban teszem hát, ha magam erőfeszítésével törődök inkább az öreg által történő gyengítése helyett.
Világos óráimban még az is megfordult a fejemben: hátha az öreg a hátaslovává varázsolt át. Ló vagyok emberformában. Egy alkalommal

még az ürülékem is megvizsgáltam, nem ló ürüléke-e. Szerencsére nem az volt.

Mint már említettem, azon az estén, mihelyst a némber eltűnt sátrak mélyén, ahonnan nemsokára csak szégyentelen nyögések, jajgató kiáltások hangzottak ki, az öreg mellém telepedett. Legnagyobb meglepetésemre beszélni is kezdett hozzám azon a nyelven, amelyből egy kukkot sem értettem. Hiába erőltettem az agyam, egyetlen ismerős szót sem tudtam fellelni a beszédében.

Az öreg ekkor biztatóan rám nézett és homlokomra tette a kezét. Én pedig, mint akit kalapáccsal vagy buzogánnyal vágtak fejbe, végigdőltem a homokon.

Az elkövetkező minutumban aztán mintha ébren is álmot láttam volna. Tekintetem afelé a sátor felé irányult, amelyben a némber időnek előtte eltűnt. Félelemmel vegyes csodálattal észleltem, hogy a sátornak hirtelen átlátszóvá lesznek a falai, mint vékony vízfüggöny, és én mindent látok a belsejében, ami csak ott történik.

Hogy mi mindent láttam a sivatagi emberek eme sátorának mélyén, azt szíves engedelmetekkel nem beszélem el. Magam sok mindent szemrevételeztem annak idején a tavernák hátulsó szobáiban, sok furcsa és bűnös eseménynek a résztvevője voltam, az azonban, ami a sivatagi emberek sátrában történt, még az én képzeletemet is felülmúlta. Annyit azért elmondanék, hogy nem csak férfiak voltak odabent, és nem csak a némber, hanem egy nagyszarvú kecskebak is.

Gyanítottam azonban, hogy a szakállas öregember nem arra a fertelemre akarja felhívni a figyelmemét, ami odabent történt, mert hát mire mentem volna vele az utálkozáson kívül? Ezért aztán jobbra-balra forgattam a fejem, mígnem végül felfedeztem, amit látnom kellett: a sátor egyik sarkában jó pár kardot és szablyát olyan közel a falhoz, hogy ha valamelyikünk odalopakodna és észrevétlen bedugná a karját a sátor fala alatt, magához kaparinthatná őket.

Szempillantás alatt fejembe vésték a fegyverek helyét, és az öreg felé fordultam. Amikor bólintottam, ismét megsimogatta a homlokom, mitől a sátor oldalán már nem láttam többé át. De mivel jól megjegyeztem, hol találtatnak a gyilkok, felvidult ábrázattal mosolyogtam rá.

Ezek után már csak az volt a kérdés, hogyan tudnék megszabadulni a

kötelékeimtől. Gyanítottam, hogy az öregnek erre is van valamiféle terve, ezért várakozón felvontam a szemöldököm. Ő csak mosolygott és mutatta, hogy emeljem fel összekötözött kezem a levegőbe.

Bár világéletemben tartottam a varázslattól és messzire kerültem mindenfajta rontókat, szemfényvesztőket és kóklereket, ezúttal nem futamodhattam meg. Sóhajtottam, és bár némiképpen rogyadoztak a térdeim, részben a fáradtságtól, részben pedig a félelemtől, engedelmesen felfelé tartottam a kezem.

Az öreg leült velem szemben, szemét összekötözött csuklómra meresztve. Nyögdösött, mintha nehéz rönkfákat vagy olajjal teli amforákat cipelne a hátán, és olyan kövér verejtékcseppek futottak le a homlokán, mint a lódarazsak. Már-már azt hittem, belehal az erőlködésbe, és akkor végképp felesleges volt ki tudja mekkora távolságokon át a hátamon cipelnem, amikor csoda történt. Éreztem, hogy a kötél izegni-mozogni kezd a csuklómon, majd úgy megszorul rajta, hogy felkiáltottam meglepetésemben és fájdalmamban. Még szerencse, hogy a sátorban való fertelmeskedés lármájától nem hallhattak odabent semmit, társaim pedig már nyugovóra tértek. Így aztán egyedül csak én lehettem tanúja a csodának. A kötél ugyanis megfeszült a csuklómon, majd hangos pattanással szétszakadt és lehullott a homokra.

Hitetlenkedve bámultam az öregemberre, aki minden csoda okozója volt. Ő azonban ekkor már behunyt szemmel hevert egy dűnén, mintha kiszállt volna belőle az élet. Amikor hozzáugrottam, hogy valamiképpen a segítségére legyek, kinyitotta a szemét, horgas ujjaival megragadta elgémberedett csuklóm, és mutatta, hogy immár ne vele törődjek, hanem a fegyverekkel.

Néhány gyors fohászt küldtem az istenek felé, felráztam pár rabtársamat, megoldottam a kötelékeiket, és rájuk parancsoltam, hogy ők meg oldják meg a többiekét.

Míg valamennyien önfeledt örömmel egymás béklyóit bontogatták, meggörbített derékkal ahhoz a sátorhoz lopakodtam, ahonnan a szemérmetlen zajok szűrődtek ki. Akadálytalanul el is jutottam a célomhoz, hiszen nem állítottak őrt éjszakára, ahogy eddig sem állítottak soha.

Ahogy lefeküdtem a sátor mellé, egyre erősebben hallottam az

undorító nyögdécseléseket és jajgatásokat, csakhogy ezúttal már egyáltalán nem figyeltem rájuk. Bedugtam a kezem a szőnyeg alá, mert mondanom sem kell, szőnyeget is terítettek a sivatag fiai a puszta homokjára, s mintha kígyóvá változtam volna, félig-meddig én is alá erőltettem magam. Szerencsére a szőnyeg túlfelén jókora, tevék hátáról leemelt bála hevert, így ennek takarásában elkaphattam a fegyvereket. Egyenként kihúzogattam őket a szabadba, majd amikor valamennyi kint volt, a többiekhez mentem velük. Képzelhetitek, barátaim, mekkora volt szegény nyomorultak öröme, amikor megpillantották a karomban a szablyákat. Azon nyomban mindenikük vett belőle egyet, és megsuhogtatta próbaképpen a levegőben.

Én természetesen ismét az öreg felé fordultam, hátha ad némely utasításokat, ő azonban nem volt olyan állapotban, hogy bármit is adhatott volna. Úgy feküdt a sivatag porában, mint a frissiben kihalászott hal. Még a szája is ugyanúgy tátogott levegő után kapkodva.

Mivel beláttam, hogy tőle több segítséget nem várhatok, magam vettem kézbe a dolgokat egy vézna, vöröses hajú fickó segítségével. A vöröses hajú rossz görög nyelven elmondta, bízhatom benne, mielőtt ugyanis erre a nyomorúságos sorsra jutott volna, egy nagy királynak volt az első számú katonája. Hajótörés révén került jelenlegi sanyarú helyzetébe, és mindenképpen meg akar szabadulni belőle. Kisujjában van a haditudományok minden csínja- bínja, ezért ha rá hallgatunk, ennyi fegyver és ennyi elszánt kéz segítségével rövid idő alatt lebírhatjuk rabtartóikat. Ehhez azonban nyugalom kell és sűrű cselvetés.

Ezért aztán a szokásokkal ellentétben nem rohantunk nagy ordítozás kíséretében a sivatagi emberekre, hogy összemérjük velük erőnket, hanem sátraikhoz siklottunk némán, de méreggel teli fogakkal, mint a kígyók.

A vöröses hajú elmagyarázta, miképpen cselekedjünk. Eme útmutatás következményeképpen egyikünk a tevékhez osont és megpiszkálta valamelyiket kardja hegyével. A púpos állat sértettségében és talán fájdalmában is olyan éktelen ordítozásba fogott, hogy majd felverte vele az egész környéket.
Rabtartóink azonban úgy látszik, megszokták a különben jámbor lények időnkénti ordítozását, mert nemigen mozgatták meg sátorajtóikat fedő szőnyegeiket, csupán csak ketten másztak elő kelletlen képpel és indultak el az állatok felé.

Alig tettek azonban néhány lépést, máris mellettük termettünk, és én már csak levegőben repülő fejüket láttam. Szorgos kezek ragadták meg a testüket, és holdárnyékba húzták őket.

A továbbiakat csak rövidítve mesélem el, hiszen bár e megszabadulás számomra az életet jelentette, tinéktek merő unalom.

Mire a reggeli nap feljött az égre, a sivatagi emberek egytől egyig halottak voltak. A legutolsót éppen a kövér némber fojtotta meg.

Az öregember, mire befejeztük a mészárlást, magához tért. Rendkívül izgatottan hozzánk botorkált, a levegőbe mutogatott, majd megragadta a vöröses hajú volt katona karját, és mintha a sivatag belseje felé akarta volna cibálni.

A vörös tűrte egy kicsinyt, aztán lerázta róla a kezét. Hozzánk fordulva megkérdezte, nem kellene az öreget is megölnünk, hiszen semmiféle hasznát nem vesszük, csak hátramozdítja, bármit is cselekszünk, arról nem is beszélve, hogy élelmünk és vizünk nem túlságosan sok, teljesen felesleges közöttünk egy kenyérpusztító.

Mindenki hallgatott, és én is legszívesebben hallgattam volna, de az öreg, aki nyilván kitalálta tekintetünkből, miről folyhat a szó, ismét rám nézett. Nézésének erejétől meghibbanva, erőteljesen tiltakozni kezdtem, azt állítván, hogy bárha a világ végére is kellene elvinnem a hátamon, bízvást megtenném.

Ezek után nem tehettek mást, békén hagyták. Főleg hogy felvilágosítottam őket; az öreg volt az, aki felfedte a kardok és szablyák helyét a sátorban. Erre még a némber is kibékült vele, pedig úgy különben nemigen állhatták egymást.

Tudtam, valamiféle haditervet kellene kovácsolnunk, vagy az útirányt meghatároznunk, esetleg keresni valakit, aki megmutatja, merre van a tenger, vagy mely irányban vannak pálmaligetek, egyelőre azonban az egyre jobban tűző napsugarakon és a tevéken kívül nem volt senki, aki törődött volna velünk.

A vöröses hajú katona a délután folyamán lekicsinylő véleményét megváltoztatva szóba elegyedett az öreggel, majd amikor az két gyenge karjával megpróbált árkot ásni a sivatag homokjába, mellétérdelt és segített neki. Hogy s mint történt, nem tudom, elég az hozzá, hogy a katona rövidesen odajött hozzám, és azt mondta, úgy

véli kivenni az öreg szavaiból, hogy rövidesen olyan vihar tör ránk, amely valamennyiünket megölhet.

Amikor ezt meghallottam, kacajra fakadtam. Az ég vakítóan kék volt, a nap zavartalanul szórta ránk kegyetlen sugarait. Úgy éreztem, mióta csak az istenek legyőzték a titánokat, és zavartalanul uralkodnak a halandók felett, errefelé még nem volt vihar. Mintha az Olympos hegyéről mondta volna valaki, hogy rövidesen össze fog omolni.

Az öreg és a katona azonban nem hallgattak sem rám, sem a többiekre, akik időről időre felbukkantunk mellettük gúnyos megjegyzésekkel kísérve készülődésüket. Mondanom sem
kell, végül magam is nekifogtam az árokásásnak. Mintha ismét az öregember átható tekintete késztetett volna rá, hogy velük lapátoljak.

Amint a homokot túrtam a kezemmel, eszembe jutott az a történet, amelyet egy ugyancsak nagyszakállú embertől hallottam a hyperboreusok földjén innen egy tavernában. A messziről jött öreg azt mesélte, hogy valamely népek, nagy távolságra a mi szigeteinktől elmondták neki, egyszer nagyon régen az istenek özönvizet bocsátottak a földre, mivel az emberek fertelmes dolgokat műveltek: naphosszat csak a tavernákban dorbézoltak, és fajtalankodtak. Azért, hogy az emberi nemnek magva ne szakadjon, az istenek jó előre megparancsolták egy tekintélyes férfiúnak: építsen hajót, melybe ő és egész népes családja belefér. A tekintélyes férfiú előbb csak nevetett, majd ugyanúgy, mint én, hajlott a szóra. Fiaival és rokonaival együtt, ahelyett, hogy a tavernákban mulatozott volna, hajót kezdett építeni.

A többi népek annak rendje és módja szerint kiröhögték őket. Röhögésük csak nőtt, amikor eme tekintélyes férfiú állatokat kezdett behajtani a bárkába, méghozzá minden fajból egy nőstényt és egy hímet. Lefagyott azonban a röhögés az orcájukról, amikor az istenek kinyitották az égi tömlők csapjait, és addig ömlött a víz, amíg valamennyien bele nem fulladtak. Ekkor viszont már a tekintélyes férfiú és népes családja röhögött nagyokat a fuldoklókon, arra biztatván őket, ússzanak csak a hajó után. Azok meg úsztak is egészen addig, amíg bele nem vesztek a vízbe.

Erre gondoltam, amikor az árkot ástuk. Ahogy aztán kész lett, az öreg, szakállas ember hozzánk hajtott néhány teveállatot, és lefektette őket az árok elé. Intésére a vöröses hajú katona felborított egy sátrat, és odagörgette hozzánk. Az öreg ekkor nagyon ügyesen szárnyékot épített fölénk és a teveállatok fölé.

A nap sütött, a többiek pedig eldőltek a homokon, vagy a sátrak alatt hortyogtak. Egyedül a némber feküdt be az árkunkba, és bár megpróbáltuk kihajítani, nem tudtuk.

Nem sokkal ezután félelmetes morgás és dübörgés támadt a világ láthatatlan végei felől. Mintha irdatlan nagy seregek csatáztak volna messze, ott, ahova nem látott el tökéletlen, emberi szemünk. A nap mintha sárga palástot öltött volna szégyenében; a teveállatok riadtan dugták össze a fejüket, és fel nem keltek volna, bármit is tettünk volna velük. A vöröses hajú katona azt mondotta: ilyen félelmet csak csaták előtt látott állatok szemében, amikor is a tapasztalt lovak ugyanúgy tudják, mint az emberek, hogy oda kell vágtatniuk, ahol sűrűn osztják a halált.

A rettenetes vihar olyan erővel tört ránk, hogy moccanni sem tudtunk. Mintha hegynyi súlyokat görgettek volna a mellünkre. Hiába kapkodtunk levegő után: olyan kevés volt belőle, hogy alig-alig jutott a szánkba egy-két cseppje. Homok azonban annál több.

Egészen addig figyeltem az elemek iszonyú tombolását, amíg egy orvul támadó homokfal ránk nem omlott. Elfeketedett előttem minden, és azt hittem, elbúcsúzhatom ettől a földi világtól mindörökre.

Szerencsére nem így történt. Egyszer csak mintha azt éreztem volna, hogy élek, s hogy olyan csend van a pusztaságban, mintha soha nem is tört volna ránk a kegyetlen vihar. Bár szemem szám telistele volt homokkal, süketen és vakon megpróbáltam kimászni az általunk ásott árokból. Hiába lapátoltam azonban a homokot a tenyeremmel, csak nagy sokára sikerült valahogy kikászálódnom a sátor alól.
Amikor kibukkantam a friss levegőre, azt hittem, álmodom. A hold barátságos mosollyal tekintett le ránk. A levegő könnyű volt és bársonyos, mintha tavasz köszöntött volna a perzselő pusztaságra.

Mielőtt azonban átadhattam volna magam a varázslatnak, gyorsan a többiek után tapogatóztam. Rövid, de kemény munkával sikerült a felszínre hoznom az öreget, a katonát, és a némbert is. Előbb csak alig-alig pillogtak, majd nagy nehezen egészen magukhoz tértek. Olyannyira, hogy csomókban kezdték kiköpködni a szájukból a homokot.

Ekkor jutott csak érkezésem a többiek után nézni. Hosszas keresgélés után meg is találtam a sátrakat az irdatlan nagy homokhegyek alatt,

melyeket a dzsinnek által felkorbácsolt vihar épített. Merthogy a dzsinnek, ezek a pajkos, de mégis félelmetes lények ártottak nekünk, ahhoz kétség sem férhetett.

Nekiestünk a hegyeknek és nagy sokára sikerült is kiásnunk első két rabtársunkat, akikben azonban annyi élet sem pislákolt már, mint tavernák mellékszobáiban a mécses lángja, ha az ottan henyélők a nagy mulatozásban elfelejtették pótolni az elhasználódott olajat. Hiába húzgáltuk őket a friss levegőre, hiába töltöttem a szájukba némi maradék vizet, azok csak vicsorogtak, és én akkor már tudtam, így is mennek át a túlvilági folyón. Letörölhetetlen vicsorgással a képükön.

Akárcsak a többiek. Mert bár keserves munkával kiástuk valamennyit, amikor megvizslattuk őket, beláttuk, soha feleslegesebben nem pazaroltuk az erőnket, mióta csak az istenek megformázták e világot. A némber dühösen köpködött, és azt mondta, olyan haszontalan volt a munkája, mint amikor valaki, valamely tavernában hosszú időkig vacakol egy öreg emberrel, a végén aztán kiderül, hogy az teljességgel képtelen mindennemű odaillő cselekedetre, ráadásul egy fitying sem csörgedezik a zsebében.

Be kellett látnom, hogy a némber hasonlata igencsak helyénvaló, azért valamennyiüket behúztuk az árkunkba, és homokot szórtunk rájuk, nehogy az erre kóborló vadak előbb fogyasszák el a húsukat, mintsem az istenek döntenének róla, mitévők legyenek velők.

Míg az öreg a halottak körül bóklászott, én megkérdeztem a katonát, aki világlátott ember volt, akárcsak én, ellentétben a némberrel, aki csak a tavernák hátulsó fertályait ismerte, vajon az öreg varázsló-é. Mert hiszen már akkor megmondta, hogy vihar közeledik, amikor még nyoma sem volt neki.

A katona erre azt felelte, nem kell ahhoz varázslónak lenni, hogy kitalálja valaki az időt; a sivatag fiai képesek egészen apró, más emberfia számára felismerhetetlen jelekből megjósolni a vihar közeledtét. Az öregember is bizonyára ilyen jeleket talált a levegőégben vagy éppen a földön.

Hangos szóval igazat adtam neki, magamban azonban erősen meg voltam győződve róla, hogy az öreg mégiscsak varázsló. Lehetséges ugyan, hogy jelekből találta ki a vihar közeledtét, az azonban egyáltalán nem közönséges emberre utaló cselekedet, hogy képes arra késztetni, úszam vissza a hajóhoz, ha vízbe akarom ölni magam; hogy

kezemhez csúszik a tőröm, amikor nem is billeg a hajó; hogy látom mindama dolgokat, amelyek a sátor lapja mögött vannak; és végül úgy lepattan a kötelék a kezemről, hogy senki nem nyúl hozzá. Akárhogyan is van, ezeket a csodákat csak egy varázsló képes megtenni.
Míg ezen töprengtem, a többiek odajöttek hozzám, hogy tartsunk tanácsot, merre menjünk. Bólintottam, de arra gondoltam, a tanácstartás talán túlzás, mivel a némber nem számított, és tulajdonképpen nem számítottam én sem. Az öregember is csak ült maga elé meredve, és ha szólottunk hozzá, csak vakkantott vagy büffentett valamit.

A katona megvakargatta veres hajzatát és azt javasolta, menjünk napnyugati irányban, akkor bizonyára elérjük valahol a tengerpartot. Láttam azonban, magának sincs nagy bizodalma saját szavaiban, nemcsak nekünk. Ahogy jobbra-balra járt a szeme, úgy éreztem, legszívesebben ő is keresne magának egy tekintélyes valakit, akinek a tanácsait meghallgathatná.

Mivel nem volt ellenvélemény, nyugatra akartunk fordulni, amikor is az öregember ismét erőteljesen gurgulázni és röfögni kezdett. Akkor már tudtuk, hogy ez nála komoly beszéd jele, ezért nagyon figyelmezőn néztünk rá.

Az öregember lehajolt, felvett két kardot rabtársaim elhajított fegyverei közül, és az egyiket beszúrta a homokba. A másikat ugyancsak lebökte néhány lépésnyire tőle. Aztán a hold ezüstös fényénél lépegetni kezdett közöttük, a kardok árnyékait vizsgálgatta, majd táncra perdült, mint párját babonázó madár.

Egészen rövid ideig azt hittem, megháborodott, és oda akartam menni hozzá, hogy megpróbáljam megnyugtatni, de a katona megragadta a karom és azt mondta, maradjak veszteg, mert az öreg eddig is tudta, mit csinál.

Lelkemben kénytelen voltam igazat adni neki és tovább figyeltem az öreget. Sok figyelnivaló azonban nem volt rajta, mivel nem értettem, mit ugrabugrándozik összevissza. Egyszer még le is feküdött: úgy bámulta a kardok homokra vetülő árnyékát. Nagysokára aztán felállt, és mutatta, merre kell mennünk. Amerre a kezét emelte, a sivatag belseje volt, ezért még a katona is csak a fejét vakargatta és láttam rajta, erősen megbánta, hogy az imént éppen ő dicsérte olyan erősen az öreg tapasztalatát.

Az öregember figyelmét nem kerülte el hitetlenségünk és kelletlenségünk, mert mint aki meggondolta magát, hirtelen ledőlt a homokra, feje alá csomózott valami rongyot, amelyet egyik rabtársunk holttestéről húzott le, aztán úgy tett, mint aki mély álomba merül. Mivel a mi inainkban is csak úgy szűkölt a fáradtság, nem tartott soká rábeszélni magunkat, hogy pihenjünk egy jót, mielőtt elindulnánk. Mire leheveredtem, a némber már hortyogott. Erre magam is letettem a fejem és lehet, hogy vele hortyogtam én is.

Nem tudom említettem-e már, hogy olyan éber álommal ajándékoztak meg az istenek, amely csak nagyon kevés emberi lénynek adatik meg a világon. Már kora gyermekkoromtól kezdve fent voltam az első gyanús reccsenésre, ami nem egy alkalommal jó szolgálatokat tett nekem, sok egyéb alkalommal azonban ellenkezőleg: ugyancsak megkeserítette az éjszakáimat. Például a tavernákban, amikor a mellettem forgolódó asszonyszemély minden moccanatára éberen a világra nyitottam a szemem.

Most is az történt, hogy abban a minutumban, amikor az öreg négykézlábra állt és mellém kúszott, éber voltam, mint az üregi nyúl. Amikor pedig felém nyújtotta a kezét, készen voltam rá, hogy megöljem, ha ő próbálna megölni engem.
A szakállas öreg azonban nem akart megölni. Jól láttam félig zárt pilláimon át, hogy nincsen semmiféle fegyver a kezében, gyenge ujjai pedig nem lettek volna alkalmasak rá, hogy kiszorítsák belőlem a szuszt. Éppen ezért éberen figyeltem, vajon mi a szándéka velem.

A szakállas öregember hozzám kúszott, kinyújtotta a kezét, a mint korábban már egyszer tette, homlokomra helyezte a tenyerét. Abban a szempillantásban mintha kemény falba vágtam volna a könyökömet, elzsibbadt a testem, nem tudtam felemelni semelyik tagomat. Fejem hátracsuklott, s ha ebben az állapotban meg akart volna fojtani, bizony megtehette volna, mert még a nyelvemet sem tudtam megmozdítani a fogaim között.

Nem sokáig töprenghettem azonban ezeken a dolgokon: a szakállas öregember akarata következtében felpattantak a szemeim, s egyszerre csak nem a sivatagot láttam többé magam előtt, hanem szépségesen szép vidéket: folyókat, hegyeket, völgyeket, fákat, és végül városokat, melyekben sok szépséges asszony és délceg férfiú lakott. Széles utakat láttam, majd önmagunkat, amint mi négyen, az öregember, jómagam, a katona és a némber végigsétálunk rajtuk. Aztán egyszerre csak hatalmasra épített palota tűnt a szemembe, magas oszlopcsarnokkal,

az oszlopcsarnokba vezető, felfelé törő lépcsősorokkal. Ezeken a lépcsősorokon lépkedtünk előre, a minket ünneplő sokaság sorfala között, akik zöld faágakat tartottak a fejünk fölé és minden bizonnyal hozsannáztak is, de ez sajnos nem jutott el a fülemig.

Alig értünk fel a lépcsősor tetejére, férfiak és nők fogtak körül bennünket: a nők szépek voltak, fehér köpenykét viseltek, s a köpenyke alól mindegyre elővillant szép, erős lábuk, és vonzó mejjük. Nos, ezek aztán mindenféle ünnepi ruhákat hoztak elénk, majd fürdőbe vezettek minket. Bár elválasztottak az öregembertől, és egyedül maradtam két asszonnyal, nem bántam meg. Mutatták, hogy vessem le magamról a ruhám és ugorjak be egy medencébe, melyben jószagú meleg víz várakozott ránk. Természetesen nem haboztam megtenni, amire kértek, s főleg akkor emelkedett meg az örömöm, amikor ők is megoldották ruháikat és mellém csobbantak.

Ott mulatoztunk hármasban jó darabig, mikor is férfiak érkeztek a medencéhez. Kissé megrémültem, mert azt hittem, eme asszonyok férjei, és bosszút lihegve azonnal fejemet veszik, ők azonban csak mosolyogtak, és megkérdezték tőlem, mely mértékű veszteség ért amiatt, hogy a gazember tengerészek a vízbe süllyesztették korsóimat, és hogy rabságba kerültem a vásáron.

Mivel láttam, hogy rovópálca van a kezökben és lágy viasz, igyekeztem alaposan összeszámolni mindent. Elég vastagon fogott gondolataim rovópálcája, ahogy mifelénk mondanák, de még ehhez is hozzátettem az egész summa felét, kárpótlásául mindazoknak a fáradalmaknak és nélkülözéseknek, amelyeket a kegyetlen út során elszenvedtem.

Kicsit tartottam ugyan tőle, hogy a rovóemberek utánaszámolnak, és soknak találják az általam bejelentett summát, ők azonban csak mosolyogtak és azt mondották, legfőbb uruk parancsára az egészet még meg fogják szorozni tízzel. Amint akarom, ezt kifizetik nekem nehéz aranyakban, és még ugyanennyivel meg is toldják mindazért, amiért megmentettem Zilabu életét.

Ezután még történtek egy s más, meglehetősen zavaros dolgok, amelyeket nem igazán értettem. Később nagy elkeseredettséggel és csalódottsággal döbbentem rá, hogy a hidegedő homokon fekszem, az aranyak és fürdőasszonyok pedig olyan messze vannak tőlem, mint égen a csillagok.

Rosszkedvű pillantásom akkor az öregemberre esett. Ott ült tőlem néhány ölnyi távolságra a homokon, és egyfolytában remegett, mintha hideg rázná, vagy mintha nagy erőfeszítésen esett volna át. Homlokán kövér verejtékcseppek gördültek végig, ezek aztán a szakállára peregtek, majd onnan le a homokra. Ebből tüstént megértettem, hogy az a varázslat, amelynek a segítségével arra akart rábírni, kövessem az útmutatásait, mert ha követem, meglesz érte méltó jutalmam, nagy erőkifejtést követelt tőle.

Hogy biztos legyek a dolgomban, odamentem hozzá, és megvártam, amíg annyira magához jön, hogy beszédbe elegyedhetem vele. Ez persze némiképpen túlzásnak bizonyult, mert beszélgetésünk mindössze arra korlátozódott, hogy megkérdeztem tőle, valóban Zilabu-e. Ha a kérdésemet nem is, a nevét tökéletesen megértette, mert azonnal heves bólogatásba fogott. Többször is szívére tette a kezét, és azt gurgulázta, hogy Zilabu.

Most már csak a katonát kellett meggyőznöm, hogy arrafelé menjünk, amerre az öreg mutatta. Legnagyobb megkönnyebbülésemre azonban őt sem kellett sokat győzködnöm, hiszen láthatóan nem ismerte ki magát a pusztaságban. A némbert kérdezni sem kellett, olyan volt, mint az állatkölykök: arra ment, amerre anyja hívta.

Hogy végül is miképpen, milyen nélkülözések közepette keltünk át a sivatagon, közben hány alkalommal kerültünk halálveszedelembe, arra rövid lenne a viasztábla. De nem is akarom elmondani, mert nem tartozik az események lényegéhez, hiszen minden utazó ember kerül veszélybe, aki csak ki is mozdul szobáinak falai közül. Miért pont én lettem volna kivétel mindezek alól?

Arról azonban annál inkább beszélnem kell, hogy mit tapasztaltam ama népnél, ahova Zilabu - ezek után már így nevezem az öregembert - kíséretében eljutottam.

Először talán csak annyit, hogy szerencsésen átvergődtünk a pusztaságon, de csak éppen- éppen. Vizünk, élelmünk elfogyott, amikor elértük a végét. Ha csak néhány napot kellett is volna még a homokon töltenünk, azt hiszem, már csak csontjaink fehérednének a buckák tetején. Mindenesetre, amikor elhagytuk a halálnak eme sivár földjét, hálatelt szívvel roskadtam le a földre, és mondtam hálaadó imát az isteneknek, amiért megmentettek az alvilág révészének ladikjától.

Ezek után több országon is sértetlenül áthaladtunk, de hogy minek a segítségével, azt el kell mondanom. Annak idején gyakorta felemlegettem, hogy volt az öregnek egy kicsinyke ládikája, amely talán ha akkorka volt, mint egy gyermek tenyere. A hajós gazemberek is buzgón keresték, sőt mondhatni, felforgatták érte az egész hajót, csak hogy megtalálják. Az öreget is alaposan átkutatták, de nem lelték nála sehol sem.

És most lássatok csodát! Alighogy elhagytuk a homokot csontig soványodott tevéinkkel együtt, Zilabu a szakállához nyúlt, és előhúzta alóla a ládikáját. Mert oda rejtette a martalóc tengerészek elől, akik ostobaságukban éppen ott nem keresték. Nos, Zilabu előhúzta a ládikát a szakálla alól, kicsippentett belőle néhány drágakövet, s amikor megállapodtunk egy olyan helyen, ahol lovakat lehetett bérelni továbbutazás céljára, Zilabu eladott drágakövei közül egyet és hátasokat kölcsönzött rajta a mi számunkra is.
Néhány napi járóföld megtétele után a katona elköszönt tőlünk. Az öreg rámosolygott, vállát veregette, de nem tartóztatta. Annyit tett csupán, hogy drágakövei közül egyet neki aj ándékozott.

A katona megköszönte, megnézte, aztán eltávozott. Soha többé nem láttam ezek után.

A következő a némber volt, aki elhagyott bennünket. Ráadásul köszönés nélkül. Az egyik pillanatban még mellettünk volt egy vásári sokadalomban, a következőben aztán már nem. Bizonyára talált valahol magának valamely tavernát, ahol folytathatta szeretett mesterségét.

Én, mivel az öregnek szüksége volt még rám, mellette maradtam. De ha őszintén megkérdeztek volna, meg kellett volna vallanom, nem csak ezért maradtam mellette, hanem azért is, amit álmomban láttam.

Ezek után ott folytatom, hogy elértük Zilabu országát. Hosszasan beszélhetnék róla, minő kedvező fogadtatásban részesültünk, s hogy mindazok a csodák valósággá váltak, amiket Zilabu álmomban ígért. Sok-sok éven által vendégeskedtem Zilabu országában, amelynek valóban egyik főembere volt. Hogy miképpen keveredett Egyiptom földjére, és hogyan került rabságba, soha nem tudtam meg. Mindenki hallgatott róla, még azok az asszonyok is, akikkel később egy takaró alá keveredtem. Vagy nem tudták, vagy nem akarták elmondani. Egy idő után aztán már nem is firtattam, hiszen felértem ésszel, hogy vannak olyan szigorúan titkos állami ügyek, amelyek nem tartoznak

kívülállókra. Zilabu is bizonyára valami ilyet teljesített, amikor rabságba esett. Rám pedig azért volt szüksége, hogy fiatal és erős ember létemre mentsem meg a fizikai megpróbáltatások ama gyötrelmeitől, melyeket hajlott korának és gyenge állapotának okán egyedül nemigen tudott volna elviselni.

Így történt, hogy amint már említettem, hosszú időt töltöttem Zilabu szülőföldjén. Természetesen megkérdezhetnétek, hogyan hívják eme földet, de sajnos, aligha tudnék rá pontos feleletet adni. Ők csak úgy nevezik, hogy a mi országunk. Más neve nincs, vagy ha van is, szigorúan titkolják, miképpen szent irataikat is. Ezeket papnők őrzik, és csak rendkívüli alkalmakkor olvasnak fel belőlük.

A férfiak és a nők ugyanolyanok, amilyeneknek álmomban láttam őket. Barátságosak, de szigorúbbak az erkölcseik, mint a mi szigeteinken. Persze azért vannak bizonyos helyeik, mint például a fürdők, ahol a férfiember kedvére kimulathatja magát.

Én nagy tiszteletnek örvendettem közöttük, hiszen mint már említettem, Zilabu megbecsült férfiú volt eme földön. Saját házam volt és asszonyom, akivel hosszú időkig igen jól megértettük egymást.

De ezekről jobb hallgatnom, mivel nem személyes dolgaimról akarok beszélni nektek, hanem azokról a csodákról, amelyeket Zilabu földjén jártomban tapasztaltam. Mert olyan dolgok estek meg arra szép számmal, amelyeket még csak elmébe venni is nehéz.

Kezdjük talán azzal, hogy Zilabu országának férfiai úgy tudják, ők semmiféle népségnek nem rokonai, nem leszármazottai, sőt még olyanok sincsenek, akikkel barátok lennének. Egyedül élnek csupa-csupa ellenség között, ami azért is furcsa, mert nem háborúznak, fegyverük és katonájuk is éppen csak annyi van, hogy az időről időre felbukkanó rabló hordák ellen megvédhessék magukat. Ha kereskedők jönnek hozzájuk, vagy más népek küldöttei,
barátsággal fogadják őket, de hidegen. Mintha csak két háborúság között kényszerből törődnének velük.

Zilabutól egyszer megkérdeztem, végül is kik ők, amire azt felelte, vannak hagyományaik, melyekről nem szabad beszélnie. Csak annyit mondhat, hogy népéből sokan más népek közé keveredtek, ezeket időről időre felkeresik és felvilágosítják őket arról, kicsodák és mi a feladatuk. Mert - íme, halljatok csodát! - Zilabu népe úgy tudja, hogy elődeik valamikor az egész világot uralták. Egyszer azonban gonosz

emberek támadtak rájuk, megölték őket, s csak keveseknek sikerült túlélniük a vérengzést. Ezek később titokban elszaporodtak és megalapították ezt az országot. Arról azonban soha nem mondtak le, hogy megbüntessék mindazokat, akik az elmondott gonoszságot művelték velük.

Arra a kérdésemre, hogy mikor történt mindez, Zilabu nem tudott válaszolni. Csak annyit mondott, hogy nagyon-nagyon régen, amikor az emberek még állatbőrökben jártak. Most aztán nem tudom, hogy valós dolog-e, amit hisznek, vagy csak kitaláció.

Arra a kérdésemre pedig, hogy hol élnek azok, akik mindezeket az ocsmányságokat tették velük, Zilabu azt mondotta, hogy mindenfelé. Minden ember, bármely országban vagy királyságban éljen is, valamennyi közéjük tartozik.

Ezt aztán ismét nem értettem, s Zilabu sem akart érthetőbb magyarázattal szolgálni.

Eme homályos történeten kívül még sok egyéb ködös és megmagyarázhatatlan dolgot is tapasztaltam, melyek közül néhányat most itt előadok. Kérlek, ne tartsatok hazugnak, ha olyasvalamit sorolok fel, amire azt mondanátok, ez lehetetlen. Vegyétek figyelembe, hogy mindezeket két szememmel láttam vagy elmémmel tapasztaltam.

Legelőször is azzal kapcsolatban kell valamit elmesélnem néktek, amiről már több alkalommal is szót ejtettem. Arról a hatalomról nevezetesen, amellyel ezek az emberek rendelkeznek, s amely nem fegyvereken nyugszik, mint valamely más városokban vagy országokban, hanem kizárólag az emberek belsejéből fakad. De hogy megértsétek, miről akarok beszélni néktek, elmondok néhány történetet.

Már hosszabb ideje a mi országunk-ban éltem, amikor az az asszonyszemély, aki csatlakozott hozzám, és megosztotta velem a takarómat, egyszer azt mondotta, hogy ezen és ezen a napon, olyan eseményekre kerül sor, amelyeket még bizonyára nem láttam, és nem is hallottam róluk. Amikor megkérdeztem, pontosan mit jelentenek a szavai, a következőképpen válaszolt:

A mi országunkban az emberek nem az istenekben hisznek, mint másutt, hanem a Kőben. Kérdésemre, hogy mi az a Kő, valamiféle kőbálvány-e, azt felelte, hogy nem bálvány, hanem maga a Kő. Mivel akkoron még komoly nehézségeim voltak furcsa nyelvüket illetően, azt hittem, rosszul értem csipogását és gurgulázását. Ezek után elmondotta még, nagy megtiszteltetés számomra, hogy részt vehetek a Kő ünnepén, mert ami ott történik, az szigorúan titkos, és még soha nem történt meg, hogy erre tévedt idegent beavattak volna a misztériumba.

Nem gondolhattam másra, mint hogy valamiféle undorító bálványszertartásnak leszek részese, amelynek már több alkalommal

másutt a részese voltam. Egyszer például a mi szigeteinktől délre élő népeknél láttam, amint csecsemőgyermekeket áldoztak egy rémítően rémséges bálvány előtt. Az áldozó pap aranyos palástot öltött, majd megragadta a gyermekek lábát, és a monstrumhoz csapdosta őket. A gyermekek kis koponyácskája úgy loccsant szét a bálvány szörnyűséges lábán és kövér hasán, mint a kókuszdió, ha rálép az elefántnak nevezett hosszú orrú teremtmény.

Azon a napon, mikoron a szertartás megkezdődött, már tavaszt daloltak a szelek, s minden porcikám érezte az új év beköszöntét. Asszonyom ugyancsak érezhette az idő kellemetesebbre fordulását, mert egyre több időt óhajtott a takaró alatt tölteni velem. Nem tudom, említettem-e már, hogy a Kő papnője volt, és Zilabu személyes közbenjárására volt szükség, hogy összeállhasson vélem.
Úgy egyébként Meru volt a neve, amely az ő nyelvükön egy kis kék színű virágot jelent.

Mint már említettem, a tavaszi szelek vidáman daloltak kőből emelt házam kristállyal kirakott ablakán, amikor elérkezett a Kő misztériumának napja. Nekem is és Merunak is ünnepi ruhát kellett öltenünk, amely hosszú, fehér köpenyből és saruból állott. A legfurcsább azonban az volt, hogy mielőtt ezt felöltöttem volna, Meru még mezítelen állapotomban furcsa és érthetetlen dolgokat aggatott rám. Példának okáért egy olyan tarka, állatbőrből készített ágyékkötőt, amely alig takarta a szemérmemet. Ő is ugyanilyet öltött, s az övét még annyira sem takarta mint az enyémet, a mejjét pedig egészen csupaszon hagyta. Meru biztatásától kísérve rávettem a köpönyeget erre a furcsa ágyékkötőre, majd csatlakoztam néhány ismerős férfiúhoz, akik a szomszédos házakból siettek a Kő ünnepére.

Nem sokáig élvezhettem azonban a társaságukat, mert egy hivatalnok hozzám lépett, és Zilabuhoz vezetett. Zilabu nyájasan helyet szorított maga mellett az ünnepi emelvényen a Szent Barlang előtt.

Tudnotok kell, hogy a városnak a közepén, egy magas hegy oldalába vágva található a Szent Barlang. Kérdésemre, hogy ők maguk vájták-e ki, vagy az istenek, esetleg titánok készítették, nem tudtak válaszolni.

A Szent Barlang szája éppen velünk szemben tátongott, bejáratánál hatalmas fáklyák égtek, versenyre kelve az éppen lebukó nap egyre halványabb sugaraival. A fáklyák mellett a Kő papnői álltak, de hiába meregettem a szemem, nem láttam az arcukat, így azt sem tudom, az én Merum köztük volt-e.

Közvetlenül a barlang bejárata előtt hatalmas, kikövezett, üres tér húzódott, amelyet egy másik, hasonlóan nagy és üres térségről egy kis, tisztára sepert utacskán át lehetett megközelíteni. Mi valamennyien, a városlakókkal együtt távolabb gyülekeztünk magas lábakra állított emelvényeken.

A nap éppen lebukott a környező hegyek mögött, amikor messziről kürtszó rikoltása hallatszott. Nem tudtam jól kivenni, honnan jött a hang; lehet, hogy a barlang belsejéből, de az is meglehet, hogy valahonnan távolról, a hegyek mögül.

Ahogy a kürtszó elhalt az estében, mindannyian felkiáltotttak, természetesen Zilabu is, és egymást taszigálva az első tisztás felé kezdtek futni. Alaposan megrökönyödtem a hirtelen támadt mozgalom láttán, és féltettem Zilabut is, hogy a végén még összetaposssák, s akkor mivégre cipeltem a hátamon a sivatagon által, de csodálkozva kellett tapasztalnom, hogy bármekkora is legyen a sokadalom, az emberek nem ütköznek egymásnak, pedig nem is kevesen közülük behunyt szemmel futottak. Ennek ellenére, ha valaki túlságosan közel került
hozzájuk, vagy éppen az útjukat keresztezte, ügyesen megkerülték, vagy utat engedtek neki anélkül, hogy a szemüket kinyitották volna.

Meg ne kérdezzétek, hogyan tudták ezt megtenni, mert fogalmam sincs róla.

Ezek után valamennyien, anélkül, hogy bárkit is letapostak volna, helyet foglaltak a lépcsők alján az első tisztáson. Amikor a kürtszó ismét felhangzott, már valamennyien a barlang bejárata felé fordultak. Többségük csukott szemmel.

Én szerencsére nyitva tartottam a pilláimat, mert ha utánoztam volna őket, nem tudnám leírni nektek az ott tapasztalt csodás eseményeket, amelyeknek azon nyomban ti is részesei lesztek.

Amikor tehát ez a második kürtszó is felhangzott, már egészen beesteledett. A nap lebukott a hegyek mögé, és ha a fáklyák nem szórják szét sápadt fényüket, vigasztalan sötétségbe süllyedtünk volna. Mihelyst a kürtszó hangja szétfoszlott a levegőben, súlyos némaság telepedett ránk, mintha valamitől nagyon megijedtünk volna. Valamennyien a földre kuporodtak: Zilabu mutatta, hogy kuporodjam le én is. Mivel mindenképpen részese akartam lenni a misztériumnak és különben sem lett volna ildomos elrontani a mulatságukat,

természetesen lekuporodtam. Ami ezek után történt, azt nemigen értettem, csak sejtelmeim voltak róla, hogy valamiféle titokzatos hatalmakat hívtak segítségül.

Mert az események így következtek egymás után: a néma csendben, amelyben egyetlen pisszenés vagy tüsszentés sem hallatszott, egyszerre csak a Szent Barlang bejáratánál megjelent a Kő. Nem faragott bálvány, nem démoni szörnyalak, hanem egy valóságos, hatalmas nagy kő, amelyet ezerféle formában is lát a sokat utazó. És mégis, ahogy felnéztem rá, éreztem, hogy bár külsejében csak kő, talán mégis több annál. Olyan erőt éreztem ugyanis áradni belőle, amely egy csapásra gyávává és alázatossá tett. Ha akkor valaki megkérdezte volna tőlem, ki uram és királyom, minden bizonnyal azt válaszoltam volna neki, hogy a Kő.

A legfurcsább és legérthetetlenebb azonban az volt a dologban, hogy a követ nem görgette senki. A Kő a levegőben jött, vagyis... nem tudom másképpen leírni, mint úgy, hogy úszott a levegőben. Ott lebegett a föld felett, miközben egyre inkább felénk közeledett. Első csodálatom után rémületbe estem. Mi lesz, ha a kő valamennyiünket összemorzsol? Nyugtalanul figyeltem fel rá, hogy Zilabu és vele együtt a sok száz nő és férfiú, valamennyien olyan állapotban vannak, mintha ők együtt tartanák a föld színe felett a sziklát. Arcuk kivörösödött az erőlködéstől, szemük kiguvadt, homlokukon verejtékcseppek gördültek végig. S akkor én megértettem, anélkül, hogy bárki is felvilágosított volna róla: ezek a mi országunk-beli emberek és asszonyok valóban felemelték a követ, csakhogy nem kezük, lábuk, vagy szerkesztett masinák erejével, hanem valami mással, amire aligha tudnék magyarázatot adni. Egy csapásra visszaemlékeztem a pusztaságban történtekre, amiket én az öreg varázslatának gondoltam, s ami bizonyos értelemben az is volt. Ahogy ő a kezem ügyébe csúsztatta a tőröm, vagy ahogy megszabadított kötelékeimtől, ugyanúgy bánnak most a kővel is.

A kő sokáig úszott a levegőben, majd amikor éppen a térség fölött lebegett, lehuppant a közepére. A sokaság erre felriadt erőlködéséből, és hangosan felujjongott.

Ekkor mertem csak egész figyelemmel szemügyre venni a monstrumot. Amit láttam, további csodálkozással töltött el. A kőnek csak bizonyos részei voltak szabadon láthatók, más részei pedig szövetdarabokkal és leplekkel voltak mindenki elől eltakarva.
Csak rövid ideig tartott a kő lehuppanása utáni ujjongás és öröm, mert

a barlangból fáklyás papnők özönlöttek elő, körbefogták istenüket, majd megjelent az az ember is, aki szerintem a királyuk lehet, de Zilabu szerint nem az. Pontosan nem tudta megmondani, kicsoda, de az ellen tiltakozott, hogy királyuk vagy uralkodójuk lenne. Az ő tiszte a Kő Őre.

Amint a Kő Őre felbukkant a Kő előtt, az összegyűltek harsány imába kezdtek, melynek szavait végképp nem értettem, mert furcsa, füttyszerű hangok füzéréből állott. Elég az hozzá, hogy amikor befejezték az imát, a papnők a kőhöz lépkedtek, és hosszú rudak segítségével leemelték a lepleket róla.

Nem tudom, említettem-e már, hogy milyen magas volt maga a Kő? Bár meg nem mérhettem semmilyen szerszámmal, biztos vagyok benne, legalább tizenöt magas férfiúnak kellett volna egymás feje tetejére állni ahhoz, hogy elérhessék a csúcsát. A papnők azonban hosszú, kőhorogban végződő rudakat használtak, melyek segítségével könnyen le tudták vonni a lepleket róla.

Amikor a leplek lehullottak, mindnyájan a földre borultak, és lesütötték a szemüket, mintha nem találnák méltónak magukat arra, hogy megtekintsék a lemeztelenített követ.

Éppen meg akartam kérdezni Zilabut, mi ennek az egésznek az értelme, de ekkor váratlan dolog történt. A Kő Őre szömyű kiáltozások közepette elkezdte lerángatni magáról a palástját. Mintha csak valamennyien erre vártak volna, sorban felpattantak és tépdesni kezdték magukról a tógáikat. Zilabu mutatta, hogy tegyek én is úgy, mint a többiek. Most értettem csak meg, hogy Meru miért öltöztetett ebbe a furcsa maskarába.

Mivel feltett szándékom volt, hogy éppen úgy viselkedem, ahogyan ők, magam is levetettem a tógám. Ott álltam közöttük ágyékkötőben, s éppen meregetni kezdtem volna a szemem a hozzám közel álló asszony-lányok mejjei felé, amikor is fiúcskák futottak végig közöttünk, és kinek-kinek a kezébe nyomtak egy csiszolt kődarabot, melyet hangos kiáltások közepette magasra kellett emelnünk.

Így ordítottunk és ráztuk a kövecskét egészen addig, amíg csak fel nem jött a hold. Akkor aztán szépen letettük a földre, és hazatértünk. Meru otthon elmondta, hogy a Kő ott marad egészen egy másik ünnepig, amikor is beviszik a barlangjába. Beviszik: így mondta.

Természetesen sokáig nem hagyott nyugton az ünnepség látványa, és gyakorta kérdést tettem fel Merunak, Zilabunak, és más férfiaknak is vele kapcsolatban. Ők azonban csak annyit tudtak elmondani, hogy mióta világ a világ, így ünnepelnek a Kő előtt. Hogy mi az ünnep értelme, már nem tudják, de azt hiszik, őseik csak úgy segítenek nekik a túlvilágról, ha tisztelettel adóznak az emléküknek.

Mindezeken kívül sokáig furdalta még a lelkem a kérdés, hogy végül is a Kő Őre nevű személy királyuk-e vagy sem. Bár Zilabu azt mondta, nem, és mások is azt mondták, mégsem voltam meggyőződve róla, valójában mégiscsak nem az-é. További kérdéseimre azonban egyre homályosabb és érthetetlenebb válaszokat adtak. Azt magyarázgatták például, hogy a Kő Őre nem király, hanem olyan ember, akit azért választanak meg, mert bizonyos családok tagja.
Azt is mondták, hogy a Kő Őre gyakorta idegen népek között lakozik, mert ők, mármint a mi országunk fiai más emberek között is élnek, és néha nem is tudják magukról, kicsodák. Ehhez aztán még azt a homályos megjegyzést fűzte hozzá Meru, hogy erről nem szabad beszélnem, mert neki is és nekem is komoly bajom támadhatna belőle, de vannak férfiak és nők, akiknek az a feladata, hogy az idegen földön tudattalanul élő, mi országunk-embereinek a tudomására hozzák, hogy valójában kicsodák. A tudomásul hozást úgy hívják, ébresztés, ami rendkívül sok gonddal-bajjal jár. Akit ébresztgetnek ugyanis, gyakran belebetegszik, hány, fejfájás gyötri, halálfélelmei és kellemetlen rosszullétei vannak. Ez a dolog rendkívül érdekelt volna, mert sok titokzatosságot véltem mögötte, de Meru szájára tette az ujját és még egyszer nyomatékosan megismételte, hogy erről nem szabad beszélnie. Aztán behúzott a takaró alá, és én hosszú időre elfelejtettem a követ és a körülötte történteket.

Másik, amiről szólni szeretnék, egy furcsa tulajdonságuk. Anélkül is képesek ugyanis társalogni, hogy a szájukat kinyitnák. Mielőtt nevetésre fakadnátok, elmondom, nem arról van szó, hogy szemöldökeik felvonásával, kezük-lábuk, arcizmaik rángatásával hang nélkül is tudnának jeleket adni, nem, ezek a férfiak és asszonyok anélkül beszélgetnek teljesen érthető módon és aprólékos alapossággal, hogy hangot bocsátanának ki ajkaik közül.

Hogy érzékeltessem e jelenség érthetetlen voltát, elmondom, hogyan találkoztam össze Meruval.

Amikor Zilabu társaságában megérkeztem a mi országunk földjére, némely tekintélyes emberek a Kő Őrének nevében házat utaltak ki

nekem, amelyben, amíg kedvem tartja, ellakhatom. Ellátásomra három szolgálólányt jelöltek ki, akik időről időre ételt-italt hoztak a kamrámba. Megérkezésünk után sokáig oly fáradt és törődött voltam, hogy semmihez nem volt vágyódásom, csak megfelelő fürdőkhöz, tiszta ruhához, ételhez, italhoz és pihenéshez. Idő múltával aztán, ahogy jobb erőben kezdtem érezni a testem, egyéb gondolatok is forogni kezdtek az agyamban. Főleg ahogy az ételt-italt hozó, kibuggyant mejjű asszonylányokra néztem. Egy alkalommal pedig, amikor éppen lehajolva ételeimet rakosgatták, s én gömbölyded hátsó felükre bámultam, megfordultak, egymásra nevettek, majd hangos kacagással elfutottak. Azt hittem, talán szememen vehették észre növekvő gerjedelmemet, és még szégyenlettem is magam, hogy nem tudtam palástolni kívánságomat.

Legnagyobb meglepetésemre még a délután folyamán eljött hozzám Meru. Ahogy bejött az ajtón, rám nézett, és én nyomban megértettem, mit szól hozzám; méghozzá a saját nyelvemen. Azt mondta: azért jött, hogy a feleségem legyen. Ha úgy akarom, örökre, de ha nem, akkor csak addig, amíg a mi országunkban tartózkodom. Azt mondta, ehhez Zilabu beleegyezését is elnyerte. Mielőtt bármi is történt volna köztünk, megkérdeztem, hogyan lehetséges az, hogy nem is beszél a szánk, és mégis értjük egymást, erre azt felelte: a mi országunkban ez közismert dolog, és mindenki, aki közéjük tartozik, úgy születik, hogy ismeri ezt a titkot.

Ettől fogva Meru és én így beszélgettünk, csak akkor tértünk rá a hangos szavakra, amikor már elsajátítottam a nyelvüket.

Megkérdezhetitek, hogy ha szavak nélkül is lehet beszélni, akkor miért van szükség hangos nyelvre. Nos hát azért, mert a hangtalan beszéd olyannyira fárasztó, hogy ők maguk sem kedvelik különösképpen. Meru szerint őseik még csak így beszélgettek, ők azonban már alaposan elszoktak tőle.
Ha azt mondanátok erre: ilyesmi nem fordulhat elő, emlékeztetnem kell benneteket rá, hogy Delphoiban is sok csodák megestek már, vagy gondoljatok a dicső Odüsszeuszra, aki ugyanúgy a példaképem, mint nagy utazó: ő ugyancsak megszenvedte ama bizonyos nimfa varázslatait, aki disznóvá változtatta társait, vagy emlékezzetek Polyphemosra. Ha emezek megeshettek, más egyebekről már nem is szólva, akkor az, amit saját szememmel láttam, vajon miért ne eshetett volna meg?

Egy napon például azt észleltem, hogy Meru szomorúan és

elkeseredetten tesz-vesz mellettem, amit annak tudtam be, hogy bizonyos elfoglaltságaim miatt az utóbbi időben kevesebbet osztottam meg vele a takarómat. Félre ne értsetek, nem találtam magamnak más asszonyszemélyt, amely miatt elhanyagoltam volna Merut, csupáncsak arról volt szó, hogy ez idő tájt szoktak volt a mi országunk férfiai üregi nyúlra és farkasra vadászni, s mivel magukhoz hívtak, nem állhattam ellent nekik.

Meru asszonyom jól tudta, amit teszek, arra szükség van, semmiképpen nem ellene irányul, éppen ezért nem is erőlködött, hogy otthon tartson a fekhelyén. Én azonban mégis azt hittem, emiatt neheztelt meg rám. Faggató kérdéseimre végül is, éppen a takaró alatt, elmondotta, azért lógatja az orrát, mert meg kell ölnie valakit.

Elsőbül azt hittem, rosszul hallok, vagy valami zavarodottság támadt bennem nyelvüket illetően. Gyorsan megkérdeztem hát, jól értettem-e, mire azt válaszolta, hogy jól. További kérdéseimre a következőt mondotta: náluk az a szokás, hogy ha valaki elkövet a mi országunk ellen valamit, ami olyan súlyosnak ítéltetik meg, hogy a tévesen cselekvőt el kell veszíteniük, hát elveszítik. A Kő Őre kimondja rá a halálos ítéletet, ők pedig megölik.

Több alkalommal is lopva reápillantottam, de nem láttam rajta mást, csak szomorúságot. Megkérdeztem tőle, ölt-e már embert, mire azt mondta, hogy sokat is, hiszen az ő dolga elveszíteni azt, akit a Kő Őre elveszítésre ítélt.

Ez volt az a pillanat, amikor rá kellett jönnöm, hogy egyenesen és durván mondva, a mi országunk ítéletvégrehajtó hóhérával osztottam meg immár jó idő óta a takarómat. Csak később tudtam meg, hogy igazságtalanul ítélkeztem, mivel a hóhérok többen vannak, azonkívül az ítélet is másképpen hajtatik végre, mint amaz országokban, ahol már kivégzéseket láttam.

Meru azt is tudomásomra hozta, hogy ez az ember felettébb nagy bűnt követett el: elárulta azokat a testvéreit, akik külországokban tevékenykednek. Mivel ebből nem sokat értettem, tovább kérdezősködtem, de Meru ettől kezdve szűkszavúvá vált. Megismételte ugyan, hogy a mi országunk emberei minden más népek között megtalálhatók, és azon munkálkodnak, hogy visszaszerezzék elveszített hatalmukat, de arra, hogy mikor veszítették el, nem válaszolt.

A kivégzés annyira izgatott, hogy megkértem rá, próbáljon meg odavinni, ahol végrehajtják. Meru erre csak a fejét rázta, mert szigorúan megtiltatott, hogy bárki, nem hivatalos emberfia részt vegyen rajta. Mivel tudtam, hogy Meru a vadászatok miatt nagyon hiányolja már a takaró alatti játszadozást, gyorsan behúztam oda, és amikor alkalmatosnak találtam a pillanatot, megígértettem vele, hogy engem is bevisz a kivégzésre.

Amikor kimászott a takaróm alól, láttam rajta, nagyon megbánta az ígéretét, de már nem másíthatta meg a szavait.
Nem mesélem el néktek, hogyan fogott össze két másik paptársával, s női ruhába öltöztetve hogyan csempésztek be abba a barlangba, ahol a kivégzésnek meg kellett történnie. Elég legyen annyi, hogy a szertartás alkalmával számos nőszemély jelent meg a barlangban, így egyáltalán nem tűntem ki közülük. Meru utasítására a háttérbe húzódtam, s mások mögül próbáltam megfigyelni az eseményeket.

A dolog pedig így történt: azt az embert, aki fehér palástba volt öltöztetve, s akit én még addig soha nem láttam, egy csiszolt kőpadra ültették a barlang közepén. Kezét-lábát megkötötték, de csak tessék-lássék módra. Azt hiszem, ez is csak valami hagyomány miatt történhetett, hiszen amint megfigyeltem, esze ágában sem volt elmenekülni, vagy ha meg is próbálta volna, semmi esélye sem lett volna rá.

A Zilabuhoz hasonlóan élemedett és szakállas férfiú nyugodtan ült a padon, maga elé meredve, mint aki már leszámolt az életével. Semminemű megbánásnak nem láttam rajta nyomát, kétségbeesésnek vagy halálfélelemnek még kevésbé. Inkább mintha szánakozva tekintett volna a többiekre.

Amikor a Kő Őre megérkezett, egy tekintélyes ember felsorolta mindazokat a cselekedeteket, amelyeket a kivégzésre váró elkövetett. Emezek egy részét nem értettem, más részt viszont igencsak homályosnak találtam. Egyik súlyos vádjuk az volt, hogy nem közülük való asszonyt választott magának, ráadásul gyermekeket is nemzett vele. Ebből aztán rájöttem: az öregember azok közül való, akiknek az a feladata, hogy idegen földön munkálkodjanak, s siettessék az időt, amikor a mi országunk átveszi az uralmat minden népek felett.

Csak úgy mellékesen jegyzem meg néktek, hogy mindezen tervüket nagy ostobaságnak tartottam és tartom ma is, hiszen tudván tudom, hogy soha, semmilyen birodalom vagy királyság örökké meg nem áll a

lában, virágozzék is sokáig erőben és hatalomban. A birodalmak, államok és királyságok olyanok, mint az emberi lény: megszületnek, deli ifjú-, majd férfikorba lépnek, végül megöregszenek és meghalnak. Nincs tehát értelme uralomra törni más népek felett, mikor eme uralom úgyis csak átmeneti és bizonytalan, mint a futó felhők az égen.

De visszatérve a kivégzésre: az öregember meghallgatta a vádakat, aztán hangos beszéddel válaszolt rájuk. Elsorolta, hogy az a szörnyűség, ami akkoron történt, olyan régen volt, hogy már senki nem emlékezik rá, és ha a berovás nincs, senki nem is tudna róla. Ő és néhány társa titokban azon munkálkodott, hogy kitaláljanak valamit, amellyel a berovást hatástalanítani lehetne.

Én csak tátottam a számat, és próbáltam felfogni, miről lehet szó. Mivel azonban fogalmam sincs róla, mi lehet az a berovás, teljességgel értelmetlenül szálltak el a fülem mellett a mondatok. Mindenesetre azt megértettem, hogy a gyermeknemzés bűne eltörpül ez utóbbi mellett. Azt talán valahogy még csak megbocsátották volna neki, emezt azonban soha.

Visszatérve a kivégzésre: amikor elmondották az öregembernek, mivel vádolják, és hogy halálnak halálával fog meghalni, csak mosolygott. Aztán azt is tudomására hozták, hogy Agni fogja elhamvasztani.

Nem gondolhattam másra, mint hogy máglyára teszik a szerencsétlent és elégetik. Már-már az is megfordult a fejemben, hogy valamely módon meg kellene kísérelnem megóvni az életét, beláttam azonban, hogy bármit is tennék, aligha kísérné szerencse. Csak elrontanám azt a jó híremet, amelyet a mi országunk lakosai között élveztem.

Legnagyobb csodálkozásomra azonban még akkor sem láttam nyomát máglyának, amikor a vádlók sorban elvonultak, és szeretett asszonyom lépett a helyükre.

Az öregember, attól a pillanattól kezdve, hogy megpillantotta Merut, nem tudta levenni róla a szemét. Mintha meg lett volna babonázva, csak az ő tekintetét kereste. Meru néhány ölnyi távolságra megállt tőle, és felemelte a kezét. Az öregember hirtelen összegörnyedt, kiáltozni kezdett, mintha fájdalom járná át a testét, majd legnagyobb megdöbbenésemre megváltozott az arca; mintha szárítókemencébe tették volna, elkezdett összeaszni.

Hogy mégiscsak tudjátok, mi történhetett, elmondom egy másik

élményemet, amelyben Egyiptom földjén volt részem. Ottani ismerőseim elvezettek egyszer egy olyan helyre, ahol a halottakat készítik fel a túlvilági útra. Nem kell rettegnetek, semmi varázslat nincs a dologban, hiszen ti is ismeritek a test megőrzésének a titkát. Nos, az egyiptomiak ebben igen nagy művészek. Ha az emberi test elhalálozik, főleg főemberek értendők ezalatt, megpróbálják megmenteni az örökkévalóságnak. Teszik ezt pedig úgy, hogy a halott hasát és mellkasát felvágva eltávolítják annak belső részeit, s külön erre a célra készített edényekbe helyezik el őket. Ezután az orrán keresztül hosszú, horgas vastűk segítségével kihúzzák az agyvelejét. A test maradékát különböző sókkal, kenőcsökkel és festékekkel tartósítják. Az így elkészített emberi test olyan száraz lesz, mint a jóféle pergamenek, amelyekre csak fontos állami titkokat írnak.

Magam több alkalommal is jártam olyan sírokban, amelyekbe igen régen, talán még mielőtt az istenek legyőztek volna a titánokat, királyokat temettek el. Ezek a királyok látszottak olyan rémségeseknek, mint amilyennek az ismeretlen öregember kezdet látszani Meru pillantásától.

Azt is megfigyeltem, hogy amint az arca kezdett holt-arccá változni, mintha egész testéből köd áradt volna felénk. Ez a furcsa köd körülfogta, ott lebegett körülötte, majd eloszlott a levegőben. Aztán újra csak ott látszott felette, majd ismét eloszlott. Legalább tíz alkalommal ismétlődött meg mindez, s Meru ez alatt az idő alatt nem mozdult el a helyéről. Nem közeledett, de nem is távolodott az öregembertől. Szemét egyetlen pillanatra sem vette le róla.

Nem sok garádicsot tehetett meg a nap az égi létrán, amikor is az öregember a legrémségesebb halottá változott át, amit valaha láttam. Bár nem lehettem biztos benne, valóban teljesen kiszállt-e belőle az élet, egy picinykét sem moccant már, s mintha szemgödrei is üresen ásítottak volna.

Ekkor furcsa és félelmetes gondolat száguldott át a fejemen. Arra gondoltam, hogy a szerencsétlen öregemberből Meru pillantásának hatására elpárolgott minden folyadék, mint a víz a fazékból, ha meggyújtják alatta a lángot. Nem maradt más belőle, mint testének a váza, amely olyan száraz volt, mint a legforróbb nyárban a tapló.

Éppen azt fontolgattam, kicsinykét közelebb merészkedem hozzá, hátha alkalmam lesz ujjaimmal megérinteni a testét, de ekkor Meru hirtelen előrehajolt. Fény villant, s mire felocsúdtam, már ott lángolt

előttem az egész szomorú embermaradvány.

Őszintén meg kell azonban mondanom, ezek a lángok egyáltalán nem voltak hasonlatosak azokhoz, melyeket tűznél, vagy bármely közönséges helyen láttok. Kék színben tündököltek,
mint azok a tűztarajok, amelyek akkor keletkeznek, ha bizonyos italokat gyújtotok meg a jobb íz reményében.

Aztán - lássatok csodát - az öregember igen rövid idő alatt hamuvá bomlott szét. Legnagyobb megrökönyödésemre egyetlen csontja sem maradt épen: mindent megemésztettek a szömyű, kék nyelvek, ami annál is csodálatosabb, mert ha meghal valaki és a testét máglyán égetik el, napokig füstölög a fahasábok tetején, és csontjait külön erre a célra alkalmazott férfiaknak kell összetörniük kalapácsaikkal.

Amikor az öreg hamuvá bomlott szét, Meru megfordult és méltóságteljes léptekkel eltűnt a barlang mélyén. Ezután két másik papnő közelítette meg a kőpadot, amelyen már nem volt senki, csak az öreg körvonalainak rajzolatja. Kitárt tenyereikkel egy agyagkorsóba lapátolták a hamvakat.

Később sok mindent kérdeztem ezzel kapcsolatban Merutól, de ő ismételten azt mondta, vannak dolgok, amelyekről nem szabad beszélnie. Arra a kérdésemre is kitérő választ adott, hogy ha akarná, engem is meg tudna-e gyújtani. Azt felelte, aki az öregember testét meggyújtotta, nem ő volt, hanem Agni. Azt mondta, ő maga képtelen lenne mindezt megtenni: de ha megparancsolják neki, és Agni a testébe búvik, könnyűszerrel megteszi. De csak azon, aki őközéjük tartozik, mert másokon még nem próbálta és az nem is szükséges.
Ami pedig visszatérésemet illeti, hát ez a következőképpen történt..."
Hendrix letette az asztalra a papírcsomót, mellékönyökölt, kíváncsian nézett rám.
- Mit szólsz hozzá?
Mit szólhattam volna? Egészen ki voltam borulva, és erre meg volt minden okom. 4
Néhány másodpercnyi hallgatás után Hendrix a zsebébe nyúlt, de ezúttal nem kéziratot húzott elő belőle, hanem a dohánytartóját. Szép, dél-amerikai munka volt, alighanem Bolíviában láttam hasonlót. Hangsúlyozott lassúsággal tömte meg a pipáját; talán azért, hogy legyen időm megrágni a hallottakat.

Amikor az első füstgomolyag kiröppent a száján, mintha varázs múlt volna el rólam. Megmoccantam, és a papírköteg felé nyújtottam a

kezem. Aztán azon nyomban vissza is húztam, hiszen rádöbbentem, nem az eredeti fekszik az orrom előtt, még csak nem is kései másolata, hanem kutyaközönséges írógéppapírra körmölt fordítás.

Hendrix nem várta meg, amíg szóhoz jutok, hanem a papírokra csapta a tenyerét.

- Gyönyörű, mi? Akárki is volt a fickó, tudott írni. Nos, az a helyzet, Christian, hogy vagyunk néhányan, akiket igencsak érdekel Thesszaliai Kallimachos útirajza. Néhány pontja azonban meglehetősen homályos előttünk. Segítenél nekünk az értelmezésében?

Szinte azonnal rábólintottam. Éreztem, hogy akár eredeti a szöveg, akár hamisítvány, rendelkezik valamiféle furcsa varázzsal, amely alól nehéz szabadulni. Bár indián koponyáim meglehetősen lefoglalnak, talán tudok szakítani magamnak annyi időt, hogy Kallimachos körmére nézzek.

- Nos, ha így van - bólintott megkönnyebbülve Hendrix. - Eljönnél holnap este Padrone pizzériájába? Tudod, hol van? Hétkor várlak. És ne lepődj meg, ha nem leszek egyedül.

Megígértem, hogy másnap este pontban 7-kor Padronétnál leszek.

És semmin nem fogok meglepődni.
Ez az ígéretem volt aztán az, amelyet végül is nem sikerült megtartanom. 5
Január 4.
Ma egész nap nagy pelyhekben hullott a hó, s kora délutánra már fehér paplan alá került a város. Ráadásul erős szél csapott le ránk a hegyek felől, felkorbácsolva a havat, torlaszokat építve az utak közepén.

Mivel jól ismertem Padronét, nem okozott gondot, hogy bebocsátást nyerjek a szentélyébe. Padrone kávézója ugyanis olyannyira felkapott lett az utóbbi időben, hogy hetekkel előtte be kellett jelentkezni annak, aki csak félórára is élvezni akarta utánozhatatlan zamatú kávéját és kimeríthetetlen fantáziáról tanúskodó pizzakölteményeinek ízét.

A pizzéria különtermében gyűlt össze az a társaság, amely Hendrixet

körülvette. Már első pillantásra megállapítottam, hogy Hendrix valamiféle főnök közöttük, ha más nem, hát primus inter pares, azaz első az egyenlők között.

Amikor Padrone kíséretében beléptem a különterembe, elcsendesült a halk beszélgetés. Valamennyi szem felém fordult s kíváncsian végigfutott rajtam, mintha váratlanul felbukkant szép lány lettem volna.

Padrone még egyszer rám mosolygott, utánozhatatlan mozdulattal búcsút intett, és diszkréten felszívódott. Hendrix viszont felpattant, és kinyújtott kézzel elém sietett.

- Ó, Mr. Le Roy! Igazán örülök, hogy elfogadta a meghívásomat. Kérem, foglaljon helyet közöttünk.

Természetesen közelebb léptem, és azon törtem a fejem, vajon miért minősített vissza egyetlen éjszaka Christianból Mr. Le Roy-já. Aztán arra gondoltam, bizonyára barátai miatt vette fel a tartózkodóbbik zakóját. Talán nem akarja, hogy ítélete befolyásolja a többieket.

De hát miféle ítéletről lehetne itt szó, az ördögbe is?!

A másik öt, ugyancsak fiatal férfiú sorban felállt és kezet nyújtott. Úgy saccoltam, a legöregebb is éppen csak túl lehet a harmincon.

Elsőnek egy vékony, éles arcú fickó nyújtotta felém a kezét.

- William Perkins vagyok.
Hendrix rám mosolygott.
- Tudnia... izé... tudnod kell, hogy Billy zsaru.
Perkins felvonta a szemöldökét, és visszacsüccsent a helyére. A következő hirtelenszőke, valószerűtlenül kék szemű fiatalember volt.
- Ő Daniel Forrest - kommentálta Hendrix. - Neves pszichológus és pszichiáter. Jellemző tulajdonsága, hogy nem tiszteli Freudot, ellenkezőleg: sarlatánnak tartja, és azt állítja, annyit értett a pszichológiához, mint tyúk az ábécéhez.
- Ez azért enyhe túlzás - villantotta rám mosolytalan tekintetét Forrest. - Bár kétségtelen, hogy nem vagyok oda érte. És ön?

Kényszeredetten vállat vontam, amit érthetett így is, meg úgy is. A

meztelen igazság viszont az volt, hogy mind ez ideig egyetlen sort sem olvastam az öregúrtól.

- Az a kis köpcös ott a sarokban Fred Massey. Régész. Talán már hallottál róla.

Hogyne hallottam volna a fiatal kora ellenére is neves ősrégészről, aki a Lakey-féle expedíciók során tüntette ki magát. Néhány cikkét olvastam is, amelyekben a kenyai előember korának meghatározásáról fejtette ki véleményét. Őszintén szólva már elfelejtettem, mire jutott, de hát az előemberek keresgélése végül is nem az én szakterületem.

- Az a horgas orrú fickó Adam Simonjan. Ősei állítólag rettegett rablóvezérek voltak a Kaukázus bércei között, mígnem egyszer egy még nagyobb rablóvezér bukkant fel a közelükben, így a Simonjan ősök jobbnak látták felszedni a sátorfájukat, és meg sem álltak Amerikáig. Így volt, Adam?

A karvalyorrú beleegyezően mosolygott.

- Adam kitűnő orientalista, a kaukázusi nyelvek és Kaukázus tévedhetetlen ismerője. Végül, de nem utolsósorban itt látható Johannes McDowell, a Capitolium Memorial Hospital orvosa. Minden idők legkitűnőbb belgyógyásza. Így van, doktorom?
Dr. McDowell lemondóan legyintett, mint aki meg sem kísérel ellenkezni Hendrixszel. Hendrix elégedetten összedörzsölte a tenyerét.
- Hát ez a mi kis társaságunk, Christian. Péntekenként szoktunk összejönni Padrone védőszárnyai alatt, s hogy eltöltsük a csevegő időt, ahogy a púpos Richard mondaná, megoldatlan tudományos rejtélyek körülszimatolásával szórakoztatjuk egymást. Nem tudom, érted-e, miről van szó? Mi valamennyien, a tudomány megszállottai vagyunk, nem fecséreljük az időnket haszontalanságokra. Kizárólag tudományos kérdéseket teszünk vizsgálatunk tárgyává. Nem ülnél le?

Leültem. Közé és Adam Simonjan közé. Az örmény felemelt egy nagyhasú chiantis üveget az asztalról, és teletöltötte a poharam.
- Egyszóval - folytatta Hendrix -, időről időre kiválasztunk valamelyikünk tudományterületéről egy-egy megoldatlan problémát, ha úgy tetszik, rejtélyt, és megpróbáljuk megoldani, vagy ha ez nem is sikerül, megpróbálunk logikus magyarázatot találni rá. Néha többet is sikerül összehoznunk. Kellemes időtöltés, rengeteget lehet belőle tanulni.

Efelől nem volt kétségem. Ha olyan ragyogó elmék ülnek egy asztalnál, mint itt, még a legsemmitmondóbb beszélgetés sem lehet haszontalan.

Hendrix felemelte a poharát, ivott néhány kortyot, aztán ismét rám mosolygott.

- Néha előfordul, hogy felkérünk valakit egy-egy szakma kiválóságai közül, vegyen részt a szellemi tornánkon. Nem árt ugyanis, ha nem csak mindig mi hatan, hanem néha mások is megerőltetik az agyukat.

Elhallgatott és várakozva nézett rám. Akárcsak a másik öt.

Mintha szexpartyra hívtak volna, s most feszülten figyelik, le merem-e tolni előttük a nadrágomat. Felemeltem én is a poharam, és megkóstoltam Padrone borát.
- Eszerint ez alkalommal rám esett a választásotok? Hendrix elégedetten összedörzsölte a tenyerét.
- Igen. Rád esett.
- A Kallimachos-papírok miatt vagyok itt?
- Telitalálat.
- Biztosak vagytok benne, hogy képes leszek részt venni a játékotokban? Hendrix mosolygott.
- Már részt is veszel benne. Tegnap óta.

6

Úgy látszik, ezen az estén Simonjan volt az ügyeletes pohártöltögető, mert mielőtt nekikezdtünk volna a komolyabb beszélgetésnek, telelöttyintette valamennyiünk poharát. Miután lenyeltünk néhány kortyot, a kis klasszika-filológus a zsebébe nyúlt, szája szegletébe biggyesztette a pipáját, majd komolyan végignézett rajtunk.

- Szíves engedelmetekkel el is kezdeném a mondandómat. Mindannyian tudjátok, hogy Athénban egy tudományos kukában bukkantam a Kallimachos-papírokra. Őszintén meg kell mondanom, nincs a világon klasszika-filológus, aki az itt található anyagnak egyetlen során is készpénznek venné.
- Öreg hiba - dörmögte Simonjan. - Néha még a leghihetetlenebb jelenségek mögött is rejlik valami hihető lényeg.
- Ha van, aki lefejtse róla a hazugság rétegeit - mondta Massey.
- Alighanem éppen erről van szó - helyeselt Heridrix. - Azt már

sikerült megállapítanom, hogy Thesszaliai Kallimachos ismert kézirata aligha lehet korábbi a XVI. századnál. A megfelelő helyesírási hibák és egyéb trehányságok arra utalnak, hogy a másoló egy görög kolostorban írta át a művet, lehet, hogy egyszerű írásgyakorlatként.
- Az meg mi a csoda? - tudakolta Forrest.
- Az írásgyakorlat? Tételezzük fel, hogy volt egy szerzetesnövendék, akinek meglehetősen ronda volt az írása, ezért tanítója megparancsolta neki, másolja le azt a vaskos iratcsomót, amit a kezébe nyomott. Ez a csomó Kallimachos útleírása volt. Megvizsgáltam a betűk összekötésének módját, ezek változását, statisztikai szempontból elemeztem őket, s arra a megállapításra jutottam, hogy a másoló a textus végén már kábé háromszor olyan magabiztosan írt, mint amikor belekezdett. Nem is beszélve a betűk formálásának javuló technikájáról. Egyszerűen fogalmazva, a másolónak hasznára vált a feladat.
- Eszerint elvethetjük azt a feltételezést hogy az útleírást ő maga írta?
- Minden jel arra mutat, hogy igen.

Perkins beleegyezően bólintott.

- Jó, fogadjuk el, hogy egy ógörög művel van dolgunk. Ha nem ez a kiindulópontunk, kár is foglalkozni az egésszel.
- Perkinsnek igaza van - helyeselt Massey. - Ha hamisítvány, akkor nincs miről beszélnünk. Induljunk ki abból, hogy eredeti.

Bár nem egészen tetszett nekem az a nagyvonalúság, amivel az eredetiség kérdését kezelték, nem szóltam közbe.

- Tehát - folytatta Hendrix -, abból kell kiindulnunk, hogy Thesszaliai Kallimachos létezett, s azok az események is megtörténtek, amiket leír.
- Vagy úgy vélte, hogy megtörténtek - helyesbített McDowell.
- Úgy van. Thesszaliai Kallimachos tehát felszállt egy hajóra...
- Állj! - emelte fel a kezét Simonjan. - Talán előbb tisztáznunk kellene, ki volt a fickó.
- Ezt hogy érted? - húzta össze a szemét McDowell doktor.
- Úgy, hogy kiféle-miféle. Például, milyen egyéniség, és a többi.

Dan Forrest megfogta a poharát, és forgatni kezdte az ujjai között.

- Nem kellenek hozzá különösebben sokrétű pszichológiai ismeretek, hogy meghatározhassuk az egyéniségét. Leírásából kiderül: nem volt különösebben művelt ember, de műveletlen sem. Úgy fogalmazhatnék,

hogy nem sokat törődött a műveltséggel. Kereskedő volt, aki jó pénzért el akarta adni az áruját, ugyanakkor nyitott szemmel járta a világot, s ha valami érdekeset tapasztalt, nem volt rest tüzetesebben is megszemlélni. Kiegyensúlyozott, stabil férfiúnak tűnik, aki a jelenségekből le tudta vonni a megfelelő következtetéseket. Nem volt anyámasszony katonája, nem ijedt meg a saját ámyékától. S ami talán a legfőbb: nem tűnik hazudozó típusnak.

- Én is ilyennek látom - helyeselt Hendrix.
- Akárcsak én - bólintott Perkins.
- Simonjan?
- Azt hiszem, nem hazudik.
- Massey?
- Tartózkodom. Bár, az én szívem is inkább arra húz, hogy igazat beszél.
- A fene se tudja - bizonytalankodott McDowell.

Ekkor Massey hozzám fordult.

- És te?

Váratlanul ért a kérdése. Alighanem el is vörösödhettem, de aztán gyorsan igyekeztem leküzdeni a zavaromat.

- Szerintem is hinnünk kell neki. Egészen pontosan abban kell hinnünk, hogy Thesszaliai Kallimachos létezett, nem csak kitalálta valaki. Létezett és mindaz igaz, amit leírt. Én erre hajlok.

Hendrix szokásához híven elégedetten dörzsölte össze a tenyerét.

- Ezzel tehát megvolnánk. Ismételten eldöntöttük, hogy Thesszaliai Kallimachos élt, és hogy amit feljegyzett, úgy jegyezte fel, ahogy látta és tapasztalta. Elfogadjuk ezt kiindulópontnak?

Valamennyien bólintottunk.

- Ezek szerint rátérhetünk a szöveg részletesebb elemzésére. Kérlek, Christian, végy részt a munkában, hogy is mondjam csak, teljesjogú tagként. Mi mindannyian sokat adunk a véleményedre, hiszen bizonyára sejted, hogy mielőtt hozzád fordultam volna Kallimachos útleírásával, megszereztem hozzá a többiek hozzájárulását is. Azt hiszem, nem követek el indiszkréciót, ha elmondom, hogy a szavazás eredménye egyhangú volt. Valamennyien azt szeretnénk, ha segítenél nekünk.

Majdhogynem elérzékenyültem. Egész eddigi tudományos tevékenységem megkoronázásának éreztem a dicséretet. Hiszen ha ilyen illusztris személyiségek megerősítenek abbéli hitemben, hogy amit eddig tettem, nem volt hiábavaló, akkor valóban nem lehetett az.

- Természetesen - nyögtem a nagy lelki teher súlya alatt. - Amit tudok, megteszem. Csak éppen nem vagyok meggyőződve róla...
- Ez esetben azt javasolnám - vágta ketté mentegetődzésem fonalát Hendrix -, hogy menjünk sorjában. Ki teszi fel a kérdéseket?
- Tedd fel te - mondta Perkins. - Tegye fel az, aki a témát hozta.
- Csatlakozom - nyújtotta fel a kezét Forrest.

A többiek dörmögtek és bólogattak, ami azt jelentette, hogy átadták Hendrixnek a kérdezés jogát.

Hendrix büszkén megigazgatta a nyakkendőjét, aztán átlökte a pipáját szája egyik sarkából a másikba.

- Ez esetben engedjétek meg, hogy ne az utazás sorrendjében menjek. Ha hozzájárultok, első kérdésemet Adamhoz intézném. Létezik, vagy létezett-e a Kaukázusban olyan nép, amelyre ráillik Thesszaliai Kallimachos leírása?
Minden tekintet Simonjan felé fordult. A kaukazológus meglepetten nézett vissza Hendrixre.
- Miért éppen a Kaukázust vetted célba? Hendrix megvonta a vállát.
- Talán azért, mert telis-tele van titokzatos néppel, akiknek nem ismerjük az eredetét.
Simonjan megrázta a fejét.

- Ez igaz is meg nem is. Kétségtelen tény: a Kaukázus hegyei remek lehetőséget nyújtottak a nagy, mezopotámiai birodalmak maradékainak, hogy menedéket kereshessenek az árnyékukban. Azt mondják, mi, örmények is a dicső Urartu leszármazottai vagyunk. De a sumerek, akkádok, asszírok töredékei is a Kaukázus láncai között élték túl az évezredeket. Így hát a Kaukázusban minden lehetséges. Ami viszont ez ellen szól: mi, kaukazológusok elég jól ismerjük ezt a világot. Én például egyetlen olyan népről sem tudok, amelyikre ráillene Kallimachos leírása.
- Az sem mond neked semmit, hogy ezek az emberek Kallimachos szerint füttyögve, röfögve, böfögve beszéltek?

Simonjan elmosolyodott.

- Talán ez az egyetlen indok, amely amellett szólhatna, hogy mégiscsak kaukázusiak voltak. A nyelvileg iskolázatlan idegenek ugyanis - főleg az ókorban - valóban böfögésnek és röfögésnek, netalántán szellentés utánzásának vélhették az itteni nyelvek egyikét-másikát. Én viszont azt hiszem, inkább a mai Irán területén kell keresnünk őket, ha egyáltalán van még nyomuk.
- Miból gondolod?
- Agni nevéből. Agni ugyanis indoiráni tűzisten. Meglehet, hogy a perzsák és az indiaiak is tőlük vették át Agni kultuszát.
- Fogadjuk el, hogy a mi országunk ismeretlen eredetű - zárta le a találgatásokat Hendrix. - Nem ismerjük a nyelvét, a történelmét és azt sem, hova tűnt. Ha egyáltalán eltűnt.
- Ezt hogy érted? - kérdezte Massey.
- Úgy, hogy talán ma is ott van, ahol volt. Csak éppen másként hívják. Lakói modem lakótelepeken és toronyházakban élnek, vagy éppen a sivatag mélyén.
- A sivatag! - csattintott az ujjával Simonjan. - Talán ennek a segítségével meg lehetne határozni Kallimachos utazásának irányát.
- Nem vitás, hogy Afrikából Ázsiába tartott, de ezt eddig is tudtuk - sóhajtott Hendrix. - Inkább azt mondjátok meg, nektek milyen furcsaságok ütötték meg a szemeteket Kallimachos leírásában?
- Nekem az egész tömény furcsaság - legyintett Forrest. - Ha nem szavaztam volna néhány perccel ezelőtt bizalmat neki, azt mondanám, mese. Jól kitalált és főleg jól leírt mese.

Massey komoly képet vágott, és felemelte a poharát.

- Számomra az a legérdekesebb benne, hogy ékesen bizonyítja: még az ókori, viszonylag magas kultúrájú népeknél is milyen erősek voltak a neolit hagyományok.
- A micsodák? - kérdezte Forrest.
- A kőkori hagyományok - segített Masseynek Perkins. - A mi országunk időről időre visszaálmodta a kőkorszakot.
- Szerintetek mi indokolhatta az újkőkori hagyomány eme rendkívül erős fennmaradását?

Halkan kérdeztem, mégis mindenki meghallotta. Olyan csend támadt tőle, hogy behallatszott hozzánk a nagyterem vidám lármája.

- Ilyet csak egy rendkívüli esemény indokolhat - mondta elgondolkozva Forrest -, amely szinte beleivódik a társadalom kollektív tudatába. Múlhamak évek, évtizedek, évszázadok: ez az esemény kitörölhetetlenül ott él bennük. Időről időre arra kényszerítve

a társadalmat, hogy megemlékezzék róla.
- Ebben az esetben mi lenne ez az esemény? - kérdezte McDowell. - Talán egyszer rádőlt az ünneplőkre a nagy kő?
- Egyáltalán nem - mondtam, ki tudja, miért, ünnepélyes méltósággal a hangomban, mintha úgy éreztem volna, olyan valakik állnak mögöttem láthatatlan szellemtestükkel, akik tiszteletet követelnek. - Alighanem arra emlékeznek vissza, hogy valakik, valamikor, vérfürdőt rendeztek közöttük.

7

Furcsa, nehéz esend ereszkedett ránk, mintha már a történeti korban, egy történelmileg is megfogható nép kiirtásáról beszéltünk volna.

Perkins megvakargatta a feje búbját, aztán biccentett.

- Valóban erről lehet szó. Hiszen Kallimachos is megemlékezik róla. Valakik, valamikor kiirtották a mi országunk őseit. Néhányuknak sikerült megszabadulniuk a vérzivatarból, ezek aztán elszaporodva megalapították a mi országunkat. És azóta is, időről időre összegyűlnek, hogy kultikus imádságok és misztériumjátékok kíséretében megemlékezzenek az elpusztult ősökről.
- Kőkori holocaust?
- Valami olyasmi.

McDowell hirtelen élesen, kissé hisztérikusan felnevetett.

- Uramisten, mit fecsegtek ti itt összevissza? Kőkori népirtás? Hiszen a kőkorban más sem folyt, mint emberirtás. Az egyik embercsoport megrohanta a másikat, kőbaltával szétverte a fejét, és megette az agyvelejét - esetenként még a máját is, hogy magába szívja az elesett bátorságát. Mi van ezen csodálnivaló? Én igazán nem vagyok a kőkor szakértője, de mindenütt azt olvastam, hogy akkoriban így mentek a dolgok. Az én ősöm megette a te ősödet, és kész!

Kétségkívül úgy volt, ahogy mondta, mégis éreztük, hogy nekünk is igazunk van. Többről lehet itt szó, mint mindennapi kőkorszaki csatározásról.

- Ezek az emberek rettenetes erővel ragaszkodnak kőkori hagyományaikhoz - ismételte Hendrix. - S az is világos, ez a hagyomány egy bizonyos eseményhez, valamiféle népirtáshoz

kapcsolódik.
- Uramatyám! - kapott a fejéhez McDowell doki. - Hát nem tudsz leszállni róla?
- Nem, mert van itt még valami más is. Ettől az időtől kezdve ugyanis a mi országunk lakóinak egy része más népek között él, és maga sem tud róla, hova tartozik. Éppen úgy, mint a zsidók.
- Ez azért talán egy kissé erős - rázta meg a fejét Massey.
- Csak példaképpen említettem. Én a következőképpen értelmezem Kallimachos szavait: volt egy újkőkori közösség, melyet kiirtottak. A megmaradottak egy része embernemjárta hegyek közé vonult, és elszaporodva új közösséget hozott létre. Mások pedig más hordákhoz csatlakozva felolvadtak közöttük, bár... alighanem megőrizték fizikai és lelki önállóságukat.
- Ezt hogy érted?
- Ezek az emberek, egészen pontosan az utódaik, nem tudják, kicsodák. Alszanak. De fel lehet őket ébreszteni.
- Ki mondta ezt a marhaságot?
- Kallimachos. Illetve neki is úgy mondták. Gondoljatok arra az öregemberre, akit kivégeztek. Ő is külhonban élt, s alighanem az volt a feladata, hogy másokat ébresszen.
- Édes Istenem, de hát mi ez az ébresztés?
- Fogalmam sincs róla. Talán annak a megmagyarázása, hogy ki vagy valójában. McDowell megragadta Hendrix csuklóját, és a szemébe nézett.
- Figyelj rám, Paul, és próbálj meg gondolkodni. Tegyük fel, hogy én egy alvó, mi országunkbéli vagyok. Boldogan élem az életemet, gyerekeim vannak, bögyös-faros feleségem, ráadásul a király magtárosaként tisztelnek. Egyszer csak odajön valaki hozzám, és azt mondja: ébredj fel, mert elődeid egy ilyen és ilyen kőkorszaki csoporthoz tartoztak cirka harmincezer évvel ezelőtt, s egy másik kőkorszaki csoport agyonverte őket. Aztán az ébresztő körbemutat, hogy ezek az emberek, akiket itt látok az utcán, vagy ennél a kocsmaasztalnál, mind-mind az ellenségeim, s nekem mint felébresztettnek, nincs más dolgom, csupán ki kell sajtolnom az agyvelejüket. El tudod ezt képzelni? El tudod képzelni, hogy akad olyan marha, aki megtenné?
- Ma már nem, de...
- Az ókorban sem, arra mérget vehetsz. Ha volt is valami emlékük a régi időkből, alighanem csak annyira hatott rájuk, hogy időnként üvöltöttek egyet egy monolit előtt. Maximum ez az, amit el tudok képzelni.

Mindenki, engem is beleértve, Hendrixre nézett. Szegény Paul meglehetősen egyedül maradt az elméletével, mivel egyre inkább én is

McDowellnek kezdtem igazat adni.

- Akkor szerintetek miért végezték ki az öregembert?
- Szerinted miért?
- Mert megtagadta az ébresztés parancsát. Békét akart a különböző emberfajok között.
- Fajok? Talán fajták! És azok is kicsodák? Négerek, kínaiak?
- Ezt nem tudom. De egy biztos: az öregember békét akart a kiirtottak utódai és a kiirtók leszármazottai között, ezért kellett meghalnia.
- Hát ez nekem magas. Az a kifejezés mindenesetre roppantul tetszik, hogy a kiirtottak utódai.
- Ne lovagolj a szavakon, Johannes. Arról van szó, hogy az áldozatok maradékai soha nem kívánnak megbocsátani a bűnösöknek. Csupán arra várnak, hogy alkalmuk nyíljék visszaszerezni elveszített uralmukat a világ felett.

McDowell ismét a plafonra meregette a szemét.

- Uralom a világ felett? A kőkorban? Amikor legfeljebb néhány napi járóföldet tarthattak csak tartósan az uralmuk alatt? Uramisten! El tudod képzelni, hogy valaki évtízezredek múltán is vissza tudjon emlékezni valamire? Egyre inkább az az érzésem, hogy Kallimachos egész műve kitaláció. Ő maga sem élt és a kalandjai is csak a képzelet szüleményei. Még hogy emlékezet! ... Te emlékszel rá, mi történt a kőkorszakban az őseiddel? Vagy megőrizte az emberiség kollektív emlékezete?

Hendrix csak mosolygott.

- Természetesen nem.
- Hát akkor?
- Kallimachos említ egy furcsa szót. Berovás. Nem tudtam megfelelőbb szót találni a görög eredetire.
- Berovás? Mit? Rajzot kőbe? Hendrix nemet intett.
- Aligha. Inkább valami tudati bevésésről lehet szó.
- Jézusom, Paul! Ez meg mi a fene?

Hendrixen első ízben látszott némi ingerültség.

- Mit tudom én! Én is csak sötétben tapogatódzom, ti meg ahelyett, hogy segítenétek, egyszerűen lehülyéztek.

- Ki hülyézett le? - vonult vissza McDowell. - Én csak bizonyos kételyeimnek adtam hangot. Egyáltalán nem akarom beléd fojtani a szót.

Hendrix nyelt egyet, majd megrágta a pipája szárát.

- Figyeljetek ide. Elmondom, mi jutott az eszembe. Még akkor is, ha utána azt mondjátok, hívjam fel az első bolondokházát, és béreljek egy jól fűthető, gumifalú szobát néhány hétre.
- Ne kímélj bennünket! - legyintett nagyvonalúan Forrest. - Beszélj!
- Nos, a következőkre gondoltam: a lemészároltak maradványai, akik más népek között feloldódtak és már megfeledkeztek a múltjukról - mert hiszen nem volt olyan közösség körülöttük, amely ébren tarthatta volna az emlékezetüket - magukon viselnek valamit, amit ha működésbe hoznak, megindul az emlékezés folyamata. S ezzel együtt más, emocionális folyamatok is. Konkrétan szólva, az emlékezettel együtt feltámad bennük a gyűlölet és az elveszített hatalmuk utáni vágy. Van rajtuk vagy bennük valami, amit ha aktivizálnak, beindít egy folyamatot ... másképpen nem tudom kifejezni magam.
- Te jószagú Nagyszellem! - sóhajtott McDowell. - Maximális jóindulattal hallgatlak, de képtelen vagyok megérteni, mire akarsz kilyukadni.
- Most mondom. Ezek az emberek belül viselik azt a valamit, amely emlékezteti őket a származásukra, és felkelti bennük a gyűlöletet az emberiség másik része iránt.
- Úgy érted ... a bőrük alatt? - kérdezte hitetlenkedve Forrest.
- Az agyukban.

Néhány másodpercnyi döbbent csend után McDowell hangosan felkacagott.

- Ekkora marhaságot még életemben nem hallottam, pedig az elmúlt hónapokban részt vettem a boszorkányok és csodadoktorok birminghami kongresszusán mint megfigyelő. Hendrix pajtás, te még a legelrugaszkodottabb boszorkányokon is túlteszel!

Hendrix áttolta a pipáját a szája túlsó sarkába, ami nála a nagy lelki trauma jele volt, de ezúttal mégsem sértődött meg.

- Pedig így kell lennie - mondta nagy nyugalommal. - Ott rejtezik valami az agyuk mélyén, ami olyan, mint egy időzített bomba.
- A te agyad mélyén is? - ízetlenkedett McDowell. - Csak aztán vigyázz, fel ne robbanjon!

Hendrix furcsa pillantást vetett rá.
- Ne félts te engem. Tehát, amint mondtam, ott van az agyuk mélyén valami, ami alszik. Egészen addig, amíg csak fel nem ébresztik.

Forrest hümmögve a poharába bámult.

- Tehát ez lenne az ébresztés? Működésbe hozni a szerkezetet, amely, ahogy te mondod, alszik.
- Valahogy úgy.
- Mechanikus gépezetre gondolsz? - gúnyolódott McDowell. - Egy kődarabra? Ennek azért, azt hiszem, vannak bizonyos akadályai. Először is, hogy lehet egy követ felébreszteni; másodszor, hogy öröklik az utódok annyi nemzedéken át?
- Nem kőre gondolok - sóhajtotta Hendrix. - Valami másra, ami olyan, mint a genetikai kód. Ez esetben, természetesen, lehet, hogy rosszul sejtem és nem az agyban van a titok, hanem valamelyik DNS-ben. Ez az a bizonyos berovás, amiről Kallimachos szólt.

McDowell mélyet sóhajtott, ismét átnyúlt az asztalon, és ismét elkapta Hendrix csuklóját.

- Az isten szerelmére, Paul, próbálj meg ez egyszer elszakadni a rögeszmédtől...
- Ez nem rögeszme - tiltakozott Hendrix -, csak egy elmélet.
- Akkor is figyelj rám. Gondolom, tudod milyen volt az újkokor, ha máshonnan nem, hát egyetemi tanulmányaidból. Állatbőrökbe öltözött emberhordák dideregtek barlangjaik előtt, vagy később már gödörbe, esetleg cölöpökre épített házaikban. Halvány gőzük sem volt génekről, DNS-ről, az egész modern miskulanciáról, mint ahogy például az űrhajózásról sem. Azt is csak onnan tudták, hogy van agyuk, mert feltörték ellenségeik koponyáját, és csámcsogva kiették belőle. Ezek voltak dicső őseink, akár tetszik, akár nem. Igaz, Fred?
- Hát... bizonyos értelemben igaz - mondta kelletlenül Massey. - Sok benne a túlzás, de igaz.
- Képes vagy feltételezni, hogy ezek az emberek, akarom mondani, közülük való bizonyos legyőzött csoportok maradékai, minden tagjukba betápláltak egy genetikai kódot, hogy még évtízezredek múlva is emlékezzenek valami homályos bosszúra?

Kínos csend ereszkedett ránk. Lehajtottam a fejem, mert nem akartam senkire nézni. Attól tartottam, már a nézésemmel is pálcát török valamelyikük oldalán.

Szinte kétségbeesetten csengett McDowell hangja.

- Úristen, de hát felnőtt emberek vagyunk! Tudósok. Ilyen-olyan kitüntetésekkel dekorálva. És még csak nem is szégyellitek, hogy ilyen marhaságokkal lopjuk az időt?

Nem értettem McDowell egyre növekvő ingerültségét. Bár a teória természetesen vad volt és hihetetlen, másképpen is elutasíthatta volna.

- Figyelj csak, Johannes - emelte fel az ujját végül is mérges képpel Forrest. - Amikor elkezdtük a játékot, abból indultunk ki, hogy minden elképzelés megér egy misét.
- Persze! Csakhogy olyan elképzelésekre gondoltam, amelyekben van legalább egy csipetnyi realitás. Elmebeteg ötletekre kár az időt vesztegetni.

Hendrix hirtelen Perkinsre bökött.

- Te is így gondolod?
A zsaru összerezzent.

- Nem is tudom. Sok alapja nincs, az biztos, de miért ne beszélhetnénk róla?
- Massey?
- Dettó.
- Forrest?
- Folytasd a fejtegetést. Ha már elhívtuk Le Royt, ne menjünk el úgy, hogy ne járnánk végére a dolognak.
- Végére? - háborodott fel McDowell. - Hiszen ennek se eleje, se vége!
- Folytasd! - csapott az asztalra Simonjan. - Én is azt mondom, hogy folytasd. Johannest pedig megkérem, már csak vendégünkre való tekintettel is, próbálja meg újkőkori módon csiszolni egy kicsit a modorát.
- A fenébe is! - dühöngött McDowell doki. - Mostantól kezdve csak akkor nyitom ki a számat, ha meg akarjátok nézni az én agyamat is, nincs-e benne egy alvó, újkőkori magnetofon. Különben kussolok.
- Folytasd, Paul - bökte Hendrix felé hosszú ujját Simonjan. - Folytasd! Hendrix visszatolta a pipát szája bal sarkába.
- Ezzel kapcsolatban már nincs mondanivalóm. A mi országunk emberei mindenütt ott vannak az idegen földek lakói között. A mi országunk pedig valószínűleg már nem is létezik. Egyszerűen elsodorta a történelem vihara.
- És a lakói hova lettek? - tette fel a logikus kérdést Forrest.

Hendrix megvonta a vállát.

- Szétszéledtek, vagy ... alakítottak egy másik országot. Másutt. Más emberek között, más országon belül.
McDowell hangosan felnevetett. Éles és bántó volt a nevetése. Simonjan felé bökte az ujját.
- Azt mondtad, megszűntél.
- Csak beszélni. Röhögésről nem volt szó!
Hendrix azonban ezúttal ügyet sem vetett rá.
- Pontosan ez a helyzet. Otthagyták a Kaukázust, vagy Iránt és ... most valahol másutt élnek.
- Hol másutt?
- Akárhol. Talán éppen itt, Amerikában. Vagy odaát az óhazában.
- És?

Hendrix előrehajolt.

- Papjaik szüntelenül az ébresztésen munkálkodnak. Felkeresik mindazokat, akik a lemészárolt népcsoport szétszéledt utódai, ráébresztik őket arra, hogy kicsodák micsodák, s hogy harcolniuk kell az emberek ellen. Valamennyi ember ellen. Ha úgy tetszik, ellenünk.
- No de miért?
- Hogy átvehessék felettünk az uralmat. Azt az uralmt, amelyet valaha gyakoroltak, de mi elvettünk tőlük.
- Valami terrorista bandaféle? - tette fel a kérdést Forrest.
- Bizonyo sértelemben igen. Egy csoport, amely mindenáron az emberiség feletti hatalomra tör.
- Van ennek valahol valami nyoma? - hitetlenkedett Simonjan. Hendrix kivette a pipáját a szájából.
- Honnan tudhamám? Elég rejtélyes dolog történik manapság a világban, melyet bárki nyakába oda lehet varmi. De nem is ez a fő probléma. Inkább az, hogy elképzelhető-e mindaz, amiről beszéltem. Például a berovás és az ébresztés?

McDowell mosolygott és olyan képet vágott, mintha kisgyerekeket hallgatna, akik megpróbálják elmagyarázni neki, hogy képzelik a Mars-utazást egy kiskutya hátán.

Simonjan felemelte az ujját és egészen sportszerűtlenül felém bökött vele.

- Talán kérdezzük meg a vendégünket -javasolta álnokul -, ha már idehívtuk, ne hagyjuk, hogy megtartsa magának értékes gondolatait.

Nos, Christian, szerinted lehetséges mindaz, amiről Hendrix barátunk beszélt?

Szívem szerint nemet kellett volna mondanom. S már-már ki is mondtam, amikor egyszerre csak megszállt a kisördög. Talán az keltette fel az ellenkezésemet, hogy McDowell doktor tekintete szinte sugallta: élesen és határozottan mondjak nemet.

Elgondolkodva rájuk néztem, aztán megvontam a vállam.

- Látszólag természetesen lehetetlen. Egy esetben azonban igenis elképzelhető.
- Igazán? - hökkent meg Simonjan. - Milyen esetben?

Gondosan megrágtam a szavaimat, hogy pontosan azt mondjam, amit gondolok.

- Abban az esetben, ha ezek a kőkorszaki emberek sokkal nagyobb tudással rendelkeztek, mint amivel mi rendelkezünk.
- Kőbaltával és bőrruhában?
- Talán a bevésés nem műtéti úton történt, hanem... szellemi erővel. Mondjuk bioenergiával.
- Bravo - csapta össze a tenyerét megszegve az ígéretét McDowell. - Van még egy bolondunk!
-Johannes!
- Bocsánat, csak kicsúszott a számon. Remélem, nem haragszol meg érte, Christian?
- Eszem ágában sincs. Viszont megismétlem, amit az imént mondtam: csak akkor lehetséges mindez, ha ez a bőrruhába és kőbaltába öltözött embercsoport akkora tudással rendelkezett, amekkorát szinte el sem tudunk képzelni róla.
- Hát ez az! - mondta elégedetten Hendrix. - Éppen ez az. Erről szól a történet! 8
Amíg kicsit kilihegtük magunkat, Simonjan felhasználta az alkalmat, hogy felszedjen néhány teli üveget az asztal alól. Testvériesen szétöntögette őket, majd ránk köszöntötte a poharát.
- Éljen a vitatkozó, soha nem nyugvó tudomány. És a kutató emberi elme.
- A józan elme - tette hozzá nyomatékkal McDowell doki.

Hendrix kiitta a borát, aztán ott folytatta, ahol abbahagyta.

- Szóval, azt mondjátok, ennek a népcsoportnak akkora tudása kellett legyen, hogy még mi is értetlenül állunk előtte? Pontosan ezt mondom én is. Sőt nemcsak én, hanem Thesszaliai Kallimachos, akit ugyancsak meghökkentett a mi országunk embereinek szellemi ereje.
- Mint például? - kérdezte gúnyosan McDowell, aki nyilván úgy értelmezte hallgatási fogadalmát, hogy csak addig tart, amíg a berovás és ébresztés kérdését vitatjuk.
- Menjünk sorjában. Először is az öregember még rabságuk idején olyan jelenséget produkált, amelyet a modern tudomány úgy regisztrál, hogy telekinézis. Azaz, fizikai tárgyak mozgatása gondolati erővel.
- Modern tudomáááány? - énekelte csúfondárosan McDowell. - Én inkább modern áltudományról beszélnék.
- Miért, te lehetetlennek tartod? - kérdezte McDowell felé fordulva Forrest.
- Te lehetségesnek? - kérdezett vissza a doktor. - Akkor tessék, itt ez a chiantis üveg, mozdítsd meg, de légy óvatos, mert leesik és összetörik, Padrone pedig utálja a rendetlenséget.

Nem tudom miért, de már az első pillanatban ellenszenvet éreztem McDowell iránt. Ellenszenvem idő múltával csak fokozódott. Ha megpróbálnám magyarázatát adni, alighanem oda lyukadnék ki, hogy egyszerűen utálom a fantáziátlan embereket. Még akkor is, ha jól tudom, a tudósnak igencsak kordában kell tartania a képzeletét, nehogy elragadja gondolatainak szertelen szekere.

- Kallimachos mindenesetre látta, amit látott. Látta, hogy az öreg akaratának megfelelően feléje csúszik a kés; látta, hogy lehullanak róla a kötelékek, sőt nemcsak látta, hanem érezte is; továbbá amikor el akart menekülni a hajóról, valami megakadályozta benne, hogy tovább ússzék.
- Bizonyára a cápák.
- Inkább az öreg. Akinek, Kallimachos kitűnő megfigyelése szerint, ömlött a víz a homlokáról.
- A te Kallimachos barátod megrögzött hazudozó. Mint a tengerészek általában.
- Kallimachos nem volt tengerész, de nem is ez a lényeg. Látta a Követ a levegőben úszni, miközben minden jelenlévőnek verejték csorgott a homlokáról. Másképpen mondva, szellemi erővel győzték le a gravitációt.
- Bravo - ütötte össze a tenyerét némiképpen megnyugodva McDowell -, nekem is van egy javaslatom. Ha lúd, legyen kövér. Nem gondolati energiáról van itt szó, hanem szellemekről. Láthatatlan lényekről, mondjuk a törzs, vagy csoport védőszellemeiről, akik időről

időre megjelennek közöttük és segítenek nekik a Követ cipelni.

Hendrix azonban nem vette a lapot.

- Van aztán itt még egy másik, fontos dolog is, amiről feltétlenül beszélnünk kell.
- A kivégzés? - kérdezte tompán Forrest.
- Igen - mondta Hendrix és letette a pipáját az asztalra. - A kivégzés.
Ismét rövid csend ereszkedett közénk, amelyet néhány másodperc után újra csak McDowell doki hangos méltatlankodása tört meg.

- Sejthettem volna! Nem elég, hogy végig kellett szenvednem a gravitáció szellemi erővel történő legyőzésének magas színvonalú teóriáját, most még ezt a sületlenséget is végig kell hallgamom.
- Márpedig át kell esned rajta - mondta ellentmondást nem tűrő hangon Simonjan. - Azért vagyunk itt, hogy mindent végighallgassunk. Így hát kedves Paul, ne is lopd az időt!
- Helyes - biccentett Hendrix -, nem lopom. A leírást mindannyian ismeritek. Az öregnek meg kellett halnia, az én értelmezésem szerint azért, mert a külországi népek között - miközben az ébresztést végezte -, rájött, hogy ennyi idő után nincs értelme semmiféle bosszúnak. Ezért pusztulnia kellett... A kivégzést aztán sajátságos módon hajtották végre.
- Ahelyett hogy agyonverték volna egy kőbaltával és kivették volna a megnetofont a fejéből - sóhajtott McDowell.
- A kivégzés módja meghökkentő - folytatta zavartalanul Paul Hendrix. - Abban viszont kétségkívül igaza van Johannesnek, hogy másképpen is megejthették volna. De mégsem tették. Most persze megkérdezhetitek, miért nem.
- Miért nem? - visszhangozta McDowell.
- Talán azért, mert így követelte a hagyomány.
- Miféle hagyomány?
- Csak egyetlen példát mondanék. Sok országban a katonákat, bármit is kövessenek el, agyonlövik, nem akasztják. Ez is valamiféle hagyomány. Talán náluk is az volt a szokás, hogy a közéjük valókat megtisztelték az ősi kivégzési móddal.
- Konkrétan? - kérdezte előrehajolva Massey.

Hendrix megemelte a poharát és a villanykörte felé tartotta. Néhány másodpercig - amúgy hatásszünetként - elgyönyörködött a bor rubinszínében, aztán folytatta.

- Sokat gondolkodtam a dolgon. Nem tudok másra gondolni,

minthogy a papnő, aki a kivégzést végrehajtotta, a mi esetünkben Kallimachos paplantársa, Meru, beindított egy folyamatot az öregember szervezetében.
- Miféle folyamatot? - nyögte McDowell.
- Valamiféle dehidrációs folyamatot, melynek következtében a testében lévő folyadék egyszerűen elpárolgott. Nemhiába hasonlítja Kallimachos a halott arcát a múmiák arcához. Minden folyadék elillant belőle. Ezt jelzi egyébként az a különös köd, vagy párafelhő is, amelyik a leírás szerint körülvette.
- Szerinted hogy csinálta? - hajolt előre gúnyos mosollyal McDowell.
- Ne feledd, ez már az én szakterületem.
- Nem tudom megmagyarázni - mondta Hendrix és mintha eg@y icipicit szégyellte is volna magát érte. - De nem történhetett másként. A dehidráció következtében a test kiszáradt, mondhatnám, mumifikálódott. Ezután meggyulladt.
- Meggyulladt?
- Meggyulladt.
- Pedig ha jól emlékszem, Kallimachos nyomatékosan felhívta a figyelmet rá, hogy nem volt semmi Meru kezében.
- Úgy látszik, nem fizikai eszközzel gyújtotta meg, hanem... szellemi erővel.
- Jézusom! - kapott a fejéhez McDowell. - Jézusom!
- A láng akadálytalanul végigfutott rajta és néhány pillanat alatt felfalta. Ráadásul nem is normális színű láng volt, hanem kékes.
- Tegyük fel, hogy valóban megtörtént mindaz, amiről Kallimachos ír - mondta homlokát ráncolva Perkins. - Még ez az izé... kivégzés is. A technikai részletekkel nem kívánok foglalkozni, hiszen nem rám tartoznak. Van itt azonban valami, ami birizgálja a csőröm. Nevezetesen, hogyha egyszer megtörtént egy ilyesfajta kivégzés, akkor bizonyára többször is meg kellett történnie.

McDowell gúnyos mosollyal pillantott rá.

- Nicsak, a rendőrség is felébredt. Egyébként a számból vette ki a szót, Perkins. Hiszen bizonyára mindig akadtak árulók, akik megértek a kék lánggal való kivégzésre. Van erre bizonyítékod, Hendrix?

Minden fej a klasszika-filológus felé fordult. Hendrix felvette a pipáját az asztalról, lassan, körülményesen megtömte és rágyújtott. Csak akkor szólalt meg, amikor a füstkarikák már ott forogtak a borospoharak felett.

- Van - mondta aztán szárazon. - Mielőtt összehívtalak volna

benneteket, mindenre felkészültem. Tudtam, hogy készületlenül nem ülhetek le veletek egy asztalhoz, mert felfaltok, mint piranhák a vízbe hajtott tehenet. A kérdésetekre a válaszom tehát az, hogy van! Igenis van bizonyítékom!

McDowell szájtátva emelte fel a poharát, aztán vigyázatlanul megbillentette, hogy a bor kifolyt és végigömlött a fehér abroszon.

Végigfutott a hátamon a hideg. Mintha vér ömlött volna végig rajta.

10

A különszobába bejelentés nélkül betolakodó Padrone felbukkanása törte csak meg a csendet. Padrone, akit valamennyien jól ismertünk és szinte barátunkként tiszteltünk, mindig is fenntartotta magának a jogot, hogy bármikor beléphessen hozzánk. Ezt akkor természetesen még nem tudtam, a későbbiek során aztán volt alkalmam elégszer megtapasztalni.

Padrone hordóhasán fehér kötényével odatotyogott az asztalunkhoz, s mint szigorú tanító bácsi az ügyetlen nebulóra, aki feldöntötte a tintásüveget, komoran McDowellre nézett.

- Maga csinálta?
- Én - mondta megszeppenve a doki. - De nem szándékosan.

Padrone a szenvedő Krisztus tekintetével emelte fel a kötényét, s itatta fel sarkával a rubinvörös cseppeket.

- Először is kár a chiantiért, másodszor kár az abroszért, harmadszor kár a kötényemért, negyedszer pedig kár az idegeimért. Hozhatok még valamit?

McDowell zavarában gyorsan rendelt még vagy két üveg bort, majd aggódó tekintetét Hendrixre emelte.

- Jól hallottam az előbb?
- Micsodát, Johannes? - adta az ártatlant Hendrix.
- Hogy van erre az izére... égésre, valami bizonyítékod?
- Van - biccentett Hendrix.
- Mi is megtudhatnánk, mi az?

- Éppen az a szándékom, hogy felolvassam nektek. Ne aggódjatok, nem lesz hosszú. Mire Padrone visszajön, befejezem.

McDowell ekkor taktikát váltott. Felemelte a kezét és elutasító mozdulattal maga elé tartotta.

- Nekem olvashatsz, amit akarsz. Semmi nem győzhet meg róla, hogy ostobaság ez az egész, és a Kallimachos nevü fickó soha nem is létezett, vagy ha létezett is, hát ő volt a világ legnagyobb hazudozója. Mint honfitársa, Odüsszeusz. Apropó, nem akarjuk inkább az ő kalandjait elemezni? Vegyük például Polyphemost, az egyszemű óriást. Megbízhatnánk Adamot, utazzon el a Kaukázusba és keresse meg az egyszeműek törzsét. Képzeljétek csak, micsoda vihart kavarna felbukkanásuk a szemüvegkészítő szakmában. Csuda muris feladat lenne, nem?

Vidáman kacarászott, de mi nem nevettünk vele. Kíváncsian vártuk, mire akar Hendrix kilyukadni.

Ő azonban egyelőre nem nyúlt a zsebébe, hanem óvatosan kiverte a pipáját a hamutartó szélén. Belefújt, majd a tenyerébe szorította.

- Előre kell bocsátanom, a feljegyzés bizonyos értelemben töredékes.
- Sejtettem - morogta McDovvell doki. - Kritikus esetekben a bizonyítékok mindig töredékesek.
- Legalább egy percre fogd be már a szád - fordult ingerült fényekkel a szemében a doki felé Simonjan.

Mivel a többiek is hasonlóan fenyegető képpel néztek rá, McDowell visszavonulót fújt. Felrántotta a vállát és bort töltött a poharába, mint akit ettől a pillanattól kezdve csak a chianti foglalkoztat.

Hendrix néhány összehajtott papírlapot húzott elő a zsebéből, kisimította őket az abroszon, majd anélkül, hogy ránk nézett volna, monoton hangon olvasni kezdett.

- "Május nyolcadikán vittek a börtönbe, ez a dolog viszont, amiről tudnia kell, kedves Lucille, valamikor szeptember táján eshetett meg, bár az időérzékem tökéletesen megzavarodott odabent. Azt is onnan sejtettem csak, hogy szeptember lehet, mivel belöktek hozzánk egy ismerős polgártársat, aki csuromvizes gatyában és abban a szörnyű frígiai sapkában állított be, de még ilyen körülmények között sem volt

hajlandó közénk, arisztokraták közé ülni. Néhány percnyi töprengés után aztán rájöttem, honnan ismerem én ezt a derék férfiút; ő volt az egyik vádló szegény Camille perében, aki szemérmetlenül állította, hogy Camille kedvenc szórakozása volt a parasztokat véresre korbácsolni, pedig köztudott, hogy Camille nemhogy élő embert, de még a kutyáját sem ütötte meg soha. Ha elhagyott kismacskát látott, hazavitette a kastélyába és a kertész gondjaira bízta. Volt is annyi macska a kertjében, hogy messzire hallatszott a nyávogásuk. Szegény Camille végül is jól járt: legalább nem látja, mi történik most a kastélyával és a macskáival, a kertészről már nem is beszélve.
Szóval, a polgártárs csak ült csúcsos sapkájában és maga elé meredt. Nem tehetek róla, de szörnyű jókedvem támadt: igazolni láttam tételemet, hogy Robespierre polgártárs revolúciója lassan felzabálja saját gyermekeit. Később aztán, amikor kétségbeesésében mégiscsak beszédbe elegyedett velünk, elmondta, hogy Guillotin doktor kedvenc gyermeke ugyancsak buzgólkodik odakint, s ő is hamarosan megismerkedik vele egy búcsúcsók erejéig, mivel rosszakarói feljelentették hazaárulásért.
De végül is nem erről akarok beszélni, éppen csak az időpont meghatározása miatt vettem be a levelembe, amelyre, mit is tagadjam, némi káröröm is késztetett.
Volt a tömlöcben velünk két vidéki arisztokrata, amolyan mord, barátságtalan fickók, akikról lesírt, hogy életükben nem voltak még az udvar közelében, s fogadni mernék, inkább a tenyeres-talpas vidéki parasztlányok, semmint a mi előkelő hölgyeink körében szerezték szegényes tapasztalataikat. Ezt abból is láttam, hogy amikor Bellancourt márkiné pucérra vetkőzött, hogy kiszedegethesse ruhájából a tetveket, ahelyett hogy diszkréten elfordultak volna, úgy bámulták, mint egy tehenet, ami végül is azt hiszem, Bellancourt márkinő bájait ismerve, nem is olyan rossz hasonlat.
Az első időkben kerültük a társaságukat - ők nem szóltak hozzánk, mi hozzájuk - később azonban a végzet, és Guillotin doktor kedvenc gyermeke szapora működésének félelmetes híre közeledésre késztetett bennünket. Némi habozás után elmesélték, hogy egy nemesi csoport tagjai, éjszakánként a forradalmárokat öldösték, s hangos bagolyhuhogással figyelmeztették egymást a veszélyre. Árulás révén estek fogságda, mindkettőjüket halálra ítélték, s csak azért nem fogadta még magához őket a nyaktiló, mivel a rendőrminiszter úgy gondolja, talán megtudhat tőlük valamit szervezkedésűkkel kapcsolatban. Azt is el kell mondanom, hogy egyikük már szépen öregecske volt; ha nincs a guillotin sem húzta volna sokáig. A másik azonban fiatal, erőtől duzzadó férfi, ennek ellenére olyan mélységesen gyáva, amilyet életem harminc éve alatt még soha nem láttam. Ha valamelyik pribék feltűnt az ajtóban, azonnal sírva fakadt, ha pedig

valakit elvittek közülünk, hogy Guillotin doktor kedves gyermekének vaskarjai között lehelje ki a lelkét, behúzódott a sarokba és csak úgy rázta a testét a zokogás. Az öreg nem győzött mentegetődzni és többször is elmondotta, hogy a fiatalember eddig inkább a tudományokban jeleskedett, s fizikai undort érez minden erőszakkal szemben.
Őreink azonban nem így érezték, aminek mindamazon kék foltok a bizonyítékai, amelyek az én testemet is borították. Mivel tudták, ki vagyok, és mennyit tettem el közülük láb alól, ha csak tehették, kegyetlenkedtek velem. Én azonban méltósággal tűrtem a csürhe bántalmazását és csak annyit mondtam nekik: sietve munkálkodjanak a halálomon, mert ha egyszer élve kikerülök innen s valamelyiküket a kezembe kapom, megbánja még a pillanatot is, amikor az anyja világra hozta.
A furcsa história akkor kezdődött, amikor egyik jobb érzésű őrünk - egykoron szolga volt valamely arisztokrata családnál - megsúgta nekik, hogy erősítsék meg a lelküket, mert a rendőrminiszter parancsára másnap megkínozzák őket, majd akármilyen eredménnyel is járjon a tortúra, guillotin alá viszik mindkettőjüket. Ezért ha van valahol egy kis eldugott pénzük, vagy elásott kincsük, mondják meg neki, ő majd ezeknek egy részéért megszerzi a holttestüket és titokban tisztességgel eltemeti.
Bár az ajánlat nagylelkű és célszerű volt, mégsem vidultak fel tőle. Főleg a fiatalabb esett kétségbe, s olyan heves zokogások közepette mondta el az idősebbnek, ami a szívét nyomta, hogy mi is meghallottuk. Ennek folyományaként aztán be kellett látnunk, hogy az Isten néha nyúlszívet rejt egészen kiváló testbe, s ez annál is nagyobb baj, mivel e nyúlszív gyakran másokat is veszélybe sodor.
De hogy tudja, barátném, miről van szó: a fiatal fickó azt jajgatta, hogy szerencsétlen módon rábízták az összeesküvők minden titkát; a résztvevők pontos listáit; tartózkodási helyüket; a titkos barlangokat, ahova fegyvereiket rejtették; s azoknak az ugyancsak titkos kikötőknek a rajzait, ahova az angol arisztokraták segítsége érkezik. Mindent tud tehát, amit nem szabadna tudnia. Ez pedig óriási veszélyt jelent legalább ezer emberre, mivel ő nem tud ellenállni a
kínzásoknak, s félő, hogy már az első komolyabb fájdalom hatására mindent bevall a pribékeknek.
Ahogy ezt elmondta, rádöbbentünk, egyetlen módja van csak annak, hogy megakadályozzuk ezernyi derék arisztokrata halálát: ha megöljük, mielőtt még kifecseghetné a titkát. A kérdés csak az volt, ki végezzen vele és hogyan. Ajánlkozó több is akadt, köztük egy fiatal márkinő, akiről köztudott volt, hogy több szeretőjét is mérgezett ételekkel tette el láb alól. Nos, még ő is felajánlotta hogy megfojtja, ha valamelyikünk rendelkezésére bocsát egy gatyakötöző madzagot. Ezt

aztán meg is súgtuk az öregnek, aki azonban legnagyobb meglepetésünkre visszautasította ajánlkozásunkat. Azt mondta, a kulcs az ő kezében van. Természetesen fogalmunk sem volt róla, minő kulcsról lehet szó, de nem forszíroztuk a dolgot. Éjszaka úgyis megfojtjuk, ha beleegyezik az öreg, ha nem. Így történt, hogy éjféltájban felébredtem és felráztam a másik ajánlkozót, ama bizonyos márkinőt. Melloni gróf kihúzta gatyájából a madzagot, melyet valami csoda folytán nem vettek el tőle, aztán éppen elindultunk volna, hogy megtegyük, amit meg kell tennünk, amikor döbbent tekintetünk arra a homályos, a folyosói fáklyák fényétől csak alig megvilágított sarokra esett, ahol a két vidéki nemes tőlünk félrehúzódva üldögélt. Ami eztán történt, olyan hihetetlen, hogy csak félve merem megírni még kegyednek is. A végén még azt hinnék a papok, ezek a címeres gazemberek, hogy az ördöggel cimborálok. Pedig ha valaki azzal cimborál, akkor ők azok, élükön a bíborossal, a fő sátánnal, de ezt végül is abbahagyom, mert hiszen nem azért rovom e sorokat, hogy a bíboros gaztettein keseregjek. Visszatérve a vidéki bunkókra: ahogy felültünk, és négykézláb csúszva elindultunk volna feléjük, meglepetve láttuk, hogy még ébren vannak. Az öreg a sarokban ült s valamit magyarázott ifjú, ámbár gyáva társának, aztán nyögdécselve helyet cseréltek, hogy immár a fiatal fickó háta dőlhessen a falnak.

Hirtelen azt hittük, káprázat játszik velünk. A fiatal fickó szemei fennakadtak, mintha nem kapott volna levegőt, s még meg is ragadta két kezével a torkát, ahogy a fuldoklók szokták. Teste hátrahanyatlott: neki a sarok kövének.

Mégis leginkább az arca, kedves barátném, az arca volt az, amely mindkettőnket meghökkenésre késztetett. Úgy elkezdett ugyanis összeaszni, mintha csak vásári bábu lett volna, amelyről az eső lemosta a festéket. Egész testét sűrű köd fogta körül, mint lidércekét a mocsarak közepén. Kellemetlen, rossz szagot éreztem, amely gyermekkori disznópörkölésekre emlékeztetett. A márkiné felsikkantott és a karomba kapaszkodott. A fiatal nemes arca ekkor már egy vénségesen vén öregemberét utánozta, testén lötyögött a ruha, pedig eddig a rossz ellátás ellenére is feszült rajta. Ha más mondaná, én sem hinném: a fiatal nemes igen rövid idő alatt úgy összeaszalódott, mint szilva a napon. Azzal a különbséggel persze, hogy a szilvának jó idő kell hozzá, ennek az összeaszása azonban nem tartott tovább fertály óránál. Egyszerre csak egy csont és bőr halottat láttunk a sarokban üldögélni.

Ha megkérdezi, hogyan eshetett meg mindez, csak annyit mondhatok: az öregember volt halálának okozója. Merthogy egész idő alatt le nem vette volna társáról a szemét, s úgy erőlködött, csak úgy csorgott a homlokáról a verejték.

Bár ez is csoda, ami eddig történt, a legcsodálatosabb azonban még

hátra volt. Az öregember felemelte a kezét, s mintha egyszerre csak villám pattant volna ki az ujja hegyéből. A kékes fény beleszaladt az ifjú nemes száraz testébe és felgyújtotta. Lehet, hogy sosem fogja elhinni nekem, drága barátném, de nem maradt más az ifjúból reggelre, csak egy marék hamu: még a csontjai is nyomtalanul elhamvadtak. Egy kis bűz lengedezett csak utána, ami az ottani körülmények között egyáltalán nem keltett feltűnést.
Másnap reggel aztán gondolhatja, mekkora skandalum támadt, amikor felfedezték, hogy az ifjú nemes megszökött. Hármat mindjárt büntetésül el is vittek közülünk a guillotin alá. Én szerencsére még ez alkalommal megúsztam."
Hendrix ránk nézett, összehajtogatta a papírokat, aztán lehajította őket az asztalra. Immár ki tudja hányadszor ereszkedett ránk a sűrű csend.

11

Ezúttal nem Padrone volt, aki megtörte, hanem Simonjan. Mereven Hendrixre bámult, majd vádlón felé nyújtotta a mutatóujját.

- Paul, ha ez valami rossz tréfa...!

Hendrix arcán a harag pírja futott végig. Amikor megszólalt, szinte remegett a hangja a felháborodástól.

- Csak nem képzeled ... nem képzelitek, hogy én ... hamisítok?
- Dehogyis képzeljük - nyugtatta meg Forrest fenyegetően Simonjanra nézve. - Senki nem gyanusít ilyesmivel, csak... megrázott bennünket a dolog.
- Kivéve engem - mondta McDowell doki.
- Téged semmi nem ráz meg, talán még az áram sem -legyintett Perkins. - Most már csak arra lennék kíváncsi, mi ez az egész?

Hendrix a papírra fektette a tenyerét.

- Bizonyíték. Bizonyíték arra nézve, hogy Kallimachos nem hazudott. Egyáltalán nem volt olyan átkozott hazudozó, mint amilyennek Johannes hiszi. És az ismeretlen arisztokrata sem hazudott, miért is tette volna?
- Imponálni akart vele a drágájának - nyilatkoztatta ki fölényesen McDowell.
- Ugyanazt találta volna ki, mint Kallimachos? Szinte szóról szóra? Ugyanazt a hazugságot? Tudjátok, mennyi ennek a valószínűsége?

- Talán olvasta valahol a görögöt - töprengett Massey.
- Igen, ez elképzelhető - ismerte be Hendrix -, bár őszintén szólva igen kicsi rá az eséíy. De mégiscsak olyan lehetőség, amellyel számolnunk kell. Éppen ezért, hogy meggyőzzelek benneteket...
- Állj csak meg egy pillanatra! - vágott közbe Forrest- Ki volt ez a francia fickó? Hendrix felvonta a vállát.
- A nevét nem ismerjük. Párizsból kaptam az anyagot egy barátomtól. Az elejé és a vége hiányzik és... rég felszáradt vérnyomok találhatók rajta.

McDowellt azonban nem érdekelte a francia fotradalom áldozata. Sokkal inkább az a bizonyíték, amire Hendrix célzott.

- Mivel akartál még meggyőzni bennünket?

A klasszika-filológus megvakargatta az orra hegyét.

- Valaki talált Ontarióban egy harmadik bizonyítékot... egy naplórészletet. Személyesen még nem volt alkalmam lámi, s mivel a fényképezése bizonyos bonyodalmakkal jár, kénytelen vagyok holnap odautazni. Következő összejövetelünkön természetesen beszámolok róla. Most pedig azt javaslom, rekesszük be az ülést, be kell vallanom, pokolian kifáradtam, és holnap korán kelek.
- Repülsz? - kérdezte udvariasan McDowell.
- Vonattal megyek. Nem tudom miért, de utálom a repülőt. Ha csak tehetem, elkerülöm. Ezután szedelőzködni kezdtünk.
Sem Kallimachosról, sem az ismeretlen arisztokratáról nem esett több szó köztünk. 12
Miután megállapodtunk a legközelebbi találkozó időpontjában, ki-ki ment a maga útján. Forrest felajánlotta ugyan, hogy elvisz egy darabon, de én inkább a gyaloglást választottam. Ki akartam szellőztetni a fejem és gondolkodni akartam Oliviához fűződő kapcsolatomon is. Ösztönösen viszolyogtam a házasság gondolatától és úgy vettem észre, Olivia sem óhajtja mindenáron a nyakamba varni magát. Tudományos karrierem és társadalmi helyzetem azonban nem engedte meg, hogy mindenki által tudottan szeretőt tartsak, éppen azért előbb- utóbb döntésre kellett vinnem a dolgot. Arról nem is beszélve, hogy Olivia a saját rektorom lánya...

Hiába akartam még mélyebbre merülni a gondolataimban, Hendrix hozzám lépett és belém karolt.

- Hazafelé?

- Hazafelé.
- Gyalog?

Bólintottam.

- Csatlakozhatom?

Tudomásul vettem, hogy az Olivián való töprengés halasztást szenved, ezért aztán jó képet vágtam a dologhoz.

Hendrix nem sokáig bírta a hallgatást: alig tettünk meg néhány lépést, máris megtorpant.

- Mi a véleményed mindarról, amiről beszélgettünk?
- Nem is tudom - kezdtem óvatosan. - Talán...

Még el sem kezdtem, Hendrix máris félbeszakított. Láttam az arcán, oda sem figyelt rá, mit nyöszörgök össze vissza.

- Christian - mondta nagyon komoly hangon. - Meg szeretnélek kérni valamire... Tudom, hogy sem holnap, sem holnapután nincsenek előadásaid. Szeretném, ha elkísérnél Ontarióba.

Torkomon akadt a nyál a meglepetéstől. Nem volt mindennapi a kérése, hiszen csak nemrégiben ismerkedtünk össze.
- Kissé váratlanul jött a dolog - nyeltem egyet. - Az a helyzet, hogy nem készültem fel rá, és van egy barátnőm is, aki...

Hendrix megragadta a karom és a szemembe nézett.

- Megvallom, nyugtalan vagyok, Christian.
- Hiszen nem repülsz - próbáltam kibújni a kellemetlen feladat alól. - A vonat pedig köztudottan, nem szokott lezuhanni.
- Á, nem erről vam szó. Valami más nyugtalanít.
- Micsoda?

Hendrix körülnézett, aztán a fülemhez hajolt.

- Attól tartok, meg akarnak ölni.

Ez volt a pillanat, amikor feltettem magamnak a kérdést, vajon nem sültbolond-e Hendrix, és nem azok-e valamennyien. Össze-vissza hazudoznak, rémeket festenek a falra; valószínűleg pszichopaták, akik kisebbségi érzéseikkel viaskodnak. Fogalmam sem volt róla, miért éppen ezek jutottak az eszembe, de egyszerre minden olyan negatív tulajdonság felbukkant bennem, amit valaha is őrült tudósokkal kapcsolatban hallottam.

Hendrix csendesen figyelhette vívódásomat, mert egyszerre csak megfogta a kezem.

- Kérlek, Christian, higgy nekem, nem vagyok őrült és a többiek sem azok.
- Minden őrült ezt állítja magáról - mondtam udvariatlanul.
- Hát nem voltak meggyőzőek a bizonyítékaim?

Sóhajtottam, s bár valóban megsajnáltam, nem hagytam magam levenni a lábamról.

- Elég gyenge kis bizonyítékok ezek, Paul. Bizonytalan eredetű középkori másolat, kitépett oldalak egy állítólagos naplóból...
- Akkor gyere velem! Meggyőződhetsz róla, hogy mindaz igaz, amiről beszámoltam, és... az is, amiről még nem számoltam be.
- Van olyan is?
- Sajnos, igen.
- Miért nem mondtad el nekik?
- Megvan rá az okom. És félek is. Isten segítsen, hogy ne legyen igazam.

Már-már ismét töprengeni kezdtem volna elmebeli állapotán, de nem hagyta. Megszorította a karom és a lába előtt csillogó tócsára meredt.

- Figyelj rám, Christian. Ontarióban talált valaki egy anyagot... amely megerősíti a teóriámat.
- Jézusom, de hát micsoda teóriádat? Hogy vannak, akik gondolati erővel köveket emelgetnek?

Hendrix felkapta a fejét és bágyadtan elmosolyodott.
- Ó, ha csak erről lenne szó! - Belelépett a tócsába és ott is maradt a közepén, mint akit megnyugtat, hogy csupa víz van körülötte. - Szeretném, ha eljönnél velem. Nagyon szeretném. Megmutatok neked

mindent... illetve, azt az anyagot, amely a gyógyszerésznél van.
- Gyógyszerésznél?
- Egy ontariói gyógyszerésznél. Bizonyos Hartlynál. Church Lane 15. Ő találta egy középkori, alkimista kódexben. Elkísérsz?

Ahogy a tócsa közepén állt, és könyörgő szemekkel nézett rám, Krisztust juttatta az eszembe, ezúttal azonban nem a szenvedő, hanem a vízen járó istengyermeket.

Sóhajtottam és dühös képpel én is belegázoltam a pocsolyába.

- El. a fene vinne el!
Ha tudtam volna, mire vállalkozom, hanyatt-homlok menekültem volna ki a tócsából. 14
Január 5.
Éppen az utolsó pillanatban kapaszkodtam fel az expresszre, Hendrix derékig kihajolt az ablakon és úgy integetett, hogy azt hittem, ki fog esni. Szerencsére vagy jól kapaszkodott, vagy valaki fogta a lábát.

Nem volt valami vidám a képem, amikor beléptem a kupéba, s ezt elsősorban Oliviának köszönhettem. Akkora hisztit csapott hajnalban, hogy kénytelen voltam reggeli nélkül elmenekülni. Arról volt ugyanis szó, hogy előző este tökéletesen megfeledkeztem másnap esti, születésnapi házibulijáról. Márpedig 22 éves, kifejezetten csinos lányok nem szokták jó néven venni, ha szerelmük éppen a születésnapi partyjuk előtti estén jelenti be, hogy másnap reggel külföldre utazik egy barátjával. Olivia hisztizett, toporzékolt, földre hajította az éppen elkészütt pirítóskenyereket, rájuk taposott, aztán bőgve becsapta az ajtót.

Leroskadtam Hendrix mellé az üIésre és dühösen a sarokba löktem a bőröndömet.

- Valami baj van?
- Semmi. Ha csak azt nem vesszük annak, hogy otthagyott a barátnőm. Hendrix együttérzőn nézett rám.
- Miattam?
- Az utazásunk miatt.
Sóhajtott és megtörölgette a szemüvegét.
- Majd ha visszatérünk, megbékítem.
- Ha istent ismersz, legalább ebből kimaradsz.
Hallgattunk egy sort, aztán mivel már úgyis minden mindegy volt,

rávertem a vállára.
- Nem innánk valahol egy pofa whiskyt?
Úgy felderült a képe, mint amikor a sivatagi szél elfújja a kavargó homokoszlopokat a kaktuszmező fölül.

- Ez már beszéd! Öblítsük le a torkunk porát, ahogy Félábú Rétisas, a navajok főnöke mondaná.
Megkerestük az étkezőkocsit és megrendeltük első két whiskynket. 15
Az az igazság, hogy én vettem előbb észre a lányt, mivel Hendrix bepárásodott szemüvegének a maszatolásával volt elfoglalva. Bár Olivia ott kísértett minden sejtemben, úgy gondoltam, egy ártatlan kis flörttől még nem dől össze a világ. Amikor végre Hendrix felrakta a szemüvegét, és hátrafordulva megpróbálta kikutatni, mitől vagyok olyan álmodozó, a lány már barátságos pillantásokat küldözgetett felénk.

Mivel az étkezőben hármunkon kívül nem volt senki, mielőtt Hendrix akcióba kezdhetett volna, felálltam, asztalkendőmmel a kezemben a lányhoz tipegtem, mint hagyománytisztelő pincérhez illik három lépés távolságból meghajoltam és szeretetteljes mosollyal megszólítottam.

- Bocsásson meg, Mylady; megengedi, hogy átadjak egy üzenetet?

Mylady rám villantotta valószínűtlenül szürke, nem is tudom milyen ásványhoz hasonlító szemét.

- Maga kicsoda?
- Természetesen a pincér vagyok.
- Az előbb már volt itt egy másik.
- Az csak álpincér lehetett. Én vagyok az igazi.

Mosolygott és rátette két, elragadóan bűvös kezecskéjét az asztalra. Megbabonázva meredtem az ujjaira, ilyen karcsú, és mégis erős, ugyanakkor pokolian formás női ujjakat talán még soha nem láttam életemben.
- Valóban? Hallhatnám az üzenetet?
Kinyújtott karral az irigykedve felénk leselkedő Hendrixre mutattam.
- Látja azt az urat?
- Naná, hogy látom. Tekintettel arra, hogy rajtunk és rajta kívül nincs is más a kocsiban.
- Álruhás milliomos. Meg szeretné hívni magát egy whiskyre.
A szürkeszemű kutató pillantást vetett a klasszika-filológusra.
- Nem néz ki milliomosnak.

- Mondom, hogy álruhás.

A lány nevetett, leakasztotta a karomról a kendőt és a zsebembe gyűrte. Aztán felállt és felém nyújtotta a kezét.
- Kim Bates vagyok.

Boldog mosollyal érintettem meg csodás ujjait.

- Christian Le Roy.
- És nem pincér.
- Nem pincér.
- Akkor micsoda?

Nem lett volna értelme hülyéskedni, ezért az igazat mondtam.
- Régész és antropológus.

Akkorára tágultak szép, szürke szemei, mint két, művészien festett kínai kávéscsésze.
- Uramisten, maga Christian Le Roy az antropológus? Mit tagadjam, boldog pír öntötte el a képem.
- Én vagyok - rebegtem szerényen. - Személyesen.
- Jézusom, hiszen maga kötelező olvasmány volt nekem az egyetemen!

Puff neki! Arra aztán igazán nem számíthattam, hogy egy kollégával sodor össze a végzet. Miss Bates zavartan kivette a zsebembál az asztalkendőt és visszaterítette a karomra.
- Bocsásson meg, de szörnyű zavarban vagyok... Hiszen nem mindennap találkozik az ember élő klasszikussal. És társa, az izé... álruhás milliomos?
- Ő Paul Hendrix, a...

A lány felállt, majd szívére szorított kézzel visszaroskadt a helyére.

- Akit a finn akadémia...
- Akit a finn akadémia - bólintottam mindenbe beletörődve.

Nem tehettem mást, hozzá tereltem a lányt. Ő ráfüggesztette a szemét Hendrix kövérkés képére, és ettől a pillanattól kezdve szinte le sem vette róla.

Sóhajtottam és beletörődtem, hogy ez a mai, úgy látszik, nem az én estém.

Mint ahogy nem is az volt.

Miss Batesről hamar kiderült, hogy néprajzkutató, kutatási területe éppen határos Hendrixével: a görög klasszikusokban található bizonyos folklórproblémákról írja a disszertációját, s hogy az Isten vezérelte az útjába Pault, mivel ettől a disszertációtól függ, megkapja-e a beígért asszisztensi állást az ontariói egyetemen.
Amikor láttam, hogy a gyönyörű teremtés, aki bevallása szerint gyakran fotomodellkedéssel egészíti ki szerény ösztöndíját, szinte elmerül Hendrix savószínű tekintetében, s egyszer, amikor véletlenül egymáshoz ért a kezük, mindketten megremegtek, mintha elektromos áram érte volna őket, úgy döntöttem, takarodót fújok.

Megvártam, amíg Hendrix végére ér a fejtegetésének, amely ha jól emlékszem Odüsszeusz figurájával volt kapcsolatban, aztán fáradságra hivatkozva felálltam az asztal mellől. Miss Bates barátságosan rám mosolygott, még egyszer biztosított, hogy csodáIatos élmény volt egy élő klasszikussal találkozni, de nem tartóztatott. Újra elmerült Hendrix szemében és ki sem szállt belőle.

Visszamentem a fülkénkbe, a sarokasztalkára állítottam a magammal hozott kis flaska whiskyt, aztán átmentem a mosdóba és belenéztem a tükörbe. Bármily kritikus szemmel is bámultam magam, nem tudtam elképzelni, hogy egy facér nő éppen Hendrixet válassza ellenemben. Persze a beígért asszisztensi állás nagy dolog, ráadásul a disszertáció...

Legyintettem, kibontottam az üveget és töltöttem magamnak egy pohárkával. Éppen a számhoz emeltem, amikor a klasszika-filológus berontott az ajtón. Boldog tűzben égett az arca, mint akit a whiskyken kívül más is feldobott.

Megragadta a karom és kényszerített, hogy üljek le vele szemben.

- Figyelj rám, öregem - nézett a szemembe. - Ugye te egy igazán jó barát vagy?

Mivel csak két napja ismertem, kényszeredetten bólintottam. Közben arra gondoltam, micsoda marha is vagyok én, Uramisten! Ahelyett, hogy ágyba bújnék Oliviával a jól sikerült születésnapi party után, s kihasználnám feldobott hangulatát, itt rázatom magam Ontario felé egy vasúti fülkében, egy két nappal ezelőtt megismert malacképű tudóssal.
- Az vagyok - mondtam sóhajtva. - Mennyi kell? Hendrix türelmetlenül legyintett.

- Ugyan már nem erről van szó! Van nálam vagy 200 készpénzben. Az a helyzet, hogy... kellene a fülke.
- Ez?
- Ez.

Körülnéztem, sóhajtottam, aztán lassan felálltam.

- Megkérdezhetem, hogy miért nem az övébe mentek?
- Mert nincs egyedül. Valami öregasszonnyal lakik, aki...
- Jól van. Bár, ha adnál a kalauznak egy húszast...
- Már megpróbáltam. Olyan szemeket meresztett rám, hogy azt hittem, felnyársal. Ez egy erkölcsös vasúti társaság, barátom. Nos?
- Rendben van - mondtam. - Meddig?
- Másfél-két óra elég.

Felvettem a zakóm, megkötöttem a cipőfűzőm, miközben fájó szívvel Oliviára gondoltam. Aztán, hogy ne fussak össze Miss Batesszel, előbb átmentem a szomszédos kocsiba, s egészen
addig a folyosóján álldogáltam, amíg úgy nem gondoltam, hogy már elfoglalták helyüket a fülkében.

Megfordultam s a keskeny folyosón visszasétáltam az étkezőkocsiba.

Mikor elhagyott fülkénk előtt csoszogtam el, csiklandó kacagást hallottam kiszűródni az ajtó alól.
Dühömben és elkeseredésemben legszívesebben kiugrottam volna az ablakon. 17
Mivel a laposüveg whiskyt a fülkében felejtettem, kénytelen voltam rendelni egy pohárkával. Majd még egy pohárkával. Éppen a harmadiknál tartottam, amikor felbukkant egy biztosítási ügynök, s mivel egy idős házaspáron kívül nem volt senki a kocsiban, hozzám kéredzkedett. Jó másfél órán keresztül tartalmas beszélgetést folytattunk a biztosítási szakma nehézségeiről, a könnyen és nehezen lefektethető titkárnőkről, Magic Johnsonról és az AIDS-ről, valamint a Máltai Szeretetszolgálatról. A whiskyket megtoldottuk egy üveg pezsgővel, majd amikor Fred enyhén tántorogva felállt és elnézést kért, amiért nem bírja tovább, magam is úgy láttam, jó lenne nyugovóra térnem.

Ha lenne hol.

Órámra pillantottam és megállapítottam: éppen három és fél órája,

hogy Hendrix és Miss Bates eltűntek a fülkénkben. Mivel pokolian álmos voltam és a whisky is dolgozni kezdett bennem, elhatároztam, nem leszek udvarias. Bekopogok, és ha nem is rúgom ki őket, legalább megkérdezem, meddig csinálják még a mókát.

Megtorpantam a fülke előtt, és mivel a vonat éppen egy kanyart igyekezett legyőzni, a folyosó falához támasztottam a tenyerem.

Közvetlenül a kanyar után halkan megkopogtattam az ajtót.

- Hendrix!

Olyan néma csend fogadta a kopogtatásomat, hogy szentül meg voltam győződve róla: elnyomta őket az álom. Egyetlen pillanatra felvillant képzeletemben a lány meztelen alakja és pokoli irigység fogott el. A fene vigye el ezt a fickót!
- Hendrix!
Semmi mocorgás odabent.
- Hendrix! Ébredj már, a fene vinne el!
Egészen addig szólongattam, amíg a mellettünk lévő fülkék egyikéből ki nem dugta a fejét egy bekrémezett, hajcsavarókkal teleaggatott asszonyság.

- Mi a fenét csinál, ember? Tudja maga egyáltalán, mennyi idő van?
Naná hogy tudtam. Éppen hajnali fél hármat mutatott a karórám, amikor a boszorkány visszahúzta a fejét a fülkéjébe. Nem gondolhattam másra, minthogy elmentek csillagot nézni. Kint állnak valamelyik peronon, kéz a kézben, és a görög mítoszok folklórelemeiről társalognak, miután jól kihancúrozták magukat.

Dühösen átvágtattam az étkezákocsin és elzarándokoltam a vonat legelejére. Aztán megfordultam és arénában hergelt bikaként, elvágtattam a végére is. Minden peronon megálltam és körülnéztem, nem üldögélnek-e valahol átszellemült képpel.

Nem üldögéltek.
Felszívódtak, mint köpés a havon. 18
Mivel nem láttam célravezetőnek összeakaszkodni a hajcsavarós némberrel, felvertem a kalauzt. Őszintén szólva, nem is kellett nagyon felvernem, mivel felöltözve ücsörgött a fülkéjében egy kanadai sportújságot tanulmányozva.

Rám nézett, aztán letette az újságot az ágyára.

- Valami probléma van, uram?

Igyekeztem visszatartani a whiskyfelhőket, amelyek időről időre kitörtek belőlem, de vajmi kevés sikerrel. A fekete, lapos orrú fickó elfintorította az orrát és kissé hátrébb húzta a fejét.

- Szóval kizárták? Ki zárta ki?
- A barátom.
- Összevesztek?
- Nem vesztünk össze, csak én elmentem még inni egyet, ő meg lefeküdt. Most meg nem tudok bemenni.
- Tudja valamivel igazolni, hogy abba a kupéba szól a jegye?

Óriási szerencsémre véletlenül a zsebemben volt a helyfoglalási biléta. Emberem megszemlélte, majd jóindulatúan bólintott.

- Jöjjön csak, beengedem.

Egész örökkévalóságnak tűnt az a néhány perc, amíg eljutottunk a fülkém ajtájáig. Úgy éreztem, ha néhány percen belül nem kerülök ágyba, itt fogok elterülni a folyosó padlóján.

A fekete képű kalauz elfordította a kulcsot a zárba, aztán udvariasan félrehúzódott.

- Parancsoljon, uram. Nyugodalmas jó éjszakát.

Még akkor is ott láttam az árnyékát a folyosó szőnyegén, amikor behúztam magam mögött az ajtót:
Nem akartam felébreszteni az alvókat, ezért nem is gyújtottam villanyt. Néhány másodperc múlva hozzászokott a szemem a félhomályhoz, s megkönnyebbülve állapíthattam meg, hogy Hendrix szerencsére egyedül van. Igaz, hogy teljesen meztelenül és a fejemre lógatja a lábát, de sebaj. Tapogatódzva megkerestem a pizsamámat, a piperecuccaimat, s halkan átvonultam a mosdókabinba.

Mivel három felé járt az idő, nem csináltam nagy pancsikálást. Futó fogmosás után úgy döntöttem, a többit reggelre hagyom.

Visszalopóztam a fülkébe, s mivel Hendrix még mindig lelógatta a lábát a felső fekhelyről, úgy gondoltam, elrendezem a terepet: két bokájánál fogva fellendítettem a lábait az ágyára.

Éppen el akartam helyezkedni a sajátomon, amikor hirtelen úgy éreztem, hogy kifut alólam a talaj.

Jézus Úristen, hiszen Hendrixnek hideg és merev volt a lába, mint egy halotté!

Boldogult tengerészgyalogos koromra emlékezve egyetlen ugrással kivetettem magam az ágyból. A villanykapcsolóhoz ugrottam és akkorát csaptam rá mint a poloskára szokás.

Amikor felderengett a halvány fény, s előtűnt a homályból Hendrix merev arca, nagy-nagy nyugalom szállt rám. Széket húztam az emeletes ágy mellé, ráálltam, s közelből szemügyre vettem mindazt, ami Paul Hendrixből megmaradt. Megvizsgáltam üvegesen a mennyezetre meredő szemét, s azt a valószínűleg lánc okozta bevágódást a nyakán, amely minden bizonnyal a halálát okozta.

Éreztem, hogy elkezdődött egy gyilkos játszma, amelynek nyakig ültem a közepében immár én is.

20

Becsuktam magam mögött az ajtót s anélkül, hogy a legcsekélyebb figyelmet fordítottam volna a félhomályba burkolódzott folyosóra, visszasétáltam a kalauzhoz. Még mindig a sportújságot olvasta, s még mindig ráröppent a szolgálatkész mosoly az arcára, amikor megpillantott.

- Újabb probléma, uram?

Lecsüccsentem vele szemben, előhúztam a zsebemből egy tízdollárost és meglengettem az orra előtt.

- Lenne egy kérésem, kalauz.
- Norton vagyok, uram.
- Lenne egy kérésem, Norton.

Kinyújtotta a kezét a pénz felé, majd rövid habozás után visszahúzta.

- Lehetetlen, uram. Az állásomba kerülhet.
- Micsoda?
- Ha egy hölggyel egy üres szakaszban... Ugye érti, mire gondolok?
- Értem. A barátom ugyanezt kérte magától?
- Ugyanezt. De... neki is nemet mondtam.
- Hm. Tudja ki az a hölgy, akivel a barátom ki akart bérelni egy üres fülkét? Norton megrázta a fejét.
- Nem tudom, uram.
- Tényleg nem tudja, vagy csak a nagy büdös diszkréció beszél magából? Norton esküre emelte a kezét.
- Tényleg nem tudom, uram. Az az úr egyedül jött és megtette az ajánlatát. Nemet kellett mondanom, mert bármikor felszállhat egy ellenőr. Arról nem is beszélve, hogy ... elveink ellen lenne, uram.
- Melyik fülkében lakik Miss Bates? Norton meghökkent.
- Kicsoda, uram?
- Miss Kim Bates.

A kalauz határozottan megrázta a fejét.

- Ilyen nevű hölgy nincs az éjszakai szakaszokban, uram.

Éreztem, hogy hideg hullámok futnak le a hátgerincemen. Mintha valaki tréfából hógolyót nyomott volna a nyakamba.

- Biztos ebben, Norton?

A fekete férfi meghökkenve és enyhe felháborodással a hangjában emelkedett fel az üléséről.

- Hogyne lennék biztos, hiszen ez a munkám. Továbbá az, hogy bizonyos szolgálatokat végezzek annak, aki hozzám fordul. Abban azonban egyáltalán nem vagyok biztos, be kell-e engednem az utasokat a saját fülkémbe.

Én is felálltam. Aztán szép, laza mozdulattal elmarkoltam a nyakán a gallért, és megszorítottam. Nem komolyan, csak annyira hogy néhány csillagocska azért felbukkanjon a szeme előtt.

Úgy látszik, tüstént fel is bukkant, mert úgy próbálta elhessegetni

őket, hogy jó erősen bokán rúgott. Nem tehetek róla, én meg véletlenül a lábára tapostam. Szerencse, hogy éppen valami hídon mentünk át, így nem ébresztett fel senkit fájdalmas ordítása.

- Jaaaaj! Mi a hétszentséget csinál? Kicsoda maga, hogy így egyszerűen csak...
- Nyugalom - mondtam és szelíden visszanyomtam a helyére. - Nem lesz semmi baj, ha rám hallgat. Megegyeztünk, Norton?
- A kurva életbe, ezt még megkeserüli! Az első állomáson...
- Figyeljen inkább ide. Azt állítja, Miss Kim Bates nevű hölgy nem tartózkodik a hálófülkékben?
- Persze hogy azt állítom! Mi a fenéért állítanám az ellenkezőjét, amikor ez az igazság!
- Egy idős asszonnyal lakik együtt.
- Ez meg végképp lehetetlen. Nincs olyan szakasz, amiben két hölgy alukálna. Vagy párok, vagy csak férfiak.

Őszintén szólva, nem nagyon lepett meg a dolog. Inkább az, hogy Hendrix halála nem keltett bennem rémületet vagy iszonyatot. Mintha lelkem mélyén felkészültem volna valami hasonlóra.

Megfogtam Norton csuklóját és szép, nyugodt, csendes szavakkal leírtam neki Miss Batest. Nem feledkeztem meg szürke szeméről, vonzóan ruganyos kebléről, és bájos alakjáról sem.

Ahogy befejeztem, Norton határozottan megrázta a fejét.

- Ilyen vendégem nincs, uram. Ha lenne, ott strázsálnék a fülkéje előtt, hogy el ne lopják.

Láttam a szemén, hogy igazat beszél. Eszerint holtbiztos, hogy nem találkozott Miss Bates- szel.

Odaadtam neki a tízdollárost és rövid hallgatásba merültem. Norton türelmesen szemlélte szomorúságomat, látszólag tökéletesen megfeledkezve róla, hogy néhány perccel ezelőtt kegyetlenül a lábára tapostam.

- Valami baj van, uram? Esetleg főzhetek egy teát, vagy megkínálhatom egy kis üveg sörrel. Lelki felindulás vagy szerelmi bánat esetén...

Sóhajtottam és megingattam a fejem. '

- Nem az a baj, amire maga gondol, Norton. Nem szerelmi bánat miatt vagyok kiborulva.
- Hát akkor miért, uram? Hátha tudok segíteni.

Szomorúan elhúztam a számat.

- Sosem hallottam még, hogy egy hálókocsi-kalauz életre tudott volna kelteni egy halott embert. Ugyanis gyilkosság történt a vonatán, Norton. Megölték a barátomat.

21
Január 6.
Oliver de Ruth az ontariói rendőrség főfelügyelője elnyomta a szivarját a hamutartóban, aztán hitetlenkedve rázogatni kezdte a fejét.

- Szinte hihetetlen. Megölni valakit kétszáz dolcsiért?
- Mi ebben a hihetetlen? - értetlenkedtem. - Tíz centért is öltek már embert!
- De nem azon a vonaton, és nem olyan hölgy, amilyennek ön leírta. Különben bejött, amire számított: az ontariói egyetemen soha nem tanult Miss Bates, sőt asszisztensi kinevezés sem vár rá. Senki nem tud róla: sem hallgató, sem tanár.
- Ebben biztos voltam.

De Ruth tovább nyomkodta szivarja maradékát a hamutartóban.
- Készíttettem egy fantomképet az ön, és az étkezőkocsi pincérének a leírása alapján. Többen ráismerni véltek valakire.
- Kire? - hökkentem meg.
- Nancy babára.
- Az ki?
- Nem ismeri? Nincs gyereke, mi? Nancy Barbie rokona. Van háza, autója, rengeteg ruhája. Egyszóval játékbaba.
- Mi az ördögöt akar ez jelenteni?

De Ruth előrehajolt.

- Azt, barátom, hogy az a lány agyon volt sminkelve. Olyan babaarcot csinált magának, amely elveszi az egyéniségét. Hiába

mutogatjuk a fantomképét ezen a nyomon soha nem fogjuk megtalálni. Apropó, mit tud Mr. Hendrix családjáról?
- Azt hiszem, egyedül élt. Holnap visszatérek az Államokba és ha szükséges, felkeresem a rokonait.
- Akkor hát ... azt hiszem, elválunk egymástól. Önnek ragyogó alibije van, és őszintén szólva, nem is hiszem, hogy megölte volna a barátját... Ámbár ki tudja? Nem lehet belelátni senkibe.
- Semmi okom nem lett volna rá, hiszen csak néhány napja ismerem. Kétszáz dollárért pedig nem szoktam embert ölni. Nem mondom, még ha több lett volna nála...!
- Örülök, hogy megőrizte a humorérzékét. Tulajdonképpen miért jöttek Ontarióba?
- Megnézni a régészeti kiállítást.
- Hm. Máskor is előfordult már, hogy átruccant valahova kiállítást nézni?
- Vele még soha. Másokkal azonban igen. Az elmúlt nyáron például Mexikóban voltam. Ha óhajtja, lediktálom, kikkel.

Megingatta a fejét és megsimogatta hosszú, múlt századi lovascsendőrére emlékeztető bajuszát.

- Semmi szükség rá, Mr. Le Roy. Csak éppen megkérdeztem. Ismer valakit az ontariói egyetemen?
- Hirtelenjében nem is tudom...
- Talán Mr. Keepert? - segített.
- Az ördögbe is, Amold Keeperről beszél? Itt van a fickó? Azt hittem, még valahol a sarkkörön kergeti az eszkimókat.
- A legkedvezőbb információkat adta önről - mondta De Ruth és kezet nyújtott. - Hát akkor, jó utat, Mr. Le Roy. És nagyon sajnálom, ami a barátjával történt... Kanada ugyan nem az Egyesült Államok, de mi sem vagyunk felvértezve a bűn ellen.

Futva hagytam el a rendőrség épületét, s az első sarkon taxiba vágtam magam.

Tudtam, igyekeznem kell, ha meg akarom akadályozni a második gyilkosságot.

22

A Church Lane 15. előtt megállíttattam a kocsit, s mielőtt kiszálltam volna belőle, futó pillantást vetettem a régimódi, repkénnyel befuttatott villára. Fizettem, megvártam, míg az Impala befordul a

sarkon, csak akkor fordultam ismét a zöldre festett vaskapu felé.
James Hartly. Gyógyszerész - hirdette a sárga, téglalap alakú réztábla.

Ahelyett hogy a kilinccsel próbálkoztam volna, ráültem a kőkerítés szélére, vidám mosollyal nyugtázva, hogy a lassan szemerkélő, jéghideg eső átáztatja a kabátomat és egészen a csontomig hatol.

Akkor ugrottam csak le a kerltésről, amikor a sötétség rázuhant Ontaríóra. Az eső pedig, talán örömében, hogy immár az utcai lámpák fénykörében nézegetheti magát, hármas sebességre kapcsolt.

Mivel nem úgy nézett ki a dolog, hogy bárki is követett volna, immár a kapuhoz léptem. Rátettem a kilincsre a kezem és óvatosan lefelé nyomtam.
Azt hiszem, én lepődtem volna meg a legjobban, ha enged a szelíd erőszaknak. 23
Úgy gondoltam, ha már veszem magamnak a bátorságot, hogy dacolva a józan ésszel, betörök egy kanadai patikus házába, legalább ne legyek védtelen. Kihúztam a zsebemből a dzsungelkésemet, melyet őszintén szólva inkább csak a régi emlékek miatt hordtam magamnál, s a kezembe szorítottatn. Aztán nagy lendületet véve, felkapaszkodtam a kőkerítés tetejére, majd mielőtt még meggondolhattam volna magam, leugrottam a túloldalon várakozó fenyők és tuják közé.

Csendes huppanásom, ahogy talajt fogtam a több ujjnyi vastag tavalyi tűlevél-rétegen, nem tűnt fel senkinek. Az ablakok sötétek maradtak, s az épület mellett húzódó lapos pavilonban sem gyúlt világosság. Kutyaugatást sem hallottam, így büszke lehettem rá, hogy jól vettem az első akadályt.

Behúzódtam egy vastagtörzsű fenyő alá, megpróbálva fedelet keresni a fejem fölé. Néhány perc után aztán kénytelen voltam belátni: a tűlevelűeket nem azért teremtette az Isten, hogy esőben kalap helyett használják őket.

Öt percig várakoztam a fenyők alatt, majd óvatosan összegörnyedve a főbejárathoz lopakodtam. Előbb a kilincset próbáltam meg, majd az ajtót. Természetesen egyik sem segített, az ajtó mellé szerelt csengővel pedig nem kísérletezhettem.

Bár az eső még mindig vigasztalanul esett, nem tehettem mást, megkerültem az épületet, s egészen addig bóklásztam a sárral kevert tűlevelek között, amíg csak észre nem vettem egy csukott

pinceablakot.

Megtorpantam és megfürdettem az arcom a hideg esőben. Legnagyobb meglepetésemre szemernyi félelmet vagy izgalmat sem éreztem: mintha csak éjszakai gyakorlaton lettem volna. Ujjaim vadászkésem nyele köré fonódtak: mint akkor, azokban az ezerszer áldott és elátkozott időkben.

Megpróbáltam kirázni a fejemből a múltat, s amikor úgy éreztem, nagyjából sikerült, felemeltem a késem. Megkerestem a megfelelő helyet, majd gyengéden az üvegre ütöttem. Úgy elkapta a szél a halk csörömpölést, mint rossz gyereket a zsákos ember.
Tíz másodperc múlva bent álltam a pincében, egy perc múlva pedig már a folyosókon jártam. Késem mindenesetre ott volt a kezem ügyében, arra az esetre, ha mégiscsak valami meglepetés érne, bár biztos voltam benne, nincs élő ember a villában.

Mr. James Hartlyra a könyvtárszobában, a szőnyegen találtam rá, nyitott páncélszekrénye előtt. Természetesen nem azért ott, mintha Mr. Hartly kedvét lelte volna a szőnyegen való olvasgatásban, nyitott páncélszekrénnyel a háta mögött.

Inkább azért, mert aki megölte, nem vette magának a fáradságot, hogy máshova vigye a holttestet.

24

Letérdeltem a kopasz, alacsony kis emberke mellé és nyaki ütőerére tettem a kezem. Aztán elvettem és megállapítottam, hogy tehetem akárhová, Mr. Hartlyba ettől még nem fog visszatérni az élet. A széthúzott függönyök között beszűrődő utcai lámpák fénye éppen az arcára esett, s a halvány sugarak felhívták a figyelmemet a nyakán éktelenkedő sűrűszemű lánc-nyomokra.

Mivel Mr. Hartlyn már nem volt sok néznivaló, inkább a páncélszekrénye felé fordítottam a figyelmemet. Jó nagydarab volt, az a fajta, amilyet a század első évtizedeiben gyártottak az üzletembereknek. Még akkor, amikor a falak vastagsága volt az értékmérő, nem a fém keménysége.

Nem akartam ujjlenyomatot hagyni, ezért csak óvatosan, késem pengéjével piszkálgattam meg a belsejében felhalmozott könyveket.

Mert Mr. James Hartly, nem készpénzt vagy értékpapírokat tartott a páncélszekrényében, hanem a Gutenberg-galaxis állócsillagait.

Persze ennyi erővel akár pénzt is mondhattam volna. A szekrényben rejtőzködő nyomtatványok és bibliák ugyanis kemény dollárokat értek, sőt, dollár-százezreket. Olyan nyomdai ritkaságok hevertek odabent békésen egymásra rakva, amelyek láttán bármelyik neves antikvárius azonnal összecsinálta volna magát gyönyörűségében.

Jó fél órán át lapozgattam, hajtogattam a néha bizony már szakadozott borítólapokat, mígnem be kellett látnom, az, aki Hartlyt megölte, bizonyára teljesítette küldetése második részét is.

Végighordoztam szomorú tekintetem a könyvtárszoba falait borító polcokon elhelyezett sok ezernyi ritkaságon, aztán arra gondoltam, nemcsak pénzt nem érdemes gyűjteni, de könyvet sem. A túlvilági révész az emberi szellem termékeit ugyanígy nem engedi át a másik világba, mint az aranyat vagy a drágakövet.

Visszadugtam a vadászkést a zsebembe és legyalogoltam a pincébe.

Öt perc múlva az utcán voltam, fél óra múlva a szállodámban, másnap reggel a pályaudvaron, két nap múlva pedig otthon.

Amikor leszálltam a vonatról, azonnal megvettem az első, kezem ügyébe kerülő újságot.

A címoldalról Paul Hendrix képe nézett velem farkasszemet.
Sóhajtottam, és arra gondoltam: megpróbálom visszakönyörögni magam Oliviához. 25
Január 10.
Olyan csend ülte meg a társaságot, mint talán még soha. Dan Forrest a könnyeivel küszködött, Massey a poharába meredt, Simonjan az asztalra könyökölt és egyfolytában a fejét csóválta, mintha gonosz dzsinn költözött volna belé. Perkins és McDowell halk beszélgetésbe merült s csak akkor hagyták abba, amikor Forrest mutáló hangon rám kiáltott:

- Ez ... minden?! ...

Folytami akarta, de a felbukkanó Padrone beléfojtotta a szót. Fájdalmasan komoly arca és válogatott kifejezései arra utaltak, velünk érez.

- Nagyon sajnálom, hogy szegény ... Mr. Hendrix ilyen ostoba véget ért - mondta szertartásosan meghajolva. - Természetesen koszorút küldetek a temetésére. Még egyszer nagyon sajnálom.

Megveregettem a vállát és az ajtóig kísértem. Aztán visszafordultam és lecsüccsentem a helyemre.

- Érthetetlen ... teljességgel érthetetlen! - csapott az asztalra Simonjan, ahogy Padrone mögött becsukódott az ajtó. - Ha nem lennék biztos az ellenkezőjében, azt kellene hinnem, te ölted meg!
- Én? - hökkentem meg. - Ugyan miért?
- Mit tudom én! Forrest a pszichológus.
- Ne feledd, Hendrix rablógyilkosság áldozata lett.

Perkins felkapta a fejét.

- Te ezt elhiszed?
- Természetesen nem. Sőt az ontariói rendőrség sem igen hitte.
- Ők miért nem?
- Mert nem tudták elképzelni, hogy egy olyan lány kétszáz dollárért megöljön valakit.
- Miért éppen kétszázért?
- Annyi volt Paulnál készpénzben. És ezt alighanen a lány is tudta. Ha pedig nem, sejtenie kellett, hogy egy egyetemi tanár nem cipel magával dollár-ezreket.
- Akkor valami más miatt ölték meg - mondta Perkins határozottan. - Jól ismertétek Hendrixet?
- Mi az, hogy ismertétek? - hökkent meg Forrest. - Te is ismerted.
- Úgy értem, minden oldaláról?

Forrest értetlen képpel nézett össze Massey-vel.

- Mi az, hogy minden oldaláról?

Perkins megvakarta a fejét.
- Arra célzok, biztos, hogy Paul minden tekintetben tiszta volt?
- Te meg vagy bolondulva! - mondta Simonjan határozottan és

hosszú mutatóujjával Perkins szeme felé bökött. - Csak nem tételezed fel róla, hogy bűnöző volt és valaki leszámolt vele?
- Egy zsarunak mindenre gondolnia kell.
- De a barátod volt!
- Valamiért csak megölték. Kell valami okának lennie.
- Ami azt illeti, van is - morogta kelletlen képpel McDowell doktor. - Bár nem tudom, nem követek-e el kegyeletsértést, ha elmondom.

Simonjan felemelkedett, látszott rajta, alig tud uralkodni az érzelmein. Céklavörös színt öltött a képe, hogy már attól tartottam, megüti a guta.

- Mit fecsegtek ti itt összevissza?! Hogy Paulnak vaj lett volna a fején? Ti nem vagytok normálisak! Vegyétek tudomásul, én ismertem legrégebben, már az oregoni egyetemen egy szobában laktunk. Ha valakinek tudnia kellett volna feltételezett sötét ügyeiről, hát akkor én lennék az! Paul tiszta volt, mint a frissen esett hó.
- Nem ilyesmire céloztam - mondta mogorván a doki. Végigfuttatta rajtunk a tekintetét, mintha azt mérlegelné, elmondhatja-e, amit tud. - Orvosi dolgokról van szó.
- Beteg volt?
- Bizonyos értelemben igen.

Súlyos, kellemetlen csend hullott ránk. Lopva az arcukat figyeltem, kit hogyan érint McDowell bejelentése. Simonjan mindkét kezét maga mellé ejtette, s úgy kaparta velük a levegőt, mintha úszni próbálna egy úszásra alkalmatlan közegben; Forrest és Massey döbbenten meredtek egymásra; Perkins az ujjait bámulta, mintha arról igyekezne meggyőzni magát, hogy megvan még valamennyi.
- Ha már elkezdted, mondd végig, doktor.

Most éreztem először idegenes kiejtést Simonjan szavai mögött. Mintha a Kaukázus jeges szele söpört volna végig rajtunk.
McDowell megköszörülte a torkát, aztán szinte félénken nézett ránk.
- Ha még nem hallottatok volna róla, van egy bizonyos orvosi titoktartás nevű... Simonjan ráfüggesztette sötét tekintetét.
- Pofa be! Azt mondd, amire kíváncsiak vagyunk! McDowell széttárta a karját.
- Hát jó. Az a helyzet, hogy Paul bizonyos értelemben aberrált volt.
Mintha kézigránátot vágtak volna közénk. Valamennyien megrándultunk, s majdhogynem darabokra hullottunk.

- Aberrált? - nyögte Forrest. - Ezt hogy ... érted?

McDowell, aki úgy látszott elhatározta, hogy fittyet hányva az orvosi etikának, kipakol, megvonta a vállát.
- Több értelemben is. Először is... nehéz kimondanom, de... beteges hazudozó volt.

Ismét súlyos csend ereszkedett ránk. Mintha a terembe szorult levegő megpróbált volna agyonnyomni bennünket.

- Hazudo...zó? - nyögte Forrest. - Én mint pszichológus, soha nem vettem észre.
- Nem könnyű észrevenni. Alighanem viszonylagos tudományos sikertelenségéből nőtt ki a dolog.
- Sikertelenség? - hökkent meg Perkins. - Most mondod, amikor a finnek kitüntették? McDowell szánakozva nézett a zsarura.
- Tudod te, mit jelent a finn akadémia kitüntetése? Mindenkit kitüntetnek, aki tud írni-olvasni és veszi magának a fáradságot, hogy beküldje valamelyik cikkét.
- Még mindig nem értem, mire akarsz kilyukadni.
- Én viszont igen! - csapott az asztalra Simonjan. - Johannes barátunk nem kevesebbet állít, minthogy Paul megrögzött hazudozó volt, s hogy a tudományos életben elszenvedett sikertelenségét kompenzálja, kitalált nekünk egy hihetetlen történetet. Egy embercsoportról, amely elképzelhetetlen szellemi energiákkal rendelkezik, s hogy elméletét alátámassza, dokumentumokat hamisított hozzá. Így van? Ezt akartad mondani, doki?
- Ez a dolog lényege - bólintott McDowell. - Hamis Kallimachos utazása és hamis a francia naplórészlet is. Ő maga gyártotta őket.
- Te... tudtad?
- Persze hogy tudtam. És ő is tudta, hogy én tudom.
- Hát ezért...?
- Igen, ezért próbáltam meg, néha még sajnos durva hangon is, de lebeszélni az ostobaságairól.

Massey előrehajolt.

- Még mindig nem értem miért? Ha egyszer játszadozni akar velünk, miért ne tehette volna meg? Miért nem mondtad meg nekünk, miről van szó. Elvégre a barátai voltunk!

McDowell Forrestre nézett.

- Azt hiszem, Daniel meg fogja érteni, miért nem tettem. Ha ugyanis belemegyünk ebbe a látszólag szórakoztató játékba, Hendrix

tökéletesen elmerült volna abban a világban, amelyet ő maga épített fel. Ő maga is elhitte volna a hamisításait és egész egyszerűen becsavarodott volna. Daniel?
- Hát ... ha így áll a helyzet ... valóban nem lett volna bölcs dolog... Simonjan felemelte a mutatóujját.
- Álljon csak meg a menet! Jó, vegyük, hogy Paul be akart csapni bennünket, pontosabban el akart játszadozni velünk. És a gyilkosság? Ő maga fojtotta meg magát, hogy ezzel is a titokzatos nép létét bizonyítsa?

McDowell megrázta a fejét.
- Ezt nem mondtam. Csakhogy az egyik betegség összefügg a másikkal. Simonjan eltátotta a száját.
- Azt akarod mondani, hogy egyéb... betegsége is volt? McDowell szomorúan bólintott.
Massey előrehajolt.
- Micsoda?
McDowell megvakarta az orrát.
- Bizonyos szexuális aberrációk - mondta aztán kedvetlenül.
- Egészen pontosan?
- Erről nem akarok beszélni.
Simonjan mintha könnycseppet morzsolt volna szét a szeme sarkában.
- Ezért ölték volna meg? McDowell széttárta a karját.
- Abból, amit Le Roy barátunk mesélt, csakis erre lehet következtetni. Megismerkedett egy csinos lánnyal, aki hajlandó volt lefeküdni vele. Paul megszervezte, hogy egyedül maradhassanak egy fülkében, majd amikor egyedül maradtak, kitörtek belöle az elfojtott ösztönök, és olyasmikre akarta kényszeríteni a lányt, amit az nem akart megtenni. Dulakodtak, majd...
- Véletlenül a lány kezébe került egy vékonyszemű lánc és megfojtotta vele Pault. Mert az ilyenfajta acélláncok úgy hevernek szanaszét a vasúti kocsikban, mint ökörnyál az őszi réten. Ne akard bemesélni nekem, hogy ez volt az oka!
- Márpedig ez volt. A gyilkos lánc ugyanis retiküllánc. Amikor Hendrix olyanra akarta kényszeríteni a lányt, amit az nem óhajtott megtenni, maga elé kapta a retiküljét és védekezni próbált vele. Mire felocsúdott, Paul már halott volt. Erre természetesen elmenekült és elvitte Paul pénzét, hogy másra terelje a gyanút.
- És a nő hazugsága? - kérdezte Perkins. - Hogy az ontariói egyetemen tanult? Nekem valahogy bűzlik a dolog. Túlságosan is jól ismert benneteket ahhoz, hogy véletlennek higgyem a felbukkanását.

Simonjan megcsóválta a fejét, és az asztal alá köpött.

- Olyan undorító ez az egész, hogy csak a te agyadban születhetett meg, McDowell.
- Én csak az igazságot mondtam. Az pedig az esetek túlnyomó többségében valóban undorító.
- Elég volt belőled, öregem! Hallgassuk meg Le Royt is, elvégre mégiscsak ő volt Paul közelében, mielőtt... megölték volna. Egyetlen kérdésem van hozzád, Christian. Szerinted elképzelhető mindaz, amit McDowell itt összehordott?

Szomorúan elmosolyodtam.
- Szerintem nagyon is elképzelhető. Ugyanis magam is valami hasonlóra gondoltam.

26

Most is egyedül akartam hazamenni, de ezúttal sem sikerült. Alighogy kiléptem Padrone élénk színű lámpáinak fényköréből, Fred Massey és McDowell doktor csatlakozott hozzám. Néhány percig csendben, elgondolkozva lépkedtünk egymás mellett, majd amikor egy sötét, bokrokkal borított részhez értünk, Massey megtorpant és egy közeli, éjszakai ködben ázó padra mutatott.

- Nem ülünk le néhány percre?

Ahogy letelepedtünk, McDowell hozzám fordult.

- Gratulálok, Christian. Ahogy megjátszottad, hogy egyetértesz velem, elsőrendű színészi teljesítmény volt. Nem dolgoztál valaha amatőr együttesben?
- Tengerészgyalogos voltam - mondtam az igazságnak megfelelően. - Olyan egységben szolgáltam, ahol az álcázás olyan mindennapi tevékenységnek számított, mint a reggeli mosakodás.
- Helyes. Gondoljátok, hogy a többiek bevették a szövegemet?
- Fogalmam sincs róla. Inkább igen, mint nem.

Johannes McDowell doki cigarettát húzott elő a zsebéből, meggyújtotta, aztán mély sóhaj kíséretében kifújta a füstöt, amely a ködde l összekeveredve beborította a környező bokrok ágait.

- Szegény Paul Hendrix soha nem volt beteg vagy hamisító. Hazudozó és aberrált még kevésbé. Paul a barátom volt, és aligha

sejthetitek, milyen fájdalmat okoz nekem, hogy ennyi baromságot kellett összehordanom róla.

Massey, aki feltehetően egyetlen kukkot sem értett a történtekből, eltátotta a száját.

- Vakond legyek, ha tudom, miről van szó. Egy biztos, odabent legszívesebben pofán vágtalak volna, ahogy szegény Paulról beszéltél.
- Meg kellett tennem, Fred. Különben...

Nem folytatta, csak jelentőségteljesen elhúzta a tenyerét a torka előtt.

Massey közben összekapta magát. Ő is a zsebébe nyúlt s rágógumit vett ki belőle. Bedugta a szájába, majd McDowellre vakkantott.

- Mesélj.

A doktor sóhajtott.

- Ott kell kezdenem, hogy amit Hendrix felfedezett, alighanem igaz. Hogy Kallimachos létezett-e vagy sem, azt természetesen nem tudom eldönteni, de a francia arisztokrata naplórészlete megerősíti a valódiságát. Eszerint Paul valóban rábukkant valamire. Egy ketyegő pokolgépre, amely minden pillanatban felrobbanhat. Ha valóban léteznek azok az emberek, s valóban világuralomra törnek, akkor nagyon is lehetséges, hogy néhányan közülük
itt ólálkodnak a közelünkben, és mindent elkövetnek, nehogy bárki is leleplezze őket. Amikor Paul rájött, miről lehet szó, egyszersmind halálos veszélybe is sodorta magát. Csakhogy ő bizonyos értelemben valóban beteg volt: hiányzott belőle a veszélyérzet. Amikor elmondta nekem az elméletét, s én sápadtan figyelmeztettem a várható következményekre, csak mosolygott. Azt mondta, rémeket látok. Őt elsősorban a dolog tudományos oldala érdekelte, nem a gyakorlati. Amikor elmesélte nekem, hogy Ontarióban talált valami kiegészítő anyagot, azt szerette volna, ha elkísérem. Csakhogy egy kórházból nem olyan egyszerű lelépni. Ezért azt javasoltam, kérjen meg téged, Christian, hogy menjél vele.
- Miért éppen én?

McDowell doktor mosolygott.

- Ne kérdezd, kitől tudom, mert nem vagyok hajlandó kiszolgáltatni a forrásaimat, elég az hozzá, hogy valaki megsúgta: korábban a bőrnyakúaknál szolgáltál. Arra gondoltam, ha valaki meg tudja védeni Pault, csak te lehetsz az.
- Hát ez nem jött be - mondtam keserűen.

McDowell átkarolt és megveregette a vállam.

- Ne tégy magadnak szemrehányást, Christian, én sokkal hibásabb vagyok, mint te. Fel kellett volna hívnom a figyelmedet a lehetséges veszélyekre. Sajnos, elmulasztottam megtenni. Azt hittem, jobb, ha nem keltek pánikot.

Kedves volt, ahogy megpróbálta leemelni rólam a vállaimra nehezedő bűntudatot, de attól tartottam, jó darabig senkinek sem fog sikerülni.

McDowell a bokrokra fújta a füstöt.

- Valaki, vagy inkább valakik megtudták, hogy Paul meddig jutott a kutatásaiban, s amikor azt is megszagolták, hogy Ontarióban újabb bizonyítékok várnak rá, elhatározták, kiiktatják ajátékból. Az a nő az ő emberük. Megölte Pault, nem is vitás. Gyilkosság történt...
- Még mindig nem értem, miért etetted meg a többieket ezzel az aberrációs mesével? - csodálkozott Massey.
McDowell gyengéden megsimogatta az arcát.
- Nem érted, Fred? Igazán nem érted?
A hold halvány fénye ellenére is jól láttam, ahogy a régész arcából kifut a vér.
- Azt akarod mondani, hogy ők... hogy a többiek... ez lehetetlen!
- Semmit sem akarok mondani, Fred. Csupán csak annyit, hogy azok mindenütt ott lehetnek. Te is közéjük tartozhatsz, én is, Le Roy is.
- Hát akkor?
- A lehetőségekhez képest meg vagyok győződve róla, hogy sem te, sem pedig Le Roy nem vagy mi országunkbeli. Persze tévedés mindig előfordulhat. Ki tudott Hendrix felfedezéséről?
- Fogalmam sincs róla. Azt hiszem, csak mi. Heten.
- Ki tudott róla, hogy Paul Ontarióba utazik?
- Csak mi ... heten.
- Érted már? Valaki odarendelt egy bérgyilkost, azt a lányt, vagy egy lánynak öltözött fickót. Pontosan tudniuk kellett, hogy Hendrix melyik vonattal utazik. Milyen következtetés vonható le mindebből?
- Jézusom!
- Így van, Fred. Megvallom, első pillanatban még Christianra

gyanakodtam, csakhogy be kellett látnom, ő minden gyanú felett áll. Mint ahogy te is.
- ML.ért?
- Bizonyos lélektani motívumok alapján nem tartom valószínűnek, hogy közéjük tartozzatok. Apropó, Christian... Tudtad kit akar felkeresni Hendrix Ontarióban?
- Természetesen. Hiszen mindannyian tudtuk. Egy gyógyszerészt a Church Lane 15. alatt.

McDowell elmosolyodott.

- Mindenki tudta, csak a rendőrség nem.
- Valahogy elfelejtettem megemlíteni nekik.
McDowell felém bökte a mutatóujját.
- De te jártál nála.
- Jártam.

A doki hangja megcsuklott az izgalomtól.

- És?
- Elkéstem, doki. Mire odaértem, James Hartlyt már megölték. A bizonyítékot pedig, amire Hendrix annyira vágyott, alighanem elrabolták tőle.

Massey szájtátva bámult ránk, majd lassan kiköpte a rágógumiját a fűre.

Úgy csillogott az egyre erősödő holdfényben, mint elhajított ezüsttallér.

27
McDowell összedörzsölte a tenyerét.

- Az a kérdés, mit tegyünk.
- Nem kéne értesíteni a rendőrséget? - kérdezte Massey. - A gyilkosság nem játék. Addig, amíg csak kreált vagy valóságos történelmi rejtélyeket kellett megoldanunk, oké volt minden, de most, hogy szegény Paul...
- Szó sem lehet róla - förmedt rá a doki. - Már csak azért sem, mert

Christian kerülne elsősorban gyanúba.
- Én? - hökkentem meg. - Hiszen százszázalékos alibim van.
- Ami Hendrixet illeti, valóban, csakhogy van-e alibid Hartlyt illetően is?
- Tudod jól, hogy nem én öltem meg a pasast.
- Én tudom, de a rendőrség vajon elhiszi-e?
- Mit tanácsolsz?

McDowell Masseyra nézett.
- Azt hiszem, az lenne a legjobb, ha örökre megfeledkeznénk az egészről. Úgy értem, mindarról, ami miatt Hendrixnek meg kellett halnia. Ezek mindenkit megölnek, aki a dolgaikba üti az orrát.

Massey megcsóválta a fejét, aztán felállt.

- Márpedig én beleütöm.
- Őrült vagy, Fred!
- Lehet. De tudós is vagyok, ráadásul éppen ősrégész. Ha csak a negyede igaz mindannak, amire Hendrix gondolt, s nekem sikerülne a titok nyomára bukkannom, azt hiszem, azonnal elkezdhetném kefélni a frakkomat, amelyet akkor öltök majd magamra, ha Oslóba utazom átvenni a Nobel-díjat.
- Ha jól tudom, Stockholmban adják.
- Részletkérdés. A lényeg viszont az, hogy nem szállok ki az ügyből, már csak szegény Paul emléke miatt sem. S ahogy a többieket ismerem, ők sem fognak kiszállni.
McDowell széttárta a karját.
- Én kiszállok.
Massey lebiggyesztette az ajkát.
- Hiszen eddig sem voltál benne!
Leporolgatta a nadrágja szárát, aztán megfordult, és anélkül, hogy elköszönt volna tőlünk, elindult hazafelé.

Én is indulni akartam, de McDowell megfogta a karom és visszahúzott. Láttam rajta, van még valami mondanivalója számomra.

28
Nem is csalódtam a várakozásomban. Amikor Massey léptei elhaltak a távolban, McDowell hozzám fordult.

- Azt hiszem, valamennyien bolondok egy kissé. És azt hiszem, egy icipicit én is az vagyok.

Nem tudom, miért, de enyhén filozofikus hangulat ereszkedett rám. Talán a pocsék éjszakának köszönhetően, amely sötétségével és nedvességével az elmúlásra emlékeztetett.

- Valamennyien azok vagyunk egy kicsit - mondtam halkan, és abban a pillanatban hittem is, amit mondtam. - Mutass nekem egy normális embert.
- Segítenél nekem, Christian?
Meghökkenve néztem rá. Ugyan miben kérheti a segítségemet?
- Ha tudok, szívesen.
- Nem szeretném, ha történne velük valami. Hendrix halála annyira megrázott, hogy ...
- Nem látszik rajtad - mondtam az igazságnak megfelelően.
McDowell megvonta a vállát.

- Szakmai ártalom. Ne feledd, orvos vagyok. Naponta többen halnak meg a közelemben, ezért nem esem pánikba, ha valaki örökre lehunyja mellettem a szemét. Paul halála azonban őszintén megrázott.
- Régóta ismerted?
- Néhány éve. S mivel valóban fáj a sorsa és a többieket is kedvelem, nem szeretném, ha bajuk esne.
- Komolyan gondolod, hogy az, aki Pault és Hartlyt megölte... őket... bennünket is fenyeget?
- Miért? Te mit gondolsz?

Be kellett ismememm, igaza van. Bárki is legyen a gyilkos fantom, ha attól tart, hogy leleplezzük, tovább fog gyilkolni. Sorban, valamennyiünket.

Elgondolkodva süllyesztettem a szemem az éjszakába.

- Szerinted kitől fogják megtudni, ha úgy döntünk, hogy nem foglalkozunk tovább a kérdéssel?

McDowell megvonta a vállát.

- Honnan a fenéből tudjam? Lehet, hogy már így is mindannyian halálra vagyunk ítélve. De az is lehet, hogy figyelnek bennünket, és ha

a fenekünkön maradunk, megnyugszanak.
- Mit jelent az, hogy a fenekünkön maradunk?
- Ha nem kutatunk tovább a mi országunk után. - Megragadta a kezem és megrázta. - Ébredj fel, Christian! Nem látod, hogy halálos veszélyben forgunk? Én félek! Igenis, nem győzöm hangsúlyozni, hogy félek! Ha arra gondolok, hogy éjszakai ügyeleten néha egyedül vagyok egy egész osztályon, bárki bejöhet és kidöntheti a belem, hát összeráz a hideg a félelemtől.
- Mit akarsz végül is tőlem?
- Rád hallgatnak, Chrístian. Nem tudom miért, de hallgatnak rád. Talán mert tengerészgyalogos voltál, vagy mert meggyőző az érvelésed. Ha komolyan elbeszélgetnél velük és rábírnád őket, hogy hagyjanak fel a marháskodással, megmentheted az ő életüket, és a magadét is.
- A tiédről már nem is beszélve - mondtam csúfondárosan. McDowell doki azonban nem sértődött meg.
- Igen. Az enyémről már nem is beszélve. Én nem szégyellem bevallani, hogy félek. Más az, ha egy beteg meghal a kezed között, vagy az, ha meggyilkolják a barátodat olyasmi miatt, amiért holnap téged is megölhetnek. Kérlek, könyörgök, Chnistian, beszéld rá őket, hogy szálljanak le erről az átkozott ügyről. Bízzuk a rendőrségre Hendrix halálának a felderítését. Én pokolian félek, Christian.

Még akkor is reszketett, amikor elbúcsúztam tőle.

Nyirkos és hideg volt a keze: mintha halott kezét érintettem volna.
Miután a délután folyamán felhívtam Oliviát, s ő némi hajlandóságot mutatott a békülésre, vettem magamnak a merészséget, a késő éjszakai óra ellenére taxiba ültem és kifuvaroztattam magam hozzá. Még égett a villany a nappali szobában, így aztán mély lélegzetet véve megnyomtam a kapucsengőt. Olivia mintha csak erre várt volna, kinyitotta az ablakot és kihajította a kulcsot az utcára.

- Gyere fel!

Felsiettem a lépcsőn. Végigügettem a folyosón, magam elé tartottam a virágcsokrot, amelyet az egyik, éjszaka is nyitva tartó virágüzletben sikerült vásárolnom, s az egész nap terhét magukon viselő virágokat meglengettem az orra előtt.

- Virágot a virágnak.

Olivia csíkos, combközépig érő hálóruhában fogadott, s ugyancsak kerekre tágult a tekintete, amikor a szemembe nézett.

- Jézus, Mária, Christian, te vagy az?

Miután soha nem sikerült igazán kiismernem, most sem tudtam eldönteni, valóban meglepődött-e, vagy csak színjátékot játszik. Úgy gondoltam, jobb, ha én is játszani kezdek.

- Valaki mást vártál?

Nekidőlt az ajtófélfának, úgy támasztva ki a karját, hogy nem bújhattam be mellette a lakásba.

- Az az igazság, hogy igen.
- Kit?
- Nem mindegy az neked? Egy férfit, természetesen.
- Ki a pasas?
- Mit törődsz vele? A születésnapi partimon szedtem fel. Amin te kegyeskedtél nem megjelenni.
- Hogy hívják?
- Izé... Rudolfnak.
- Hogy néz ki?
- Sajnos hasonlít rád.
- Mennyire?
- Nagyon.
- Lefeküdtél már vele?
- Még nem, ha tudni akarod. Csak most fogok.
- Akkor attól tartok, nekem itt már nincs sok keresnivalóm.
- Én is azt hiszem.
- Viszlát, Olivia. Érezzétek jól magatokat.
- Majd igyekszünk. Tűnj el.

Eltűntem.
Igaz, nem messzire. Elsétáltam a folyosó kanyarulatáig, ott megálltam, átrendeztem a virágokat, úgy, hogy a vörös rózsák essenek kívülre, levetettem a zakóm, a karomra fektettem, kicsit megigazgattam a hajam: egy tincset előrefésültem, mintha a rakoncátlankodó szél fútta volna oda. Aztán könnyed, táncos léptekkel az ajtónál termettem. Még akkor is vidám dallamot fütyörésztem a fogaim között, amikor csengetésemre Olivia ismét felbukkant az orrom előtt.

- Jó estét, Olivia - mondtam széles mosollyal és előrenyújtottam a virágcsokrot. - Bizonyára emlékszik még rám?

Rám nézett, de komoly maradt a tekintete.

- Hát, most így hirtelen...
- Rudolf vagyok. Tudja, a születésnapi partiról.

Egyszerre lágy mosoly ömlött el az arcán.

- Istenem, csakugyan!
- Megfeledkezett rólam?
- Ugyan, dehogy. Csak... meglepődtem egy kicsit. Éppen az imént dobtam ki egy rossz embert. Istenem, de szép virágok! Köszönöm, Rudolf. Bejön?
- Ha beenged.
- Magát mindig. Tudja... azt hiszem, egy egészen picit mintha szerelmes lennék magába.
- Kölcsönös, Olivia. Mióta megismertem, csak magáról álmodozom.

Olivia szeme megvillant.

- Aljas hazudozó!
- Kérem?
- Á, csak eszembe jutott valami.

Beléptem az ajtón és tanácstalanul körbeforogtam.

- Most vagyok itt először, nem ismerem a járást.
- Oh, de figyelmetlen vagyok. Menjen egyenesen, az ott a nappali.
- És a hálószoba?
- Balra. De miért érdekli magát, hol a hálószobám?
- Semmi különös. Csak meg szoktam csodálni a szép lakásokat.
- Iszik valamit?
- Talán egy pohárka hideg pezsgőt.
- Micsoda véletlen. Éppen van egy üveg behűtve. Szereti a Mumot?
- A kedvencem.
- Tudja, a rossz embernek, akit az előbb kidobtam, szintén ez volt a kedvence. De foglaljon helyet a sezlonon. Ő is ott szokott ülni.

Helyet foglaltam a sezlonon az állólámpa alatt. Olivia kivette a pezsgőt az előkészített vödörből, aztán a kezembe nyomta. Szép halkan pukkant a dugója, mint diszkrét dob hangja egy előkelő, szimfonikus zenekarban. Kitöltöttem az italt a poharakba, és ráemeltem a sajátomat.

- A szép jövőnkre, Olivia.
- A szép jövőnkre, Rudolf.

Ittunk, aztán mindketten letettük a poharat az asztalkára. Olivia felhúzta a lábát és a karosszékbe kuporodott. Ahogy felfedeztem, hogy rövidke hálóinge alatt nincs rajta semmi, megfordult velem a világ.

Olivia alighanem észrevehetett valamit, mert nagy komolyan a szemembe nézett.

- Valami problémája van, Rudolf?
- Nem is tudom - nyögtem. - Azt hiszem, szerelmes vagyok magába.
- Ennek örülök.
- Hogy úgy mondjam, fizikai vonzalmat érzek maga iránt, Olivia.
- Én is így vagyok vele, Rudolf. Csak attól félek, ha... belemelegszünk a dologba és talán viszony lesz belőle... megtörténhet, hogy nem jön el a születésnapi partimra. Amikor már kissé unalmassá és talán megszokottá válik az egész.
- Ez soha többé nem fog előfordulni, Olivía. Azaz soha nem fog előfordulni.
- A rossz emberrel előfordult.
- Velem nem fog.
- Esküszik?
- Esküszöm.

Olivia kiitta a maradék pezsgőt a poharából, aztán hátradőlt a karosszékében. Csak úgy nevetett a szeme a boldogságtól.

- Jókedvem van, Rudolf.
- Nekem is, Olivia. Le szeretnék feküdni magával. Az ablak felé fordította bársonyos tekintetét.
- Érdekes. Nekem is ilyesmi forgott a fejemben. Bár... az anyám annak idején arra figyelmeztetett, ne bonyolódjak áttekinthetetlen viszonyokba.
- A miénk nagyon is áttekinthető lesz. Mindent megteszek, amit csak kér tőlem.
- Hát... nem bánom.

Ültem egy darabig, mint aki nem tud mit kezdeni magával. Aztán hirtelen mozdulattal mellé ültem és felcsúsztattam a tenyerem a combján.

Nem vette el a kezem, hanem még hátrébb hajtotta a fejét és sejtelmesen felkacagott.

- Nem akarja levenni rólam a hálóinget? Ne várja tőlem, hogy az első alkalommal magam vegyem le.

Megtettem, amit kért tőlem. Igaz, közben úgy összevissza akadoztak az ujjaim, mintha atombombát akartam volna hatástalanítani.

Amikor végre minden masnicskát kioldottam rajta, lecsúsztattam a szőnyegre. Olivia összezárta a lábát és kíváncsian rám nézett.

- Maga hogy szokott szerelmeskedni, Rudolf? Talpig felöltözve? Legalább a cipőjét rúgja le.
Villámsebesen vetkőztem le. Közben szanaszét dobáltam a ruhadarabjaimat: még a lámpa burájára is jutott belőlük.

Olivia felállt, leeresztette az ablakot takaró bársonyfüggönyt, majd hozzám simult.

- Vigyen az ágyamba, Rudolf. Tudja, hol a hálószoba, már megmutattam.

Felkaptam, mint a pelyhet, és meg sem álltam vele az ágyig. Úgy tettem a párnák közé, mint rajzfilmekben az életre keltett királylányt a mesebeli herceg.

Olivia az ágyra hanyatlott, magára húzott, majd beleharapott a nyakamba s hogy ne csak ezt a fájdalmat érezzem, végigkarmolta a képem. Közben zokogott, és ütötte-verte a hátam, ahol érte.

- Te piszok, te rohadék! Te szemét csirkefogó! Micsoda marha vagyok, ha megint hagyom, hogy a szeretőddé tegyél!
Pedig az történt. 31
Január 11.
A telefon éktelen csörömpölésére ébredtem. Olivia félig vakon felült az ágyon, az órájára pillantott, aztán felnyögött.

- Uramisten, fél hét! Hiszen csak két órája, hogy elaludtam... Mintha úthenger ment volna rajtam keresztül. Ki az az őrült, aki ilyenkor telefonál?

Fejemre húztam a takarót, abban a reményben, hogy talán valamelyik korán kelő barátnője akar tőle valamit, bár őszintén szólva nemigen ismertem korán kelőt a baráti körében.

Olivia hallgatta egy darabig a vonal túlsó végét, majd amikor már majdnem visszaaludtam, energikusan megrázott, sőt még bele is nyomta a térdét a derekamba.

- Christian! Ébredj! Téged keresnek.
- Téves - mondtam, megpróbálva elhárítani a közeledését. - Én Rudolf vagyok.
- Ne marháskodj, ez valami komoly lesz.

Egyetlen pillanat alatt végigfutott az agyamon, vajon miről feledkezhettem meg. Előadásom csak délután lesz; utána le kell mennem az antropológiai laboratóriumba: este egy indiánfőnök látogat el hozzám, hogy egy olyan, állítólagos barlangról meséljen, ahova az ősei temetkeztek... másról nem tudok.

Elvettem tőle a kagylót és álomittasan belebrummogtam.

- Le Roy.
A férfi a vonal túlsó végén vagy nagyon óvatos volt, vagy csak egyszerűen nem akarta, hogy mások is meghallják, mit mond. A környező zajokból ítélve alighanem egy büféből, vagy benzinkutaknál található fülkéből beszélt.

- Christian?
- Igen. Le Roy.
- Itt Perkins. Ne haragudj, hogy ilyen korán zavarlak, de... egyik kollégád adta meg ezt a számot. Azt mondta, van rá bizonyos esélyem, hogy ott találjak.

Valami úgy összeszorította a számat, mintha éretlen kökénybe haraptam volna. Sőt nemcsak a számat, hanem a torkomat is.

- Egyedül vagy, Christian? - folytatta Perkins.
Oliviára néztem, aki éppen ebben a pillanatban húzta fejére a takaróját.
- Nyugodtan beszélhetsz - mondtam. - Miről van szó?
- Találkozhatnánk valahol?
Behunytam a szemem és megpróbáltam fékezni szívem egyre gyorsabban doboló ritmusát.
- Fontos?
Perkins hallgatott egy kicsit, majd óvatosan a kagylóba suttogta.
- Nagy baj történt, Christian. Masseyt az éjjel meggyilkolták. McDowell doktor is alig úszta meg a dolgot. A Park Lane sarkán lévő benzinkút bisztrójában várlak.

Letette a kagylót, én pedig tehetetlenül magam elé meredtem. Egészen addig, amíg Olivia ki nem nyújtotta éttem a karját és be nem rántott a takaró alá.

Száját a számra tapasztotta, miközben végigfutott a testemen a keze.

- Szeretkezni akarok veled, te csirkefogó.

Ha már eddig is nem tudtam volna, most meggyőződhettem volna róla, hogy a szerelem és a halál édestestvérek.

32
Úgy ültek a bisztrópultnál, mint ázott verebek kiadós eső után. McDowellnek remegett a keze, szeme alatt fekete karikák húzódtak, fején fehér kötés éktelenkedett. Odatántorogtam hozzájuk és leroskadtam egy ülésre.
- Jézusom, mi történt? Perkins a bisztrós lány felé intett.
- Igyál egy kávét. Jót tesz. És ne haragudj, hogy felvertelek.
- Ugyan már. Hogy történt?
- Majd Johannes elmondja.
McDowell nagyokat nyelt, mintha hányingerét próbálta volna csillapítani.
- Az én kórházamba vitték. Azaz ... már úton voltak felé, amikor meghalt.
- Most hol van?
- Hol lenne? A hullaházban.

Simonjan felnyögött és tenyerébe temette az arcát.

McDowellben ettől elpattanhatott valami, mert rikácsolni kezdett, hogy minden szem feléje fordult.

- Én megpróbáltam...! Mindent megpróbáltam! Még benneteket is át akartalak verni, hogy aberrált meg minden, csak hogy szálljatok le végre erről a rohadt ügyről. Azt akartam, hogy Hendrix halála után békén hagyjanak bennünket!

Simonjan kinyújtotta a karját és befogta a száját. Aztán a hajnali bisztró korán kelő vendégeinek csodálkozó pillantásától kísérve átvonszolta az ülővendégek számára fenntartott terembe, ahol a korai órának köszönhetően még nem tartózkodott senki.

- Uramjézus! - nyögte Forrest megtörölgetve a homlokát. - Miről beszél ez?
- Nem látod, teljesen kivan - mondta nyugodtan Perkins. - Amit végül is meg lehet érteni. Nincs nálatok valami nyugtató?
McDowell az asztalra borult, és csak karjai közül szűrődött felénk bágyadt tiltakozása.
- Nem kell nyugtató. Hagyjatok egy kicsit, mindjárt jobban leszek.
Simonjan megmarkolta a vállam.
- Mit beszél ez összevissza? Hogy akart átverni bennünket?
- Amivel megvádolta Pault, nem volt igaz.
- Micsoda? - hökkent meg Perkins. - Paul eszerint nem volt aberrált?
- Nem volt.
- Hazudozó sem?
- Az sem.
- Te ezt tudtad?
- Tudtam.

Simonjan felemelte az öklét.

- Ugye nem csodálkoznál, ha most teljes erőmből pofán vágnálak?
- Nem csodálkoznék. De alighanem nagy hibát követnél el.
- Ugyan miért?
- Kitörném a nyakad.

Simonjan halványan elmosolyodott.
- Nem nyögnéd ki végre, mi a francot ötöltetek ki McDowelllel?
- Nem ötöltünk ki semmit - mondtam mély sóhaj kíséretében. - Csak a doki úgy gondolta, az lesz a legjobb, ha a mi országunk tudomására hozzuk: Hendrix halála után nem foglalkozunk többé az ügyeikkel.

- Ezért kellett besározni Paul emlékét?
- Johannes feltételezte, mindez jelzés lehet számukra, hogy ... nem kívánjuk megbosszulni a halálát, és hogy eztán békén hagyjuk őket.

Simonjan elkeseredetten rázogatta a fejét.

- Megpróbálom megérteni az érveléseteket, de képtelen vagyok rá. Bizonyára másképpen forognak a fejünkben a kerekek. Egyet azonban mondj meg: mit képzeltetek, ennek a fantom mi országunknak a mindenütt ott settenkedő lakói hogyan értesülnek a legbizalmasabb titkainkról is, mi? Talán Padrone épített be lehallgatót a különterembe? Vagy felpoloskáztak bennünket? Esetleg egy kerti törpe rejtőzik az asztalunk alatt és hallgatja minden szavunkat?

Néma csend volt a válasz. McDowell doktor felemelte a fejét, majd visszaejtette a karjára, Forrest a hamutartót forgatta az ujjai között, Perkins mélázva rágott egy rágógumit.

Simonjant felbőszíthette a hallgatás, mert kikapta Forrest kezéből a hamutartót és az asztalra csapta.

- Figyeljetek már ide, az istenit neki, kérdeztem valamit!

Forrest nyugodtan a talpára állított egy felborult poharat, aztán keményen rászólt Simonjanra.

- Először is maradj békén! Másodszor próbálj meg gondolkodni! Próbáld meg kitalálni, hogyan tudhatnak meg azok mindent, ami köztünk történik, ha valóban értesülnek a dolgainkról. Márpedig értesülnek, az biztos.

Ekkor McDowell doktor felemelte a fejét és üvölteni kezdett. Mint éhségtől haldokló sakál a sivatagban.

- Te tényleg ilyen barom vagy? Miért nem jössz már rá, te szerencsétlen, hogy itt vannak köztünk! Padrone különtermében és ... itt is, ebben a rohadt bisztróban, ebben a szobában. Valamelyikünk az ő emberük!
Aztán visszahullott a feje és elkeseredetten zokogni kezdett. 33
Nem mondhatnám, hogy barátságosan méregettük egymást. Ilyen pillanatokban szoktak a vadnyugati aranyásók összekapni és vadul

lövöldözni. Mi szerencsére csak ökölharcot vívhattunk volna fegyverek híján.

Mielőtt azonban még valami visszavonhatatlan történt volna, Simonjan felemelte a kezét.

- Álljatok csak meg! Jól értettem? Valaki áruló közöttünk?
- Nem áruló - mondtam. - Egyszerűen csak a barikád másik oldalához tartozik.
- Mennyi erre az esély?
- Nem tudom. Talán kilencvenkilenc százalék.
- Egy tehát ellene szól.
- Egy százalék igen.
- Akkor próbáljuk meg megjátszani ezt az egyet. Mindenesetre vigasztaló, hogy legalább ennyi esélyünk van a tisztaságra. Ahogy így elnézlek benneteket, nem látszotok olyannak, mint aki közéjük tartozik.
- Csak ne hagyd ki magad - mordult rá Forrest. - Nézz inkább a tükörbe!
- Én mást javasolnék - mondta Simonjan. - Hallgassuk meg a doktort. Mit tudsz elmondani nekünk Massey haláláról, Johannes?

McDowell felemelte a fejét. Fáradt, elkínzott, és rémült volt a tekintete.

- A mentők értesítettek. Ott halt meg a kocsijukban.
- Miért éppen neked szóltak?
- Ő akarta így. A nevemet suttogta halála előtt.
- Miért éppen a te nevedet? Miért nem az enyémet?
- Tudtommal te nem vagy orvos. Honnan tudhatta volna a szerencsétlen, hogy én is félholtan fekszem az országút közepén. Ha egy kínai le nem húz róla, végem.
- Elmondanád, mi történt?
- Vele vagy velem?
- Először vele.
- Csak annyit tudok, amennyit a mentőktól hallottam. A Horn Drive környékén szedték össze. Egy pasas telefonált nekik, hogy a házuk előtt fekszik valaki. Apró szemű lánccal estek a nyakának.
- Uramisten! - morogta Forrest. - Uramisten! És te? McDowell megvonta a vállát.
- Ha más mesélné, nem hinném el. Mentem hazafelé, amikor egyszerre csak előzni kezdett valaki. Még le is húzódtam, hogy utat engedjek neki... Ő azonban nem előzött meg, ott maradt mellettem...

és átnézett a kocsimba.

Mivel egyre jobban remegett a hangja, jónak láttam megveregetni a vállát és csillapítón a karjára tenni a kezem.
- Nyugodj meg, Johannes, pontosan tudjuk, ki volt. Ha nem megy, ne beszélj róla. Simonjan meghökkenve meredt rám.
- Mi az, hogy ne meséljen? És mi az, hogy tudjuk? Én egyáltalán nem tudok semmit. Miért, ki volt az a rohadék?
- Egy nő - mondtam sóhajtva. - Egy feltűnően csinos nő. Aki leginkább a Nancy-babákra hasonlít.

Simonjannak remegni kezdett a szája széle, s jó darabig csak tátogott, mint a partra vetett olajos hal.

- Honnan az ördögből ... Honnan ... ?
- Nincs benne semmi titok - mondtam nyugodtan. - Ő ölte meg Pault és minden bizonnyal Hartlyt is. Mint ahogy Masseyt is ő ölte meg. És ha nem vigyázunk, bennünket is ő fog megölni!

34

Egy közelben parkoló kamion kipufogója hatalmasat dörrent, mintha lövöldözés kezdődött volna odakint. McDowell megrázkódott és igyekezett összeszedni magát.

- A kocsi szorosan mellém simult és a nő... mintha integetett volna. Mutatta, hogy csavarjam le az ablakot.
- Te meg, amilyen marha vagy, lecsavartad.
- Miért, te mit tettél volna? Azt hittem, eltévedt. Nem könnyű azokban az elátkozott kereszteződésekben tájékozódni.
- Erre belőtt az ablakon.
- Nem lőtt be. Befújt valami gázt, vagy micsodát. Egyszerre elfeketedett előttem a világ és csak arra gondoltam, hogy Jézusom, hiszen én nem látok semmit, miközben fent vagyok egy ötvenméteres viadukt tetején. Fékezni próbáltam, de merev volt a lábam, mint a beton. Csak arra emlékszem, hogy repültem a levegőben, majd fennakadtam valamin. Akkor tértem egészen magamhoz, amikor egy kínai felszedett. Dőlt a vér a fejemből, és éppen keresztbe feküdtem a lenti országúton. Ha jön egy kocsi...

Mindannyian hallgattunk. Szokás szerint Simonjan volt aztán az, aki megtörte a csendet.

- Eszerint két lehetőségünk maradt. Vagy megkérjük őket, hogy kíméljék meg az életünket, és mi hallgatni fogunk, mint a sír, eszünk ágában sem lesz megbosszulni megölt barátainkat, vagy ...
- Vagy? - kérdezte tompán Perkins.
- Felvesszük az elénk hajított kesztyűt.
- Ez mit jelent?
- Megpróbáljuk megtudni, kik is ők valójában. Bizonyítékokat gyűjtünk ellenük, minden adatot összehordunk...
- Aztán mi is a hullaházban végezzük - nyögte kétségbeesetten a doktor. - Hát nem értitek? Ezek mindenütt ott vannak és habozás nélkül ölnek. Nem kegyelmeznek senkinek. Egyetlen esélyünk van csak: ha üzenetet küldünk nekik.
- Kivel, te szerencsétlen?
- Mi sem egyszerűbb. A postás ugyanis itt ül köztünk - vonta meg a vállát Perkins. Forrest megcsóválta a fejét és megpróbált mosolyogni.
- Mi van akkor, ha... mégis mindannyian tiszták vagyunk? Hiszen ismerjük egymást... ráadásul azt hiszem, elég jól. Hátha éppen az a szándékuk, hogy essünk egymás torkának.

Simonjan erélyesen az asztalra ütött.

- Akár van köztünk idegen, akár nincs, tudnom kell, folytatjuk-e a harcot. Doktor?

McDowell határozottan megrázta a fej ét.
- Én kiszállok. Nem tudom, tudomásul veszik-e, vagy ennek ellenére kinyírnak, de én kiszállok. Elfelejtem az egészet. Sőt máris elfelejtettem. És veletek sem... nem akarok többé... vagy egyelőre nem. Meg akarok feledkezni mindenről.
- Perkins?
A zsaru biccentett.
- Én is kiszállok. Úgyis tele vagyok munkával.
- Daniel?

Forrest zavartan az ablak világító négyszögére bámult.

- Azt hiszem, én is abbahagyom. Nem azért, mintha túlságosan sokra tartanám az életemet, de feleslegesen miért kockáztassam? Főleg, hogy az övékét már úgysem tudom visszaadni.
- És te, Christian?

Azt mondtam, amit mondanom kellett.

- Én igazából úgysem tartoztam közétek. Hendrix hívott, és most, hogy ő elment... elmegyek én is. Nincs értelme folytatni.

Simonjan felállt és mélységes megvetéssel az arcán végignézett rajtunk.

- Szemetek! - mondta aztán hörgö, furcsa akcentussal. - Ha tudtam volna, kik vagytok, le sem ültem volna veletek egy asztalhoz. És még volt idő, amikor a barátaimnak tartottalak benneteket! Vegyétek tudomásul, ha nem segítetek is, tovább dolgozom. Nem nyugszom addig, amíg fel nem fedem minden titkukat. Isten engem úgy segéljen!

Nagyot dörrent mögötte a becsapott ajtó.

Lehorgasztottuk a fejünket és hosszú ideig nem mertünk egymás szemébe nézni.

Az elkövetkező nap éjszakáján egy vékony szemű, feltehetően retiküllánccal megfojtották a lakásán Simonjant is.

35
Január 13.
Rendbe raktam az indián koponyáimat és éppen nekikezdtem volna hogy számítógépre vigyem az új rendszert, amikor majd letépve a kilincset az ajtóról, McDowell rontott a szobámba.

- A rohadt életbe! - zihálta, miközben leroskadt egy szabadon hagyott székbe. - A rohadt életbe... Úgy be vagyok szarva, hogy talán már szagom is van tőle. Te mit csinálsz?
- Rendszerbe rakom a Sziklás-hegységben talált preindián koponyáimat.
- Hogy az istenbe tudsz most ezzel foglalkozni? Úgy teszel, mintha nem is sejtenéd, hogy bennünket is meg fognak ölni!

Beütöttem az utolsó kódszámot a gépbe, aztán felnéztem rá.
- Ez a munkám.

McDowell nagyot nyelt és megtörölgette a homlokát.

- Christian, én nem vicceltem, amikor azt mondtam, hogy be vagyok

szarva. Remeg a kezem és... már vezetni is képtelen vagyok.
- Vettél be nyugtatót?
- Az Isten verjen meg, Chris, nekem nem nyugtatóra van szükségem, hanem bizonyosságra!
- Mire?
- Gondolod, hogy ezt én tudom neked megszerezni?
- Tedd már le azt a hülye koponyát! Hogy tudsz ilyen hűvös és szenvtelen maradni, amikor bármelyik pillanatban megfojthatnak? Mióta láttam Simonjan eltorzult arcát...
- Hol láttad?
- A hullaházban. Nekem kellett azonosítanom. Mintha... valami azt súgta volna, hogy rövidesen az én nyelvem is ki fog lógni a számból.

Rátettem a kezem a számítógépre, de nem dolgoztam tovább.

- Mit szándékozol tenni?
- Nem szándékozom, de alighanem be fogok dilizni. Nem szégyellem: a félelem lassan elveszi az eszem. Úgy belém rágja magát, mint fémbe a rozsda. Nem eszem, nem iszom... egyetlen vágyam van csak: bebújni egy egérlyukba és tíz év múlva kimászni belőle, amikor már senki nem emlékszik rám.

Bár nem volt igazán kedvem hozzá, elmosolyodtam.

- Tíz év? A mi országunk a kőkorszak óta bosszút áll mindazok utódain, akik valaha rosszat tettek neki. Mit gondolsz, mi ezeknek tíz év?!

McDvwellt ekkor mintha rugók lökték vólna ki, visító sírással a torkomnak vágódott és tépni- szaggatni kezdte az ingem nyakát.

- Te szemét! Te rohadt, mocskos szemét! Megjátszod a nagymenőt, a rettenthetetlen dzsungelhőst, éri meg közben becsinálok a félelemtől. Igenis... kötelességed, hogy segíts rajtam! Én mindig is elleneztem, hogy ezzel a szarsággal foglalkozzatok. Miért kellett neked és Hendrixnek Ontarióba utaznotok? Kértem, könyörögtem, hogy hagyjatok fel a lázálmaitokkal, de ti nem! Nektek bizonyíték kellett, bele kellett dugni a taknyos orrotokat más fazekába! Most aztán megnézhetitek magatokat, velem együtt! Csak néha azt kérdezem magamtól, nekem mi közöm mindehhez? Én mindig is békét akartam, nem akartam beavatkozni más dolgába... Jézusom, miért kell nekem meghalnom mások hülyesége miatt?

Lefeszítettem az ujját a nyakamról és visszalöktem a székbe.

- Próbálj meg férfi módjára viselkedni, Johannes. Semmi bizonyíték nincs rá, hogy bennünket is meg akarnának ölni.
- De az ellenkezőjére sincs! Uramisten! Úgy érzem, mintha kő lenne a szívem helyén, a gyomrom helyén meg egy mosdószivacs.

Ebben a pillanatban megcsendült az indián koponyák közé rejtett telefon. Felvettem a kagylót és a fülemhez szorítottam. Amikor meghallottam Perkins hangját, gondoltam egyet és kihangosítottam a készüléket.

- Halló, Chris - mondta Perkins halkan. - Te vagy az?
- Én.
- Egyedül vagy?
- Itt van nálam a doki. És ki van hangosítva a készülék. Perkins egyetlen másodpercig habozott, majd mélyet sóhajtott.
- Remek. Akkor figyeljetek ide. Van egy újságom a számotokra. Figyeltek? Ma reggel megpróbáltam elérni Forrestet. Hiába hívtam azonban, nem vették fel a telefont.

McDowell felugrott, a torkához kapott, majd visszahullott a karosszékbe.

- Jóságos Isten! Danielt is megölték! Tudtam, hogy meg fognak ölni valamennyiünket! Perkins hangja éles volt, mint a kés.
- Forrestet nem ölték meg. Legalábbis a jelek nem erre mutatnak. Amikor nem jelentkezett, természetesen én is pánikba estem, bevágtam magam az első járőrkocsiba és meg se álltam a házáig. Zárva találtam az ajtaját.
- Eszerint nincs otthon. Lehet, hogy semmi okunk pánikra, csak...
- Figyeljetek ide. Nem kockáztathattam semmit.
- Mi a szar ez? - visított McDowell. - Mit nem kockáztathattál?
- Jó, hogy hallom a hangod, Johannes - mondta Perkins, miután ő is meghallotta McDowell kiáltását. - Nem tehettem mást, benéztem hozzá.
- Azaz betörtél.
- Ne lovagoljunk a részleteken. Mondjuk, hogy kaptam tőle kölcsön valaha egy kulcsot. Elég az hozzá, hogy két perc múlva bent jártam a lakásában.
- És?
- Forrest elköltözött.
- Mit csinált? - döbbentem meg. - Mit csinált?
- Elköltözött. Nem maradt más a lakásában, csak néhány öreg bútor.
- Jézusom, ez hogy lehet?
- A szomszédja szerint nagy sürgés-forgás volt hajnaltájban odaát. Valami kocsi jött érte, arra pakolta fel a holmiját.

McDowell ordítozni akart, de eltoltam a telefontól.

- Beszéltél a munkahelyével?
- Azt mondják, az éjszaka felmondott.
- Nem is tudtam, hogy éjszaka is fel lehet mondani.
- Az intézet telexgépében találták meg az üzenetét. Felmondta az állását.
- Természetesen nem adta meg a címét, hova költözik.
- Természetesen nem.
- A gyáva! A gyává szemét! - tajtékzott a doktor. - Lelépett, bennünket meg itthagyott a szarban. De téved, ha azt hiszi, hogy nem fognak a nyomára bukkanni! Elkapják és láncot tesznek a nyakára, akárcsak a tiédre meg az enyémre. Meg a tiédre is, Perkins!

- Ott vagy, Chris?
- Hol lennék?
- Nem tudnád ezt a jajgatógépet elhallgattatni?
- Kussolj, Johannes!
- Lelépett a rohadék! Az aljas szemét!
- Christian?
- Hallgatlak.
- Azt hiszem ... Forrest nemcsak egyszerűen lelépett. Éreztem, hogy hideg veríték üt ki a homlokomon.
- Ezt hogy érted? Találtál talán valami nyomot, ami ...
- Arra semmiképpen sem, hogy megölték volna.

McDowell elhallgatott. Vagy elunta saját jajgatását, vagy elszorult a torka attól, amit Perkinstől hallott.

- Miről van szó, Billy? - kérdeztem kiszáradt torokkal.
- Találtam nála egy faládát. Olyan méterszer métereset. Tudod, mi volt benne?
- Fogalmam sincs róla. Fegyverek?

Perkins néhány pillanatig hallgatott, mintha maga sem hinne benne, amit mond.

- Nem, nem fegyverek. Egy halom kacat, közöttük egy vékony szemű lánc. Olyasféle, amilyennel a többieket eltették láb alól. Hát ez a helyzet fehéren-feketén, Chris!

Amíg a Perkins megadta találkahely felé robogtunk, McDowell

mindent elkövetett, hogy őrületbe kergessen. A végén aztán, miután majdnem frontálisan ütköztünk egy trailerrel, kénytelen voltam durván rendreutasítani.

- Ha nem hallgatsz el, kiváglak az ajtón!

Ettől mintha megnyugodott volna. Remegő kézzel rágógumit bányászott elő a zsebéből és a szájába nyomta.

- Jól van, elhallgatok. Tudom, hogy gyáva féreg vagyok, de egyszerűen képtelen vagyok uralkodni magamon. Mit gondolsz, Forrest volt az ügynökük?
- Nagyon úgy néz ki a dolog. Kivéve egyetlen lehetőséget.

McDowell akkorát csuklott, hogy azt hittem, nyomban lenyeli a rágógumiját.

- Hogy ... mit mondasz? Egyetlen lehetőséget? De hiszen a napnál is világosabb minden, Chris! Ez a rohadék közénk férkőzött, tudott minden lépésünkről, figyelt bennünket, majd... előbb megölte Hendrixei, aztán Masseyt és Simonjant. Erre te azt mondod, hogy kivéve egyetlen lehetőséget. Elvégre ott volt az a mocskos lánc a szobájában!
- Éppen erre céloztam, Johannes.
- Nem tudnál világosabban beszélni? Nem vagyok olyan állapotban, hogy rejtvényeket fejtsek. Mi a nyavalya az az egyetlen lehetőség?

Ügyesen kikerültem egy teherautót és óvatosan a fékre tettem a lábam.

- Például az - mondtam -, hogy esetleg nem is Forrest hagyta a szobájában a láncot, hanem valaki odatette. Hogy Forresttre terelje vele a gyanút.
- Kicsoda, Chris? Kicsoda?

Hallgattam, majd megvontam a vállam.

- Például Perkins.

Perkins kezet rázott velünk, s mutatta, hogy foglaljunk helyet. A fehér kötényű felszolgálólány hozott három kávét, majd magunkra hagyott bennünket.

Perkins belerakta a cukrot a kávéjába, kavart néhányat rajta, aztán fáradt, színtelen hangon elkezdte:

- Azóta sem lettem sokkal okosabb. Az már egészen biztos, hogy Forrest lelépett. Kiszállt az ablakon, mint a cigarettafüst.
- Nem tudjátok kideríteni, hova ment?
- Aligha. Hacsak az FBI nem ad ki ellene országos körözést.
- Hát adjon ki!
- Ugyan, milyen alapon? Azok a fiúk nem olyan idegesek, mint te, Johannes. Nekik alapos gyanú kell.
- Azt akarod bemesélni nekem, hogy Forrest ellen nem merült fel alapos gyanú? Megölte Hendrixet, megölte...
- Mondod te. Csakhogy a tények mást mondanak. Semmi bizonyíték rá, hogy akármelyiket is ő ölte volna meg.
- És a lánc a ládában?
- Ez sem bizonyít semmit. Ha mindenkit lecsuknánk, aki ócska limlomokat őrizget odahaza, kiürülnének az utcák. Egyébként sem tehetnék semmit anélkül, hogy elő ne hozakodnék a mi országunk problémájával. Ha pedig megtenném, azon nyomban elmebetegnek nyilvánítanának. Most, amikor éppen ... kinevezés előtt állok.
- Mivé akarnak kinevezni? - kérdezte McDowell doki tompa hangon.
- Felügyelővé. De nem ez a fontos. Egyszerűen arról van szó, hogy nem tehetek semmit. Forrest eltűnt, ami annyit is jelenthet, hogy azok elintézettnek veszik az ügyet. Akarsz valamit mondani, Chris?
- Megtudhatnánk valamit a kinevezésedről?
- Nagyon sajnálom, fiúk, de... nem vagyok a magam ura. Aki fegyveres testületnél szolgál...

Legyintett, aztán abbahagyta. Én nem is erőltettem volna tovább a dolgot, de McDowell nem volt ennyire tapintatos. Megragadta a zsaru zakója szélét és rángatni kezdte, ahogy az enyémet szokta.

- Mi az, hogy nem vagy a magad ura? Amikor le akartalak beszélni benneteket arról az őrültségről, akkor bezzeg a magad ura voltál!
Elérkezettnek láttam az időt, hogy közbelépjek. Lefejtettem az ujjait Perkins kabátjáról és odébb taszítottam.

- Hagyd, Johannes, ezzel nem megyünk semmire.

McDowell hördült néhányat, majd látványosan összeomlott. Az asztal szélére hajtotta a fejét, s két tenyerével eltakarta a fülét, mint aki nem akar többé tudomást venni a világról.

Perkins dühösen elhajította a szalvétáját.

- Hát jó. Bár mindent nem mondhatok el ... annyit azért talán megsúghatok, hogy egy terroristaellenes csoportnak lettem a vezetője.
- Ez azt jelenti, hogy véglegesen eltűnsz a szemünk elől?
- Nézd, Chris, nekem sem könnyű megválni a barátaimtól...
- Úgy veszem észre, inkább a barátaid válnak meg tőled. Látlak még valaha?
- Minden előfordulhat, Chris.
- Senkinek nem szabad tudnia, hol tartózkodsz?
- Ez volt az egyik feltétel, Chris.
- Mikor indulsz?
- Még ma este.
- El akarsz búcsúzni tőlem?

Perkins felállt és zavartan a szemembe nézett.

- Sajnálom, Chris... Bár még csak néhány hete ismerjük egymást... megkedveltelek és...
- Én is téged, Billy.
- Ha ez a dolog nincs, akkor... talán...
- Tudom, Billy.
- A fenébe is, nem gondoltam, hogy ilyen átkozottul nehéz lesz. Én nem szoktam olyan gyakran váltogatni a barátaimat, mint a gatyámat.

Bátortalanul McDowellre nézett, aki ebben a pillanatban emelte fel a fejét.
- Én mennék... Johannes.
- Hát menj. Sőt... eredj a fenébe!
- Nem akarsz...?
- Tűnj el a szemem elől! Nem akarok semmit mondani, csak annyit, hogy tűnj el. Különben sincs mit kezdenem azokkal.

Perkins arca megkeményedett.

- Ezt hogy érted?
- Tudod te azt nagyon is jól.
- Azt hiszed, hogy én... én...?

McDowell gúnyosan elmosolyodott.

- Tanulj meg számolni, Perkins. Hátha szükséged lesz rá az új állásodban. Heten voltunk, hárman maradtunk. Valaki hármunk közül az ő emberük!
- Négyen maradtunk. És Forrest lépett le, nem én!
- Hátha csak megijedt. Hátha azt a láncot nem is ő tette a ládájába.

Igyekeztem közéjük állni. McDowell tett ugyan egy tétova mozdulatot Perkins felé, mintha arcul akarná ütni, de még idejében meggondolta magát. Visszaült a székére és felvette korábbi pózát: újra a fülére szorította a tenyerét.

Perkins az ajtónál kezet nyújtott.
- Viszlát, Chris. És ezt komolyan mondom. Lehet, hogy valaha még összefutunk.
- Minden előfordulhat, Billy. Kérdezhetek tőled valamit búcsúzóul?

Perkins meglepetten kapta rám a szemét.

- Persze. Természetesen. Miről van szó?
- Tényleg közéjük tartozol? Most csak ketten vagyunk, senki sem hall bennünket, bármikor letagadhatod. Ha bárkinek is elmondanám, amit a mi országunkról tudok, azonnal zárt intézetbe csuknának. Tehát minden oldalról be vagy biztosítva.

Perkins végighúzta ujjait az állán és elgondolkozva nézett a szemembe.

- Miért vagy olyan kíváncsi rá?
- Mert... igazán tudni szeretném, melyik oldalon állsz.
- Olyan fontos ez neked?
- Maradjunk annyiban, hogy fontos.
- Hát jó ... - mondta habozva. - Akkor nincs más hátra, őszintén ki kell pakolnom. De csak neked szánom a vallomásomat, Chris. Egyedül a te füleidnek.

Bólintottam és az ajtófélfának dőltem.
- Hallgatlak, Billy.

Perkins elmosolyodott és ismét megdörzsölte az állát.
- Talán magamtól is el kellett volna mondanom... nem kellett volna megvámom, amíg te hozakodsz elő vele.
- Tehát közéjük tartozol - mondtam keserűen. - Gondolhattam volna.

Perkins villámsebesen hozzám lépett, átkarolt, és magához szorított.

- De nagy marha vagy te, Chris! Akárcsak én. Vedd tudomásul, hogy soha nem tartoztam közéjük, sem a mi országunkhoz, sem senkihez, aki nem normális ember. A barátotok voltam, az is maradok, és nincs hőbb vágyam, minthogy elkapjam azokat a csirkefogókat, akik Hendrixet, Masseyt és Simonjant kicsinálták. Elég ennyi, Chris?

Kibontakoztam az öleléséből és rámosolyogtam.

- Tökéletesen elég, Billy.

Amikor visszatértem a terembe, McDowell még mindig az asztalnál ült, állát a tenyerébe hajtva. Szeme izgatottan járt jobbra-balra, mintha máris azt figyelné, nem közeledik-e valaki
gyanús szándékkal felé. Láttam rajta, ha rövidesen nem történik valami, egészen begolyózik. De hát, Teremtő Istenem, mi történhetne?

- Elment? - kérdezte tompa, mindenbe beletörődő hangon.
- El.
- Végleg?
- Azt hiszem, igen.
- Hiszel neki?
- Hinnem kell. Áthelyezték és kész.
- Kész? - kérdezte gúnyosan. - És velünk mi lesz?
- Nem tudom - mondtam őszintén. - Egyedüli, amit tehetünk, hogy várunk. A doki előrehajolt, szemét a szemembe mélyesztve.
- Mire? - kérdezte aztán váradanul nyugodt, csendes mosollyal. - A halálra?
- Tudsz jobbat?
- Nem ez a kérdés. A kérdés az, képes vagy-e úgy létezni, éveken esetleg évtizedeken át, hogy tudatában vagy: minden pillanatban megölhetnek. Bármelyik másodpercben végrehajthatják az ítéletet, amelyet ki tudja mikor hoztak meg. Én nem tudok így élni, Chris.
Hideg fuvallat suhant végig a termen.
- Csak nem akarod megölni magad? Megrázta a fejét és mélyet sóhajtott.
- Nem tudom, mit akárok, Chris. Egyelőre fogalmam sincs róla. Te tudod? Magam számára is meglepő határozottsággal tört ki belőlem a szó.
- Harcolni akarok, Johannes! Le akarom győzni őket! McDowell gúnyosan elmosolyodott.
- Harcolni? Ugyan hogyan? Hogy lehet harcolni olyasvalakik ellen, akikről jószerivel azt sem tudod, léteznek-e. Fantomok ellen nem elég a bátorság. Ők tudják ki vagy, te nem tudsz róluk semmit néhány homályos mesén kívül. Ők bármikor lecsaphatnak rád, te védtelen vagy velük szemben. És te mégis harcolni akarsz ellenük?
- Mégis, doktor.
- Nem mondanád meg, hogyan?
- Egyelőre nem tudom. Csak egyet tudok: makacs vagyok, mint a buldog. Ha egyszer utánavétem magam valakinek, hát nagyon meg tudom szorongatni.

McDowell megvonta a vállát.

- Jól van, Chris. Aligha maradt más választásom, minthogy vagy csatlakozom hozzád, vagy végét vetek az egésznek.
- Arra nem gondoltál, hogy eltűnj mint Forrest?

McDowell képére savanyú mosoly ült.
- Nincs kedvem bújócskázni. Utálom az olyan játékot, amelyben én vagyok az egér, és csak idő kérdése, mikor kap el a macska. Délutánra eldöntöm mit tegyek. Nem ugornál fel hozzám? Mondjuk 7-kor. Megfelel?
- Egyetlen feltétellel.
- Mi lenne az?
- Utálok huhákat találni. Nem ragaszkodom ahhoz a gyönyörűséghez, hogy a tiédet is én fedezzem fel.

Örömmel láttam, hogy vidám szikrák gyúlnak a szemében.

- Majd addig visszafogom magam. Csak meg ne előzzenek. Az ő tetteikért természetesen nem vállalhatok felelősséget.
Csak amikor már hazafelé tartottam, döbbentem rá, hogy pokolian egyedül maradtam. Vagy talán mégsem... ?

39
McDowell lakásának lépcsőháza csendes volt és nyugodt, mint a barátságos emberek lakta házak barátságos lépcsőházai. Elképzeltem, hogy a barátságosan hallgató ajtók mögött csupa barátságos ember üldögél a televízió előtt, papucsban, whiskyt szopogatva. Csakhogy, sajna, azt is tudtam: ezek a barátságos emberek néhanapján úgy levetik magukról barátságos mosolyukat, mint karnevál reggelén az álarcot, s hideg mosollyal konyhakést ragadnak, hogy elvágják vele a feleségük torkát, vagy kedvenc 38-as forgópisztolyukból néhány golyót pumpálnak a fejébe.

Valahogy nem bíztam a barátságos emberekben és a barátságos lépcsőházakban sem.

Ezúttal azonban semmi nem igazolta bizalmatlanságomat. Zavartalanul feljutottam a második emeletre, McDowell lakásáig. S bár több alkalommal is gondosan hátrapillantottam, semmi nem mozdult mögöttem, amiből leselkedő veszélyre következtethettem volna.

Pedig a veszély ott leselkedett mögöttem, ha láttam, ha nem.

Készen rá, hogy kiradírozza a nevem a még élő antropológusok hosszú és unalmas listájáról.

40

Kopogtattam az ajtón, miután a revolverem óvatosan kabátom ujjába rejtettem. Ahogy McDowell feje felbukkant a nyílásban, azonnal az arcára meresztettem a szemem.

Valaha, azokban az ezerszer elátkozott években, hosszú heteket töltöttünk arckifejezések tanulmányozásával. Pontosan tudtam, milyen arca van annak, aki mögött ott áll valaki egy aprócska, kézhezálló géppisztollyal és arra kényszeríti, hogy mosolyogjon. Mosolyogjon, és engedje be azt, aki az ajtó előtt áll.
Hiába próbáltam azonban McDowell szemében felfedezni az elfojtott félelem felvillanó lángjait, nem sikerült. Nyugodt volt, mintha azóta, hogy utoljára elszakadt nála a cérna, elfogyott volna az ereje.

Kitárta az ajtót, majd óvatosan kipillantott a folyosóra.

- Egyedül vagy?
- Csak engem hívtál, nem?
- Persze. Csak éppen arra gondoltam... talán Perkins... meggondolta a dolgot, vagy előkerült Forrest. Az ember fekszik az ágyán és marhaságokon köszörüli az agyát. Például azon, hogy talán a barátai nem hagyják cserben. Vagy azon, hogy... véget vet az egésznek.

Levettem a kabátom és az előszoba fogasára akasztottam.

- Istenverte idő van odakint - mondtam, miközben megdörzsölgettem a tenyerem. - Nem csoda, hogy borús gondolatai támadnak tőle az embernek. Van valami italod a fedélzeten?

Amíg Johannes az italszekrény körül foglalatoskodott, körülpillantottam a szobában. Két ajtó nyílt a tágas, barátságos helyiségből: az egyik az előszobára, ahonnan bejöttem, a másik alighanem a hálószobára.

Mintha csak unalmamban tenném, felálltam, a csukott ajtóhoz

sétáltam s mielőtt Johannes hátrafordulhatott volna, kinyitottam. Valóban hálószoba volt mögötte, közepén szokatlan, egészen furcsa, baldachinos ággyal.

Csak akkor fordultam vissza, amikor McDowell jelentőségteljesen megköszörülgette mögöttem a torkát.

- Tetszik?
- Hát... furcsa.
- Ne aggódj, nincsenek perverzióim. Egyszerűen csak arról van szó, hogy hosszú évekig trópusokon éltem szúnyogháló alatt. Úgy megszoktam a háló alatti alvást, hogy amikor visszatértem, hetekig ébren forgolódtam, míg végül is rájöttem, mi kergeti el az álmot a szememről. Reggel berohantam az első bútoráruházba, vettem egy baldachinos ágyat, és azóta kutya bajom. Lehet, hogy kicsit dilis vagyok, de az vesse rám az első követ, aki maga is nem az. Igazam van? - Ivott a whiskyjéből, aztán mosolyogva rám nézett a pohara felett. - Úgy döntöttem, nem ölöm meg magam, Chris. Rájöttem, ostobaság volna végezni magammal. Miért is tenném, nem igaz?
- Persze hogy igaz.

Előrehajolt és a kezemre tette a kezét.

- Másképpen határoztam, Chris.
- Éspedig?
- Nem magamat ölöm meg. Valaki másnak kell elpusztulnia, aki volt olyan vigyázatlan, hogy az intő szó ellenére is beleverte hosszú gólyaorrát más pudingjába. Világos a dolog, barátom?

Hátratoltam a székem és értetlenül bámultam rá.

- Mi a fenét fecsegsz itt összevissza?! Ki az ördög verte bele az orrát kinek a pudingjába?
Most láttam először felcsillanni a gyűlölet lángocskáit a szemében. Remegett a szája széle, ahogy mint gőzgép szelepe a gőzt, rám köpte a szavakat.

- Hogy kit fogok elpusztítani mint egy kártékony férget? Még nem jöttél rá, nagyokos? Természetesen téged, Chris, ki mást?

Megpróbáltam kicsúsztami a pisztolyom a ruhaujjamból, de elkéstem vele. Mire a tenyerembe ért, McDowell Magnumja már a mellemnek irányult.

- Csak semmi ostobaság, barátom! Ide a fegyvereddel!

Mit tehettem volna, hagynom kellett, hogy elvegye tőlem. Olyan gyorsasággal, amit fel sem tételeztem volna róla, elkapta és a földre ejtette.

- Így ni! Különben örülök, Chris, hogy elfogadtad a meghívásomat.
- Johannes, én nem tudom mire vélni...
- Hamarosan megtudod. Apropó... nem gondolod, hogy megfázik odalent a kis barátnőd?
- Nem értem... miféle... barámőm.

McDowell szánakozva csóválta meg a fejét.

- Ugyan már, Chris. Ne tagadd, hogy jött veled valaki. Én már akkor sejtettem, hogy Olivia veled jön, amikor még el sem indultatok a lakásáról.
- Johannes, kérlek, ne gyerekeskedj...
- Maradj a fenekeden! Kénytelen lennélek megölni, pedig az nem az én feladatom.
- Feladatod? Megőrültél? Te teljesen bediliztél! Elment az eszed! Na, add csak ide szépen azt a pisztolyt!

McDowell doktor sóhajtott és megveregette az arcom.

- Nem vagy te olyan hülye, Chris, mint amilyennek láttatni szeretnéd magad. Pontosan tudod te, miról szól a történet.

Úgy tettem, mirltha csak most ébrednék rá a kegyetlen valóságra. Eltátottam a számat és olyan elképedt arccal meredtem rá, mint a korabeli szántóvető az első repülőre.
- Csak... nem azt akarod mondani, hogy te... közéjük tartozol? A mi országunk emberei közé? McDowell önelégült mosollyal bólintott.
- Pedig így van, Chris. Most már nyugodtan bevallhatom.

Rövid, de intenzív csend ereszkedett ránk. Hogy ő mire gondolt, nem tudom, az én agyamban viszont egyre csak az járt, hogy most már valóban Olivia leleményességén és bátorságán múlik az életem.
McDowell az üveg után nyújtotta a karját.

- Kérsz még egy italt?
- Úgy gondolod, az utolsót a halálom előtt?
- Te mondtad, nem én. Egyébként pillanatig se gondold, hogy személyes gyűlölet irányítja a tetteimet.
- Ez jól esett.
- Még ha gúnyolódsz is, így van. Tudom, nem könnyű együttérezni saját hóhérunkkal, de az ítélet-végrehajtó általában nincs abban a helyzetben, hogy megválogathassa, kiket akar kinyírni és kiket nem.
- Eszerint te fogsz megölni?
- Konkrétan nem. Én nem szoktam embereket ölni. Nem úgy, mint ti.
- Mi?
- Úgy értem, a barikádnak azon az oldalán, amelyen te állsz. Előrehajoltam és a szemébe néztem. Ezúttal valódi kíváncsisággal.
- Ha tényleg közéjük tartozol, akkor, kérlek, mondd el, mi ez az egész? Kik vagytok és mit akartok tőlünk? Nem úgy nézel ki, mintha kozmikus lény lennél, aki egy UFO hátán érkezett a földre.

McDowell elmosolyodott.

- Hát ilyen értelemben nem is, bár meglehet, hogy valamennyien - mi is, ti is - földönkívüliek vagyunk.
- Ne beszélj rejtvényekben. McDowell felrántotta a vállát.
- Nem beszélek sehogy. Egyáltalán nem beszélhetek.
- Miért nem?
- Részben, mert neked már úgyis mindegy. Mennyivel lesz jobb, ha a tudás birtokában távozol az élők sorából?
- Ezt bízd csak rám.
- Ugyan, Chris, te még mindig abban bízol, hogy megmenekülsz? Pedig hiába. Oliviát már elkapták odalent.
- Honnan tudod?
- Érzem. Sok mindent megérzek, amiről te még csak nem is álmodsz. De azért sem beszélhetek, mert ... soha nem fedhetjük fel a titkot idegenek előtt. Meg kell elégedned azzal, hogy a barikád ellentétes oldalán állunk.
- Tisztességesnek tartod, hogy ártatlanokat is megöltök?

McDowell felnevetett.

- Az én világomban annak a szónak, hogy tisztesség, nincs semmi értelme. Különösképpen veletek kapcsolatban nincs. Másodszor pedig, ha tudni akarod, nem ölünk meg ártatlanokat.
- Mit követett el például Hendrix?

McDowell borús tekintettel nézett a fegyverére.
- Hendrix volt a legvisszataszítóbb valamennyiőtök között. Akárcsak te, megállás nélkül más dolgában turkált. Csak úgy ragyogott az a lapos disznóképe, amikor elragadta a szenvedély!
- Hendrix tudós volt! A tudósnak pedig az a dolga, hogy a természet és a társadalom titkait kutassa!

McDowell dühösen legyintett.

- Szavak, szavak, szavak! Mindenkinek pusztulnia kell, aki megpróbálja kifürkészni a titkainkat. - Felállt, tett néhány gyors lépést a szobában, majd vádlón rám mutatott. - Azt gondolod, cinikus, érzéketlen fatuskó vagyok? Tévedsz, borzalmasan tévedsz, Chris. A magam módján kedveltelek benneteket: hisztériáztam, gyávának tettettem magam, megaláztam magam előtteték, csak azért, hogy megóvjalak benneteket a bajtól. És mi lett az eredménye?
- Ki ölte meg Hendrixet és a többieket? McDowell megvonta a vállát.
- Egy speciális ítélet-végrehajtó. Egy névtelen eszköz. Egy terminátor. Nincs jelentősége.
- Engem is...?
- Téged is.
- Mi lenne, ha... megígémém, hogy kiszállok a buliból? Elfelejtem, ami eddig történt, és soha többé nem is fogok visszaemlékezni rá?

McDowell néhány másodpercig a szemembe nézett, aztán megrázta a fejét.

- Már késő, Chris. Nem hiszek neked.
- Amikor idejöttem, hittél volna?
- Ha azt mondtad volna, hogy Johannes, meggondoltam a dolgot, gyere, hagyjuk a fenébe az egészet, menjünk néhány napra horgászni, végérvényesen töröljük ki az agyunkból mindazt, ami az utóbbi napokban történt, talán megóvhattam volna az életed.
- Eszerint te vagy a bíró, aki meghozza a döntést?
- Ez esetben, igen.
- Akkor miért nem kegyelmezel?
- Mert belelátok a lelkedbe, az agyadba, a szívedbe. Te vadász vagy, Chris: genetikailag torzult alkat. Soha nem tudsz felejteni. És veszíteni

sem. Dúvad vagy, amelyet el kell pusztítani, különben félő, hogy te pusztítasz el nagyon sokat közülünk. Csak azt sajnálom, hogy Oliviát is magaddal viszed.
- Úgy érted... neki is meg kell halnia?
- Tiszta sor, Chris. Gondolom, elmondtál neki mindent, amit tudsz.
- Ha azt mondanám nem, hinnél nekem?
- Nem hinnék, Chris. De ha még hinnék, sem tehetném meg, hogy életben hagyjam. Mi nem tévedhetünk és nem kockáztathatunk. Elvégre az emberiség jövőjéről van szó.

Talán tovább is folytattuk volna sehova nem vezető eszmecserénket, ha nem szólal meg odakint a csengő. McDowell biccentett, mintha válaszolt volna valakinek. Felemeke a pisztolyát és mutatta, hogy induljak el az előszoba felé.

- Csak nyugalom, Chris. Kinyitod az ajtót és beengeded, aki jött. Ez lesz a büntetésed, amiért azt hitted, túljárhatsz az eszemen.
Sóhajtottam és engedelmeskedtem. Mielőtt azonban elérhettem volna a kilincset, felcsattant mögöttem a hangja.

- Ha butáskodsz, Chris, a tüdődbe lövök! A tüdőlövések pedig közismerten fájdalmasak.

Elhatároztam, nem butáskodom. Kinyújtottam a karom és lenyomtam a kilincset. Aztán hátraléptem, hogy utat engedjek annak, aki át akarja lépni a küszöböt.

Jelen esetben egy életnagyságú Nancy-babának, aki elegáns, vékony fémláncon függő krokodilbőr retikült hintáztatott a karján.

43
Amikor Nancy-baba kíséretében visszatértem a szobába, könnyű, győztes mosoly játszott McDowell ajka szegletében.

- Tölthetek még egy italt, Chris?

Igyekeztem olyan rémült képet vágni, amilyen csak tellett tőlem. Remegő kézzel nyúltam a pohár után, s amikor teletöltötte, mohón kortyoltam belőle.

McDowell letette a pisztolyát az asztalra, majd letakarta egy szalvétával.

- Hála istennek, erre már nem lesz szükségem. Bármennyire is hihetetlennek tűnik, Chris, undorodom az erőszaktól. Elvégre letettem a hippokratészi esküt.

Volt valami tragikomikus benne, ahogy mondta, ezért aztán akaratlanul is felrántottam a szemöldököm.

McDowell figyelmét nem kerülhette el ez az apró kis mozdulat, mert sértődötten hátradőlt a székében.

- Nem hiszed? Furcsa, de mégis így van. Esküt tettem rá, hogy az ellenséget gyógyítom. Mert azt remélem, sejted, hogy a kórházban nem válogathatok beteg és beteg között. Nos, hát akkor Isten veled, Chris! Ébresztő, teljesítse a kötelességét!

Nancy-baba azonban ahelyett, hogy nyakamra tekerte volna a retikülláncot, tarkójához nyúlt és megragadva gumimaszkja szélét, erőteljes mozdulatokkal elkezdte lefejteni a fejéről. Egészen addig, amíg csak elő nem bukkant alóla Olivia arca.

McDowell doktor az asztalra borult és zokogni kezdett.

44

Olivia elhajította a Nancy-baba maszkot, aztán lihegve a falnak dőlt.

- Uramisten! Alig kaptam alatta levegőt. Síkerült valamit megtudnod tőle?
- Csak annyit, amennyit hallottál. A lényegről nem beszélt. Hol van az ítélet-végrehajtó?
- Fejbe vágtam a gumibottal és befektettem egy bokor alá.

A bilincseket ráraktam a kezére.

- Rendben ment minden?
- Mint a karikacsapás.

Kinyújtottam a karom, töltöttem néhány csepp whiskyt, neki is és magamnak is. Összeütöttük a poharainkat és McDowell doktor

összegörnyedt teste felett elkezdtük a győzelmünket ünnepelni.
Pedig tapasztalatból tudtam, aki előre iszik a medve bőrére, gyakran póruljár. 45
Éppen azon ügyködtem, hogy függőleges helyzetbe hozzam McDowellt, és az ő csuklójára is odavarázsoljak egy bilincset, amikor egyszerre csak iszonyú csattanás hangja töltötte be a szobát. Mintha maga King Kong a mesebeli majomóriás esett volna neki az ajtónak.

Ha nem is King Kong volt a tettes, sokat azért nem tévedtem. Az első csattanást rövidesen a második követte, majd könnyedén átfúrva a vastag faajtót, egy keményen összeszorított ököl jelent meg a szemeink előtt. Csuklóján még mindig ott csüngött a szétszakított vasbilincs.

Olivia rémülten a retikülje után kapott, én előbb a saját, majd McDowell stukkerja után. Sajnos McDowell után nem kapott senki, pedig igazából őutána kellett volna. A tökéletesen önmagába zuhant doktor ugyanis egyetlen másodperc alatt magához tért.

Előbb Olivíát verte le a lábáról, majd megperdülve a tengelye körül, úgy vágott állon, hogy a falra kenődtem tőle. Ráadásul még a szőnyeg is megindult a talpam alatt, így rövid úton a padlón találtam magam.

Az ajtót szaggató ököl eközben megállás nélkül tovább dolgozott. S bár az egész művelet aligha tarthatott tovább tizenöt másodpercnél, nekem mégis örökkévalóságnak tűnt. Többször is megpróbáltam ugyan felállni, hogy az ajtóhoz rohanjak, vagy legalábbis fegyvert kaparintsak a kezembe, McDowell azonban minden egyes alkalommal rám vetette magát. S bár nem fukarkodtam a pofonokkal, sikerült megakadályoznia, hogy elállhassam a behatoló útját.

Ráadásul Olivia sem volt képes lerázni magáról. A doktor horgas ujjai belekapaszkodtak a ruhájába és bárhogy is hánykolódott, nem engedték szabadulni. Olivia csípte, rúgta ahol érte, a doktor ennek ellenére úgy lógott rajta, mint denevér a mestergerendán.

Szégyenszemre ketten sem bírtunk McDowellel. Éppen addig tartott ki, ameddig kellett.

Akadozó lélegzettel, dermedten bámultam, ahogy a bilinccsel díszített vaskéz elkapja a biztonsági láncot, és mintha csak egy vékonyka

díszszalag lenne, letépi az ajtóról. Aztán a kilincshez nyúlt és azt is leszakította. Mintha maga Superman dolgozott volna odakint.
Pedig ez a valaki nem férfi volt, hanem nő. Az igazi Nancy-baba, akit Olivia leütött és megbilincselt az előkertben. S akinek a biztonságos megbilincseléséhez minden bizonnyal elefántbékó kellett volna.

Nancy-baba nem játszott fúriát, amikor a recsegve kiszakadó ajtóval a talpa alatt berontott a szobába. Szenvtelenül mosolygós volt az arca, amilyen szenvtelenek és gyorsak a mozdulatai.

Szinte követni sem tudtam, ahogy elbánt velünk. Csak annyit éreztem, hogy iszonyú erő ragadja meg a galléromat és a falhoz penderít. Megszokásból ütöttem ugyan egyet a képe közepébe, méghozzá kézéllel és nem is kicsit -, de mintha csak betonlapra csaptam volna.

Nancy-baba kinyújtotta a kezét, és egyetlen szempillantás alatt a nyakam köré tekerte Olivia retiküljének a láncát. Olivia a segítségemre akart sietni, de McDowell átkarolta és a földre rántotta.

Nancy-baba édes kis mosollyal az arcán megszorította a nyakamon a láncot. Elfeketedett előttem a világ.

46

Amikor felocsúdtam rövid lélegzetű ájulásomból, első pillantásom a szőnyegen térdeplő, McDowell whiskysüvege felé tapogatódzó Perkinsre esett. Torkom száraz volt, mint a Szahara közepe, kezem-lábam remegett, mintha éppen a Himalájáról ereszkedtem volna le.
- Hol ... vannak?
Perkins szájához emelte az üveget, aztán jót húzott belőle.
- Leléptek. Ügyetlen voltam ...
Olivia mellém kúszott és előbb engem ölelt át, majd Perkinst. A könnyek úgy szétmaszatolták a sminkjét, hogy alig ismertem rá.

- A legjobbkor jöttél, Billy - nyögte Perkins vállára borulva.
- Én mindig a legjobbkor jövök - mondta savanyú mosollyal a zsaru. - De most tényleg a végszóra érkeztem.
- Hogy jöttél fel?
- A villámhárítón. Hogy érzed magad?
- Jézusom! - nyögte Olivia, miközben megpróbált a talpára állni. - Hogy lehet ilyet kérdezni? Még most sem tudom felfogni, hogy élek.
- Én sem akarom elhinni, hogy megúsztuk - mondtam az igazságnak megfelelően. - Már igencsak odaát éreztem magam.

- Hát, ami azt illeti, nem is sok hiányzott hozzá. Különben Forrest adta az ötletet, hogy nézzek utána, miben mesterkedsz.
- Forrest? Hát nem szívódott fel?
- De bizony, felszívódott. Méghozzá azért, mert én biztattam rá.
- Te jóságos ég! Hogy bízhattál benne?
- Nagyon egyszerű a dolog - mondta a zsaru és jót húzott McDowell üvegéből. - Dan Forrest ugyanis az unokatestvérem.
Idáig jutottunk, amikor a szilánkokra zúzódott ajtó helyén valaki bedugta a fejét az előszobába. Lapos orrú, foghíjas fickó volt és akkora mordályt tartott a kezében, hogy a napóleoni időkben akár ágyúnak is elmehetett volna.

- Hé, emberek - kérdezte meggyőző basszussal és előrenyújtotta a muzeális ritkaságot. - Mi a francot tökölődnek maguk itt?

Perkins megigazgatta szőnyegünk bojtjait, majd gyengéden megsimogatta a fenekünk alá simuló tarka perzsát.
- Fel szereménk szállni vele.
A szakállas hátrakiáltott a válla felett.
- Gyertek csak, fiúk! Valami arabok szarakodnak itt egy repülő szőnyeggel...!
Hátravetettük magunkat a perzsán és úgy röhögtünk, hogy a könnyünk is kicsordult tőle. Olivia felszabadultan velünk nevetett; még az sem tudta lelohasztani a kedvét, hogy egyre több fegyveres bukkant fel az ajtóban és egyre több puska csöve meredt ránk. Úgy éreztük, újjászülettünk.

47
Március 19.
Szürke, hideg délután volt, úgy éreztem, mintha ebben az évben soha nem akarna vége szakadni a télnek. Odafent Alaszkában már vígan pancsoltak a megolvadt patakokban a medvék, míg mi fél kontinensnyivel délebbre még mindig a fagy vasmarkában vergődtünk.

Mint rendesen, most is Forrest érkezett utolsónak. Megveregette Olivia vállát, leadott valami rémtörténetet csúszós utakról, udvariatlan pincérekről, valamint a tél és a fagy jó anyjáról, aztán belehuppant Olivia hajdani nagymamájának kényelmes karosszékébe.

- Mit végeztél, Perkins?

A zsaru sóhajtott, papírokat huzigált elő a zsebéből, aztán lerakta őket sorban az asztalra.

- Két álló napig az aktákat túrtam. Méghozzá a saját kezemmel. El tudjátok képzelni, milyen kupleráj van egy rendőrségi archívumban?
- Azt hittem, csak le kell ütni egy billentyűt és az öledbe potyog minden, amire kíváncsi vagy.
- Így is van, csak éppen az archív anyagra nem jellemző.
- Eredmény?

Perkins felemelt egy kisebb halom papírszeletet és meglobogtatta az orrunk előtt.

- Ezek.
- Mik ezek?
- Esetek. Azok az esetek, amikre kíváncsiak vagytok.
- Hány?
- Ami a kezemben van az huszonkettő.
- Mikori az első?

Perkins egy különálló papírdarabra pislantott.

- 1886.
- Jézusom! - szörnyülködött Olivia. - Már akkor is?
- Ez az első regisztrált eset. Egy bizonyos Samuel Holmes. Arizonai farmer. Minden látható ok nélkül úgy elégett, mint egy darab szén. A békebíró állította ki a halotti bizonyítványát, ami maga is külön tanulmányt érdemelne. Ha egyszer lesz egy kis időm, megírom a békebírók által kibocsátott halotti bizonyítványok hiteles történetét. Falni fogják az olvasók, azt garantálom.
- Tuti! - mondta jóindulatúan Forrest. - Szétverik érte a kirakatokat.

Perkins sértődött képet vágott, majd folytatta.

- A békebíró szerint Holmest egy boszorkány varázsolta el. Egy falubeli szép lány. Holmesék egyébként meglehetősen furcsa, maguknak való emberek voltak. Másokkal nernigen barátkoztak, egyedül művelték a földjüket, s ami a legérdekesebb, Holmes élete alkonyán belépett valami szektába.
- Milyenbe?
- Ki a fene tudja? Annyi szekta volt akkoriban arrafelé, mint eső után a bolondgomba. Ne feledjétek, elsősorban az üldözöttek indultak Nyugat felé.
- Más?
- Semmi egyéb. Ez is csoda, hogy megmaradt.
- A következő adat?

- 1911-ből. Larry Baltimore. Tengerész.
- Hol égett el?
- New Yorkban.
- Hol?
- Hogyhogy hol? A lakásában, természetesen.
- Miért természetesen? Nem biztos, hogy ez a természetes. Hol égett el például Holmes?
- Fogalmam sincs róla. Erről nem szól a békebíró jelentése.
- Maradt... valami belőle? - kérdezte halkan Olivia.
- Ezt sem tudni. Csak annyi bizonyos, hogy miután a boszorkány elvarázsolta, elégett.
- Hm. És a tengerész?
- Róla már szép, hosszú, nyomozati jegyzőkönyv készült. Ha nem akarjátok, hogy felolvassam az egészet, kénytelenek lesztek megelégedni azzal, amit kijegyzeteltem belőle. Eszerint Larry Baltimore az ágyában égett el párnák és dunnák között. Anélkül, hogy a párnák és a dunnák elégtek volna.
- Ez biztos?
- A zsaruk értetlenül álltak ajelenség előtt. Sokat azonban nem tököltek rajta, mivel, gondolom, fontosabb dolguk is akadt.
- Lehet, hogy dohányzott és attól gyulladt ki?
- Baltimore nem dohányzott. Rágta a bagót.
- Jézusom, ez biztos?
- Holtbiztos. Még le is írja valamelyik nyomozó, hogy olyan bűz és kosz fogadta a lakásban, mint egy harmadosztályú csehó klozettjében. Nem is akadt senki, aki igényt tartott volna a holmijára, még a szeretetszolgálat is csak hosszas könyörgésre volt hajlandó elszállíttatni... Mit szóltok hozzá?
- Mihez?
- A szeretetszolgálathoz.

Forrest megvakargatta az orrát.

- Az micsoda?
- Hát amelyik Baltimore cuccát elszállíttatta. A Szent Jeromos Szeretetszolgálat.

Hirtelen mintha villámfény vágott volna az agyamba. Előrehajoltam és Perkins papírjaira meredtem.

- Baltimore kapcsolatban állt ezzel a szeretetszolgálattal? Perkins elismerően pillantott rám.
- Bravó, Chris, rátapintottál a lényegre. Baltimore élete utolsó éveiben megtért. Nem ivott, nem járt rossz lányokhoz, vagy rossz barátokhoz: minden idejét a Szent Jeromos Szeretetszolgálatnál töltötte. És a békéről prédikált. Amely egyszer eljön s szárnyai alá

veszi a világot. Szó szerint ez áll a jelentésben. Még a szárnyak is stimmelnek.

- Hm. Ki a harmadik áldozat?

- Charlotte Homburg. Pennsylvania, Bighom városka, 1912. május. Egyedülálló öregasszony, nem volt soha férjezett, bankpénztárosként dolgozott vagy negyven évig, szerény nyugdíjából élt, mígnem halála előtt néhány évvel kapcsolatba került a Szentanya Lányainak Szövetségével.

Forrest felkapta a fejét és Oliviára meredt.

- Az ördögbe is! Megint egy szövetség! Perkins zavartalanul folytatta.

- A Szentanya Lányainak Szövetsége kifejezetten karitatív munkát végez, létezik még ma is, bár inkább csak Pennsylvaniában. Korábban Indiában fejtett ki jelentős tevékenységet, napjainkra azonban már csökkent a szerepe. Hatásosabb és agresszívebb szolgálatok leszorították a terepről. Homburg kisasszony belépett közéjük és több hónapon át maga is segített a pénzgyűjtésben, mert a Szolgálat legfőképpen adományokból tartotta fenn magát.

- Hogy halt meg?

- A karosszékében. Ült az ablaknál és egyszerre csak kigyulladt. Minden különösebb ok nélkül. Mint a másik kettő.

- A rendőrség?

- Nem tudott mit kezdeni az üggyel. Egy darabig még vizsgálgatták, aztán örökre betették a megfejtetlen ügyek archívumába. Akarjátok a következőt?

Forrest megrázta a fejét.

- Felesleges. Te már úgyis levontad belőlük a megfelelő konzekvenciákat, igaz? Perkins elmosolyodott.

- Ha akarjátok, néhány pontban összefoglalhatom, mi a közös valamennyi ügyben ... vagy majdnem valamennyiben.

Forrest felsóhajtott.

- Végre valami nyom. Beszélj, fiacskám.

Perkins tologatta egy kicsit a papírjait, aztán egymásra rakta őket.

- Először is, majdnem valamennyien idős emberek voltak. Többnyire magányosak, bár akadt köztük házaspár, sőt fiatal lány is. Ez utóbbiak azonban inkább kivételnek tekintendők.

Koncentráltam, de egyelőre nemigen tudtam mit kezdeni a dologgal. A magánytól nemigen szoktak az emberek kigyulladni. Inkább levetik magukat a Golden Gate-ről, vagy gyomirtót isznak. Sőt az idős kortól

sem szoktak tüzet fogni, bár ekkor már kétségkívül szárazabb a szervezet.
Úgy látszik, Forrest is erre gondolhatott, mert félbeszakította Perkinst.
- Lehet, hogy a lángra lobbanás összefüggésben van az életkorral? Perkins megvonta a vállát.
- Elképzelhető, csak éppen nem hiszem. Márcsak azért sem, mert mint mondottan, egészen fiatal emberek is vannak az áldozatok között.
- Hm - morogta Forrest. - Hm.

Perkins továbbra is csak a vállát vonogatta.

- Először én is gondoltam erre, csakhogy a már említett kivételeken kívül az is ellene szól, hogy az áldozatok nem természetes halállal múltak ki. Tehát nem valami öngyulladásról van szó.
- Eszerint biztos vagy benne, hogy valamennyi elégettet meggyilkolták?
- Attól függ, mit értesz gyilkosság alatt. Nagy a gyanúm, némelyek kifejezetten ragaszkodtak hozzá, hogy így halhassanak meg.
- Honnan veszed ezt a sületlenséget?

Perkins a céduláira bökött.

- A papírjaimból. Vannak néhányan, akik szomszédaik és ismerőseik vallomása alapján tudatosan készültek a tűzhalálra, sőt... beszéltek is róla. Többnyire azonban csak ködösen és átvitt értelemben.
- Jól van, Billy - legyintett Forrest. - Ezzel még nem sokra megyünk. Mi van tovább? Perkins ismét a papírjaira sandított.
- Tovább az van, hogy valamennyien életmódot váltottak. Hogy úgy mondjam, szakítottak addigi önmagukkal.
- A szektákba való belépésre gondolsz?
- Pontosan. Habár korántsem csak szektákról van szó. A Szentanya Lányainak Szövetsége például egyáltalán nem az. Vagy hallottatok már Jézus Szent Sebeinek Társaságáról?
- Soha - mondta Forrest.
- Ma már nem létezik, de 1930 körül még élt és virágzott. Ennek a tagja volt Zoja Fergusson.
- Azonkívül egyedülálló és öreg? Perkins bólintott.
- Egyedülálló és öreg. Vagy hetvenéves. Barátnője vitte a társaságba. Mintegy másfél évvel ezután megégett.
Olivia összeborzongott.
- Mi van még közös bennük? - kérdezte Forrest.

Perkins megvakarta az orrát, aztán a cédulákra tette nagy, nehéz tenyerét.
- Hetven százalékuk nem sokkal megégése előtt azt a kijelentést tette, hogy rövidesen meg fog halni. Még konkrétabban: meg fogják ölni. A szomszédok, barátok, szektatagok természetesen nem vették komolyan a dolgot, hiszen idős emberek gyakran beszélnek a halálról, mintha csak szoktatni próbálnák magukat az elkerülhetetlenhez.
- Azt véletlenül nem említették, hogy ki fogja megölni őket? Olivia furcsán nézett rám, alighanem arra gyanakodott, hogy tréfálkozni próbálok. Legnagyobb meglepetésére azonban Perkins rábólintott a kérdésemre.
- De. A hetven százalékuk azt is említette. Forrest megnyalta a szája szélét.
- Mit mondtak... ki lesz a gyilkosuk? Perkins komoran a levegőbe bámult.
- Agni - mondta rekedten. - Egy bizonyos Mr. Agni.

48

Olivia felállt, kiment a fürdőszobába és töltött magának egy pohár vizet. Amikor visszatért, még a kezében volt a félig tele pohár.
- Mr. Agni? - kérdezte aztán tétován. - Ki a csoda az a Mr. Agni? Jó kérdés volt, bármelyikünk feltehette volna.
Forrest csattintott az ujjával, felállt és izgatottan járkálni kezdett a szobában.
- Hiszen ezzel a fickóval már találkoztunk Thesszáliai Kallimachosnál!
- Úgy van - bólintott Perkins. - Kallimachos itt-ott elpöttyentett egy s mást a mi országunk lakosainak Agni kultuszáról. Lehetséges, hogy ...
- A fenébe is - koppantotta le az asztalra a poharát Olivia. - Ki az ördög az a Mr. Agni?
- Tűzisten - mondta Forrest visszaülve a helyére. - Ősi tűzisten. És úgy mellesleg többezer ember gyilkosa.
Hallgattunk egy sort, majd Forrest felemelte a fejét.

- Akkor már csak az a kérdés maradt hátra, mi az ördög ez a mi országunk, valamint a lakói honnan a fenéből tettek szert ezekre az emberfeletti képességekre. Miért mosolyogsz, Chris? Te talán tudsz válaszolni rá?
- Igen - mondtam még mindig mosolyogva, bár ez a mosoly inkább csak álca volt, mintsem a szívemből fakadt. - Azt hiszem, igen, Daniel. Azt hiszem, tudok válaszolni rá.

49

Ha azt állítom, hogy bejelentésem bombarobbanásként hatott, még nem mondtam semmit. Forrest hitetlenkedve meredt rám: minden olyan érzés végigfutott az arcán, amivel az ember csak rendelkezhet. Bánat, öröm, megdöbbenés, félelem és még a csoda tudja mi nem váltogatta egymást a képén, mint amikor odafent, a Sziklás-hegység tájékán egyetlen óra leforgása alatt mind a négy évszak bemutatkozik az embernek.

Perkins már korántsem volt olyan döbbent, mint Forrest. Azt hiszem, valami olyasmire gondolhatott, hogy ő megtett mindent, ami tellett tőle, s ha én is megtettem ugyanezt, rendjén is van a dolog.

A legmeglepettebb mindazonáltal Olivia volt, amit akár sértésnek is vehettem volna.

- Jézusom, Chris! - nyögte döbbenten. - Te megoldottad a rejtélyt?
- Álljon csak meg a menet - kezdtem tiltakozni. - Nem oldottam meg semmit, és lehet, hogy nem is fogok semmit megoldani. Egyelőre van egy elméletem, a kérdés csupán az, hogy van-e valami köze a valósághoz.
- Azt majd megpróbáljuk együtt eldönteni - mondta lassan magához térve Forrest. - Gyerünk, Chris, elő a farbával, ne kímélj bennünket!

Összeszedtem a gondolataimat és beszélni kezdtem.

50

- A kérdés, amit már annyiszor feltettünk magunknak, valóban úgy szól, hogy mi a fene is ez a mi országunk, és kik azok az emberek, akik lakják. Ha jól emlékszem, szegény Massey állapította meg először, hogy a hiedelemvilágu minden kétséget kizáróan kőkorszaki kultuszokra vezethető vissza. Bevettem hát magam a Régészeti Intézet könyvtárába, bár az az igazság, hogy könyvtár nélkül is azonnal ráéreztem néhány dologra. Mindenesetre, amikor elolvastam pár cikket... rám tört a megvilágosodás.
- Remélem, ránk is hullatsz belőle néhány kósza sugarat - mondta örömtelen képpel Perkins.
- Ez minden szándékom. Azt, remélem, valamennyien tudjátok, hogy az ember fejlődése girbegurba, mellék- és zsákutcákkal teli út, amelynek a kezdete homályba vész. Senki nem tudja, mikor kezdődött, ennek ellenére elmélet az van rá bőven, amennyit csak akartok: úgy röpködnek az évmilliók, mint tengerparton a sirályok. Ha

valahol kiásnak egy koponyatetőt, az egész rendszer felborul és a jobb sorsra érdemes kutatók máris kezdhetik átírni számskáláikat. Eközben természetesen véres tudományos háború dúl a nagy semmi körül, melybe bevetik a szerencsétlen ősemberek latin neveinek egész arzenálját mint csodafegyvert.
Pithecusok, ilyen és olyan fossilis jelzők repkednek jobbra-balra: a gyászos eredmény azonban néhány fog, koponyadarabok, arccsontmaradványok, egy-egy megkövesült lábnyom.
- Nem vagy te túl pesszimista? - vetette közbe Olivia.
- Attól tartok, nem. Amit ma még 50 millió évesnek hiszel, lehet hogy holnap már csak 2 millió lesz, holnapután meg ötszázezer. Nem akarom leszólni saját tudományomat, de én a jósdáknak is komoly szerepet szánnék a kormeghatározásokban. Az ősemberkutatásban egyelőre egy a biztos: hogy minden bizonytalan.
- Nem értem, hova akarsz kilyukadni? - békétlenkedett Forrest.
- Valamikor a múlt század közepén, ha jól emlékszem, a hatvanas évek táján, Düsseldorf közelében emberi csontmaradványokat találtak. Egy bizonyos Neander-völgy nevű helyen.
- Ó, a jó, öreg Neander-völgyi ember! - sóhajtotta Olivia.
- A Homo Sapiens Neanderthalensis, ahogy jobb körökben nevezik. Erős, zömök, izmos lény volt, nagy, domború homlokkal ... ami mögött nem akármilyen térfogatú agy rejtőzött.
- Ezt hogy érted? - hajolt előre izgatottan Perkins.
- A Neander-völgyi embernek 1500 cm3 volt az agytérfogata, majd 170 cm a magassága, és 70 kg-ra tehető a súlya.

Forrest dühösen legyintett.

- Ne hülyéskedj, Chris, tudod te, mennyi a mi agytérfogatunk? 1300 cm3 körül.
- Esetleg valamivel több. A lényeg azonban az, hogy a Neander-völgyi embernek jóval nagyobb agya volt, mint a mai embernek, és a későbbi ősembertípusoknak is.
- Hogy a fenébe magyarázza ezt a tudományotok?
- Sehogy. Értetlenül áll a jelenség előtt. Illetve azt bizonygatja, hogy nem az agytömegnek, hanem a barázdáknak van döntő jelentőségük a gondolkodásban. Igen ám, de akkor miért volt szükségük ekkora agyra? Nem, barátaim, aligha erről van itt szó. Barázdák ide vagy oda: ezek az emberek tudták is használni az agyukat! Sajnos ránk csak a koponyájuk maradt: mintha egy magnókazettát nézegetnénk szalag nélkül.
- Tudunk egyáltalán valamit róluk?
- Nagyon sokat nem, persze kérdés, hogy mit nevezünk soknak. Úgy Kr. e. 300000-250000 között jelentek meg Európában és Ázsia nyugati

részén. Fegyverük nem volt, legfeljebb kőbaltájuk, ami valószínűleg nem is fegyverként funkcionált.
- Akkor mit csináltak vele? Krumplit hámoztak?
- A kőbalta és a különféle kőkaparók elsősorban munkaeszközök voltak. Neki, mármint a Neander-völgyi embernek nem volt szüksége fegyverre. Amit akart, agya segítségével hajtotta végre. Továbbá nagyon érdekes, hogy művészete sem volt. Nem rajzolt barlangok falára, mint mások.

Olivia megcsóválta a fejét.

- Te ezt erénynek tartod? Én éppen az elmaradottság fokmérőjének
- Óriási tévedés! Tisztában vagytok egyáltalán vele, miért alakult ki az őskor művészete?
- Hogyhogy miért? Nem értem a kérdést.
- Pedig egyszerű. Azt gondoljátok, az őskori művész azért rajzolt erőt és fáradságot nem kímélve bölényeket és szarvasokat, hogy társai kigyönyörködhessék magukat a képeiben? Hiszen látni sem igen lehetett őket a barlang sötétjében. Akkoriban pedig még nem vált gyakorlattá a többnyelvű, villanyfényes tárlatvezetés. Képzőművész elődeinket nem esztétikai szempontok vezérelték, hanem a mágia. Nem gyönyörködtetni akartak, hanem fogságba ejteni az állat lelkét. Azt hitték, ha az állat képét felrajzolják a falra, ezzel együtt a lelkét is a barlangba zárják. Ha megnyilazzák a képét, az igazi állat lelkét is megsebzik, s ezáltal
könnyebb lesz elejteniük. A Neander-völgyi embernek azért nem volt művészete, mert egyszerűen nem volt szüksége rá. Neki nem kellett megnyilaznia az állat képét, még csak kövekkel sem kellett megdobálnia, hiszen nem lett volna semmi értelme. Ő, ha akarta, úgyis elejtette a vadat. Gondolatai megbéklyózták az áldozat lábát, mint Zilabu Thesszáliai Kallimachosét, amikor az a tengerbe akarta fojtani magát. Az a feltételezés tehát, hogy a Neander-völgyi ember primitív lett volna csak azért, mert nem pingált képeket barlangok falára, egyáltalán nem állja meg a helyét. Különben is a kutatók hajlamosak az őskori művészetet csak a barlangrajzokra leszűkíteni.
- Miért, mi van még? - kérdezte Forrest komoran. - Díszesen faragott kőbalta?
- Majdnem ráhibáztál a lényegre, Daniel. Feltételezésem szerint ugyanis a Stonehenget és a hasonló, monumentális kőemlékeket - dolmeneket, menhireket - kőasztalokat, kőoszlopokat kőköröket, a Neander-völgyi ember építette. Ez volt az ő igazi művészete! Évszázadok óta folyik a vita, hogy a soktonnás kőoszlopokat hogy helyezték egymás mellé, hogyan emelték rájuk a még súlyosabb kőlapokat, s mindezt akkor, amikor még nem ismerték sem a csigát

sem az emelőt. Nos hát itt a megoldás! A Neander-völgyi ember tudása, amely bizonyos értelemben meghaladja a miénket. Hiába találtuk fel az atombombát, saját agyunkkal még mindig nemigen tudunk mit kezdeni.

- Ez azért merész következtetés - vakarta meg a fejét Perkins.
- Tudsz jobbat? Mert a tudomány sem tud. Vannak ugyan elméletek, de semmivel sem hihetőbbek, mint az enyém. De menjünk egy kicsivel tovább... Mond nektek az a szó valamit, hogy Cro-Magnon?
- A cro-magnoni ember - suttogta Olivia.
- Az ki? - tudakolta Perkins - csak nem egy francia sajtgyáros?
- Telitalálat - mondtam és savanyúan elvigyorodtam, mert tetszett az ötlete. - Cro-Magnon valóban Franciaországban van, itt találták 1868-ban az úgynevezett cro-magnoni embert. Ez az ember volt az, aki finoman fogalmazva, felváltotta a Neander-völgyi ősembert.
- Hogyhogy finoman fogalmazva?
- A tudomány mai állása szerint a Neander-völgyi embertípus, amely 300000-250000 között jelent meg Európában, körülbelül a 60000-30000 közötti időszakban ki is pusztult. Helyére a már említett cro-magnoni ember lépett.
- Lehet valamit tudni erről a fickóról?
- Ami testi felépítését illeti, kevésbé volt robusztus, mint a Neander-völgyi. Agya is kisebb volt, méghozzá majd 100-150 cm3-rel, azaz körülbelül akkora, mint a miénk. Barlangokban lakott, gyakran rendezett hajtó-, és körvadászatokat, hogy zsákmányhoz jusson. Megküzdött a mamuttal, a kardfogú tigrissel, ezenkívül csodálatos művészetet hozott létre. Nevéhez fűződnek a legszebb barlangrajzok: neki ugyanis, mivel agya képtelen volt arra, amire a Neander-völgyié, fel kellett rajzolnia az állat képét a barlang falára, hogy a lelkét rabságba ejthesse.
- Ez minden?
- Sajnos nem, A cro-magnoni ember gyilkos volt, igazi killer, aki nem tűrt meg konkurenciát a közelében. Annyit tudunk csak, hogy legkésőbb Kr. e. 30000 körül a Neander-völgyi helyébe lépett. De hogy ez a helyére lépés valójában mit is jelentett, arról csak sejtelmeink vannak. A mi országunk lakói azonban még emlékeznek rá.

Fonest sóhajtott, majd megtörölgette verejtékező homlokát.

- Hadd foglaljam össze, jól értem-e. Ezek szerint a cro-magnoni ember, ez az agresszív gyilkos, évezredek vagy talán évtízezredek alatt módszeresen kiirtotta a másikat, a nagyobb tudású, intellektuálisabb lényt, a Neander-völgyi embert. Ez lett volna az a kőkorszaki holocaust, amiről a mi országunk lakói, de főképpen a vezetői tudnak?
- Erről van szó, Daniel. Hogy a Neander-völgyiek kiirtása miképpen

történt, természetesen már nem lehet rekonstruálni, de biztos, hogy lassan, több évezred alatt ment végbe. A szelíd, légynek sem ártó Neander-völgyiekre egyszer csak rázúdultak az agresszív, gyilkos ösztönöktől hajtott cro-magnoniak hordái. Azt hiszem, hosszú évezredekre kegyetlen hajtóvadászat színterévé vált a föld: a Neander-völgyiek menekültek, a cro-magnoniak pedig űzték és gyilkolták őket. A Neander-völgyiek megmaradt közösségének kollektív tudata nemcsak e vérengzést és gyilkolást általában, hanem egy különösen nagy mészárlást is megőrzött. Talán volt valahol egy hegy, vagy egy tágas barlang, ahova a Neander-völgyiek menekülő csoportjai behúzódtak. A cro-magnoniak körülfogták őket, megöltek mindenkit, aztán megették áldozataik máját és agyvelejét. Nem szeretnék túlságosan sok elméletet gyártani, de eggyel azért még meg kell terhelnem az agyatokat. Nevezetesen annak a magyarázatával, hogy mi is az a mi országunk. Nem gondolhatok másra, minthogy a menekülő Neander-völgyiek
hozhatták létre, talán 30 ezer évvel ezelőtt a Kaukázus vagy Afganisztán nehezen megközelíthető hegyei között. Történetüket nem jegyezték fel, hiszen nem ismerték az írást. Amikor pedig megismerték, már csak halvány legendaként élt a lelkükben őseik emléke.

- Hogy tudtak megmaradni szinte érintetlenül annyi évezreden át?

- Azt hiszem, nem maradtak érintetlenül. Amiről eddig beszéltünk, az a történelem előtti időkben történt. Amikor aztán megkezdődött az a folyamat, amelyet úgy hívunk, hogy történelem, a mi országunk sem vonhatta ki magát a sodrából. Mivel akkor már nem voltak sehol a cro-magnoniak...

- Apropó - vágott közbe Olivia -, már akartam is kérdezni, mi lett velük? Remélem, elérte a végzet ezeket a primitív gyilkosokat?!

Mintha vidám szikrát láttam volna felcsillanni Forrest szemében. Én is elfojtottam egy mosolyt, majd nagy komolyan átkaroltam Olivia vállát.

- A cro-magnoniak valóban eltűntek, drágám. Mint ahogy az ősemberek általában. Csakhogy ők nem vesztek nyom nélkül a múlt ködébe: sikerült a történelemre hagyniuk gyilkos utódaikat.

- És hol a pokolban vannak ezek a disznók?

- Például itt, ebben a szobában. Méghozzá éppen négyen. A cro-magnoniak utódai ugyanis mi vagyunk, Olivia.

Csak Olivia és Perkins omlott össze. Forrest az ablakhoz sétált, elgondolkozva zörgetve zsebében a kulcsait. Keskeny, nyugodt arca, intellektuális tekintete inkább a szerencsétlen Neander-völgyiekre emlékeztetett.

- Jézusom! - nyögte Olivia, és rémületében bekapott egy meggyes bonbont. - Soha nem gondoltam volna, hogy tömeggyilkosok voltak az őseim!
- Mindannyiunké azok voltak, bár nem hiszem, hogy lelkifurdalást kéne érezned miattuk. Ne feledd, legalább 30 ezer évvel ezelőtt történt mindez!
- Engem ennél sokkal jobban érdekel a mi országunk! - mondta felénk fordulva Forrest. - Elvégre nem én ettem meg a Neander-völgyiek agyvelejét, hanem az ősember-apám. Talán ha nem ette volna meg, én nem is léteznék. Mindenesetre fogadjuk el, hogy a Neander-völgyiek kis, vagy talán nem is olyan kis csoportja ember nem járta hegyek közé szorult vissza. Ott járta aztán az emberi fejlődés egészen sajátos, speciális útját, mígnem az emberiség történelem előtti története történelmibe fordult. Azt is hajlandó vagyok elhinni, hogy kollektív
tudatuk egészen napjainkig megőrizte számukra a Nagy Mészárlás emlékét. De hogy jön ide a bosszú? Hiszen, ahogy mondtad, minden bizonnyal mélyen intellektuálisak és jóindulatúak voltak.
- Ez így is van, bár azért azt hiszem, a Neander-völgyiek génjeiben is ott lapult az agresszivitás, amely úgy tűnik, ugyanolyan kozmikus jelenség, mint maga az élet. Csak éppen
- modern kifejezéssel élve - blokkolva volt bennük. Amikor megtörtént a Nagy Mészárlás, s a Neander-völgyiek maradékainak menekülniük kellett, azt hiszem, a vezetőik, akik tisztában lehettek azzal a hatalommal, amivel fejlett agyuk révén rendelkeztek, arra is rájöttek, mi az oka annak, hogy belőlük hiányzik az a plusz, amelynek a segítségével felvehették volna a küzdelmet a cro-magnoniak ellen. Rájöttek, hogyha azok maradnak, akik voltak... pusztulniuk kell. S ekkor közülük valaki kitalálta, mit kell tenniük, ha életben akarnak maradni.
- Fel kell szabadítaniuk agresszív ösztöneiket.
- Pontosan ezt is tették. Megtalálták a kulcsot, amelynek segítségével kiengedhették a szellemet a palackból. Előbb talán csak néhányukban szabadították fel az agressziót, majd sorban egyre több egyedben. És ezzel együtt beléjük ültették a bosszú érzését is.
- Kik?
- Talán a papjaik vagy varázslóik, a jó ég tudja. Elég az hozzá, hogy az írott történelem során már bizonyára úgy viselkedtek, mint a többi, normális ember, a cro-magnoniak utódai.

- Ez hát az ébresztés?
- Részben. Úgy gondolom, az ébresztés fogalma két értelemben is használatos. Feltételezésem, hogy nem minden Neander-völgyi menekülő bújt meg a nagy mészárlás után a mi országunk területén, hanem sokan máshova futottak. Ezek aztán nem is tudták, kicsodák, semmiféle történeti tudatuk nem volt, nem emlékeztek semmire. A mi országunk vezetői kezdetektől fogva arra törekedtek, hogy megkeressék az elveszetteket; felébresszék őket, felhasználják saját céljaik érdekében. Ez a folyamat, azt hiszem, egészen a mai napig tart. Speciálisan kiképzett ébresztők járják a világot, s hajtják végre a kapott parancsokat.
- Uramisten, Chris! - tárta felém a karját Olivia. - És te azt akarod, hogy én ezt el is higgyem?
- Ez nem hit kérdése, Olivia. A tények egyértelműen erről beszélnek. De hogy az ébresztés kettős természetéről szóljak: az az első, hogy azokat a Neander-völgyi-származékokat, akik mit sem tudnak önmagukról, öntudatra kell ébreszteni. El kell mondani nekik a Nagy Mészárlás történetét, fel kell szabadítani bennük az agresszív ösztönöket, majd meg kell tanítani mindarra, amit őseik tudtak. Ez a második értelme a szónak.
- Rendben van - mondta Forrest visszaroskadva a helyére. - Mivel nemigen tehetek mást, hiszek neked, Chris. Csak egyet nem értek. Honnan tudják az ébresztők, hogy kit kell felébreszteni? Honnan tudják, ki a Neander-völgyi származék és ki nem?
- Lehet, hogy egyszerűen csak megérzik a másikban a fajtájukbelit. Egyébként tudjátok, mire gondolok? Hogy a mi országunk jelenlegi vezetői úgy döntöttek, elérkezett a leszámolás ideje. Most, a XX. század végén megvalósíthatják régi ábrándjukat... egyesíthetik a szétszórt Neander-völgyieket, és szolgáikká tehetik a cro-magnoniakat.

Hosszú csend ereszkedett ránk. Őszintén szólva fáradtak voltunk; eléggé megviselt bennünket a sok elvont okoskodás!

Végül is Forrest törte meg a csendet.

- Hogy kapjuk el őket, Chris?

Mivel fel voltam készülve a kérdésre, nem kellett sokáig töprengenem a válaszon.
- Azt hiszem, csakis a spontán égési eseteken át juthatunk el hozzájuk. Biztos vagyok ugyanis benne, hogy mindannyian, akik elhamvadtak, Neander-völgyiek voltak, s azért haltak meg, mert a többiek rituális módon kivégezték őket.

- De hát mit tettek azok a szerencsétlenek? - háborodott fel Olivia. - Öreg, idős emberek voltak, akiktől senkinek nem kellett félni...
- Nem voltak biztosak benne, hogy tartják-e a szájukat. Mert valamennyi Neander-völgyit, aki átesett az ébresztésen, s felszabadultak agresszív ösztönei, mélységes titoktartás kötelezett. Voltak azonban néhányan, akik életük alkonyán legyőzték magukban az erőszakot: Neandervölgyi szemszögből árulókká váltak.
- Tehát folytatódik egy sok tízezer éves harc - sóhajtotta Perkins és megcsóválta a fejét. - Néha azt hiszem, nem vagyok normális. Képzeljétek csak el, mi történne, ha elmondanám a kollégáimnak, hogy néhány Neander-völgyi ősember ellen kell hadat viselnem csak azért, mert cro-magnoniak voltak az elődeim. Apropó, eszerint lehetséges, hogy valóban itt vannak köztünk? Hogy a legközelebbi hozzátartozóm, kollégám, netalán saját feleségem is... közülük való?... Az is lehet, hogy... én magam is?
A kérdés ott lebegett felettünk a levegőben, mindaddig, amíg a szobában voltunk. 52
Március 25.
Befejeztem délutáni utolsó órámat, válaszoltam néhány konzultációs kérdésre, aztán siettem volna le a laboratóriumba indián koponyáim közé, de az alagsorba vezető lépcső alján Perkinsbe botlottam. Láthatóan izgatott volt, s ekkor jöttem csak rá, hogy az a halk kopogás, amelyet már a lépcsősor tetejéről hallottam, a fűtőtesttől ered, amit elmélyült igyekezettel rugdosott.

Amikor észrevett, némiképpen felderült az arca, s azonnal cigarettát nyomott a szájába.

- Rá szabad itt gyújtani?

Megnyugtattam, hogy a folyosón úgy rongálja az egészségét, ahogy akarja. Erre dühös képpel kikapta a szájából és a zsebébe gyűrte.

- Van valami újság?
- Mi lenne? Még élek.
- Mert nálam van.

Kikotorta a zsebéből a cigarettáját, s amikor nem talált sehol hamutartót, kinyitotta az ablakot és kipöckölte rajta az udvarra.

- Beszélhetnénk egy kicsit?
- Persze. Gyere be a laborba.

Perkins olyan gondterhelt képpel nézegette indián koponyáimat, mintha mindegyik egy-egy bűntény áldozata lett volna.

- Forrest említette azt a furcsa szokásodat, hogy csak indián fejek társaságában érzed jól magad. Mibe haltak bele?
- Ki ebbe, ki abba. Ennek például itt beverték a fejét.
- Mivel?
- Feltehetően tomahawkkal. Remélem, láttál indiánfilmeket, így hát tudod, mi az a harci bárd. Perkins odább lökött egy koponyát és az asztalra támaszkodott.
- Megjött a válasz az Interpoltól. Körülbelül száz újabb eset, barátom!
- Mi az, hogy körülbelül?
- Egy részük dokumentációja enyhén szólva is hiányos. Csak sejteni lehet, hogy spontán égés áldozatai lettek. Többségükben idős emberek voltak, szekták vagy békére áhítozó szervezetek tagjai, néhányan arról beszéltek szomszédaik, barátaik előtt, hogy egy bizonyos Mr. Agni fogja megölni őket.

Elvettem tőle a koponyát, amelynek fejsze vágta lyukába a mutatóujját lógatta, aztán elégedetlenül felmordultam.

- Mindezeket sajnos eddig is tudtuk. Valami egyéb?

Perkins vigyorgott, és a felső zsebéből előhúzott egy papírlapot.

- Talán ez érdekelni fog. Egy eset a sok közül.
- Honnan származik?
- Németországból.
- Idő?
- 1950. Az áldozat bizonyos Theo Steiger. Nyugalmazott bányamérnök. Egyedülálló, idős ember: élete nagy részét a föld alatt töltötte. Két felesége is volt, de mindkettő elvált tőle. A bűnügy aktáihoz csatolták a válási jegyzőkönyveket is, mert gyanítható volt, hogy talán valamelyik elhagyott asszony gyilkoltatta meg.
- Elhagyott?
- Ezt csak úgy mondom. A valóságban éppen fordítva történt a dolog: az asszonyok léptek le tőle. Az első feleség, Thelma Steiger szerint férje gyermekkorában a legkedvesebb és legaranyosabb emberi lény volt, akit csak el lehet képzelni.
- Honnan a fenéből tudta ezt Frau Steiger?
- Bizonyára mesélték neki. De nem is ez a lényeg. Csak azért mondta, hogy összehasonlítsa a későbbi Steigerrel. Házasságuk tizedik évétől kezdve Steiger úr ugyanis alaposan megváltozott. Kibírhatatlan,

arrogáns fickó lett, úgyhogy az asszony fél év elmúltával beadta a válópert. El is választották őket annak rendje és módja szerint, s Steiger úr szabad emberré vált, egészen hat hónapra.

- Nem tartott soká, amíg kibírta asszony nélkül.

- Hat hónap elmúltával elvett egy fiatal bányászlányt. Vele aztán újabb hat hónapig élt együtt.

- Úgy látszik, Herr Steiger életében döntő szerepe van a hat hónapnak.

- Most kapaszkodj meg, Chris! A fiatalasszony azért vált el tőle, mert elmondása szerint férje a pokol hatalmaival cimborált. Összeszűrte a levet a föld alatt az ördögökkel, manókkal, vagy a fene se tudja, kikkel. Nem ismerem a bányászbabonákat, de sejtem, hogy a sajátos föld alatti környezet, az állandó félhomály és veszélyérzet kitermelte a maga külön kis hiedelemvilágát. A lány szerint Herr Steiger a pokol hatalmainak szolgálója lett.

- Mire alapozta ezt az állítását?

- Őrült szerencsénk van, Chris, hogy a gyilkosság nyomozásakor a második válóper anyagát is csatolták a többi irathoz. Nos, ez a feleség, akinek a nevét nem tudom, kileste, amint Herr Steiger a fáskamrában fát rakodott. Állítása szerint férje fahasábokat rakott két nagy fáskosárba, csak éppen nem a kezével. Az asszony szerint Herr Steiger ott állt a fáskamra közepén, kitárt karokkal, mint Jézus Krisztus Rio de Janeiróban a hegytetőn, a fadarabok pedig anélkül, hogy hozzájuk ért volna, szépen, egyenként beleröppentek a fáskosárba. Az asszonyka becsukta az ajtót és reszketett, mint a nyárfalevél. Attól a pillanattól kezdve úgy érezte magát, mintha dr. Fausthoz ment volna feleségül. Alighanem már ekkor megérlelődött benne az elhatározás, hogy lelép Steigertől, az i-re a pontot azonban a csilleügy tette fel.

- Az mi?

- Egy tavaszi éjszakán kisiklott valami szénnel megrakott csille és belehuppant a sárba. Néhány ember azt a feladatot kapta, hogy tisztítsa meg tőle a terepet. A brigádot Herr Steiger vezette, s a sötét éjszakában és szakadó esőben órákat töltöttek hiába a csille kiemelésével. Végül is az orkánszerű szél miatt fel kellett adniuk a próbálkozásukat. A kis csapat bevonult a legelső nyitva tartó kocsmába, hogy némiképpen felmelegedjék, s reggel, ahogy felkel a nap, folytassák a mentést. A jegyzőkönyv szerint Steiger velük ivott, sőt néhány asszonyka is, akik elemózsiát vittek férjeik után. Természetesen köztük volt Frau Steiger is.

Beszélgettek, iszogattak, ahogy ilyenkor szokás, majd Steiger az éjszaka kellős közepén felállt és kisétált a szabadba. A többiek nem tartóztatták; talán észre sem vették. Nem így azonban a gyanakvó asszonyka! Alighogy Steiger kihúzta a lábát a fogadóból, kapta a kendőjét és utána osont. Amit aztán ezen az éjszakán látott, végképp

meggyőzte róla, hogy valóban egy ördög által megszállotthoz ment feleségül, ha nem éppen magához Belzebubhoz. A zuhogó eső és a fekete éj szaka ellenére Steiger olyan határozottan lépkedett oda a besüllyedt csilléhez, mintha holtbiztos lenne a dolgában. Aztán ahogy a közelébe ért...

- Kiterjesztette a karját - folytattam -, mint a Jézus-szobor Rióban, a csille pedig megemelkedett és kiszabadult a pocsolyából. Így történt?

Perkins elhúzta a száj át.

- Az asszonyka lélekszakadva hazafutott, összecsomagolta a cókmókját és meg sem állt a szülői házig. Ahogy tudom, Steiger nem próbálta rábeszélni a visszatérésre, de mintha az asszonykával való szakítás valamit megindított volna a lelkében. Ez idő tájt történt, hogy egy szekta - valami újrakeresztelők - bukkant fel a bányászok között. Férfiaik nem fogtak fegyvert, ami miatt aztán meg is gyűlt a bajuk a hatóságokkal... A mi Steiger barátunk egy-két hónap elmúltával csatlakozott hozzájuk. Nagyjából ez minden, amit tudunk róla, egészen addig, amíg meg nem ölték.
- Mikor is volt ez? - kérdeztem elgondolkozva.
- 1950-ben. tehát jó negyven éve.
- Más?
- Csak ennyi, Chris. Szerinted mi a fenét tegyünk?
- Nem tehetünk mást, minthogy figyeljük a titokzatos és megmagyarázhatatlan tűzeseteket. Egyszer hátha szerencsénk lesz.

Összeütöttük a tenyerünket, mint a röplabdázók egy-egy jól elhelyezett leütés után: Azt reméltük, a szerencse egyszer majd bekopogtat az ablakunkon.

A Kő őrei

Peter Landau összecsukta Le Roy naplóját és hátradőlt a karosszékében. Most vette csak észre, hogy hiába készített két doboz sört is a keze ügyébe, azalatt a másfél óra alatt, amíg a napló olvasásával volt elfoglalva, tökéletesen megfeledkezett róluk. Úgy gondolta, ideje pótolni a mulasztást.

Maga mellé ejtette a füzetet és gondolataiba mélyedt. Valaha maga is vonzódott a régészet és az antropológia iránt. Azóta is, ha teheti, le-lejár a bűnügyi laborba és végignézi, amint a kollégák megpróbálják megállapítani egy-egy árván maradt koponyáról, kicsoda is lehetett szomorú vagy éppen vidám életében.

Csak a második sör után kezdte felfogni, valójában mit is bízott rá Le Roy. Mintha egy fantasztikus regényt olvasott volna, amelybe ideig-óráig bele tudta ugyan élni magát, de tudata alatt végig ott kísértett a bizonyosság, hogy mindez csak mese. Kétkedő kérdések egész óceánja tolakodott fel benne. Hogyan lehetséges ennyi idő után is összetartani egy közösséget, amelynek jószerével már emléke sincs a ködbe merült évezredekről? Hogyan lehetséges 30 ezer év elmúltával is ébren tartani a gyűlöletet, olyanok iránt, akiknek már a csontjait is porrá őrölte az enyészet? Hogyan lehetséges gyűlölni valakit csak azért, mert a történelem ködös hajnalán valamelyik távoli őse megette egy másik ősember máját?

Másik oldalról viszont egyre inkább kezdte izgatni a dolog. Nem is annyira az ősemberek és a Nagy Mészárlás, mint inkább az égések sorozata. Hogy az ördögbe lehetséges úgy elégetni valakit, ahogy a naplóban olvasta?

Nyelt egyet és arra gondolt, csoda jól esne még egy doboz sör. Csak ki kéne nyitnia a hűtőszekrény ajtaját. Bár csak két dobozt engedélyez magának naponta, ezúttal igazán megérdemelné, hogy kivételt tegyen.

Átvetette egymáson a lábait, és a frizsiderben hűlő sörökre gondolt. Milyen jó is lenne, ha egy jóságos tündér ideszállna - és kiemelne belőle egyet! Idetenné a tenyerére, s neki nem kellene az álommal küszködve odacaplatni érte... De jó is lenne, ha jönne a tündér és kinyitná a frizsider ajtaját...!

Behunyta a szemét és így természetesen nem is vehette észre, hogy a hűtőszekrény ajtaja megremeg, majd óvatosan, mintha csak távirányítóval mozgatnák, kinyílik. Felgyullad benne az aprócska villanykörte fénye, hogy utat mutasson a sörösdoboznak, amely lassan, nyögvenyelősen elindult a polc vége felé.

Landau azt sem vette észre, amikor a sörösdoboz lehullott a szőnyegre. Csak annyit érzett, mintha valaki egyfolytában arra kényszerítené, hogy a sörösdobozra gondoljon. Arra, hogy milyen jó lenne, ha egy doboz itt teremne a kezében.

A doboz ekkor már a szőnyegen hevert. Az újabb és újabb akarathullámok hatására ismét megmozdult és furcsa, kacsázó mozgással elkezdett gurulni Landau szőnyeget súroló keze felé.

Amikor elérte, belesimult, mint hazatalált madár elveszített fészkébe. Peter Landau röviddel ébredése előtt két dolgot is tapasztalt egyszerre. Az egyik, hogy kellemesen ingerlő illatok érik az orrát, a másik, hogy valami hideg, kemény tárgy lapul a tenyerében, olyasmi, mintha kézigránát lenne. Még az álom és az ébrenlét határán állt, de máris Neely jutott az eszébe. Egyetlen pillanatig megkísértette a gondolat, hogy talán a lány mellét markolássza, de azonnal el is hessegette magától. Neelyé kerek, kellemesen langyos...

Ekkor felébredt. Kinyitotta a szemét s legnagyobb örömére a félmeztelen Neelyt találta maga előtt. A lány éppen lehajolt, hogy odébb rakja Landau lehúzott cipőjét.

- Mi történt? Leütöttek? Landau megdörzsölte a szemét.
- Te... itt vagy?
- Jó reggelt, drágám. Ha jól emlékszem, megbeszéltük, hogy ideköltözöm. Landau sóhajtott és megsimogatta a sörösdobozt.
- Kösz.

A lány ránézett, majd jobb belsővel az asztal alá passzolta Landau cipőjét.

- Eltüntetem az útakadályokat. Különben miért jár nekem köszönet?
- Hát a sörért.

Neely csípőre tette a kezét és elgondolkozva nézett az eltűnt cipő után.

- Sörért?
- Sörért.
- Milyen sörért?

Landau a lány felé mutatta a dobozt.

- Nyugodtan bevallhatod, hogy te ajándékoztál meg vele, nem fogom elbízni magam. A lány arcán mintha mosoly futott volna végig.
- Biz' isten bevallanám, ha én lettem volna a tettes. Csakhogy nem én voltam. Mind ez idáig be sem jöttem a szobába.
- Miért, hol voltál?
- A fürdőben, kedvesem.

Landau Neely felé nyújtotta a karját.

- Gyere ide, drágám.

Neely úgy tett, mintha engedelmeskedne, majd az utolsó pillanatban elsuhant Landau előtt, mint az ügyes, izmos, karcsú halak a tengerben.

- Most ne, Peter.

Landau önkéntelenül is Neely szemét kereste. Nemhiába. Ugyanazokat a szürke, jeges fényeket látta benne, amelyek akkor szoktak

felvillanni, ha a lánynak nincs kedve valamihez.
Sóhajtott és leeresztette a karját. Megvonta a vállát és feltépte a doboz zárját.
- Ha elkerülnek a nők, marad az alkohol. Mit csináltál egész nap?
Neely éppen a köpenyét hajtogatta össze, amikor elérte a kérdés.
Letolta a bugyiját és teljesen meztelenül Landau felé fordult. Peter érezte, hogy elönti az agyát a vér, de a szürke villanások Neely szemében arra figyelmeztették, türtőztesse magát.

Peter több alkalommal is megfigyelte már, hogy Neely olyan szenvtelenül és közömbösen vetkőzik előtte, mint aki fel sem tételezi, hogy meztelen testének látványa bármiféle hatással is lehetne rá. Úgy érezte, mintha a lány ilyenkor bútordarabnak vagy egyszerűen levegőnek tekintené.
- Mit kérdeztél, drágám?
Tompán, erőltetett figyelemmel csengett a hangja, mintha a macskájához beszélne.
- Azt kérdeztem, mit csináltál egész nap?
Neely hátrarázta a haját, a szőnyegre ereszkedett és csinált néhány fekvőtámaszt. Amikor befejezte, olyan ruganyosan ugrott levegőbe, mintha rugós dobbantóról pattant volna fel. Odapenderült Landau elé, megfricskázta az orrát, majd ugyancsak ügyesen ki is tért előle.

- Hogy mit csináltam? Amit mindenki. Dolgoztam, drágám.
- A bankban?
- Miért? Hol kellene dolgoznom?
- Csak úgy kérdeztem. Lehet, hogy a féltékenység beszél belőlem.
- Kire vagy féltékeny? A bankra?
- Jó lenne, ha egyszer megengednéd, hogy veled menjek. Körülnéznék, és ha úgy venném észre, hogy olyanok is ődöngenek körülötted, akiknek semmi keresnivalójuk arra, szétverem a képüket. Világos?
- Aha - mondta a lány, és csinált még néhány fekvőtámaszt. - Egyszer majd erre is sor kerülhet.
- Mikor?
- Majd egyszer.

Landau a szájához emelte a dobozt, amiről ismét csak eszébe jutott az imént tapasztalt furcsa jelenség.

- Neely?
- Tessék, drágám.
- Szerinted le lehet győzni a gravitációt?

A lány mintha egyetlen pillanatra abbahagyta volna a fekvőtámaszokat. De csak egyetlen pillanatra, aztán máris folytatta tovább.

- Mit kérdeztél?
- Hogy le lehet-e győzni a gravitációt.
- Le.
- Hogyhogy le?
- Láttál már madarat?
- Milyet?
- Akármilyet.
- Olyat már láttam.
- Ők aztán legyőzik! Pilótát is láttál? Mert azok is legyőzik.

Landau kiitta a sör maradékát, s összeroppantotta a dobozt az ujjai között.

- Arra gondoltam, hogy ... a gondolataimmal le tudom-e győzni.
- Persze hogy le tudod. Gondold azt, hogy repülsz, és máris legyőzted.

Peter érezte, hogy felkúszik a torkán az ingerültség. Mintha a lány szántszándékkal gúnyolódna vele.

- Neely...
- Tessék, drágám.
- A sörösdobozzal kapcsolatban...

Neely hirtelen abbahagyta a fekvőtámaszokat és a hátára fordult. Felemelte a lábát, de egyelőre nem kezdett el körözni velük.

- Mondd, kedvesem, neked rögeszméd ez a sörösdoboz?

Landau úgy érezte, jéghideg cseppek hullanak a szívére. Mintha fagylalt olvadozott volna a mellkasában.

- Egyáltalán nincsenek rögeszméim, csak utálom a megmagyarázhatatlan jelenségeket. Ilyenkor nem nyugszom, amíg magyarázatot nem találok rájuk. Azt hiszem, ezért is lettem zsaru.

Neely hirtelen mozdulattal felült.

- Bocsáss meg, Peter, kénytelen voltam kirázni magamból a napot. Az előbb tréfáltál a bankkal kapcsolatban. Mindenesetre, aligha lehet

fogalmad róla, milyen idegőrlő naphosszat egy kalitkában ülni és az ügyfelek szemébe bámulni. Aztán mosolyogni, mosolyogni, mosolyogni... Ha hazajövök, néhány percig képtelen vagyok mosolyogni, drágám. De most már alighanem ismét képes vagyok rá. Hát akkor, mi újság, kedves?

Rátette a kezét Landau karjára és hozzásimult. A zsaru úgy érezte, mintha könnyű, elektromos felhők fonnák körül.

- Valami... felfoghatatlan történt velem - mondta halkan. - Valami... amit nem tudok megmagyarázni.
- Halljam, mi nyugtalanít!?
- Itt ücsörögtem a karosszékben és arra gondoltam... jó lenne meginnom még egy doboz sört. Be kell vallanom, kettőt már megittam, és úgy elálmosodtam tőlük, hogy nem volt erőm felállni. Arra gondoltam, de jó lenne, ha ideszállna egy mesebeli tündér, hogy megajándékozzon még egy dobozzal.
- És?
- Megajándékozott. Nem tudom tündér-e vagy jó szellem, de mire felébredtem, te mosolyogtál rám és a doboz itt volt a kezemben. Azért kérdeztem, nem te voltál-e.
- Nem én voltam, drágám.
- Akkor ki?
- Talán te magad.

A lány hangja óvatos volt, ugyanakkor nagyon is gyakorlottnak tűnt. Mintha ki tudja hányszor játszotta volna már végig ugyanezt a játékot.

- Én nem lehettem. Holtbiztos, hogy fel sem álltam a székből. Arra célzol, hogy esetleg, bizonyos események kiesnek az emlékezetemből?

Landau érezte, hogy a lány éles szemekkel figyeli. Nem tudott másra gondolni, minthogy Neely meghökkent. A jó Jézusát neki, a végén még tönkreteszi a kapcsolatukat a hülyeségével! Hát nem mindegy, hogyan került a markába az az elátkozott sörösdoboz?!

Neely a térdére fektette a fejét, aztán felnézett a férfira.

- Sosem gondoltál még arra, hogy a világ talán nem egészen olyan, amilyennek látod? Hogy olyan erők is működhetnek benne, amilyenekről fogalmad sincs?
- Erők? - hökkent meg Landau. - Miről beszélsz?

- Tulajdonképpen semmiről - visszakozott a lány. - Csak néha hallani, hogy vannak olyanok, akiknek a szellemi energiái jóval meghaladják másokét.
- A Neander-völgyiekre gondolsz?

Maga sem értette, hogy csúszott ki a száján a szó. Holtbiztos, hogy nem akarta kimondani, hiszen megígérte Le Roynak, diszkréten kezeli az anyagát.

Neely ekkor felállt, kinyitotta a hűtőszekrény ajtaját és belenézett.

- Hol vannak a sörök?
- Szemben.

Neely észrevette őket, de nem nyújtotta értük a kezét. Becsukta az ajtót, majd visszaült Landau mellé.

- Gondolj arra, hogy nyíljék ki az ajtó.
- Neely... én...
- Gondolj rá, ha mondom.

Landau meghökkent, de engedelmeskedett. Óriási erővel megpróbált arra koncentrálni, hogy nyíljék ki a jégszekrény ajtaja.

- Nem megy, Neely.
- Csak próbálkozz.

Landau próbálkozott még egy kicsit, majd ingerülten belerúgott a legközelebbi üres dobozba.
- Hogy én mekkora marha vagyok, uramisien! Ha elmondanám valakinek...
- Például kinek?
- Mit tudom én. Le Roynak... vagy...

Ismét csak akarata ellenére csúszott ki a név a száján.

Neely nem kérdezte meg, kicsoda Le Roy. Helyette kinyitotta a hűtőszekrény ajtaját, kivett egy doboz sört és a szőnyegre helyezte.

- Most erre koncentrálj! Képzeld, hogy a doboz belerepül a kezedbe.

Landau nevetett, de koncentrált. Észre sem vette, hogy verejtékcseppek gördülnek le a homlokán.

- Nem megy, Neely, vigye el az ördög! Tiszta hülye vagyok, hiszen a gravitációt nem lehet legyőzni. - Aztán eszébe jutottak a madarak és a pilóták, s szégyenkezve tette hozzá. - Legalábbis így nem.
- Akkor mi a bajod? Repülni akarsz? Le akarod győzni a gravitációt? Van egy ajánlatom a repüléshez.
- Neely, kérlek, felejtsük el az egészet. Azt hiszem, hülye vagyok. Olvastam valamit, ami alaposan felkavart.

A lány szeme megvillant, majd egyetlen mozdulattal Landau előtt termett.

- Ideülhetek, drágám?

Landau érezte, hogy Neely befészkeli magát az ölébe. Századmásodperc alatt átjárta minden porcikáját a lány testének melege, s a Kék Angyal kölni varázslatos illata.

- Mit olvasol te, amíg én a morózus ügyfelekkel bajlódok?

Landau úgy érezte, könnyű mámor járja át. Mintha pezsgőt ivott volna, s a ravasz buborékok hajóhintába ültették volna a fejét.

- Semmit, drágám... csak... kaptam valakitől egy naplót, ami...
- Hol van?
- Itt... a szőnyeg alatt. Mielőtt elszunnyadtam volna, aládugtam. De... bizalmas és...

Neely könnyed mozdulattal lehúzta a villámzárat Landau tréningruháján. Kibomlott hajfonata betakarta mindkettőjüket.

- Az előbb repülni akartál, kedves. Akkor repüljünk együtt! Szálljunk fel a felhők fölé!

Landau csak annyit érzett, hogy vetkőztetik. Könnyű mámorban lebegett az álom és az ébrenlét határán. Aztán egyszerre csak repülni kezdett Neelyvel. Majd szorosan egymáshoz tapadva belezuhantak egy alattuk megnyíló kráter tüzes torkába.
Landau félrefordította a fejét és tovább aludt, amikor Neely becsukta

maga mögött a fürdőszoba ajtaját. A karján lévő fürdőlepedővel betakarta a férfit, majd átkapcsolta a telefont az előszobába.

- Itt Neely.
- Beszéljen.
- Azt hiszem... ismét van egy kis problémám.
- Ne ijesztgessen, Neely. Tudja, hogy öreg, beteg ember vagyok, s ezt most ráadásul komolyan is mondom. Mi történt?
- Összefutott Le Royjal.
- Újat mondjon.
- Nem csak egyszerűen összefutott, hanem Le Roy be is vette a csapatába.

Hosszú, nyugtalanító volt a csend. Neely szorosabbra húzta magán a köpenyét, majd letörölgette a sarkával a homlokán kiütő verejtékcseppeket.

- Neely! Az istenért, jól tudja, miről van szó! Lehet, hogy már csak napjaim vannak hátra... Nem érti, mi múlik magán?! Lehet, hogy harmincezer év küzdelmét teszi semmivé, ha rosszul dönt. Mondjon el mindent részletesen!
- Csak megismételhetem, uram, hogy Le Roy bevette a csapatába, s ez komoly veszélyt jelenthet számunkra. Ugyanakkor, van előnyös oldala is. Megfigyelhetjük például minden lépésüket.
- Eddig is megfigyeltük.
- Csakhogy eztán közvetlenül és azonnal értesülhetünk a terveikről.
- Hm. Folytassa.
- Ugyanakkor ez a kapcsolat beláthatatlan veszélyekkel is járhat. Ha rájönnek valamire...
- Nem szabad rájönniük.
- Ezt sajnos nem tudjuk megakadályozni. Máris mutatkoznak bizonyos jelek...
- Az ébreszrésre gondol?
- Arra, uram. Időlegesen fel kell függesztenünk. Már... tettem is bizonyos lépéseket ez irányban.
- Megőrült?!
- Utólagos jóváhagyásának reményében, uram.
- Maga nem érti, mi forog kockán! Hiszen minden pillanatban meghalhatok!
- Ezt a rizikót vállalnunk kell, uram.

Hosszú másodpercekig nem hallott mást, csak beszélgetőpartnere nehéz lélegzését.

- Neely! Azonnal mondja el, mit tett idáig!
- Abbahagytam az ébresztést és megpróbáltam kikapcsolni az energiáit.
- Sikerült?
- Nem tudom. Sosem fordult még elő, hogy megkíséreltük volna blokkolni az ébredés folyamatát.
- Uramisten. Teremtő Atyánk! Tudja, ez mivel járhat? Ha visszafordul a folyamat... vége mindennek...!
- Én inkább attól tartok, nem sikerül a blokkolás! Máris vannak bizonyos jelek, amelyek arra mutatnak, hogy ... túlságosan is erősek az energiaközpontjai. Egyébként Le Roy mindent tud. Olvastam a naplóját. Az a fickó sokkal okosabb, mint gondoltuk.
- Hogy jutott hozzá?
- Landautól. Le Roy odaadta neki.
- Eszerint Landau is tud mindent. Úgy ítéli meg, hogy ... bizonyos lépéseket kell foganatosítanunk?
- Én már régóta ezt javaslom, Őriző.

A másik sóhajtott.

- Rendben van, Neely. Legyen pontban öt órakor Carpenter kávézójában. Odaküldök valakit. Megbeszéli magával a dolgot.

Neely Smith arcát halálos sápadtság öntötte el. Érezte, hogy verejtékcseppek futnak le a bőrén, tenyere ragadós lesz a félelemtől.

A másik hangját mintha eltorzította volna a fájdalom.

- Hallgasson ide, lányom. Pokoli kínjaim vannak. Talán csak napjaim vannak már hátra... Meg kell oldaniuk a problémát. Érti? Meg kell oldaniuk!

A vonal kattant, s a szemrehányással teli hang elhallgatott.

Neely visszakapcsolta a telefont, és átment Landauhoz.

4

Landau arra ébredt, hogy Neely mellette ül, és a homlokát simogatja. Először ki sem akarta nyitni a szemét, nehogy elszálljon a varázs. Mintha lepkék szálltak volna a homlokára és leheletfinom szárnyaikkal birizgálták volna a bőrét. Ez a simogatás azonban

elektromossággal volt teli, mintha a lepkék szárnya apró elektródákkal lett volna teletűzdelve.

Amint felpattantak a pillái, Neely kemény almamelleire esett a pillantása. Ahogy a lány komoly képpel fölé hajolt, szinte kibuktak a köpeny vágásából. Hiába is akart volna, nem tudott parancsolni a kezeinek. A lány csak mosolygott és lassan hátrahajolt. Landau ismét azokat a szürke szikrákat látta a szemében, amelyeket annyira nem szeretett.

Neely felállt, a nagy szekrényhez lépett, és ahogy szokta, minden teketória nélkül ledobta magáról a köpenyét. Landau legszívesebben behunyta volna a szemét, de nem volt elég lelkiereje hozzá.

Csak akkor ébredt fel teljesen, amikor a langyos víz kellemesen simogató cseppjei végigfutottak a testén. Gyorsan a szappan után nyújtotta a kezét. Az ördögbe is... így jár az ember, ha meg kell osztania másokkal a fürdőszobáját. Semmi sincs ott, ahol évek alatt megszokta. Persze még mindig jobb, mint amikor Clara lakott nála, s betelepítette a fürdőkádját tiritarka japán kacsákkal. Igaz, hogy kicsik voltak, de sokan. Ráadásul a kacsák közismerten nem szobatiszták... Végül is választania kellett Clara és a kacsák, vagy az annyira nem kívánt magány között. Most már utólag elmondhatja: hála isten, hogy a magányt választotta. Ha Clara és a kacsái maradnak, lehet, hogy már nem is létezik a fürdőszobája, hanem államilag elismert természetvédelmi terület van a helyén.
A fenébe is, hol az a nyomorult szappan? A tartója üres, a kád széle üres ... a párától pedig semmit nem lehet látni. Jézusom, egyszer már meg kellene beszélnie Neelyvel, hogy tartsanak rendet a dolgaik körül...!

Sóhajtott, aztán szappanozni kezdte magát. Csak amikor már tetőtől talpig beborította a hab, jött rá, hogy a szappan végig ott volt a kezében, mint amikor valaki a szemüvegét keresi, és kiderül, hogy ott lapul az orra hegyén. Lehet, hogy fiatal kora ellenére kezd szenilissé válni?

Némi rossz érzéssel szappanozta tovább magát egészen addig, amíg Neely be nem dugta a fejét az ajtón.

- Szóltál, drágám?

Landau hirtelen feleslegesnek érezte, hogy felemlegesse előtte a szappanügyet. Az ördögbe is, hiszen többnyire említeni sem érdemes kicsiségeken buknak meg vagy éppen futnak zátonyra a legszebb szerelmek is. Mit számít ez a rohadék, bujkáló szappan, ha Neely itt van mellette, és olyan vadul szeretik egymást, mint a tinédzserek. Még ha a világ minden szappana örökre elbújna előle, sem érné meg, hogy Neely pillantása megfagyjon, mint téli éjszakán a csepegő eresz.

Kidugta a fejét a zuhany alól és félig csukott szemekkel a lányra mosolygott.

- Nem állsz be mellém?

Neely azonban ekkorra már felöltözött. Mohazöld tréningruha volt rajta, kockás sál a nyaka körül, csúcsos, kötött sapka a fején.

- Ruhástól? Ma délutános vagyok, Peter, azt hiszem, lemegyek az edzőterembe.
- Lehet, hogy később utánad megyek.

Neely szeme megrebbent.

- Még nem tudom, melyiket választom. Nem szoktam előre eldönteni. Viszlát, drágám.

Landau utána akart kiabálni, de meggondolta magát. Hiszen itt van ez a megbeszélés Le Royjal... Vigye el az ördög, pont akkor kell megváltania a világot ezektől az elmeháborodott Neander-völgyiektől, amikor végre megtalálta azt, akire mindig is vágyott. Mi lenne, ha gyereke születne Neelytől?

Itt tartott, amikor pokolian csípni kezdte a szemét a szappan. Félig vakon a törülközője felé tapogatódzott. Legszívesebben elröhögte volna magát, amikor azt sem találta a helyén. Csukott szemmel, kitárt karral állt a fürdőszoba közepén, mint a Krisztus-szobor Rio de Janeiróban.

Soha nem kívánt még talán semmit sem annyira, minthogy végre akadjon a kezébe az a nyavalyás törülköző. Kilencre Le Roynál kell lennie ... Nem kezdheti azzal, hogy már első alkalommal elkésik.

Perdült kettőt, aztán felemelte a kézét. Megdöbbenve érezte, hogy puha, illatos bolyhos valami csüng a karján, amely nagyon is Neely törülközőjére emlékeztetett. Villámsebesen végigtörölte vele az arcát és kinyitotta a szemét. Valóban Neely törülközője lógott a karján,

mintha csak egy próbababára akasztották volna.

Landau elmosolyodott és megpróbálta értékelni a lány humorát.

- Neely! Gyere elő, hadd verek a fenekedre!

A lány azonban nem bukkant elő a párafelhők mögül, hogy a nyakába vessé magát, vagy esetleg rávillantsa szürke, visszautasító pillantását. Csend volt a lakásban, csak a gázóra halk ketyegése hallatszott az előszoba felől.

Elzárta a zuhanyt, megtörölközött, majd még mindig mosolyogva kitárta az ajtót. Azt várta, hogy a lány nyakig betakarózva várja az ágyban, s megpróbálja maga mellé édesgemi. Tudta, ha ez megtörténik, nem lesz ereje visszautasítani. Legfeljebb felhívja Le Royt, és valami halaszthatatlan tennivalóra való hivatkozással lemondja a mai találkozót. Bár idegenkedett a hazudozástól, Neely miatt, ha kell, erre is rászokik.
Neely azonban megspórolta neki a hazudozást. Nem volt az ágyban, sőt még a lakásban sem. Landau úgy, ahogy volt, anyaszült meztelenül az ajtóhoz futott és megpróbálta a kilincset. Az ajtó zárva volt.

5

A vékony arcú, kreol kepű férfi felállt, amikor Landau átlépte a küszöböt, és őszinte örömmel az arcán felé nyújtotta a karját.

- Csakhogy itt van, Peter. Már nagyon vártuk.

Landau makogott valamit a hidakon kialakult dugókról, majd Le Roy intésének engedelmeskedve levetette a felöltőjét és felakasztotta a szoba sarkában álló fogasra.

Le Roy kibújt az íróasztala mögül, félrehajtotta az útjában álló szobapálma leveleit, majd a mögöttük megbúvó asztalka és székek felé intett.

- Bújjon be a dzsungelba, Peter. Én csak így hívom. Itt a pálma mögött úgy érzem magam, mintha Ázsiában lennék.

Landau udvariasan besüllyedt a fák rejtette zugba és csak amikor már

odabent volt, vette észre, hogy nem is egyetlen pálma zárja el a kilátást, hanem szobanövények egész sora.

Az Ázsiába telepített asztal és székek nem voltak üresek. Három ember kucorgott csendben, láthatóan gondolataiba merülve az elrekesztett térben, s csak akkor emelték fel a fejüket, amikor Le Roy betuszkolta Landaut a pálmák mögé.

- Ez itt Peter Landau - mondta csípőre téve a kezét. - Ne lepődjék meg, Peter, csak rájöttünk, hogy pálmák és virágok között jobban forog az agyunk. Perkins századost már ismeri, Oliviát is. Őt azonban még nem. Engedd meg Daniel, hogy bemutassam Landau őrmestert.
A hirtelenszőke, éles arcú, magas férfi ibolyakék szemei mintha a veséjébe láttak volna. Landau, bár munkája során megszokta a fürkész tekinteteket, most mégis kellemetlenül érezte magát. Mintha felszakították volna a bőrét a kutató sugarak.

A férfi azonban nem vizslatta soká. Kinyújtotta a karját és kezet rázott vele.

Landau lecsüccsent a szabad székre és zavartan megköszörülgette a torkát. Nem tudta, mi következik. Az sem elképzelhetetlen, hogy Le Roy visszaszívja tegnapi ajánlatát.

A jóképű, kreol férfi azonban nem szívta vissza. Éppen ellenkezőleg. A Landau hóna alatt lapuló csomagért nyújtotta a kezét, elvette tőle, majd feltartotta a levegőbe.

- Íme, itt a naplóm, amelyet Landau őrmester volt szíves végigolvasni. Apropó, Peter, mire jutott az éjszaka?

Landau sóhajtott és az acélszürke szemekbe nézett.

- Áttanulmányoztam a naplóját, Mr. Le Roy.
- Megkérhetném, hogy szólítson Christiannak?
Landau elvörösödött és biccentett.
- Természetesen. Hát... szóval, elolvastam. És egyszerűen hihetetlennek tartom.
- Pedig nem az.
- Olyannyira hihetetlennek tűnik, hogy... őszintén szólva...

Elszorult a torka, s csak nehezen jutott levegőhöz. Ugyanazt érezte,

mint akkor, amikor Neely odaköltözött hozzá. Lassú körforgásba kezdett körülötte a szoba, a pálmák, az íróasztal. Annyi ereje maradt csak, hogy a pálmaágakba kapaszkodjék.

Amikor magához tért, a lány arcát látta maga felett, s érezte, hogy Olivia vizes kendőt szorít a homlokára.

- A pulzusa rendben, bár kissé szapora. Mi történt magával, Peter?

Landau érezte, hogy verejtékben úszik a teste. Mintha behajították volna egy medencébe, s most ott feküdne a partján jólelkű emberektől kiráncigálva. Pillantása Le Roy aggódó pillantásával találkozott.

Villámsebesen megrázta a fejét és halványan elmosolyodott.

- A pizza - hazudta lihegős mosollyal. - Az az átkozott pizza.
- Pizza?
- Tegnap este is rosszul lettem tőle. Alighanem romlott volt rajta a kagyló. Reggel azt hittem, oké vagyok, de úgy látszik... Kaphatnék egy kávét?

Amilyen hirtelen tört rá a rosszullét, olyan hirtelen el is röppent.

Érezte, hogy ég az arca a szégyentől, s alighanem a feje búbjáig vörös volt mint a főtt rák.
Levette fejéről a vizes borogatást, feltápászkodott, majd visszaült a székére.

- Elnézést kérek ezért az incidensért, de alighanem ágyban kellett volna maradnom. Kötelességemnek éreztem azonban... hogy, miután elolvastam a naplót, megmondjam... vállalom-e...

Le Roy kíváncsian előrehajolt.

- Na és... vállalja?

Landau egyetlen pillanatig ismét úgy érezte, hogy szétpattan a feje. Mintha vasabroncs feszült volna a homloka köré. Emberfeletti erővel mégis mosolyra húzta a száját.
- Természetesen... vállalom. Mindig is érdekeltek a... rejtélyes tűzesetek. Le Roy megkönnyebbülten felsóhajtott. Mintha előre látta

volna a jövőt.

6

Perkins felvette a telefont és felhívta Murray hadnagyot. Amikor a hadnagy jelentkezett, Perkins megnyomott egy gombot és kihangosította a készüléket.

- Itt Billy. Mi újság, Fred?

Murray morgott valakinek valamit, feltehetően, hogy ne lábatlankodjék a környéken, aztán a kagylóba sóhajtott.

- Kijössz megnézni?

Perkins Le Royra pillantott, s csak amikor az hevesen bólintott, adta áldását a dologra.

- Viszünk magunkkal valakit.
- Kit?
- Landau őrmestert. A tűzszakértőt.
- Kétlem, hogy bármit is találna. Nincs már itt semmi találnivaló.
- Ugyanaz, mint a többi?
- Még ugyanazabb. Tíz deka hamu maradt a fickóból.
- Sehol egy fél lábszár?
- Sehol.
- Zokni?
- Ezúttal a fürdőkádban. Mivel éppen a vízben ázott, nem volt módja megégni.
- Hogy hívják?
- A zoknit?
- Ne marháskodj, Fred!
- Ez az egyetlen módja, hogy megtartsam a lelki egyensúlyomat. Jöttök?
- Megyünk.
- Hát akkor viszlát. Az Isten legyen irgalmas hozzánk. Érződött a hangján, hogy komolyan is gondolja, amit mond.

Landaunak hátul jutott hely a kocsiban Olivia mellett. Mivel kénytelen volt egészen hozzá préselődni, testén érezte a lány melegét. S bár Olivia szép, gusztusos teremtés volt, mégsem érintette meg annyira a belőle áradó varázs, mint amennyire Neely teste elkápráztatta. Neely kidolgozott bicepszei, erős, sőt szinte már-már túlontúl kemény hasizma, agresszívan követelődző ágyéka kevésbé volt nőies, mégis hacsak a bőréhez is ért, elveszítette tőle az eszét. Olivia lágyabb, érett asszonyisága inkább álmodozásra késztette.

A lány lehelemyit elhúzódott tőle és rámosolygott.

- Egyedül él, Peter?
Landau a homlokához nyúlt, mert mintha ismét bizsergető fájdalom cikázott volna át rajta.
- Igen ... azaz ... nem. Néhány napja összeköltöztem valakivel.
- Egyedül nem jó.
- Nem. Azt is többször megpróbáltam már.
- Unatkozott?
- Nem mondhatnám. Inkább utáltam hazamenni, mert mindig hatalmas szennyesedény-halom és még hatalmasabb kupac szennyes ruha várt.
- Tipikus férfiszemlélet!
- Na, azért nem vagyok én egészen hasznavehetetlen. Hetente egyszer például felporszívóztam...
- Mi a helyzet a tűzesetekkel?
- Van belőlük sajnos, éppen elég.
- Christian szerint hamarosan előléptetik hadnaggyá.
- Év végén esedékes. Ha addig el nem szúrom valamivel a dolgot.
- Mivel szúrhatná el?
- A rendőrségnél mindig akad elszúrnivaló. Olyan, mint a jégpálya. Egyetlen vigyázatlan mozdulat és még a legjobb korcsolyázó is a fenekére csüccsen.
Összehúzta a szemét, mert a fájdalom villámnyila újra belevágott a fejébe.
Olivia tekintetét nem kerülte el a szemrándulás, mert Peter karlára tette a tenyerét.
- Fájdalmai vannak?
- Semmiség. Csak a pizzától.

A lány kutató tekintettel nézett rá.
- Máskor is elő szokott fordulni?
- Nem túl gyakran eszem pizzát. És ha igen, akkor se romlottat.

Volt valami a hangjában, ami megerősítette Oliviában a meggyőződést, hogy a férfi hazudik. Fel nem foghatta ugyan, miért kell egy nem létező kagylós pizzára kenni a fájdalmait, miért nem vallhatja be, hogy migrénje vagy gyomorpanaszai vannak? Talán attól tart, hogy akkor nem veszik be a csoportba?

Valami megmagyarázhatatlan ösztöntől vezérelve Landau barátnőjére terelte a szót.
- Az előbb említette, hogy már nem él egyedül. Csinos az illető?

Landau megkönnyebbülten fellélegzett. A fájdalom is alábbhagyott a

fejében, emellett úgy látszott, Olivia megfeledkezett arról a nem létező, átkozott pizzáról.

- Nekem tetszik. Talán kissé... erőteljesebb jelenség, mint ön.
- Erőteljesebb?

Landau elpirult.

- Testépítő klubba jár. Ott ismerkedtünk meg.

Olivia kíváncsian pillantott Landaura, de a túlságos közelség miatt nem tudta feltérképezni a férfi testalkatát.

- Roppant érdekes. Egyszer láttam egy fekete lányt a televízióban. Valami body building versenyt közvetítettek éppen...
- Ó, Neely azért nem olyan! Ha azokra az izomkötegeket hordozó lányokra gondol...
- Neely? Ez a neve?
- Neely.
- Szép név. Mivel foglalkozik?
- Banktisztviselő.
- Melyik bankban?

Landau szégyellte, hogy fogalma sincs Neely munkahelyéről, ezért gondolkodás nélkül vágta rá:

- A Royal Bankháznál. Olivia megnyalta a szája szélét.
- A 47-ik utcában?
- Ott.
- Jó hely. Gondolom, a nagyteremben ül a többi lány között. A bejárattól jobbra?

Landau ugyan fel nem foghatta, miért érdekli Oliviát, hol ül Neely, de sokáig nem töprenghetett rajta. Mivel Le Roy mutogatásából arra következtetett, hogy befordultak a megfelelő utcába, ráhagyta a dolgot.

- Ott. Jobbra.
- Ha egyszer arra járok, majd bekukkantok hozzá. Mi is a családneve?
- Smith - mondta Landau kelletlenül -, Neely Smithnek hívják.

Olivia elhallgatott és lenyomta a zsebében aprócska magnetofonja gombját. 8

Murray hadnagy eléjük sietett és barátságosan kezet rázott velük.

- Elkergettem a fickókat, úgyhogy zavartalanul meregethetitek a szemeteket. Van látnivaló éppen elég: üres falak, üres parketta, a fürdőkádban pedig egy pár szürke zokni úszik. Nincs egy szürrealista festő ismerősötök?

Forrest feltette a szemüvegét és félretolta Murrayt.

- Hol a pasas? Hogy is hívják?
- Harry Donovan. Különben én is szeretném tudni. Azazhogy tudom is, csak nem akarom elhinni.
- Még egyszer kérdem, hol van?

Murray elvigyorodott.
- A zsebemben.
- Micsoda?!

Murray a zsebébe nyúlt, és bama színű, vékony falemezből készült kubai szivarosdobozt húzott elő.

- Engedd meg, hogy bemutassam Mr. Harry Donovant, illetve azt, ami megmaradt belőle.

Landau érezte, hogy ismét átfut az agyán némi fájdalom, de már közel sem volt olyan erős, mint korábban.

Le Roy barátságtalan pillantást vetett a dobozkára, aztán a nappali szoba bejárata felé intett.

- Ott volt?
- Aha. Menj be nyugodtan. A sezlonon feküdt, amikor elégett. A takarón még látszanak a körvonalai.

Le Roy a falnak dőlt, és hagyta, hogy Landau szemügyre vegye a világosszürke takarót a heverőn. Nem kellett nagyon meregetni a szemét, hogy észrevegye rajta az oldalán fekvő férfi körvonalait. Egészen pontosan a valamikor rajta feküdt férfiét.

Landau sóhajtott és letérdelt az ágy mellé. Óvatosan megfogta a takaró végét és megemelgette. Egyetlen hamuszem, nem sok, annyi sem hullott le róla. A körvonalak szinte beleégtek a takaróba, mint a torinói lepelbe Krisztus arca.

Le Roy a háta mögé állt és érdeklődve figyelte minden mozdulatát.
- Lát valamit? Landau megvonta a vállát.
- Egyelőre nem sokat. Itt feküdt, az biztos. Murray feje szolgálatkészen felbukkant az
Mivel szedték fel a hamuját? ajtónyílásban.
- Porszívóval. Felhoztam a kocsimból. Landau összehúzta a szemét és a takaróra bökött.

- A körvonalak égésnyomok. A tűz megperzselte a gyapjúszálakat.
- Miért nem kapott lángra az egész takaró?
- Fogalmam sincs róla. Igazság szerint el kellett volna égnie. Úgy tűnik, mintha a tűz nem bírt volna a gyapjúszálakkal.
- Donovan csontjaival bírt?
- Ez a helyzet.

Le Roy Murrayhoz fordult.

- Ki bukkant rá?
- A gondnok. A szomszédok szóltak neki, miután már egy hete nem látták. Le Roy otthagyta Landaut és kihúzta Murrayt a folyosóra.
- Hadd túráztassa a fiú az agyát. Mit tudtok róla?
- Donovanról? Meg fogsz lepődni, de nagyjából ugyanazokat, mint a többiről. Egyedülálló, idős ember, a felesége évtizede meghalt, nemigen barátkozott senkivel. Néhány hónappal ezelőtt belépett a Mennyei Szerelem Egyházába.
- Az meg mi a csoda?
- Utána kellene nézni. A nevéről ítélve valami szekta. A gondnok szerint gyakran időztek nála feketék.

Le Roy elgondolkozva simogatta meg az állát.

- Feketék?
- A gondnok szerint varázsoltak nála. Egyszer rajtakapta valamelyiket, hogy döglött kakast hozott le Donovantól.
- Mi a fene?!
- A kakasból folyt a vér. Ráfolyt a lépcsőre, ezért aztán a gondnok balhét csinált. Állítólag egy csinos, fekete lány volt, aki a kakast vitte. És egy óriáskígyót.
- Micsodát?
- Ha hiszed, ha nem, óriáskígyót. A gondnok még a nevét is hallotta.
- A lánynak?
- A kígyónak. Állítólag Trixinek hívják.
- Honnan a fenéből...?
- Úgy, hogy a fekete lány állítólag rákiáltott a kígyóra: Trixi vissza! Ne bántsd a fehér embert!
- Fehér embert?
- Mit csodálkozol? A gondnok fehér.

Le Roy felemelte a fejét. Szeme a hálószoba ajtajában álló Landau döbbent tekintetével találkozott.

- Trixi? Trixit mondott? Murray meglepetten pillantott rá.
- Azt mondtam. Csak nem ismeri?

Landau kifújta a tüdejéből a levegőt, és a nadrágjába törölte izzadó tenyerét.

- De ... ismerem.

Ekkor már négyen bámultak rá elképedt ábrázattal: Olivia, Forrest, Murray és Perkins. Le Roy nem bámult, helyette az ablakhoz lépett és kinézett az esős délutánba.

- A gazdája egy... fekete lány.
- Hogy hívják?
- Azt nem tudom. Van egy madara is, egy bagoly. Perkins és Murray összenéztek.
- Azt sem tudja, hol lakik?
- Abban a házban, amelyben Mr. Dorsot megölték. És amelyben Welenskyt is megölték. A lány különben Welensky szomszédja.

Döbbent, súlyos csend ereszkedett rájuk. Le Roy megfordult és nehezen lélegezve a másik ötre nézett.

- Lehet, hogy megcsíptük az első komolyabb nyomot? Lehet, hogy Landau őrmester mégiscsak szerencsét hozott nekünk?

9

Landau érezte, hogy ismét hasogami kezd a feje. Éppen engedelmet akart kérni, hogy bevehessen valami csillapítót, amikor halkan megkopogtatták a bejárati ajtót.

Le Roy Murrayra pillantott.

- Ez ki?
- Fogalmam sincs róla. Elküldtem mindenkit. Menjetek be gyorsan a hálószobába.

Le Roy átkarolta Oliviát, és a hálószoba felé tuszkolta. Murray zsebre vágta a szivarosdobozt, és kezébe vette a pisztolyát. Óvatosan az ajtó mellé állt, s úgy nyitotta ki, hogy a beszáguldó golyók lehetőleg a levegőt lyukasszák ki.

Egyelőre azonban semmiféle golyók nem száguldottak be a szobába. Az ajtónyílásban mankós, nagy fejű férfi állt, mögötte egy fehér hajú néger.

Murray háta mögé rejtette a pisztolyát és a mankósra nézett.

- Maga kicsoda?
- A Mr. a rendőrségtől van?
- Igen - mondta Murray. - Rendőr hadnagy vagyok.
- Láthatnám az igazolványát?

Murray sóhajtott, hátul a derékszíjába dugta a pisztolyát, és előhalászta az igazolványát.

- Tessék.

A mankós beakasztotta görbe lábát a mankó keresztlécébe, megszemlélte az igazolványt, majd visszaadta Murraynak.

- Bocsásson meg.
- Maga kicsoda?
- A gondnok vagyok. Én találtam meg Mr. Donovant, illetve... én nem találtam meg.
- Hm. Mit óhajt, Mr...
- Henessey.
- Tehát, mit óhajt?

Mr. Henessey Murray válla felett belesett a folyosóra, de mivel nem látott odabent senkit, elégedetlenül meghimbálta magát a mankóján.

- Én semmit. De ez az ember itt beszélni akar maguk közül valakivel.

Murray a fekete férfi felé fordult. Most vette csak észre, mennyire öreg. Mintha egy múmia kelt volna életre, hogy benézzen hozzájuk megérdeklődni, hol tart a nyomozás Echnaton fáraó istenkáromlási ügyében.

Murray a fekete férfi felé nyújtotta a kezét.

- Murray hadnagy.

A fekete férfi meghajolt.

- Joseph vagyok - mondta furcsa, éneklő hangsúllyal. -Joseph a nevem.

Murray megigazgatta a pisztolyt a feneke táján, aztán gyanakodva a

fekete férfi szemébe nézett.
- Mr. Donovannal kapcsolatban akar valamit közölni velünk, Joseph?
Joseph lehajtotta a fejét.
- Rosa mama küldött. Murray felhúzta a szemöldökét.
- Rosa mama? Az kicsoda?
- Hát Trixi és Samuel gazdája, ura és parancsolója.

Murray egyetlen pillanat alatt hátrébb tolta a mankós gondnokot, megfogta Joseph mellén a kabátot, és egyszerűen berántotta az ajtón.

- Legyen a vendégünk, Joseph.

A gondnok néhány másodpercig még ott szöszmötölt az ajtó előtt, majd csalódottan eltakarodott.
Joseph lecsüccsent egy székre, s az illemnek megfelelően ölébe tette a kalapját. Murray esküdni mert volna rá, hogy odakint a lépcsőházban még nem volt kalapja, de hát ő már semmin sem csodálkozott. Ha egy ember szivardoboznyi hamuvá tud hamvadni úgy, hogy az alatta lévő gyapjútakaró éppen csak megperzselődik, akkor miért ne volna lehetséges, hogy akinek néhány perccel ezelőtt még nem volt kalapja, most van. Főleg ha fekete, és ilyen öreg az a valaki.

Le Roy intett Murraynak, majd leült a vendéggel szemben egy székre.

- Akar nekünk valamit mondani, Mr. Joseph?

Az öreg megpróbált szavakat formálni a szájával, de csak többrendbeli nekifutás után sikerült a dolog.

- Én ... Joseph vagyok - mondta még egyszer és segítségkérőn nézett rájuk. - Joseph.
- És úgy, egyébként kicsoda ön, Joseph?
- Próféta vagyok - mondta az öreg öntudatosan.
- Próféta?
- Az Úr prófétája.
- Mint Illés? - érdeklődött komoly képpel Murray.

Joseph megingatta ráncoktól barázdált, csupa-csupa májfolt fejét.

- Illés hamis próféta volt. Én igazi vagyok.
- Ennek igazán örvendek - mondta a mindeddig magában mormogó

Forrest. - Úgyis tele van a világ hamis prófétával. Az én hócipőm meg velük. Mi hírt hozott nekünk, Joseph?
Joseph próféta a zsebébe nyúlt, és hosszas kotorászás után kihúzott belőle egy lezárt borítékot.
- Ő adta.
Le Roy előrehajolt.
- Ő?
Joseph felemelte a karját, mintha meg akarná áldani az antropológust.
- Porból lettünk és porrá leszünk.
- Soha aktuálisabb próféciát - biccentett Forrest. - Kinek szól a levél?
Joseph habozva Murrayra pillantott.
- A... rendőrségnek.
Murray elvette, rápillantott, aztán továbbpasszolta Perkinsnek. Perkins megmorzsolgatta az ujjai között, mintha csak a papír minőségét vizsgálná, de valamennyien tisztában voltak vele, hogy Perkins morzsolgatásának ennél sokkal komolyabb oka van: megpróbálja megállapítani, nincs-e benne levélbomba.
- Azt akarja mondani, Joseph, hogy Mr. Donovan bízta önre?
- Mr. Donovan bízta rám - ismételte engedelmesen a próféta.
- Mikor?
- Úgy ... két hónappal ezelőtt. A megmerítéskor.
- A mikor?
- Megmerítéskor, amikor...
- Keresztelés - morogta Le Roy. - Bizonyára megkereszteltek valakit. Most mit néztek úgy rám? Valakinek vizet öntenek a fejére, és...
- Tüzet - mondta Joseph. - Csak az eretnekek öntenek vizet az emberi fejre, amely Isten fejének a lenyomata. Förtelmes bűn vizet önteni rá.

Le Roy összevonta a szemöldökét.

- Önök tűzzel keresztelnek?
- Tűzzel. De az a tűz nem közönséges tűz, hanem maga a Szentlélek.
- Tehát megmerítéskor - ismételte Perkins - tűzben merítkeztek?
- Tűzben - biccentett a próféra.
- Eszerint Mr. Donovan két hónappal ezelőtt adott önnek egy levelet. Fűzött valami megjegyzést hozzá, Joseph?
- Fűzött?
- Úgy értem, mit mondott, mikor kell átadnia a levelet a rendőrségnek? Ha meghalt? Joseph bólintott.
- Igen. Ha meghalt. Azt mondta, akkor adjam át a levelet a rendőrségnek. Le Roy kivette Perkins öléből a borítékot, aztán Olivia felé fordult.
- Olivia, kérlek, kísérd át Mr. Josephet a nappali szobába. Ugye még

ráér egy kicsit, Joseph? A fekete öregember reszkető mosolyra húzta a száját.
- Ötkor istentisztelet.
Le Roy az órájára pillantott, s amikor meggyőződött róla, hogy alig múlt két óra, megkönnyebbülten Joseph vállára tette a kezét.

- Rengeteg időnk van még, Joseph. Csak néhány percet szánjon ránk.

Olivia átkísérte a törékeny kis öregembert a másik szobába, Le Roy pedig határozott mozdulattal feltépte a borítékot.

11
Landau egyetlen pillanatig azt hitte, mégiscsak bomba rejtőzik benne, mert Le Roy olyan óvatosan bánt vele, mintha apró, izgő-mozgó élőlényt akarna elkapni. A borítékban azonban nem bújt meg sem bomba, sem pedig kis manó, csak néhány vékony, csaknem átlátszó papírlap.

Le Roy óvatosan kihúzta, majd a világosság felé tartva hangosan olvasni kezdte.
A rendőrségnek.
Én, Francis Donovan írom e sorokat, s az emberiség sorsa iránti aggódás késztet rá, hogy önökhöz forduljak. Amikor ez a levél az önök kezébe kerül, már bizonyára tudják, hogy nem természetes halállal távoztam ebből a létből, hanem úgy segítettek át a túlvilágra. Ráadásul azt sem mondhatom, hogy egészen akaratom ellenére történt a dolog. Megnyugszom a Kő rendelésében, bár kétlem, hogy a Kőnek önálló akarata lenne. Rossz úton járnak ők, bármennyire is a Kőre hivatkoznak.

Különben ne higgyék, hogy őrült vagyok, vagy próféta, aki megjósolja a világ közeli pusztulását: a világ nem fog elpusztulni, csak az élők milliárdjai. Sok múlik azon, hogy önök hisznek-e nekem. Ha nem, és eldobják a levelemet, csak akkor fognak majd visszaemlékezni rám és falba verni a fejüket, amikor már késő lesz. Nem kívánom senkinek, a világnak legkevésbé, hogy így legyen.

Az a legkülönösebb az egészben, hogy virágnyelven kell fogalmaznom, mert nem akarok áruló lenni, ugyanakkor mégiscsak el kell árulnom a fajtestvéreimet, ha meg akarom menteni az emberiséget. Fajtestvéreimet? Már ez is egy különös szó, és nem is vagyok

meggyőződve róla, helyesen használom-e.

De hogy a tárgyra térjek, a világ rövidesen egy hatalmas, minden kontinensre kiterjedő összeesküvés áldozatává válik, amelynek a gyökerei - ne nevessenek ki - még a kőkorszakba nyúlnak vissza. Valakik megöltek valakiket - de ez most igazából nem is fontos. A lényeg az, hogy van egy embercsoport, talán csak néhány ezer mindenre elszánt férfi és nő, akik meg akarják kaparintani a világ feletti uralmat. Tudom, hogy voltak már ilyen kísérletek, Nagy Sándortól kezdve, Napóleonon át egészen Hitlerig, ez azonban még azoknál is veszélyesebb. E csoport tagjai ugyanis mindenütt ott vannak: a Pentagonban és a Kremlben egyaránt. Talán még az elnök közvetlen környezetében is akad belőlük. Vannak köztük atomfizikusok, katonák, bankárok - valamennyien gyűlölettel telve a többiek iránt. Hogy honnan e gyűlölet? Az előbbb már leírtam, hogy egy régi, kőkorszaki konfliktusra vezethető vissza (a konfliktus nagyon szelíd szó, az igazán helyes kifejezés a Nagy Mészárlás lenne), a gyűlölet felszítása azonban egészen újkori eredetű.

Hogy megértsék, miről van szó, néhány mondatban vázolom a lényeget. Ebben a városban, ahol önök is élnek, bújik meg ennek a csoportnak a vezérkara, amelynek az élén a Kő Őre áll. Ő olyan király vagy elnökféle, óriási hatalommal. Hosszasabban is magyarázgathatnám, valójában ki is ő, de erre már nincs időm. Ha sikerül leleplezni őket, úgyis apró részletekig megtudnak mindent. Felesleges hát, hogy ezekkel untassam önöket, és lopjam a drága időm, amelyből sajnos már úgyis igen kevés maradt.

Visszatérve a lényegre: e csoport tagjai nem gyermekkoruktól kezdve érzik ezt a gyűlöletet a többiek iránt - hiszen akkor még nem is tudják magukról, hogy valójában kicsodák. A Kő Őre azonban képes öntudatra ébreszteni őket. Csak akkor virágzik ki bennük a gyűlölet, ha bizonyos gátlások felszabadulnak az agyukban. A mechanizmus túl bonyolult, én magam sem értem igazán, de ez nem is fontos. Különben én is átestem ezen az ébresztésen, s ezzel együtt nem mindennapi hatalomra tettem szert - bár erről nem óhajtok beszélni. Úgy tartom, egyedül Istené a hatalom és a dicsőség. Mindörökké, Ámen!
Két dolog maradt még, amit el szeretnék mondani önöknek. Az egyik, hogy a Kő Őre öreg és beteg: hamarosan eltávozik az élők sorából. Ilyenkor újat választanak a helyére, valakit, akit már korábban kijelöltek erre a posztra. Mielőtt szemrehányásokat tennének nekem, hogy eltitkolom, ki a Kő Őre, hiszen ha őt kiiktatnák a játékból, helyre

lehetne hozni mindent, hadd mondom sietve el: nem tudom. Nem tudom, hol a rezidenciája, és azt sem tudom, kicsoda. Érthető okokból nem közölték velem, mint ahogy nem közölték más, egyszerű Neandervölgyi származékokkal sem. A legféltettebb titkokat csak a hozzá közelállók ismerik.

Ugye, megütötte a szemüket a Neander-völgyi szó? Majd ha lezajlik minden, rá fognak jönni, mit jelent. Semmi értelme nem lenne, ha részletesebben is elkezdeném magyarázgatni.

A másik, amiről beszélnem kell, hogy miről lehet felismerni őket. Önök nyilván azonnal felteszik maguknak a kérdést, ha egyáltalán hitelt adnak a szavaimnak, és nem tekintik levelemet egy kivégzéshez közel álló, félelmében megzavarodott öregember felelőtlen, rémült fecsegésének, hogy jó jó, de hogyan jövünk rá, ki tartozik közéjük? Nos, ez valóban fogas kérdés, és nem is tudok receptet adni rá, mit kellene tenniük, mert nincs egyikünk homlokára sem odaírva, hogy Neander-völgyiek vagyunk. A mérhetetlen tudás bennsőnkben lapul, agyunk mélyén, amelyet jól elrejtenek a közömbös emberi vonások. Csak hosszas megfigyelés vezethet eredményre, vagy ha a Kő Őre az önök oldalára áll és parancsot ad a bosszúhadjárat lefújására, amire őszintén szólva vajmi kevés a remény.

Én az önök helyében mégiscsak ezt a lehetőséget ragadnám meg. Megpróbálnám megtalálni és békét kötni vele. Különben elérkezik az Ttélet Napja.

Mindenkit óvok tőle, hogy mesének tekintsék kétségbeesett szavaimat. Gondoljanak rá, hogy azon a poszton is ott lehetnek, ahol a rakéták indítógombjai csillognak. Talán maga a hadügyminiszter, vagy a Nemzeti Gárda parancsnoka is közéjük - közénk? - tartozik. A veszély tehát óriási. Nagyobb, mira Nagy Sándor, Napóleon vagy Hitler idején.

Azért nehogy azt mondják, miért a diagnózis, ha nincs a betegségre orvosság, adok egy tanácsot. Keressék meg Rosa mamát, ő majdnem ugyanolyan képességekkel rendelkezik, mint mi. Úgy is mondhatnánk, hogy Rosa mama mutáns, vagy Isten kiválasztottja, ami végülis egyre megy. Rosa mama képes megkeresni a Kő Őrét. Hogy hogyan, az az ő dolga.

Nekem azért kell meghalnom, mert áruló lettem: nem akarok harcolni többé a Neander- völgyiek igazáért. Istennek akartam szentelni az életemet, Rosa mama és hívei között, de ők nem engedik. Nekem,

mint ébresztettnek, kötelességem a harc. Én azonban békét akarok. Isten békéjét...

Tudom, hogy meg fognak ölni. Az ítéletet már meghozták és egy utolsó figyelmeztetés kíséretében át is nyújtották. Én azonban nem hallgatok rájuk. Megtértem az Úrhoz, mert nála békét találok és szeretetet.

Nem fogják megtalálni a holttestemet, talán csak pár porszem marad majd belőlem. Nem lázongok a sorsom ellen, megnyugszom Isten akaratában, mint a fekélyes Jób. Minden úgy van jól, ahogy Ő elrendezte.

Betegnek, elesettnek érzem magam, mint akkor, amikor átestem az ébresztésen. Elájultam, hánytam, úgy éreztem, hogy szétpattan a fejem. Aztán egyszerre csak a holt tárgyak elkezdtek engedelmeskedni nekem. Mintha varázslómesterré váltam volna. Az a lány, az ébresztő, csodát művelt. Akkor büszke voltam rá, hogy hatalmam van a holt tárgyak felett. Ma már tudom, hogy ez a hatalom a Sátán hatalma, amelyből még a fekete kakas vére sem tisztíthat meg. Rosa mama megpróbálta, mégsem sikerült neki. Pedig Isten ott van, a kakas vérében is...

Megnyugszom a Mindenható akaratában, és arra kérem, világosítsa meg az elméteket, és tárja ki a szíveteket, hogy higgyetek nekem. Mert ha nem, János apokalipszise vidám farsangi mulatság ahhoz képest, ami rátok vár. Nézzetek a poraimra és gondolkozzatok! Szerettem az emberiséget és szeretem ma is... Meg akarlak óvni benneteket a pusztulástól. Kérlek, higgyetek nekem!

Francis Donovan

12

Le Roy letette a levelet az asztalra.

- Nos?

Murray megvonta a vállát.

- Nem mond sokkal többet, mint amit eddig is tudtunk.

- Hogy a fenébe ne mondana? - mordult fel Perkins. - Eddig csak sejtettük, mekkora a veszély, most azonban már meg is győződhettünk róla. Ha csak a fele igaz annak, amit Donovan ír...

- Attól tartok, az egész az.

- Akkor hát mit tegyünk?

Forrest megtörölgette a szemüvegét.

- Önként adódna az ötlet, hogy forduljunk magasabb fórumokhoz. Vigyük el a levelet és egyéb bizonyítékainkat az Alkotmánybíróságra...

Le Roy szomorúan elmosolyodott.

- Őrültek házába akarsz kerülni? Ha elkezdesz beszélni róluk, gumicellába csuknak. Elsősorban persze azok, akiknek vaj van a fején. Képzeld csak el, ha mondjuk az FBI igazgatója vagy a vezetői közül valaki közéjük tartozik. Nem élnénk huszonnégy óránál tovább. És aligha tűz végezne velünk, inkább forró ólomgolyó. Nem, ez az út járhatatlan. Megismétlem a kérdést: mit tegyünk?
- Próbáljunk csapdát állítani nekik.
- Ragyogó ötlet. Hogyan?

Néhány másodpercnyi hallgatás után Le Roy visszacsúsztatta a levelet a borítékba, majd a borítékot a zsebébe tette.

- Azt mondom, gondolkodjunk. Adjunk magunknak néhány órányi pihenőt. Perkins és Murray megírják a jelentésüket, mi pedig addig is törjük a fejünket. Önnek mi a véleménye minderről, Peter?
A kérdés Landaunak szólt. Az őrmester mintha álomból ébredt volna. Most már nemcsak a feje fájt, hanem a végtagjai is erősen zsibbadtak. Ráadásul néha úgy megemelkedett a gyomra, hogy csak szapora nyelésekkel tudta rendbe hozni magát.

- Nekem?... Semmi újat... nem tudok mondani.
- Ki tud? - sóhajtotta Le Roy. - Arra kérem, tartsa nyitva a szemét. Gondolja végig újra meg újra a tűzeseteket, hátha eszébe ötlik valami, amitől előbbre léphetünk. A legapróbb részletekre is terjedjen ki a figyelme. Az ördög általában ezekben bujkál.

Landau úgy gondolta, ezen a napon nincs már többé szükségük rá. Ami azt illeti, ő maga is minél gyorsabban vissza szeretett volna kerülni a lakásába. Éppen a sapkáját tette a fejére, amikor Olivia Joseph társaságában felbukkant az ajtóban. Örömmel vette tudomásul, hogy a lány is megelégelte a hamvába holt ember utáni nyomozást és hajlandó hazavinni. Mivel újabb és újabb gyengeségi hullámok törtek rá, kapott az alkalmon.

Csak Olivia tekintetével nem volt megelégedve.

Mintha ez a tekintet akart volna valamit tőle.

13

Landau hátradőlt az ülésen és előbb a mellettük elszáguldó bokrokat, majd az országút fehér síkját bámulta. Ímmel-ámmal válaszolt csak Olivia közömbös kérdéseire. Mit nem adott volna érte, ha már az ágyában fekhetett volna, s nézhette volna, ahogy Neely tesz-vesz körülötte. Ahogy maga elé képzelte a félmeztelen lányt, néhány pillanatra még a fejfájásáról is megfeledkezett.

Arra riadt, hogy Olivia dühösen felszisszen.

- Hát ezt jól megcsináltam! Csak nekem lehet ekkora balszerencsém!
- Történt valami?
- Azt hiszem, beleszaladtam valamibe! Kapaszkodjon, Peter! Ha szerencsém van ... az úton maradunk.

Landau a műszerfalra dőlt. A fékek sivító hangja régi emlékeket ébresztett a szívében, de nem volt ideje eltöprengeni rajtuk, mert Olivia az árok szélére vezette a kocsit, aztán megkönnyebbülve a kormányra hajtotta a fejét.

- Hát ez megvan! Jézusom, de megijedtem!
- Defektet kaptunk?
- Azonnal megnézem. Maradjon csak idebent, hátha vaklárma az egész.

Mielőtt Landau bármit is mondhatott volna, Olivia kiugrott és eltűnt a kocsi mögött.

Landau rákönyökölt a műszerfalra, és két könnycseppet törölt ki a szeméből, melyet az ismét megnövekvő fájdalom csalt oda.

Így aztán nem is láthatta, hogy a kocsi hátulsó kerekénél guggoló Olivia hegyes, árban végződő körömreszelőt ránt ki a zsebéből, s határozott mozdulattal a gumiba nyomja.
Csak akkor tért vissza ismét a valóságba, amikor Olivia hisztérikusan remegő kézzel cigarettára gyújtva odaroskadt mellé az ülésre.

- Mindig akkor történik velem valami, amikor rohannom kellene. Legszívesebben felrobbantanám ezt a rohadékot. Nincs magánál véletlenül egy kézigránát?

Landau megsimogatta a homlokát, hogy elhessegesse a szeme elé húzódó homályt.

- Mi a fene történt egyáltalán?
- Belementem valamibe. Még szerencse, hogy nem másztunk fel egy fára. Landau igyekezett bátorítóan mosolyogni, bár maga is bátorításra szorult volna.
- Egy defekt nem a világ. Van emelője? Olivia kétségbeesetten tárta szét a karját.
- Miért éppen az lenne?! A legutolsó szervizelés alkalmával a műhelyben maradt. A mester persze másnap már felhívott, hogy elmehetek érte, vagy elküldi hozzám, de én, amilyen marha voltam, azt mondtam neki, hogy még csak babonából se küldje el. Legalább nem lesz addig defektem, hiszen tudják az égi hatalmak is, hogy nincs nálam emelő. Most aztán itt van!

Landau sóhajtott, kinyitotta az ajtót, nehézkesen kikászálódott az ülésről. A búcsúzó napsugarak megtörtek a karosszéria ragyogóan tiszta felületén, fájdalmas nyilakat lőve a szemébe. Megkerülte a kocsit, leguggolt az egyre laposabb kerék mellé, és megnyomkodta a gumit. Defekt volt a javából, nem is vitás.
Sóhajtott és a mögé settenkedő Oliviához fordult.
- Nincs más megoldás, leállítok valakit.
Olivia elhajította a cigarettáját, és dühösen a legközelebbi bokor ágai felé rúgott.
- Teljesen felesleges. Ez egy istenverte japán kocsi, Christian szerezte valami eszelős barátjától, aki a Hondánál dolgozik. Olyan speciális emelő kell hozzá...

A szavak elúsztak Landau füle mellett, és csak annyit jegyzett meg belőlük, hogy hiába is állítaná meg a mellettük száguldozó autókat, nem menne az emelőikkel semmire.

- Pótkereke legalább van?
- Az van. Ha jól tudom.
- Ideadná a kulcsot?

Olivia kihúzta az indítókulcsot, és Landau kezébe nyomta.

- Remélem, nem akar lapos gumival elindulni?

Landau megvonta a vállát, kinyitotta a csomagtér tetejét és megkereste a pótkereket. Kiemelte s bár nem volt biztos benne, hogy szüksége is lesz rá, odatámasztotta a kocsi oldalához.
- Legrosszabb esstben fogok magának valakit, az majd beviszi a szerelőjéhez...
- Sajnos, nem lehet.
- Hogyhogy nem lehet?
- Egy hónapra abbahagyta a munkát. Tudja, az adó miatt...

Ismét elsuhantak a mondatok Landau füle mellett. Égő, szinte már-már emberfeletti vágy, kerítette hatalmába. Ott akart feküdni az ágyán, s Neelyt akarta érezni maga mellett. Észre sem vette, hogy ismét könnycseppeket csal a szemébe a fájdalom.

Olivia figyelmét semmi nem kerülte el. Bár sajnálta a fiatalembert, és nem akarta feleslegesen megkínozni, mégis úgy érezte, végére kell járnia a gyanújának.

Landau kidörzsölte a látását homályosító könnycseppeket a szeméből, és a lányhoz fordult.

- Nincs más megoldás, itt kell hagynunk a kocsit. Amint beérünk a városba, küldetek érte egy vontatót.

Olivia pokrócot húzott elő a csomagtérből, leterítette a bokrok közé, és rácsüccsent. Ügyet sem vetett rá, hogy a lemenő nappal együtt feltámadó hűvös szellő libabőrössé teszi a karját.

- Maga csak menjen - mondta sóhajtva, és a bíborszínben játszó felhőkre nézett. - Én nem hagyhatom itt Christian kocsiját. Ha valami baja történne, nem élném túl.
- Rendben van - adta meg magát Landau, aki egyre távolabb érezte magától az ágyát és benne Neelyt -, akkor menjen maga. Én majd ideülök a pokrócra, és bámulom a naplementét. Nem is tudom, mikor láttam utoljára.
- Értse meg, nem hagyhatom itt a kocsit.
- Még velem sem?
- Senkivel. Egyszerűen nem visz rá a lélek.

Landau torkában egyre magasabbra kúszott az ingerültség. Egyszerűen

képtelen volt felfogni, hogy ez a gyönyörű, intelligens lány hogy viselkedhet ilyen ostobán. A végén még igazuk lesz azoknak, akik azt állítják, hogy vannak helyzetek, amikor minden nő egyforma. Mi a csodát félt ezen a rohadt kocsin?...

Igyekezett fegyelmezni magát, bár egyre nehezebben akart sikerülni neki.

- Ha nem, hát nem. Akkor maga mondja meg, mi legyen.
- Menjen csak be stoppal, én megvárom, amíg visszaér.

Landau végignézett az egyre feketébb bokrok során, s nyugtalanul megsimogatta az állát.

- Van pisztolya?
- Otthon.
- Odaadom az enyémet. 45-ös Magnum. Tud bánni vele?
- Nemigen. De majd, ha erre jön valaki, azért csak lelövöm valahogy.

Mielőtt Landau válaszolhatott volna, belépett a bokrok közé, és elindult az ismeretlenbe. Rövid ideig még hallatszott a csörtetése, aztán elcsendesedett minden.

Landau dühösen rácsapott a karosszériára, és legszívesebben elsírta volna magát.
Csak azért nem sikerült neki, mert a fejébe hasító fájdalom elapasztotta a könnyeit.

14

Olivia figyelmesen lépkedett a bozótos belseje felé, ami ezúttal azt jelentette, hogy igyekezett minden száraz ágra rálépni, minden bokorba beakadni, minden gyökérbe belerúgni. Az Egyesült Államok legbalfácánabb vaddisznója is megirigyelhette volna nem mindennapi ügyetlenségét. Mosolyogva gondolt rá, hogy Landau alighanem a pokolba kívánja, mint ahogy oda kívánná ő is, ha fordítva történik a dolog.

Amikor már úgy érezte, eleget csörtetett, megállt, megtörölgette az orrát, mély lélegzetet vett, és csendben visszalopakodott oda, ahonnan elindult. Úgy bukkant fel a legszélső bokor árnyékában, hogy a hozzá másfél méterre álló Landaunak fogalma sem volt a közelségéről. Olivia visszafojtotta a lélegzetét, és várt.

Landau úgy érezte, egyre elviselhetetlenebb számára a várakozás. A lány lépteinek nesze a semmibe veszett, s bárhogyan is figyelt, nem tudta felfedezni, merre jár.

Mélyet sóhajtott, és immár ki tudja hányadszor, a karosszériára ütött. A Jó szentségit, kellett neki elfogadnia a lány ajánlatát! De hát honnan a fenéből sejthette volna, hogy ez lesz a vége?! Lassan beköszönt az éjszaka, ők pedig itt állnak a 22-es csapdájában vergődve, elhagyottan és reménytelenül. Az lesz a legjobb, ha leállít egy kocsit, felmutatja az igazolványát és megkéri őket, küldjenek értük valahonnan egy autómentőt.

Megkönnyebbülve a kocsi oldalának támaszkodott és az országút forgalmát figyelte. Aztán csökkenő lelkesedéssel állapította meg, hogy a forgalom egyre gyérül, a kocsik sebessége egyre növekszik, s aligha fog bárki is a beköszöntő sötétségben megállni egy árokparton integető civilnek. Beharapta a szája szélét, és ismét Neelyre gondolt. Uramisten, talán már reggel lesz, mire hazaér...

Hirtelen mintha kattant volna valami a fejében. Érezte, hogy egy csapásra elmúlik a fejfájása, s olyan tisztán érzékeli a kömyező világot, mint még talán soha életében. A fák körvonalai élessé váltak, rég nem érzett éjszakai illatok ütötték meg az orrát, izmai összehúzódtak, mintha a történelem hajnalán egy elhagyott bozótos szélén a kardfogú tigrisre várt volna.

Később, amikor visszagondolt erre az estére, nem tudta megmagyarázni magának, mi vagy ki irányította a gondolatait, ki vagy mi irányította a mozdulatait, de hogy valaki, vagy valami irányította, ahhoz kétség sem férhetett.

Arra emlékezett csak, hogy mintha álomban cselekedne, a csomagtérhez lépett, felemelte a lecsukott tetőt, kikereste a szerszámosdobozból a megfelelő csavarkulcsot. Letérdelt a kerék mellé, s anélkül hogy a nem létező emelőre gondolt volna, meglazította a csavarokat, ledobta a földre a kulcsot, félrerúgott néhány tavalyi levelet, majd Neelyre és az ágyára koncentrált.

Néhány másodperc múlva mintha egy láthatatlan kéz letörölte volna a recehártyájára rajzolódott képet. Az autó és a lyukas kerék jelent meg előtte, képzelete által erősen felnagyítva. Felnyögött és iszonyú erőfeszítéssel a kocsi felé nyújtotta a kezét.
- Emelkedj fel! Emelkedj fel! Parancsolom, hogy emelkedj fel!

Meg sem lepődött igazán, amikor a karosszéria lassan felemelkedett. Kicsit nyikorgott ugyan valamelyik alvázlemeze, de egyébként semmi különös nem történt. A hatalmas szerkezet úgy lebegett néhány centiméternyire a föld felett, mintha hidraulika emelte volna fel.

Landau a kocsihoz lépett, kicsavarta a csavarokat, kiemelte a defektes kereket, s a pótkereket nyomta a helyére. Amikor kész lett, felsóhajtott és hátat fordított a Hondának.

A világoskék, furcsa formájú sportautó visszazökkent a földre.

Landau leült a fűre, és a tenyerébe temette az arcát.

15

Olivia a tüskés levelű bokor ágába kapaszkodva döbbenten figyelte, amint a férfi kinyújtott karral a kocsi felé fordul. Cirkuszi bűvészektől látta ugyanezt a mozdulatot, mielőtt hozzáláttak volna a vállalkozó szellemű páciens hipnotizálásához.

Amikor a kocsi felemelkedett a levegőbe, alig tudta megakadályozni, hogy éles sikoltás ne hagyja el a száját. Arcára szorította a tenyerét, és megpróbálta csillapítani karja remegését. Landau arca halálsápadt volt, ahogy az egyre erősödő sötétségben ki tudta venni. Hatalmas verejtékcseppek futottak végig homlokán, mint fekete, undorító, kövérre hízott bogarak.

Néhány percig dermedten állt, magába roskadva, majd megrázta magát, és ahogy idelopakodott, olyan csendben, indián őseinek ravasz kecsességével, elindult vissza a bozótos belseje felé.

Amikor Landau meghallotta a közeledését és felállt, Oliviának már nyugodt volt az arca.

Mintha maga a Nagy Szellem, minden indián ura és parancsolója irányította volna az érzelmeit.

16

Perkins feszült figyelemmel bámult a próféta képébe, mintha megpróbált volna leolvasni róla valamit. Joseph fizimiskája azonban

olyan kifejezéstelen volt, mint egy kopár, téli mező. Érzelmeknek még a nyomát sem lehetett felfedezni rajta.

- Ki az a Rosa mama, Joseph?
- Rosa mama a mi mamánk - mondta a próféta készségesen. - Én az ő prófétája vagyok.

Majd legnagyobb meglepetésére Joseph azonnal közölte vele Rosa mama címét.

Amely cím megegyezett a meggyilkolt Mr. Dors címével, s megegyezett a meggyilkolt Welensky címével is.

Aztán megegyezett annak a fekete lánynak a címével, akinek volt egy Trixi nevű kígyója, és egy Sam nevű baglya.
És volt egy kakasa, amelynek a meggyilkolt Mr. Donovan házának a lépcsőjére folyt a vére.

Le Roy Perkinsre nézett, és megcsóválta a fejét. Mintha lassan kezdtek volna összeállni a dolgok.

17

Neely belépett a kávézóba, letette a táskáját az asztal szélére és várt. Rendelt egy kávét, beleejtette a cukrot, majd nyugtalanul kavargatni kezdte. Bármennyire is harcolt ellene, jeges félelem szorította össze a szívét.

Pedig ő mindent megtett, amit megtehetett. Az ő dolga különben sem az, hogy felülbírálja az utasításokat. Hogy az utóbbi időben néhányszor mégis megtette, annak kizárólag az az oka, hogy megítélése szerint nincs valami rendjén a Kő Őre körül. Egészen pontosan szólva tudja is, hogy mi nincs rendjén: a Kő Őre öreg és beteg, s ha nem történik rövidesen valami, összeomolhat minden.

A férfi úgy lépett az asztalához, hogy észre sem vette a közeledését. Amikor észrevette, már ott volt mellette és föléje magasodott.

- Megengedi, hogy helyet foglaljak?
- Természetesen - bólintott a lány, és szolgálatkészen odébbtolta a táskáját.

A férfi hullámos, barna hajú volt, az arcából azonban nem sokat látott, mert széles keretű napszemüveg takarta el.

A jövevény leült, és kíváncsian Neelyre nézett.

- Mindig is szerettem volna személyesen is megismerkedni magával, Neely. Bár már egyszer találkoztunk, akkor semmit sem láttam az arcából a sminkjétől. Az a vállalkozásunk akkor balul sikerült, de azt szokták mondani, ha nem jő össze a főpróba, annál jobb lesz az előadás. Úgy hallom, maga az egyik legkiválóbb ébresztőnk és a legcsinosabb is. Megengedi, hogy bemutatkozzam? McDowell vagyok. Akkor, azt hiszem, nem mondtam meg magának a nevem. Landau előtt azért ne igen emlegessen. Tudja miért?

Persze hogy tudta. Hiszen olvasta Le Roy naplóját.

A férfi mosolygott, és levette a napszemüvegét.

Neely érezte, hogy egyetlen szempillantás alatt kiveri a veríték. Nem volt biztos benne, hogy a férfiből sugárzó mágneses erő, vagy pedig saját, gejzírként feltörő vágya-e, amely szinte ájulásba kergeti.

- Valami baj van? - mosolygott a férfi, és a lányhoz ért. Neely karján felemelkedtek a szőrszálak, és úgy is maradtak, vigyázzba merevedve, amíg csak McDowell el nem vette a kezét.
- Olvasta Le Roy naplójának minden rólam szóló részletét? - kérdezte még mindig mosolyogva.
- Hogyne. Persze - nyögte a lány. - Sajnos sietnem kellett vele, azért aztán nem is biztos, hogy mindenre vissza tudok emlékezni.
- Nem fontos. Csak azért mondom, hogy megértse, miért járok napszemüvegben. Nem szeretnék egy utcasarkon összefutni velük.

A pincér kihozta McDowell kávéját, rájuk kacsintott, mint fiatal és jóképű szerelmesekre szokás, s kendőjét meglengetve távozott.

McDowell felemelte a csészéjét, és a kávé felett lapos pillantást vetett a lányra.

- Nagyon meg vagyok elégedve magával, Neely.
- Ön?

Olyan váratlanul csúszott ki a száján, hogy már nem tudta

visszaszívni. A férfi azonban nem neheztelt meg érte.
- Én. Maga persze nem tudja egészen pontosan, ki vagyok. Nos, én számolok be az Őrnek az ébresztők tevékenységéről. Én értékelem a teljesítményüket, Neely.
A lányban hirtelen feltámadt a dac.
- Én személyesen szoktam beszélni vele. Engem Ő értékel.
A férfi hamiskásan elmosolyodott, és váratlanul a Kő Őrének hangján szólalt meg.
- Biztos benne, hogy mindig vele beszél?
Neely homlokán verejtékcseppek ütöttek ki, azonkívül a blúza is kezdett átnedvesedni. Nem emlékezett rá, hogy valaha is ennyire elgyengült volna valakinek az erejétől.

A férfi áthajolt az asztalon, és megfogta a csuklóját.

- Figyeljen rám, Neely! Meg kell tárgyalnunk valamit. Éppen maga jelentette, hogy veszélyben vagyunk. Igaz?
- I... gaz.
- Mi a helyzet Landauval?

Neely zsebkendőt vett elő, és kétségbeesetten szétdörzsölte a verejtékcseppeket az arcán. .

- Nem tudom.
- Nem tudja?
- Az ébresztés megindult. Amikor értesültem róla, hogy Le Roy bevonta a csoportjába, megpróbáltam visszacsinálni.
- És?
- Még sosem tettem ilyet. De ezt már a Kő Őrének is elmondtam. Nem tudom, hogy sikerülni fog-e. Hiszen neki óriásiak a rejtett energiái.
- Mi lesz, ha nem sikerül a blokkolás? Ha véglegesen és tökéletesen felébred?
- Állandóan mellette kellene lennem - panaszkodott a lány. - De Le Roy túlságosan is erős konkurencia.
- Nem tudna csinálni valamit, hogy folyamatosan maga mellett tartsa?
- Már próbáltam.
A férfi elmosolyodott.
- Nem feltétlenül arra gondoltam. Nem tudná beteggé tenni? A lány megrázta a fejét.
- Az ébredés periódusában túl veszélyes. Csak fizikai sérülést tudnék produkálni, ámbár...

- Ezt hogy érti?
- Például eltörhetem a lábát.

A férfi idegesen felkapta a fejét.

- Ezt nem szabad. A Kő Őre azonnal tudni fogja, mire megy ki a játék.

A lány egyszerre csak megérzett valamit a szavai mögött, amit tulajdonképpen már eddig is megérzett, csak éppen nem tudatosult benne az érzés. Hogy McDowell neheztel a Kő Őrére.

Nyelt egyet, és a férfira nézett.

- Akkor mit tegyek?

McDowell ismét, ki tudja hányadszor, a karjára tette a kezét.

- Maga tetszik nekem, Neely.
- Köszönöm. Ép nem is tudom...

Nem volt képes befejezni a mondatot, hiszen fogalma sem volt róla, mivel kellene befejeznie. Annyit érzett csak, hogy könnyű ködben lebeg előtte a világ, s olyan tompa, mint még soha életében.

Sejtette, hogy a férfi akarat-energiái betörtek az agyába, és úgy megbénították, mint sarki rendőrt a bicikliző kutyák látványa.

- Menjünk el innen, Neely.
- Hová?
- Hozzám. Ott zavartalanul beszélgethetünk.

Fizettek, beszálltak egy kocsiba, a lány a férfi vállára hajtotta a fejét, és nehezen, zaklatottan lélegzett.

A taxi vezetője mindvégig azt hitte, hogy a csinos, kissé erős testalkatú, fiatal, kívánatos lány icipicit többet ivott a kelleténél.

Szomorúan fütyörészni kezdett, és irigykedve gondolt rá, hogy a napszemüveges, láthatatlan képű pasas hazaviszi magához és mi mindent csinál majd vele.

Dühösen a gázra lépett, és észre sem vette, hogy hiába is tapossa, nem megy a kocsi a megengedett sebességnél egy tized mérföldnyivel sem gyorsabban. Mintha a gázpedál valahol megakadt volna.

McDowell meghallotta a fütyörészését, és ő is vele fütyörészett. 18

Neely tágas, kellemes, rózsaszín tapétával borított szobában tért magához. Bár kissé túlságosan is rózsaszínű volt minden, nem volt bántó ez a világ. Meglepetten tapasztalta, hogy a férfihoz mintha illene a szín; kedves, barátságos arca fiatal, szerelmes rózsakertészére emlékeztetett.

Neely belecsüccsent egy székbe, átvetette egymáson a lábait, és előbb jóleső érzést, majd furcsa kínzó vágyat érzett, amikor észrevette, hogy a férfi tekintete kutatóan végigsiklik rajta.

McDowell italt vett elő egy régies, fafaragásokkal díszített italszekrényből. A lány, bár nem szokott inni, most engedelmesen ajkához érintette a pohárkát. Kesernyés likőrszerű ital volt benne, kellemesen égette a torkát.

A férfi ekkor egy másik szekrényhez ment, csíkos, rövid szárú női pizsamát húzott elő belőle. Meghintáztatta a karján, majd Neely felé hajította.

- Menj! Fürödj meg!

Neely biccentett, és szegletes, nehézkes mozgással elindult a fürdőszoba felé. Maga is érezte, hogy úgy lépked, mint egy robot, de nem tudott tenni ellene semmit. McDowell a hatalmában tartotta: azt kellett tennie, amit a férfi kívánt.

Már az ajtónál volt, amikor minden erejét összeszedve visszafordult.

- Te... nem jössz?
- Ülj be a kádba!

Neely felakasztotta a pizsamát a fogasra, aztán lassan, megfontoltan vetkőzni kezdett. A földig érő hatalmas tükör engedelmesen adta vissza a mozdulatait, s ha lett volna ereje, elgyönyörködhetett volna szép, kidolgozott, kívánatos alakjában.

Éppen az utotsó ruhadarab hullott le róla, amikor a lábát érintő huzatból megérezte, hogy kinyílik mögötte az ajtó. Felkapta a fejét: a férfi ott magasodott a válla felett a tükörben.

MeDowell elégedetten nézett végig a lányon, levetette kék, sárga övvel átfogott selyemköpenyét, s megcsavarta a vízcsapot.

A lány hallotta, hogy zubogni kezd a víz a kádba.

Hátrahajtott fejjel, reszketve tűrte, hogy a fél keze végigszaladjon a testén. Megsimogassa a nyakát, a mellét, a hasát, az ágyékát.

- Szép vagy, Neely.
- Köszö... nöm.
- Élvezed is a testépítést, vagy csak azért jársz oda, hogy Landau közelében lehess?
- Szívesen járok... oda.
- Ereszd el magad.

A lány ismét azt érezte, hogy nem ura önmagának. Mintha a szőnyeg, amin állt, felemelkedett volna a levegőbe, s most ott lebegnének magasan, a város felett.

Arra riadt, hogy a férfi elhúzódik tőle.

- Menj a kádba!

Bár Neely nemigen kedvelte a fürdőkádat, inkább csak zuhanyozni szeretett, azonnal engedelmeskedett. Beleült a kádba, és várta, hogy a férfi is melléje csobbanjon.

McDowell azonban nem csobbant mellé. Helyette leguggolt és megsimogatta a lány haját.

- Szép a hajad. Csak túl hosszú. Nem zavar az edzőteremben?
- Össze... fogom - nyögte a lány. - Mint most... is. Kontyba és...

A férfi határozott mozdulattal megmarkolta a nyakát, majd óriási erővel lenyomta a fejét a víz alá. Neely egyszerre csak azt érezte, hogy nem kap levegőt; orrába, szájába langyos, illatos, habfürdővel vegyített víz zúdul, szíve vergődni kezd, mint riadt madár.

A halálfélelem megsokszorozta az erejét. Megpróbálta szétpattintani az agyát bénító pántokat; kinyújtotta a víz alól a karját, hogy elkaphassa a férfit és darabokra szaggassa, mint az oroszlánok a keresztényeket az arénában. Síró, buborékoló nyüszítéssel kellett azonban tudomásul vennie, hogy életének legkritikusabb pillanatában cserbenhagyja az ereje: annyi ellenállást sem képes tanúsítani, mint egy csecsemő. Már-már elájult, amikor ismét a felszínen találta magát. Úgy kapkodott a levegő után, hogy belekékült az arca. Szája remegett és fázott, nagyon fázott, pedig langyos víz ölelte körül.

Amikor kinyitotta szemét, McDowell szigorú pillantásával találkozott a

tekintete.

- Uramisten! - nyögte kétségbeesetten, és ha tudta volna, imára kulcsolta volna a kezét. - Én ... megtettem mindent. És mindent meg is... teszek.

A férfi elmosolyodott.

- Nem árt, ha néha azok is megtapasztalják a halál keserűségét, akik osztják. Érzel valami vonzalmat Landau iránt?

A lány rémülten megmarkolta a kád szélét.

- Én... csak...

A következő pillanatban ismét a víz alatt találta magát. A kegyetlen erő ezúttal egészen addig ott tartotta, amíg csak úgy nem érezte, hogy szétpattan a tüdeje.

Ahogy magához tért, ismét arca előtt látta a férfi arcát.
- Mit érzel Landau iránt?
Szinte sikoltva tört ki belőle a kiáltás.
- Semmit. Ő nekem csak egy ... feladat.
A férfi eleresztette a haját, aztán a kezébe nyomott egy törülközőt.
- Ha megtörülköztél, gyere ki. Vedd fel a pizsamádat!
Neely kétségbeesetten mászott ki a kádból, és hányingerrel küszködve dörzsölte szárazra magát. Amikor kész lett, magára kapta a csíkos pizsamát, és kinyitotta az ajtót.

- Kijöhetek?
- Gyere.

A szobában azonban nem talált senkit, így a szemben lévő, félig nyitott ajtó felé indult.

A férfi a hálószoba ágyán feküdt, vékony, virágos, kínai takaróval letakarva. Amikor Neely feltűnt az ajtóban, elnyomta a cigarettáját.

- Ott állj meg! Lassan vesd le a pizsamád, ne siess!

Neely nem egészen értette, miért ez a furcsa sztriptíz, de

engedelmeskedett. Most először fordult meg az agyában, hogy a férfi talán őrült. Hiszen közöttük is lehettek elmeháborodottak, miért is ne?

- Gyere ide hozzám!

Ekkor már ismét érezte azt a minden korlátot ledönteni képes vágyat, amely először a kávézóban ébredt fel benne. Bőre beleborsódzott a gondolatba, hogy talán már másodpercek múlva a férfié lesz. Sírva, zokogva vetette magát az ágyra, McDowell mellé, s fogalma sem volt róla, mit tesz. Amíg öntudatánál volt, sikoltozott, fuldoklott, esküdözött: később fogalma sem volt róla, miket mondott és miért. Mintha felrobbant volna körülötte a világ, s ő ott úszott dalolva és énekelve a romok tetején. Aztán mintha cukormáz lett volna egy jókora torta felületén, s most éppen olvadni készült egy forró sütő belsejében.

Majd felrepült a Himalája legmagasabb csúcsára, és ott is maradt egészen addig, amíg McDowell le nem hívta róla.

19

Arra ébredt, hogy az orrát birizgálja McDowell cigarettájának a füstje. A férfi az ágy szélén ült, és kutató pillantást vetett rá.

- Hogy vagy?

A lány a keze után kapott és megcsókolta.
A férfi elmosolyodott.

- Beszélnünk kell, Neely.

A lány érezte, hogy iszonyatos erő tartja a hatalmában; olyan szeretetet, alázatot és ragaszkodást érez McDowell iránt, amit még soha nem érzett életében.
A férfi szívott egyet a cigarettáján.
- Landauról kell beszélnünk. Kis barátod még nagy veszélyt hozhat ránk.
A lány nem eresztette el a férfi kezét. Időről időre szájához emelte és megcsókolta.
- Landau kicsúszhat a kezünkből. Te magad mondtad, hogy az ébresztés már megkezdődött. Ezek szerint Le Roy bármelyik pillanatban kiszúrhatja, hogy Landau kicsoda. Cselekednünk kell,

Neely.
A lány felemelte a fejét.
- Hogyan?
McDowell a karjára fektette a tenyerét.
- Meg kell ölnöd, amilyen gyorsan csak lehet. A lány megingatta a fejét.
- A Kő Őre még nem adott parancsot rá.
Mintha ingerültség villant volna a férfi tekintetében.
- A Kő Őre öreg és beteg. Talán csak napjai vannak hátra. Már nem bízom az ítéletében. És Landauban sem bízom. Olyan férfi kell a helyére, aki kegyetlen és könyörtelen. Aki megingathatatlan, hajlíthatatlan és erős. Rettenetesen erős.
A lány felkönyökölt az ágyon.
- Ha megölöm Landaut, és... a Kő Őre meghal, ki... lép a helyére?
McDowell mosolygott.
- Én

20
McDowell járkálni kezdett a szobában.

- Az életünkről és a jövőnkről van szó, Neely. Úgy gondolom, ebben a vészterhes időben nem bízhatjuk magunkat, harmincezer év küzdelmét és minden felhalmozott tapasztalatát egy beteg, és szellemében korlátozott öregember döntésére. Cselekednünk kell, és mi cselekedni is fogunk. Pokolba Landauval! Ha eltűnt a térképről, én lépek a helyére. Te leszel a legfőbb papnő, Neely!

A lány a keze után kapott és megcsókolta.

- Mindent megteszek, amit csak akarsz.
- Hazamész és megölöd Landaut.
- Ho... gyan?
- Rád bízom. Lökd egy autó alá, vagy hajítsd ki az ablakon, mit bánom én! A lényeg az, hogy ne álljon többé az utamba. És a többit is el kell takarítanod. Méghozzá órákon belül.
- Többit?
- Egyelőre Le Roy és Perkins a legfontosabb. Ne feledd, versenyt futunk az idővel. A Kő Őre bármikor meghalhat. Ha meghalt, megtörténik az új Őr választása. Ekkorra már csak én maradhatok a színpadon, s Le Roy sem zavarhatja a köreimet. Érted, Neely? Megölöd Landaut, megölöd Le Royt, Perkinst és a lányt, Oliviát. Megteszed?
A lány behunyta a szemét, és égő vággyal a hangjában, McDowell felé

búgta:
- Megteszem, drágám, megteszem. McDowell jutalmul rámosolygott.
- Istennő leszel, Neely. Kezedben tarthatod a világot. És a halált - gondolta.
Aztán odalépett az ágyhoz, és bebújt Neely mellé a takaró alá. A lány úgy érezte, ráhullik a világmindenség.

21

Paddy Krüger is úgy érezte, csak éppen egészen más okból kifolyólag. Cirka másfél órája térdelt már egy rohadt söröshordó mögött arra várva, hogy a két szemétláda kijöjjön végre a hátulsó kijáraton és megdumálják, hova viszik az árut.

Paddy Krüger sovány volt, koszos, fáradt és büdös. Azonkívül éhes és szomjas, s igazából ez utóbbi bántotta csak igazán. Fürdés nélkül még csak megvan az ember egy-két évig - később meg már úgyis mindegy - ital nélkül azonban egy nap is feneketlen mélységűnek tűnik.

Meghúzta hát magát néhány unatkozó patkány között, és arra gondolt, hogy ha kinyitja a fülét, megcsinálhatja a szerencséjét. Az a jóképű, fiatal őrmester a múltkor is vevő volt az információjára, s bár nem fizette túl a dolgot, arra azért futotta, hogy néhány üveggel leeresszen a torkán. Most azonban, ha megszerzi az áru szállításának titkát, nem adja olcsón magát. Legalább egy karton rohadt sört leakaszt róla - esetleg valami keményebbet is.

A két szemétláda végre kijött. Alvarez, a kubai és egy másik, vágott vagy ragyás képű, s elkezdtek spanyolul dumálni. Bár a kubait nem értette igazán jól, Paddyt nem lehetett eladni Latin-Amerika egyetlen spanyol nyelvén sem. Rövid hallgatódzás után kivette szavaikból a lényeget: az áru holnap este érkezik a 24-es dokkba, valami orvosi műszerek közé csomagolva.

Elégedetten elvigyorodott, s nem akart másra gondolni, csak a sörre. Azon, hogy esetleg elvághatják a torkát, majd ráér akkor töprengeni, ha megitta a fizetségét.

Amikor a két szemétláda elment, Paddy kikászálódott a patkányok közül. Jóleső érzéssel gondolt rá: milyen jó, hogy Isten nem adott észt, és főleg beszélőkét a patkányoknak, mert akkor hiztos elhappolták volna előle az üzletet. Így hát csak köpött egyet feléjük, és elindult megkeresni a fiatal zsarut.

Keresés közben módjában volt eltöprengeni az élet furcsa paradoxonjain - ismerte a szót, hiszen valaha az idők embert próbáló mélységeiben még ügyvédi diplomával is rendelkezett - s azok közül is leginkább azon, hogy amikor a legkisebb porcikája sem kívánt zsarut, akkor mindegyre úgy szálldostak körülötte, mint dög körül a légy, amikor pedig égetően szüksége lenne egyre, lejárhatja tövig a lábát, mégsem találja meg.

Legelőször a kövér, vörös őrmesternél próbálkozott, akit szívből utált. Ő aztán meg is fenyegette, hogy szétrúgja a seggét, ha nem takarodik át a másik utcába, amelyik a hosszú, gyomorbajos képű zsaru körzete. Ott akár a kirakatokat is betörheti, vagy belecsinálhat a mozipénztárba, őt az sem érdekli.

Paddy ezúttal nem fogadta meg a vörös tanácsát. Ehelyett, bármennyire is nem akaródzott neki, bekódorgott az őrszobára, ahol mintegy másfél órai kemény küzdelem, és egy szemrevaló rendőrlány jóindulata révén sikerült megtudnia Landau nevét és lakcímét. Paddy tudta, hogy a rendőrlány nem egészen jóindulatból vette a hóna alá, hanem mert sejtette róla, hogy informátor. Én segítem a te informátorodat, te segíted az enyémet. Paddy ismerte a szöveget, és undorodott tőle, akárcsak magától.

A sört azonban szerette, s ezúttal ez volt a lényeg.

Csak éjfél környékén érte el a házat, ahol a fiatal őrmester lakott. A ház magas volt, túlságosan is magas ahhoz, hogy fel tudott volna mászni a tűzlépcsőjén. Paddy ugyanis utálta a magasságot azóta, mióta egyszer Haitiben jó harminc méter magasról egy helikopter fedélzetéről belehajították a tengerbe.

Mivel nem volt csengő a bejárati ajtón, végül is úgy döntött, betör. Kutyaközönségesen, ahogy Dominikában csinálta, amikor megbízták, emelje el Juliano diktátor titkos szerződéseit, amelyeket az amerikaiakkal kötött. Ő el is emelte, amiért aztán hálából bedobták a krokodilok közé. Még szerencse, hogy akkortájt már jó fél éve nem volt ideje fürödni, s míg a krokodilok a rosszulléttel küszködtek, neki sikerült meglépnie.

Micsoda véletlen, éppen volt nála egy mindenre használható műanyag lapocska és egy reszelt végű szög. Hangszerek, melyek értő kézben képesek eléd varázsolni a legszebb zenét: a kinyíló ajtó vagy ablak szimfóniáját.

Paddy mestere volt a szakmának, s ez meg is látszott a mozdulatain. Attól a pillanattól kezdve, hogy kezébe vette a fémlapot és a szeget, nem egészen tizenöt másodperc telt csak el, s máris bent állt a sötét, enyhén tisztítószer szagú lépcsőházban. Határozott léptekkel a liftnél termett, és felfurikázott vele a második emeletre.
Itt már gyerekjáték volt megtalálni a zsaru ajtaját. A bejárattal ellentétben ezen az ajtón volt csengő, így Paddy nyugodtan zsebébe süllyeszthette szerszámait. Igyekezett nem gondolni rá, mit fog szólni a zsaru, ha megpillantja őt az orra előtt.

A zsaru azonban túlságosan is mélyen aludt. Paddy jó tíz percet töltött az óvatos csengetéssel - mindhiába. A fiatal őrmester vagy hétalvó volt, s olyan mélyre küldte magát álmában, mint a Szent András-hasadék, vagy egyszerűen nem volt otthon.

Ez utóbbi aztán olyan elkeseredéssel töltötte el, hogy azt hitte, menten rosszul lesz. Hát ezért töltött keserves órákat a patkányok között a két szemétládára várva, hogy egyre távolabbra repüljön tőle a láda söre?!

A folyosó hideg falához támasztotta a homlokát, majd úgy döntött, folytatja a betörést. A zsaru ajtaja sem bonyolultabb, mint a bejárati ajtó.

Nem is volt az. Ehhez még annyi idő sem kellett, mint a másikhoz. Néhány mozdulat a fémlappal, egy kis csavarintás a szeggel, és az ajtó kitárult előtte.

Paddy óvatosan lépett a lakásba: nem szerette volna, ha a zsaru kilyukasztja a bőrét, mielőtt még elmondhatná neki, mi járatban van. Hosszú évek tapasztalata arra tanította, nemigen lehet kiismerni a zsaruk észjárását. Még az is meglehet, hogy már az első ajtóreccsenést is meghallotta a fickó, s most ott lapul valamelyik sötét sarokban, hogy a kedvező pillanatban ólmot pumpálhasson a bőre alá.

Néhány perc múltán aztán meggyőződhetett róla, hogy ezúttal felesleges volt a gyanakvása.

Paddyra előbb nagy-nagy nyugalom, majd nagy-nagy kétségbeesés szállt rá. Ha nincs itthon a zsaru, lőttek a piának. Olyannyira elvesztette a talajt a lába alól, hogy nagy felindulásában felkattintotta a legközelebbi asztalilámpát.

Ami ezután történt, az Paddy hosszú és mozgalmas életének egyik fénypontjaként vonulhatna be a történelembe, ha a történelem foglalkozna az olyan meg nem értett zsenikkel, mint Paddy Krüger. Az asztalon ugyanis alig bontott whiskys üveg állt két pohár társaságában.

Paddy többször érezte már életében, hogy jó fogást csinált - legutoljára akkor, amikor sikerült átvernie egy ugandai főnököt néhány tonna elefántagyarral -, s az üveg whiskyt is csak ezekhez tudta hasonlítani. Mert azontúl, hogy minden bizonnyal maga Isten küldte neki az italt, miután meghallgatta szomjas híve szakadatlan könyörgését, meg is érdemli a zsarutól ezt a kis előleget. Hiszen ha megtalálja az árut, talán még elő is léptetik. Egy előléptetés pedig megér egy üveg whiskyt. Minimum.

Paddy Krüger leült a kellemes félhomályban, és kiszolgálta magát. Mind a két poharat teletöltötte, koccintott velük, majd mohón kiitta őket. Elégedetten krákogott és újra kezdte a hadműveletet.

Amikor a palack végére ért, olyan részeg volt, mint három szabadságos tengerész együttvéve. Ezzel együtt frissnek, fürgének, tettre késznek érezte magát, olyannyira, hogy ha felkérték volna rá, hajlandó lett volna azon nyomban elindulni Dominikába, hogy ismét ellopja Juliano diktátor titkos papírjait.
Csak a lába nem akart engedelmeskedni. A vécéig még csak eljutott valahogy, el is végezte a dolgát, visszafelé azonban már a falba kellett kapaszkodnia. Tántorogva jutott el az ágyig, s úgy roskadt rá, hogy észre sem vette. Mielőtt elaludt volna, biztos volt benne: papírládákon fekszik a kikötő bejáratánál.
Bizonyára azonnal felébredt volna, ha valaki megsúgja neki, ez élete utolsó éjszakája. 22
Neely kiszállt a kocsiból, és a bejárat melletti díszfához támaszkodott. Megvárta, míg a taxi fényei belevesznek a sötétségbe, aztán fáradtan felnyögött. Boldognak, elégedettnek, ugyanakkor pokolian elgyötörtnek érezte magát. Mintha minden erejét kiszívta volna ez a vad, kegyetlen, és mégis gyönyörű délután.

A hűvös fatörzshöz nyomta a homlokát, és arra gondolt, már-már azt képzelte, úgy hal meg, hogy soha nem ismeri meg az igazi, tomboló érzéki gyönyört, amiről eddig csak olvasott, de a valóságban soha nem tudott eljutni odáig senkivel. Pedig majd mindenkivel lefeküdt, akivel az ébresztést végezte. Nem azért, mintha szükségét érezte volna a fizikai kapcsolatnak, hanem mert így sokkal könnyebben hozzá tudott

férkőzni páciense lelkéhez. Pontosan tudta, hogyan kell adagolnia az egymás után következő fázisokat, mit kell tennie ahhoz, hogy az illető úgy viselkedjék, ahogy kívánja tőle.

Sóhajtott, és megpróbálta összegezni magában, mit is érez Landau iránt. Néhány másodpercnyi intenzív gondolkodás után aztán arra a megállapításra jutott, hogy az égvilágon semmit.

Fordított egyet agya kerekén, és máris McDowell tolakodott Landau helyére. Felbukkant előtte a férfi éles tekintete, kisfiús és mégis határozott arca, hullámos, barna haja. Érezte, hogy már a puszta látásától olyan vágy önti el, amelytől igazság szerint meg kellett volna rémülnie.

Beleremegett a gyönyörbe, amikor arra gondolt, hogy McDowell karjában feküdt, s a férfi, nem is egyszer, megölelté. Mintha végtelen messzeségek nyíltak volna meg előtte, s ő sebes szárnyú madárként beleröppent az ismeretlenbe.

Egyetlen pillanatra támadt csak fel benne a félelem, hogy mindazért, amit tenni készül, nem érdemel sem irgalmat, sem kegyelmet. Ő, akit arra oktattak, hogy minden időben feltétlen engedelmességgel tartozik a Kő Őrének, fellázadt ellene, megszegte esküjét, veszélybe sodorja harmincezer év küzdelmének eredményét. Arra készül, hogy megölje azt, aki...
Megrázta a fejét, és óriási erőfeszítéssel elhessegette maga elől a kétségek borongós felhőit.
Azt teszi, amit McDowell kér tőle.
Aki Istennővé emeli, ha ő lesz a Kő Őre.
Akiért képes lenne lángra lobbanni, és porrá omlani, ha kell.
Halkan nyitotta ki az ajtót, nehogy felébressze Landaut. Óvatosan lerúgta a cipőjét, s kezébe vette táskája fémláncát. Ha megölte, leviszi a holttestet, belöki a bokrok közé, s ha reggel megtalálják, nem gondolhatnak másra, minthogy az a valaki végzett vele, aki a három másikkal is a Lessington parkban.

Arra, hogy miképpen viszi le a földszintre, szintén megvolt a terve. Van annyira erős, hogy letámogassa a lépcsőn, mintha részeget támogatna. Különben is kicsi a valószínűsége, hogy bárkivel is összefusson az éjszakai órán.

Kinyitotta a hálószoba ajtaját, s az ágyra pillantott. Landau ott feküdt a helyén, kitárt karokkal, mintha magához akarná ölelni a világot.

Neely felnyögött, mivel a gyűrött lepedőről McDowell jutott az eszébe. Uramisten, mit nem adna érte, ha most nem gyilkolnia, hanem szeretkeznie kellene. Nem mintha kifogása lenne az ölés ellen, elvégre a munkájához tartozik, hanem mert érzékei egyre vadabbul követelték a férfit. Tudta, hogy McDowell a hatalmában tartja, és ha azt kívánná tőle, hogy ölje meg a Kő Őrét, azt is megtenné.

Mint ahogy lényegében azt is teszi.

Orrát ebben a pillanatban megcsapta az ital szaga. A levegőbe szimatolt, és megvonta a vállát. Ez a szerencsétlen bizonyára addig várt rá, amíg végül jól benyakalt a whiskyből...

Mintha most először futott volna át rajta valami sajnálatféle. Hiszen fiatal ember, óriási jövő előtt áll, akkora hatalommal, amekkoráról ember még csak nem is álmodhat...

Aztán egyszerre csak vad féltékenység szorította össze a szívét. Ez a hatalom McDowellé lesz. Megszerzi neki, ha beledöglik is.

Kifeszítette a láncot, aztán az ágy fölé hajolt. Orrát megtöltötték a felfelé gomolygó italfelhők. Undorodva elfintorította az orrát, aztán határozott mozdulattal Landau nyaka köré fonta a láncot.

Landau feldobta magát a levegőbe, karjába kapaszkodott és okádni kezdett.

Neelly lelki szeme előtt felbukkant a jól fésült, különben helyrevaló rendőrfiú, akiből, ha nem bukkan fel McDowell...

Áldozata hörgött, vonaglott, a takarót rúgdalta. Neely döbbenten tapasztalta, hogy meg sem kísérli mozgósítani szellemi energiáit. Talán sikerült a blokkolás és tökéletesen le tudta állítani az ébresztés folyamatát?

A férfi az ágyon a gyomraban lévő whiskyvel együtt az életét is ráokádta a takaróra.

Neely, amikor meggyőződött róla, hogy elvégezte a munkáját, felemelkedett, és felgyújtotta a villanyt.
Aztán akkorát kiáltott, hogy megrezdült tőle az ágy melletti szekrenykére helyezett virágváza. Az, akit megölt, nem Landau volt.

Áttántorgott a fürdőszobába, kezet mosott, majd odalépkedett a telefonhoz és felemelte.

Érezte, nincs messze a pillanat, amikor az ő teste is lángra lobban, s elhamvad, mint egy végigszívott cigaretta

24

McDowell füléhez nyomta a telefonkagylót. A lány hangja fáradtan csengett, s mintha nyugtalanság vibrált volna a szavai mögött.

- Mr. McDowell?
- Kész vagy, kislány?
- Kész, Johannes.
- Megölted?

Rövid, habozó csend, majd a válasz:
- Meg. Csak...

McDowell érezte, hogy jeges fuvallatok vágtatnak át a szobán.
- Csak? Mi csak?

A lány hangja bizonytalanná vált; hiányzott belőle az ébresztő könyörtelen önhittsége.
- Nem ő az.

McDowell előtt megperdült a szoba.
- Mi az, hogy nem ő az?
- Egy... másik férfi volt a szobájában.
- Ki?
- Nem tudom. Nem ismerem. Sötét volt, amikor megfojtottam.
- Hogy került oda?
- Nem tudom.

McDowell megremegett. Nem gondolhatott másra, minthogy a Kő Őre mérhetetlen tudásával kitalálta a szándékát és megmentette Landaut. Ez esetben el van veszve. Talán csak percek kérdése, hogy felbukkanjon valaki, egy másik ébresztő, és...

Rémülten ordított bele a telefonba:
- Ne! Nem akarom!

A lány hangja értetlenül csengett.
- Mit nem akarsz?

McDowell elmondhatta volna neki, hogy nem akar meghalni, nem akar elhamvadni. Márpedig ha már útban van felé egy ébresztő, egy terminátor...

Megtörölgette a homlokát, és igyekezett csillapítani a rémületét.

Ha a Kő Őre rájött volna, miben sántikál, Landau megmentésével egy időben őt is megölette volna.

- Mit tegyek, Johannes?

McDowell gyorsan magához tért. Csak egy pokoli véletlen szólhatott közbe, amely kihúzta a csávából Landaut.

- Nézd meg, ki az áldozat.

A lány letette a kagylót és engedelmeskedett. A vonal mélyén valahol egy férfi és egy nő kacarászott. McDowell végtelennek érezte az időt, amíg ismét meg nem hallotta a lány suttogását.

- Egy öregember, Johannes. Csavargónak látszik.
- Ismered?
- Soha nem láttam. Talán Landau embere.

McDowell gondolkodott. Nem értette ugyan, miért engedett volna be Landau a lakásába egy csavargót, mégis vad öröm töltötte el, hogy a Kő Őrét kivonhatja a gyanúsítottak sorából. Ha rájött volna valamire, és meg akarta volna akadályozni a tervét, nem egy öreg csőlakót csempészett volna Landau szobájába.

Sóhajtott, és határozottan beleszólt a kagylóba.

- Azonnal gyere ide!
- Hagyjak itt... mindent?

McDowell kinézett az ablakon. A hajnal pírja már színesre festette a fák csúcsát.
- Azonnal gyere onnan! Hagyj mindent úgy, ahogy van. Mivel csináltad?
- Lánccal.
- Vagdald össze a testét.
- Nem... értem.
- Vegyél elő egy kést a konyhaszekrényből - magyarázta McDowell türelmesen. - Vetkőztesd le és szabdald össze vele. A mellét, az arcát, a hátát.
- A holmimmal mit... csináljak?
- Hagyj ott mindent. Egy óra múlva várlak.

Letette a kagylót és elgondolkodott. Valaki összekuszálta a szálakat,

vagy talán maguktól kuszálódtak össze?

Még egyszer végiggondolta, mit kell tennie, aztán arra a megállapításra jutott, hogy nincs veszve semmi. Neelyt a hatalmában tartja, és ez a lényeg. A többi már menni fog, mint a karikacsapás.
Landau a lakása előtt kiszállt Olivia kocsijából, megköszönte a lánynak a fuvart, és azon nyomban hátat is fordított neki. Nem szerette volna, ha Olivia tovább látja meggyötört, fájdalmaktól barázdált arcát. Abban a pillanatban ugyanis, ahogy a lány a fékre lépett, mintha kötőtűk hatoltak volna az agyába. Újra, minden eddiginél erőteljesebb hányinger kerítette a hatalmába, s kezét gyomrára szorítva megpróbált behúzódni a házat szegélyező tujabokrok árnyékába. Minden Neely iránt érzett szerelme ellenére is arra gondolt, jó lenne meghalni.

Negyed órával később úgy lopakodott be a lakásába, mint a kikapós férj, aki átmulatott éjszaka után megpróbál észrevétlenül eltűnni a takarója alatt. Lehúzta a cipőjét, s éppen óvatosan odatette volna Neely cipője mellé, amikor észrevette, hogy Neely cipője nincs a helyén.

Sóhajtott, s még mindig félig öntudatlanul, bebotorkált a fürdőszobába. Megeresztette a csapot, és a langyos sugár alá hajtotta a fejét.

Egyelőre nem gondolkodott; megpróbálta fizikailag megtisztítani magát, hogy bebújhasson Neely mellé és tanácsot kérhessen tőle. Azt kellene tisztázniuk, méghozzá igen gyorsan, hogy kicsoda is valójában ő. Peter Landau, rendőr őrmester, tűzszakértő, vagy...
Erre a vagyra gondolni sem akart. 26
A vérnyomokat csak akkor pillantotta meg, amikor a törülközőjéért nyúlt. Hosszú, párhuzamos vörös csíkok húzódtak rajta: vékony, karcsú ujjak nyoma.

Később képtelen volt visszaemlékezni rá, hogyan került kezébe a pisztolya. Bár, őszintén szólva nem ez volt az egyetlen az elmúlt napok eseményeiből, amire képtelen volt visszaemlékezni. Óvatosan kinyitotta az ajtót, aztán előre tartva a stukkert, benyitott a hálószobába.

Természetesen azonnal felismerte Paddy Krügert, bár a hosszú vágások az arcán és a testén más számára talán megnehezítették volna a felismerést. Ő azonban annyi órán át vacakolt már Paddyval, hogy

akkor is felismerte volna, ha elefántbőrbe bújva egy egérlyukból mászik kifelé.

Ahogy ránézett, azonnal tudta, hogy Paddy Krüger soha többé nem fog információkat adni sem neki, sem másnak. Legfeljebb odafent. Szent Péternek súgja meg időről időre a Kubából becsempészett havannaszivarok mindenkori rejtekhelyét.

A holttest fölé hajolva megpróbálta megvizsgálni az ujjait: nem szorongat-e köztük letépett gombot vagy szövetdarabot. Paddy azonban nem szorongatott semmit, többek között azért sem, mert nem is voltak ujjai, amikkel szorongathatott volna.

Landau megállt a hálószoba közepén, és elcsukló hangon a levegőbe kiáltott:

- Neely!

Tompán, fásultan zuhant rá a visszhang, mintha üreg hordóba zokogott volna bele.
Szinte eszét veszítve kutatta át a lakást. Éles és tapasztalt szeme azonnal észrevette, hogy Neely nemcsak a rajta lévő ruhát vitte magával, hanem másokat is. Két pár cipőt, fehérneműt, átmeneti kabátot. Neely tehát lelépett. Lehet, hogy mindörökre?

Leült az ágya szélére, Paddy Krüger mellé s tenyerébe hajtotta a fejét. Megpróbálta kikövetkeztetni, mi történhetett az alatt az idő alatt, míg ő a defektes kerék szerelésével volt elfoglalva.

Volt néhány ötlete, de egyelőre nem akart hosszasabban eltöprengeni rajtuk. Felállt, a ruhásszekrényhez lépett, kirántotta a legfelső fiókját. Meg sem igen lepődött, amikor zsebkendőbe csavarva megtalálta benne Paddy Krüger jobb kezének mutatóujját.

Megnézte, kirázta a szőnyegre, aztán tovább kutatott. Sorban valamennyi fiókban talált egy- egy ujjat: részben az ő, részben pedig Neely zsebkendőibe csavarva. Mivel csak kilenc fiókja volt a szekrénynek, a legalsóban két ujjat rejtett el a tettes.

Zsebre rakta a pisztolyát, aztán megszemlélte a szőnyegre hullott kiállítást. Eljátszott a gondolattal, hogy mi lenne, ha megparancsolná Paddy facér ujjainak: emelkedjenek fel a levegőbe és táncolják körül.

Aztán gyorsan, mielőtt még megtörténhetett volna az ízléstelen tréfa, visszaült az ágya szélére és ismét tenyerébe hajtotta a fejét.

Legelőször is azzal kellett tisztába jönnie, nem őrült-e meg. Bár fogalma sem volt róla, mit éreznek az őrültek, ők is kételkednek-e a státusukban, valami azt súgta a lelke mélyén, nincs semmi baja. Józanabb és normálisabb, mint valaha.

Akkor viszont mi ez az egész? Miért mozdulnak meg a tárgyak akarata nyomán, miért fáj már napok óta a feje, hogy majd szétpattan, miért törnek rá ezek a rettenetes, hányingerrel terhes rohamok, miért, miért, miért?
Tudta a választ, de mégsem akarta tudni. 27
Visszament a hálószobába, és még egyszer alaposan megvizsgálta Paddy holttestét. Bár nem volt szakértő, szinte azonnal megállapította, hogy Paddy halálát nem a késszúrások, hanem fojtás okozta. A vékony, apró láncszemek szinte beégették magukat a csavargó koszcsíkokkal tarkított bőrébe.

Landau ekkor arra gondolt, hogy a három fickót a Lessington parkban ugyanilyen vékony fémlánccal fojtották meg.

Aztán meg arra, hogy Neely retiküljén is éppen ilyen, vagy ehhez hasonló fémlánc található.

Sóhajtott, lehajigálta magáról a ruháit és betántorgott a fürdőszobába. Sokáig állt a langyos tus alatt, s csak egyetlenegyszer gondolt rá, hogy alig huszonnégy órával ezelőtt még együtt zuhanyozott Neelyvel, és a világ legboldogabb emberének képzelte magát.

Megtörülközött egy tiszta törülközőben, tiszta trikót, inget, pulóvert vett magára, testére simuló fekete sportöltönyt, majd sportcipőt húzott. Megvizsgálta a revolverét, végül egy kis oldaltáskába bepakolt néhány tárat.
Amikor kész lett, besétált a konyhába, készített magának egy adag lágytojást és forró teát.

Végig, amíg a reggelijét ette, egyetlen kérdés lebegett a szeme előtt, mintha csak a levegőbe véste volna egy angyal a lángpallosával: kicsoda is vagyok én valójában? Arra gondolt, éppen idej e, hogy megtudj a.

Olivia lélekszakadva rontott be az ajtón: éppen akkor, amikor a férfiak távozni készültek. Le Roy a redőnyt húzta lefelé, Perkins pedig a hamutartót ürítette a szemétkosárba.
Olivia lihegett, mutogatott, aztán levegő után kapkodva leroskadt egy székre.
- Chris, én... azt hiszem... rájöttem valami fontosra... Forrest sóhajtva csóválta meg a fejét.
- Az előző feleségem is éppen ezt mondta, amikor bejelentette, hogy összeköltözik az unokaöcsémmel.

Murray hozott egy pohár vizet, és Olivia kezébe nyomta.

- Igya meg, kisasszony. A víz elűzi a félelmet.
- Ki mondta ezt a marhaságot? - mordult rá Perkins.
- Popeye, a tengerész.

Olivia engedelmesen megitta a vizet, aztán hevesen gesztikulálva magyarázni kezdett.

- Figyeljetek ide ... nem vagyok hülye, és ... ki sem vagyok borulva. Rájöttem viszont valamire, ami ... ami ... igazán nem is tudom, milyen jelzőt használjak rá...
- Talán semmilyet -javasolta Forrest.
A lány rájuk nézett, aztán kibökte.
- Landau is közéjük tartozik.
Perkinsnek a feje búbjára szaladt a szemöldöke.
- Kik közé?
- A Neander-völgyiek közé. Az éjszaka volt szerencsém meggyőződni róla.
- Már akartam is kérdezni, miért pattantál meg olyan hirtelen?

Olivia megpróbálta fegyelmezni magát. Amíg kapkodva és összefüggéstelenül beszél, nem hisznek neki, amint az gúnyos megjegyzéseikből is kiderült. Vett néhány mély lélegzetet, aztán Le Royhoz fordult.
- Mondd, Chris, nem volt neked gyanús ez a Landau? A gyakori rosszullétei? Le Roy megvonta a vállát.
- Pizzát evett.
- Te lettél már rosszul pizzától?
- Tudod, hogy nem kedvelem a kagylós pizzát. Különben mire akarsz kilyukadni? Olivia megnyalta a szája szélét.

- Csak arra - mondta aztán vontatottan -, hogy Landau alighanem az ébredés stádiumában van. Ha nem hiszitek, olvassátok el még egyszer Thesszaliai Kallimachos leírását.

Le Roy előrehajolt és megfogta a kezét.

- Ez volt, amiért itt hagytál bennünket?
- Nagyjából ez.
- Történt később valami?
- Történt.
- Meséld el.

Olivia hátradőlt a székén, és beszélni kezdett. Elmondott mindent, attól a pillanattól kezdve, hogy beültette maga mellé a fiút, egészen addig, amíg ki nem tette a lakása előtt.

Amikor befejezte, sóhajtott és lehorgasztotta a fejét.

Akárcsak a többiek.

29

A hosszas hallgatást végül is Perkins törte meg.

- Egészen biztos vagy benne, hogy tudod, mit beszélsz?
- Egészen biztos - mondta a lány.

Forrest sóhajtott, és Olivia arcát fürkészte.

- Tudatosan döntött úgy, hogy próbára teszi?
- Természetesen.
- Megállította a kocsit és kiszúrta a gumit?
- Ahogy mondtam.
- Saját szemével látta, hogy felemelkedik a levegőbe, anélkül, hogy Landau hozzáért volna?
- Esküszöm, Daniel. Nem vagyok hülye. Világosan láttam mindent.
- Csak azért mondom, mert telehold van. A telehold fénye pedig csalóka. Egyszer magam is...
- Ebből elég! - emelkedett fel Olivia, és dühösen a szék karfájára ütött. - Nem vagyok gyerek! Pontosan tudom, mit beszélek, és azt is, hogy mi forog kockán. A kocsi ott lebegett a levegőben, mint

Mohamed koporsója, míg Landau be nem rakta a pótkereket. Hiszel nekem, Chris?

Le Roy megszorította a lány kezét.

- Hiszek, drágám.
Murray megrázta a fejét, és beletrombitált a zsebkendőjébe.

- Vigye el az ördög, én is hiszek. Most, ahogy Olivia említi... nekem is feltűnt a fickó sápadtsága, rosszullétei, s valahogy... olyan furcsán is viselkedett, mintha titkolna előlünk valamit.
- Akkor meg mi a fenére várunk? - pattant fel Forrest. - Hagyjuk a fenébe a töprengést és gyerünk!
- Hova? - hökkent meg Perkins.

Forrest felrántotta a kabátját és a hadnagyra förmedt.

- Mi az hogy hova? Természetesen Landauhoz!

30
Az újságkihordó gyerekek már rég felcsengették a hétalvókat, amikor Le Roy lefékezett Landau lakása előtt. A kapu tárva-nyitva állt: vagy egy korán kelő lakó felejtette nyitva, vagy be sem zárták éjszakára.

- Ha jól emlékszem, a másodikon lakik. Gyerünk, de csak óvatosan!

Felfelé menet azonban még nem volt szükségük különösebb óvatosságra. Előbb egy overallos, szerszámostáskát cipelő férfival, majd egy zilált, álmos képű fekete nővel találkoztak. Egyikük sem vette magának a fáradságot, hogy megkérdezze, mi járatban vannak.

Amikor Perkins a kanyargós folyosón rábukkant Landau ajtajára, halkan a többiek felé sziszegett. Mutatta, hogy ő megy előre, és Le Roy fedezze, de mielőtt megtehette volna, valaki befordult a folyosó sarkán. Magas, kalapos, fekete bőrű férfi volt, táncos léptekkel elugrált előttük, majd néhány lépésről visszafordította a fejét.

- Mr. Landaut keresik? Akkqr ment el, amikor éjszakai műszakról

jöttem haza. Láttam, ahogy elhajtott a parkolóból. Ja, a zsaruk korán kelnek.
Mosolygott, és felerősítette a walkmanjét.
Le Roy lenyomta a kilincset, s ahogy az ajtó kitárult előttük, belépett a szobába.
Amikor néhány perc múlva visszatért, riadt volt a tekintete. Oliviához fordult és nagyot nyelt.
- Jobban tennéd, drágám, ha nem mennél be... Az a helyzet ugyanis... Olivia határozott mozdulattal félretolta, és befutott az előszobába. Mire a többiek isbeérték, ő már a kanapén ült maga elé meredve.
Kezében levágott emberi ujjat tartott. Mintha furcsa formájú, égővörös virág lett volna.
Le Roy mozdult volna, hogy elvegye tőle, de Olivia metsző hangja megállította.
- Ne gyere közelebb! Nem akarom, hogy nyugtatgass. Perkins félretolta Le Royt, és a hálószoba nyitott ajtajára nézett.
- Hol van?
- Az... ágyon.
Forrest letérdelt Olivia elé, és gyengéd erőszakkal megpróbálta kivenni a kezéből az ujjat.
- Nem szabad, Olivia. Nem szabad.
Fogalma sem volt róla, mit akar megtiltani a lánynak, de hirtelenjében csak ez jutott az eszébe. Mivel a lány képtelen volt elereszteni a csavargó maradványát, szelíden megszorította a csuklóját.

- Add ide, kislány.

Eközben odabent a másik három körülállta az ágyat. Perkins megcsóválta a fejét, Murray a földre hullott takaró alá nézett, mintha rejtőzködő kis manót keresne alatta, Le Roy az ablakhoz lépett, elhúzta a függönyt, és lebámult az utcára. A házat körülvevő tuják bánatosan hajladoztak, mintha csak sejtették volna, mi történt a hátuk mögött.
Murray a megcsonkított halottra bökött.
- Ismered? Perkins nemet intett.
- Sosem láttam. Tuti, hogy nem Onasszisz unokaöccse.
- Szerinted mikor mosdott utoljára?
- Szerintem a szülészeten. Amikor világra hozták.

Murray gyakorlott mozdulatokkal megpróbálta kizsebelni az áldozatot, aztán sóhajtva feladta. Kizsebelni csak azt lehet, akinek van a zsebében valami.

Perkins lehajolt, felvette a földre hullott takarót és letakarta vele a hullát.

- Ennek ennyi.
- Beszólsz a fiúknak? - kérdezte Le Roy. Perkins megingatta a fejét.
- Előbb ki kell találnunk valamit. Próbáljunk meg gondolkodni.
- Hol a fenében lehet Landau?
- Kinyírta a fickót és megpattant.
- Ne viccelj, Billy, Landau rendőr őrmester kifogástalan előmenetellel, mi az ördögért nyírta volna ki ezt a szerencsétlen flótást?
- Okot mindig lehet találni rá. Talán zsarolta.
- Vagy ez is Neander-völgyi volt.
- Hol a többi?
- Mi többi?
- Úgy értem, az ujjai.

Murray a háta mögé bökött.

- A szőnyegen. Leltárba veheted őket.

Le Roy megsimogatta a homlokát, és elfordult az ablaktól.

- Figyeljetek ide. Mielőtt bármit is tennénk, próbáljunk meg fejtörősdit játszani. Oké?
- Én is ezt javasoltam az előbb - morgott Perkins.
- Először is, ezt a fickót meggyilkolták. Méghozzá brutális módon. Nem tudom elképzelni, hogy Landau tette volna.
- Miért nem? - kérdezte az éppen beoldalgó Forrest.
- Mert nem jellemző rá. Azt még csak el tudnám képzelni, hogy elveszíti a fejét, fegyvert ránt és lelő valakit, de hogy ilyen módon ... Egyszerűen lehetetlen.
- Egyetértek - helyeselt Perkins. - És akkor mi van?
- Akkor az van, hogy nem Landau a gyilkos.
- Hát ki?

Murray megsimogatta az állát.

- A nyomok a kubai maffiára utalnak. A levágott ujjak egyértelműen arról árulkodnak...

Perkins lehúzta a takarót a halottról, és még egyszer figyelmesen szemügyre vette.

- Túlságosan is arról árulkodnak - mondta nagyot nyögve. - Azt hiszitek, én nem vettem észre?

Murray a halott karjára tette a kezét, mintha meg akarná nyugtatni: ne féljen, nemsokára úgyis beviszik a hullaházba.

- Esküdni mernék rá, hogy ez a fickó Landau embere volt.

- Landau embere? - nyögte Olivia, aki kezdett magához térni a sokkból, amit a levágott ujjak látványa okozott. - Ezt hogy érti?
- Informátor volt. Súgott Landaunak.
- Mit kereshetett a lakásán?
- Landaut. Csakhogy nem találta. Landau ugyanis éppen autólebegtetési bemutatót tartott magának.

Tetszetős magyarázat volt és hihető. Murray megsimogatta az állát és folytatta.

- Kerekítsük ki a történetet. A fickó megtudott valamit és el akarta adni Landaunak. Elhatározta, megkeresi és felajánlja neki az árut, ami ebben az esetben információt jelent. Csakhogy nem találta sehol. Landau ugyanis tegnap szabadnapos volt és a mi társaságunkban múlatta az idejét. Emberünk úgy döntött, ha sehol nem tudja elkapni, a lakásán próbálkozik.
- Nyilván volt hozzá kulcsa - mondta rosszmájúan Forrest.
- Nem volt. Elég ahhoz egy bádoglap és egy reszelt végű szeg, hogy valaki bejusson egy lakásba.
- Igen? Akkor hol az az izé, meg a szeg?

Murray felemelte a kezét.

- Itt.

A pocakos, vörös képű hadnagy ujjai között valóban ott feketedett egy rozsdás, lapos valami és egy szeg.

- Hol találtad?
- Itt, a szőnyegen.
- Hogy került oda?
- Feltehetően leejtette. Miután berúgott, mint egy állat.
- Ezt meg honnan veszed?
- Szagolj bele a levegőbe. Még a márkáját is meg tudom mondani. Ballantines.
- Stimmel - mondta Le Roy. - Azonkívül ott az üveg az asztal alatt.
- Ha megengeditek, folytatom. Ez a szerencsétlen flótás nyilván nem azzal a feltett szándékkal jött ide, hogy betörjön, csakhogy nem találta nyitva a kaput. Erre elszakadt nála a cérna. Elhatározta, ha törik, ha szakad, feljön Landau lakásába és beszél az őrmesterrel. Fel is jött, csakhogy itt is zárt ajtót talált. Megismételte a betörést, majd leitta magát Landau tartalékából. A kubaiak követték, megölték, aztán

levágták az ujjait. Elhiszitek, hogy így volt?

Le Roy némán, elgondolkodó képpel a halott összevagdalt arcát bámulta; Olivia reszkető kézzel cigarettára gyújtott; Forrest az ujjak fölé hajolt, mintha csak meg akarná számlálni őket; egyedül Perkins vette magának a fáradságot, hogy válaszoljon Murray kérdésére.
- Nem - mondta rövid habozás után. - Nem hiszem el.

32
Murray meghökkenve bámult Perkins kételkedő képébe.
- Miért nem hiszed el?
A hadnagy csípőre tett kézzel a hulla fölé hajolt.
- Szerinted hogy nyírták ki?
- Minden bizonnyal késsel. Habár...
- Habár?
- Az arcszíne inkább fulladásra utal.
- Boldoggá tennél, ha megnéznéd a nyakát.

Murray térdre vetette magát a halott mellett, mintha könyörögni akarna hozzá: árulja már el végre megöletésének a titkát. A holttest azonban makacsul hallgatott, csak a testéből és rongyaiból áradó bűzfelhők gomolyogtak felette kárörvendőn.
Murray megsimogatta a hulla nyakát, aztán felállt és dühösen a levegőbe ütött.
- A jó kurva anyjukat! Majdnem megetettek!
Perkins elégedetten lökte oldalra a halott merev lábát, hogy lecsüccsenhessen az ágy szélére.
Aztán még egyszer, az előbbinél sokkal alaposabban megvizsgálta az áldozat nyakát. 33
- Nos? - kérdezte Forrest, amikor Perkins felemelkedett és komoran kinyújtóztatta a derekát. - Mi az ábra?
- Megfojtották.
- Változtat ez a lényegen?

Perkins a zsebébe nyúlt, rágógumit húzott elő belőle, és a szájába tolta.

- Naná, hogy változtat. Most már nem is annyira biztos, hogy a kubaiak voltak. Ők ugyanis nem igen szoktak fojtogatni.
- De a levágott ujjak!
- Mondhatnám úgy is, hogy talán valaki megpróbálta rájuk terelni a gyanút.

- Landau?
- Ezt nem mondtam. Sőt ha engem kérdeztek, Landau ártatlan, mint a ma született bárány.
- Akkor ki az ördög csinálhatta? Ha se a kubaiak, se ő.

Murray hirtelen felkiáltott, és a homlokára csapott.

- A fenébe is! A láncnyomok! Az ébresztő! Nancy-baba! Ha jól emlékszem... a barátaitokat is így ölték meg.
- Figyeljetek ide - mondta remegő hangon Olivia. - Tegnap este Landau beszélt nekem egy nőről, akivel csak nemrég költözött össze. Bizonyos Neely Smithről. Fogalma sincs például arról, hol dolgozik.

Perkins megcsóválta a fejét.

- Hát ez nekem magas.
- Pedig egyáltalán nem az. Tegnap ugyanis megkérdeztem tőle, hol dolgozik újdonsült barátnője. S ő mit felelt? Na mit?
- Honnan a fenéből tudnám?
- Hogy banktisztviselő. A Royal bankház alkalmazottja...
- Ragyogó. Én is mindig szerettem volna egy bankár barátnőt. Áruld el végre, mi a gyanús ebben?
- ... a 47-ik utcában.
- Na és?
- A nagyteremben ül, a bejárattól jobbra. A többi lány között.
- Mi az, ami nem tetszik benne? A többi lány vagy ajobb oldal?

Olivia megsimogatta a haját.

- A 47-ik utcában sajnos nincs Royal bankfiók. Következésképpen nagyterem sincs és a lányok sem ülnek jobbra a bejárattól. Leginkább ez az, ami nem tetszik nekem.
Perkins tovább rágta a gumiját, megpróbálva összegezni magában, amit megtudott. Végül is dühösen a tenyerébe köpte, majd becsomagolta a papírjába.

- Attól tartok, mellékvágányra siklunk. Azért, amiért Landau tévesen adta meg a barátnője munkahelyét, vagy nota bene, fogalma sincs róla, hol dolgozik, még nem biztos, hogy a lány bűnöző.

Olivia tovább mosolygott. Perkins nem tehetett róla, de egyre idegesebb lett Olivia sokat sejtető mosolyától.

Egyetlen légy zümmögött csak a szobában, de az is landoló repülőgép zúgásának hatott. Forrest idegesen feléje csapott, de csak a halott takaróját találta telibe. Az alvadt vér nehéz szaga megülte a levegőt, s mintha ebbe a fojtó sűrűségbe gyanús illatok is kezdtek volna belevegyülni.

- Elmondom, hogy képzelem a dolgot - folytatta a lány. -Mivel semmit nem tudunk Landau múltjáról, azt sem tudjuk, milyen kapocs fűzi hozzájuk, azon túl természetesen, hogy vér szerint közülük való. Ennek ellenére meg vagyok győződve róla, hogy most éppen az ébredés stádiumában van.
- Úgy gondolod, hogy ez a bizonyos Neely Smith az ébresztő?
- Pontosan úgy gondolom. Továbbá arra következtetek, hogy Landau éppen ébredezni kezdett Neely Smith legnagyobb megelégedésére, amikor valaki hirtelen parancsot adott az ébresztés azonnali leállítására.
- Honnan az ördögből...
- Csak következtetek. Neely rájött, hogy Landau kapcsolatban áll velünk, a Neander-völgyiek legelkeseredettebb ellenségeivel: Perkinssel, Le Royjal, Forresttel. Képzelhetitek, milyen rémülettel töltötte el a Kő Őrének a szívét...
- Nem bízott eléggé Landauban?
- Nem erről van szó. Landau az ébresztés folyamatának a közepén járhat, abban az állapotban, amikor a legkiszámíthatatlanabb. Még nem tudja, kicsoda, de már olyan hatalommal rendelkezik, ami a többiek, azaz fölénk emeli. Még öntudatlanul használja ezt a hatalmat, s mivel nem tudja, miért kellene titokban tartania, nem is tartja titokban. Ez pedig annyit jelent, hogy bármikor lelepleződhet előttünk.
- Hát ez valóban kellemetlen lehet a Kő Őrének - morogta Forrest.
- Olyannyira, hogy utasította Neely Smithet, ne folytassa az ébresztést. Helyette pusztítsa el a fiút. A lány meg is próbálta volna, de Landau nem volt idehaza. Gondolom, várta egy darabig, majd megelégelte a várakozást és elment.
- Hova?
- Talán találkozott valakivel, vagy felhívta a Kő Őrét.
- Azt innen is megtehette volna.
- Akkor lehet, hogy leugrott pisilni a sarokra. Miért akadtok fenn ilyen marhaságokon? Elment valahova, és fogalmam sincs róla, hova.
- Jó, rendben - mondta békülékenyen Perkins. - Eddig hihető.
- Amikor elintézte a dolgát, visszajött. Ahogy átlépte a küszöböt, megérezte, hogy megjött Landau.
- Megérezte? Ugyan miről?
- A whiskybűzről.

- A whiskynek illata van - figyelmeztette Forrest.
- Neely örömmel vette tudomásul, hogy élete nagy szerelme hazaért: most már nyugodtan megölheti. Fogta a táskáját, besétált a hálószobába, és szép nyugodtan megfojtotta ezt a szerencsétlent. Természetesen abban a hiszemben, hogy Landaut fojtja meg.

Most már nem tréfálkozott egyikük sern. Komoly arccal néztek a lányra.

- Neely Smith megölte Landaut, s csak akkor vette észre a tévedését, amikor felgyújtotta a villanyt. Erre úgy megijedt, hogy azon nyomban tanácsért fordult valakihez. Ne kérdezzétek, kihez, lehet, hogy magához a Kő Őréhez. Az pedig azt a parancsot adta neki, igyekezzék valakire rákenni a véletlen gyilkosságot, nehogy Landaut vegyék gyanúba.

Le Roy elismerő mosollyal nézett a lányra, a többiek viszont még mindig gondterhelten meredtek maguk elé.

- Azt is meg tudod mondani, hol lehet most Landau?
- Vagy egyáltalán nem volt itthon, ami erősen valószínűtlen, hiszen magam raktam ki a ház előtt, vagy hazajött, megtalálta a hullát az ágyon, s ettől úgy megrémült, hogy elmenekült.

Perkins hitetlenül rázta meg a fejét.

- Landau nem az az ember, aki kiszalad a világból egy halott látványától. Bár egészen más dolog megcsonkított hullára bukkanni a szeméttelepen, mint a saját ágyunkban.
- Ebben lehet valami - morogta Forrest.
- Én azonban mégsem hiszem - mondta határozottan Olivia. - Landau valóban nem az a típus, aki elszalad, ha baj van. Szerintem inkább megpróbálja felderíteni a gyilkosságot.
- Úgy érted, leereszkedik az alvilágba a kubaiak közé?
- Ez is egy lehetőség. Egy másik, hogy megkísérli megtalálni Neelyt. Talán már ő is gyanakszik a lányra.

Forrest felugrott és dühösen a levegőbe csapott.

- Talán, talán, talán! Nem megyünk semmire ezekkel a talánokkal! Azt mondjátok meg, merre induljunk el!

Olivia rápillantott, majd zavartalanul folytatta.

- Ha a kubaiaknál vendégeskedik, akkor hamarosan előkerül.
- Vagy a holtteste.
- Viszont az is elképzelhető, hogy máshova ment... Nem is igen merek rá gondolni, de talán a Kő Őréhez.
- Honnan tudná Landau, hogy ki a Kő Őre?
- Csak találgatok. Mindenesetre eltűnt, és fogalmunk sincs róla, hol van, ez az igazság.
- Nem kéne itt megvárnunk? - kérdezte Forrest.

Murray megvonta a vállát.

- Felesleges. Azonnal értesítem a fiúkat. Miután Landau lakásában történt a gyilkosság, ha perceken belül nem kerül elő, kiadják ellene az elfogatóparancsot. Ha hazajön, úgy elkapják, mint Johnny a bárányhimlőt.
Olivia megrázta a fejét.

- Nem kerül elő. Minden sejtem azt súgja, hogy Landau nem a kubaiak után eredt.
- Akár utánuk, akár nem, nem is sejti, mekkora veszélyben forog az élete - sóhajtott Le Roy. - Neely Smith ott liheg a háta mögött, és nem nyugszik addig, amíg meg nem öli. Sajnos, bármennyire is szeretnénk tenni érte valamit, a fenekünkön kell maradnunk arra az esetre, ha szüksége lenne ránk. Hiába is törnénk ki kezünk-lábunk, csak pokoli szerencsével bukkanhatnánk a nyomára.

Le Roy nem sejtette, hogy a szerencse istennője már az ablak alatt toporog, és azt mérlegeli magában, vajon részeltesse-e kegyeiben a magába roskadt kis csapatot.

35

McDowell felugrott a csengőszóra és az ajtóhoz sietett. A lány megrázta a hajára tapadt esőcseppeket, kikerülte a határozatlanul toporgó férfit, felakasztotta az esőköpenyét a fogasra, aztán anélkül, hogy egyetlen szót is szólt volna, elindult a fürdőszoba felé. McDowell hallotta, hogy hosszasan és alaposan lesikálja a kezét.

Amikor visszatért, közömbös volt az arca, mintha csak a diszkontban kezére ragadt paradicsomlevet öblítette volna le.

McDowell ekkor vette csak észre Neely bevásárlótáskáját, amely a sarokban a fogas alatt hevert.
- Ez mi?
A lány a táskára nézett.
- Néhány holmim. McDowell arcát elöntötte a düh.
- Nem megmondtam, ne hozz magaddal semmit!
- Csak néhány fehéneműt gyömöszöltem bele.
- Ostoba liba!
Nem akarta, mégis kimondta. Neely megremegett, mintha ostorcsapás érte volna.
- Csak a fehérneműim vannak benne - ismételte szárazon.
McDowell immár uralkodott magán. Visszatért a helyére és megcsóválta a fejét.
- Ki fogja szúrni, hogy magaddal hoztál valamit. Biztosan kiszúrja. Rá fog jönni, hogy végérvényesen leléptél tőle.
- Na és? Úgysem akarok többé visszamenni hozzá.

McDowell enyhe grimaszt vágott, ami nem kerülte el a lány figyelmét.

- Ki akarsz rúgni?
McDowell belátta, legjobb úton van afelé, hogy durva hibát kövessen el. Pillanatokon belül magára haragítja leghűségesebb szövetségesét, aki nélkül esélye sem lenne rá, hogy felvegye a küzdelmet a Kő Őrével. Gyorsan átkarolta a lányt, és magához szorította.

- Szegénykém.

A lány megremegett. Érezte, hogy a McDowellből áradó tűz felmelegíti jéggé fagyott szívét, s megmozdul a bennsejében valami, amiről már azt hitte, örökre elaludt.

McDowell a lány hajához nyúlt. Meghúzta a kontyát tartó világoskék szalagot, s addig ügyeskedett, amíg Neely haja a vállára nem zuhant.

- Mit... csinálsz?
- Szeretem nézni a hajad.
- Nem hiszem, hogy most... a legjobb alkalom...

McDowell pontosan tudta, mit tesz. Előbb beletemette az arcát a lány hajába, majd a blúza alá csúsztatta a tenyerét. Kissé megemelkedve simogatni kezdte Neely hátát a gerince mellett.

- Istennővé teszlek, kincsem. Soha, egyetlen ébresztő sem élt még át olyan gyönyöröket, mint amilyeneket te fogsz átélni velem. Soha, egyetlen Kő Őre sem volt még olyan boldog egyetlen ébresztővel sem, mint amilyen én leszek veled.

Még feljebb emelkedett és még lejjebb csúsztatta a tenyerét. Neely érezte, úgy elszáll belőle a neheztelés, mint amikor az első tavaszi szél magasba emeli a fellegeket. Testén végigáramlott a közeli gyönyör figyelmeztető üzenete, s maga is segített, amikor a férfi lehúzta róla a pulóverét. Aztán maradék kis sértődésének engedve, nem vetkőzött tovább, hanem hagyta, hogy McDowell kínlódjon a fehérneműjével. Csak amikor már nem volt rajta semmi, enyhült meg egészen és húzta magára a férfit.

McDowell a következő percekben nemcsak a testét vette birtokába, hanem a lelkét is. Az agyából kilövellő sugarak belefurakodtak a lány agyába, minden idegsejtjébe, s úgy felkorbácsolták az ingereit, hogy éles sikoltások hagyták el az ajkát, pedig annak idején megtanították rá, hogy hangtalanul tűrje a legnagyobb fájdalmat vagy a legelviselhetetlenebb gyönyört is.
Csakhogy akkor még nem ismerte McDowellt. 36
McDowell tarkója alá tette a tenyerét, és arra gondolt, ahogy megszerezte a hatalmat, meg kell öletnie a lányt. Egyrészt Neely túl sokat tud, másfelől viszont túlságosan is nagy az ereje. Ha ő lesz a Kő Őre, leszámol azzal az ősi gyakorlattal, hogy az ébresztőknek nagyobb a befolyásuk, mint az ő közvetlen alárendeltjeinek.

Neely visszajött a fürdőszobából, átkarolta a nyakát, fejét a férfi mellére hajtotta.

- Mi lesz a következő lépés? - kérdezte aztán nagy-nagy nyugalommal a lelkében.
McDowell megsimogatta a lány haját.

- Még nem tudom.
- Tényleg nagy baj, hogy ... néhány holmimat magammal hoztam?
- Most már nyugodtan megfeledkezhetsz róla.
- És ha... visszamennék?
- Megőrültél? Ezóta már nyüzsögnek a zsaruk a környéken.
- Hátha még nem is fedezték fel a... halottat.
- Nem kockáztathatunk. Mindenesetre Landau megmenekült, ez a legnagyobb baj. Elmondanád részletesen, mit csináltál?

Neely simogatni kezdte McDowell hasát, tenyerét lassan az ágyékára csúsztatta.

- Hogyhogy mit csináltam?
- Az ismeretlen fickóval.
- Megfojtottam. A retikülöm láncával.
- Nehéz volt?
- Megfojtani? Miért lett volna nehéz? Százat megfojtottam már.
- Aztán?
- Ahogy parancsoltad. Fogtam egy kést és... összeszabdaltam.
- Hol?
- Az arcán, a mellkasán és a hátán. Még hol kellett volna?
- Jézusom, nem azért kérdeztem...
- Levágtam az ujjait.

McDowell érezte, hogy kellemetlen érzés fut át rajta De csak egyetlen pillanatra, mert azonnal elnyomta az ébredő gyönyör; amelyet Neely ujjai korbácsoltak fel benne.

- Az... ujjai... it?
- Mind a tízet.
- Mi... ért?
- Valahol olvastam, hogy a kubai maffia levágja a tolvajok ujját. Aki más zsebében kotorászik, az megérdemli, hogy megszabadítsák tőle. De az én ujjaim még megvannak... ugye nem baj, drágám?
- Uramisten! - nyögte McDowell az érzéki örömök hullámaiban fuldokolva. - Hogy mondhatsz ilyet?

Neely ráfeküdt és beterítette mindkettőjüket a hajával.

McDowell mielőtt végleg elmerült volna a csodák óceánjában, nem kis lelkifurdalással gondolt rá, hogy a jövendő Kő Őrének minden pillanatban, minden körülmények között józannak kellene maradnia.
Aztán átcsaptak rajta a hullámok és maguk alá temették. Rekedt hörgése egybefonódott Neely sikoltozásával.
McDowell felvette a köpenyét és cigarettára gyújtott. Neely már felöltözve jött ki a fürdőszobából, s miközben a cipőjét húzta, elégedett mosolyt küldött a férfi felé.

McDowell végignézett a lány erőteljes, de mégis karcsú alakján és jóleső melegség járta át. Csak akkor fog megszabadulni tőle, ha már nagyon a terhére lesz. Egyelőre azonban meg van vele elégedve, hiszen egyesül benne mindaz, amire éppen szüksége van: a kiváló szerető, az engedelmes szolga és az első osztályú, profi gyilkos. Neely Smith akkora kincs, amekkorától csak végső esetben szabad megválnia.
Neely, mintha csak olvasott volna a gondolataiban, elégedetten kihúzta magát. McDowell kifújta a füstöt és megpaskolta a lány arcát.
- Mi a terved, kicsim?
Neely megérezte, hogy komolyra fordultak a dolgok. McDowell kiváló szerető, bizonyos értelemben legalább annyira a hatalmában tartja, mint az őt, ennek ellenére tudta, hogy McDowell bármennyire is vonzódik hozzá, gondolkodás nélkül feláldozza, ha úgy látja, hogy a szeretkezésen kívül másra már nem használhatj a.

- Elkapom Landaut - mondta nyugodtan.
- Van valami elképzelésed, hol lehet?

A lány ajkán könnyű mosoly játszött.

- Egy biztos: a kubaiaknál nincs.
- Honnan tudod?
- Landau nem ostoba. Ismeri az embereit. Bár bizonyára megfordul az agyában, hogy a csavargó a maffia áldozata lett, hamarosan rá fog jönni, nem erről van szó.
- Szerinted miből jön rá?
- Abból, hogy a lakásában ölték meg. A maffia soha nem kockáztatna ekkorát. Ha a csavargó lebukott, észrevették, amikor hallgatódzott, már a helyszínen kinyírták volna. Esetleg értesítették volna Landaut, hol veheti át a holttestet. De hogy a zsaru saját lakásában öljék meg... nem! Ezt nem merték volna megkockáztatni.

- Mi lesz a következő lépésed?

Neely elmosolyodott.

- Van egy ötletem.
- Elmondod?

A lány határozottan nemet intett.

- Maradjon csak az én titkom. Azt hiszem, sejtem, hol lehet a fickó, vagy éppen hova tart. Odamegyek és megölöm. Ha kész vagyok, felhívlak.
- Csak este leszek itthon - mondta McDowell. - Legkésőbb reggel. Szeretném, ha a halálhírével fogadnál.

A lány tréfásan esküre emelte a kezét.
- Mindent el fogok követni, hogy eltakarítsam az utadból.
McDowell felemelkedett, hogy búcsúzóul megcsókolja, de a lány tiltón felé tartotta a tenyerét.
- Ne! Most ne! Majd azután. Ha megöltem ... lebonthatod a hajam.
Mosolygott és kisuhant az ajtón.
McDowell elnyomta a cigarettáját és felvette a telefonkagylót.

38

- Itt McDowell.
- Csakhogy hallom a hangját - zsörtölődött a másik a vonal végén. - Már azt hittem, baja esett. Mi újság? Beszélt Neelyvel?
- Beszéltem.
- Hogy tetszik? Ámbár maguk mintha már egyszer dolgoztak volna együtt...

McDowell igyekezett közömbös maradni, nehogy a Kő Őre megsejtsen valamit a kapcsolatukból.

- Azt hiszem, megfelel a célra.
- Na hallja! Hiszen ő az egyik legkiválóbb ébresztőnk! Csak a fenébe is... már régen telefonálnia kellett volna. Nem tudja, hol van?
- Fogalmam sincs róla - mondta McDowell. - Tegnap este elváltam tőle.
- Üzent valamit?

- Hogy sok a gondja Landauval. Nem biztos benne, sikerült-e leállítania az ébresztés folyamatát.

A férfi hangja egyszerre öregessé, síróssá torzult.

- Nagyon beteg vagyok, Johannes. Mikor jön vissza?
- Amint tudok, ott leszek, csak van még egy kis elintéznivalóm.
- Figyeljen rám, Johannes! Meg kell ölniük Le Royt és a többieket, aztán, amilyen gyorsan csak lehet, be kell fejezniük Landau ébresztését. Nem szabad, hogy addig meghaljak! Érti? Megtiltom magának, hogy átengedjen a halálnak! Mennyi időre van még Neelynek szüksége?
- Csupán pár napra. Addig nem lesz semmi baj.
- Érzem, hogy meghalok. Talán még a mai napon. Ide kell jönnie és meg kell vizsgálnia! Az öregember hangja egyre hisztérikusabbá vékonyodott.

McDowell maga elé képzelte, amint tehetetlenségében az asztalt csapkodja gyermekivé soványodott, májfoltos öklével.

- Nem tűröm, hogy szembeszálljanak velem! Azt akarom, hogy mellettem legyen, és minden percben készen álljon a beavatkozásra, ha szükségem lenne rá. Élnem kell, amíg Landau fel nem ébredt. Maga nem tudja mi forog kockán! Azonnal szálljon kocsiba és jöjjön ide hozzám.

McDowell elmosolyodott.
- Egy-két órán belül ott vagyok.
- Siessen, nagyon siessen!

McDowell, amikor visszatette a kagylót, arra gondolt, már régebben át kellett volna segítenie a Kő Őrét a másvilágra.

Aztán hosszú percekig azon töprengett, vajon miért is nem volt hozzá eddig elég bátorsága. 39

Landau megállította a kocsiját a benzinkútnál, kiszállt és úgy tett, mintha a kerekeit vizsgálgatná. Egészen addig amíg egy hosszú hajú, overallos lány nem bukkant fel a meglehetősen rozzant, plakátokkal teleragasztott falú bodega ajtajában.

Landau szeme kutatva futott végig az elhanyagolt épületeken, s csak akkor rebbent meg a pillája, amikor észrevette a rozzant budi mellett a bádoglapokból összeeszkábált garázst.

A lány csinos volt, filigrán, ennek ellenére foltos overallja elején a kidomborodás kellemes idomokat sejtetett. Bár Landau egyáltalán nem volt abban a hangulatban, hogy felkeltsék az érdeklődését a női bájak, talán egy másodperccel hosszabban időzött el az overallon mint illett volna.
A fekete szemű lány észrevette Landau pillantását, és hetykén pimasz mosolyt küldött felé.
- Parancsol, uram?
Landau a lány markába nyomta a slusszkulcsát.
- Tele kérem a tankot, és az olajnak is nézzen utána.
- Csak ennyi?
- Nem csak ennyi. Lakik itt egy Coburn nevű ickó? A lány megpörgette a kulcsot a mutatóujján.
- Coburnt mondott? Nem. Ilyen nevű fickó nem lakik itt.
- Nem is lakott?
- Maga zsaru?
- Nem mindegy?
- Nekem az.

Landau az étterem ablakára nézett. Mintha valakinek a fejét látta volna eltűnni az üveg mögött.
- Ha végzett, állítsa oldalra a kocsit. Biztos, hogy nem lakik itt az a csirkefogó? A lány kinyitotta az ajtót, felpattintotta a motorháztetőt és dudorászva fölé hajolt. Landau megvonta a vállát és elindult az étteremnek csúfolt rozzant tyúkól felé.
Mivel nem talált odabent senkit, vette magának a bátorságot, hogy kiszolgálja magát. Átnyúlt a pult fölött, leemelt egy zöld fonatú üveget a polcról és éppen töltött volna belőle néhány cseppet, amikor megreccsent mögötte a padló.

Lassan, kényelmesen fordult hátra. Aztán letette az üveget és arra gondolt, hogyha egy idegen tévedt volna erre, akinek semmi istenverte célja nincs ezen az elátkozott vidéken, alighanem emlékezetes maradt volna számára mindhalálig ez a nap. A bejárati ajtót ugyanis egy szörnyeteg torlaszolta el, egyetlen, égő szemét mereven rászegezve. Lapátkezében óriási kalapácsot tartott, amely pörölynek is beillett volna. Olajfoltos szerelőruhája arról árulkodott, hogy aligha szarvasmarhák etetésével töltötte az elmúlt órákat.

Legszembetűnőbb azonban torz, rosszul műtött nyúlszája volt, amelyet égővörös szakálla sem tudott elrejteni.

Landau a pultnak dőlt és megpróbált vigyorogni. Rá kellett azonban

döbbennie, hogy arcizmai egyszerűen nem engedelmeskednek neki. Mintha az oroszlán ketrecébe dobott nyúlnak próbálta volna megmagyarázni valaki, hogy lehetőleg mosolyogva tűnjön el a ragadozó torkában.

Hogy a kép teljes legyen, a lány is felbukkant az ajtóban, a nyúlszájú mögött. Slusszkulcs helyett ezúttal azonban, sajnálatos módon, rövid csövű vadászpuskát tartott a kezében.

A vörös szakállú horkant egyet, felemelte a pörölyt és hangos csattanással beejtette a tenyerébe. Landau úgy érezte, mintha saját testét érte volna a félelmetes fegyver.

- Egy Coburn nevű embert keresek - mondta kérdezés nélkül is, és megnyalta kiszáradt ajkát. A pöröly ismét csattant a nyúlszájú tenyerében.
- Mit akarsz tőle? Menj oda, Napsugár és motozd meg. Ha pénzért jött, kinyírom.

A lány egyetlen ugrással mellette termett és kíméletlenül oldalába vágta fegyvere csövét.

- Ne mocorogj. Ha mocorogsz, ráfázol.
- Nem mocorgok - biztosította Landau.

A lány gyors mozdulatokkal kizsebelte. Előbb a pisztolyát vette el, majd a papírjait.

- Zsaru - mondta aztán rémülten. - Zsaru. Az istenit neki, zsaru. Most mit csináljak veled?
- Megmoccanhatok? - kérdezte sóhajtva Landau.
- Mi a francot akarsz itt?
- Egy Coburn nevű fickót keresek.

A lány leeresztette a fegyverét és egyszerre rémült, gyerekes kifejezés költözött az arcára.

- Itt nem lakik Coburn. Mi nem ismerünk semmiféle Coburnt. Landau a lány felé nyújtotta a kezét.
- Kérem a pisztolyomat.
- Ne add neki, Napsugár. Inkább engedd, hogy agyoncsapjam.

A pöröly jókorát csattant a nyúlszájú tenyerében, de nem tudta elnyomni a lány rémült kiáltását.

- Ne! Ne bántsd, Szőrmók!
- Add ide a pisztolyomat!

A lány habozott, majd remegő kézzel visszaadta a zsarunak a stukkerét.

- Múlt héten is kiraboltak bennünket. Egy hónappal ezelőtt is kiraboltak. Én nem tudhatom, ki a zsaru és ki nem. Mi csak védekezünk...
Mintha könnycsepp csillant volna a szemében.
Landau visszatette a fegyvert a zsebébe.
- Hogy hívnak?
- Napsugár.
- Más neved nincs?
- Ni...incs.
- Indián vagy?
- Félig.
- Ez kicsoda?
- Ő az ... ő csak itt van. Segít nekem. Szerelő. Ha van valami baj a kocsijával, megjavítja.

Landau széket húzott maga alá, aztán rácsüccsent. Könyökére hajtotta a fejét és elgondolkozva nézett a félszemű riasztó képére.

- Egy Coburn nevű embert keresek. Azt hallottam, itt él valahol egy benzinkútnál. Háromnál már voltam, ez az utolsó.
A vörös szakállú ember szeme megrebbent.
- Mit akar tőle? Akarom mondani... mit akarna ha mégis... előfordulna erre? Landau elmosolyodott.
- Úgy hallom, érdeklődik a motorok iránt. Valaki ajánlott egy 1935-ös Norton Specialt. Gondoltam, elmondom neki.

A vörös szakállú ádámcsutkája olyan liftezésbe kezdett, hogy Landau már attól tartott, ki talál esni a száján.

- 35-ös Norton Specialt ... mondott? De hiszen az ... lehetetlen! Abból csak három van az Államokban és darabja... százezer dollárt ér ... Ez lehe...tetlen!
- Ön is érdeklődik a motorok iránt?

A vörös szakállú falhoz támasztotta a pörölyét.
- Uram ... nekem mindenképpen látnom kell azt a motort. Utána kivégezhemek, megkínozhatnak, kinevezhetnek az Egyesült Államok elnökévé, nem bánom, de látnom kell azt a motort.
- Az a motor Coburnt illeti - mondta határozottan Landau. - Csak Coburnnal tárgyalhatok. Az óriás nyitotta volna a száját, de a lány a mellére vetette magát.
- Szőrmók, ne! Papa, neeee! Nem látod, hogy át akar verni?
A Poliphemosba oltott Hephaistost azonban már nem lehetett

megállítani. Kidomborította a mellét és hatalmasat csapott rá az öklével.

- Én vagyok Coburn! Petty Coburn!

A lány a pöröly mellé támasztotta a vadászpuskáját és bőgni kezdett.

- De nagy marha vagy te, papa, de nagy marha - zokogta még akkor is, amikor Landau odament hozzá és átkarolta a vállát.

41

Bár Petty Coburn aligha állhatott elöl a sorban, amikor az észt osztották, lassacskán rájött, hogy átverték. A vágyakozással teli büszke mosoly elröppent az arcáról és riadt fájdalom költözött rá.

- Mit akar tőlem, zsaru? Ez a motorbuli csak átverés, mi? Landau szégyenkezve biccentett.

Petty Coburn szomorúan felsóhajtott.

- Gondolhattam volna. Ilyen motorból nem is lehet több. Csak rendelésre készítettek, összesen tizennégyet, ebből kilenc igazolhatóan megsemmisült... Hülye voltam, hogy hagytam magam beugratni. Végül is mit akar tőlem?

A lány egyetlen fecskesuhanással a hústorony elé penderült.

- Csak az ügyvédünk jelenlétében beszélünk. Követelem, hogy felhívhassam az ügyvédünket. Landau megveregette a lány vállát.

- Nem lesz rá szükséged, Napsugár. Nem hivatalosan vagyok itt. Csak beszélgemi jöttem. Napsugár bogárszeme kerekre tágult.

- Kivel?

Landau mosolygott.

- Egy hústoronnyal, egy ellenszenves, dagadt fickóval, akit Petty Coburnnak hívnak. Aki együtt motorozott egy bizonyos Fred Cassell-lel, még a régi, országúti időkben.

Az óriás szeme elhomályosult.

- Fred Cassell! Úristen! Mintha kísértetről hallanék! Hol bolyong mostanában az a vén csirkefogó?

Landau nem óhajtotta megmondani, hol. Ehelyett csak megvonta a vállát.

- Jól van. Üdvözli magát. Egyszer meglátogathatná.

A vörösszakállú felnyögött és elkapta Landau kabátja ujját.

- Ki vagy, gyerek?

Landau szégyenlősen elvigyorodott.
- Cassell fia.
A hústorony meglendítette a karját és úgy lökte a sarokba a zsarut, csak úgy csattant. 42
Landau rémülten behunyta a szemét, de a lány mellette termett és gyengéden kirángatta a pókhálók közül.

- Ne haragudj, nem normális. Ha örül, nem bír magával. Egyszer egy haverját felhajította a kémény mellé a tetőre.

Landau leszedegette magáról a pókhálót és a még mindig örömében toporzékoló hústorony felé fordult.

- Mi van vele?
- Dilis. Nem normális. Ha rájön az öröm, közveszélyes.

Landau a lányra pillantott. Most tudatosult csak benne, hogy nem mindennapi, éppen bimbódzó szépséget rejt a koszlott overall.
- Vele élsz?
A lány elmosolyodott.
- Persze. Hiszen a lánya vagyok. Mit akarsz tőle?
Szőrmók hirtelen abbahagyta a vigyorgást és elkapta Landau karját. Mire a zsaru felocsúdott, már egy széken ült az óriással szemben.

- Szóval, te vagy a kis Landau? Tudod hányszor ültél előttem a motoromon? Ezerszer, tízezerszer, százezerszer! Azt mondtad, ronda vagyok, de szeretsz. Gyakran megsimogattál a
kis kezeddel. - Landau elszorult szívvel látta, hogy a Szőrmók szakállán gömbölyű cseppek futnak végig. - Hej, de nagy legény voltam én abban az időben! Ronda, de szeretetreméltó. Mi szél hozott erre, fiam, ahol a madár sem jár?

Landau néhány pillanatig gondolkodott. Úgy kell feltennie a kérdéseket, nehogy Coburn megrémüljön tőlük.

- Nemrég látogattam meg Cassell papát - kezdte óvatosan. - Üdvözletét küldi.
- A vén csirkefogó! Ha lesz egy kis időm és rendbehozom a motoromat, a szeme közé nézek.

A lány Landaura pillantott. A zsaru megértette a pillantását. Coburn-Szőrmók már aligha van abban a helyzetben, hogy valaha is motorra

ülhessen.

- Meglátogatom, meg én. Mi az a hetvenöt év egy öreg cowboynak? Ha ismét felzúgnak a harci kürtök, ott leszünk újra az országutakon.

Mintha csak Cassell papát hallotta volna. Elszorult szívvel hajolt közelebb a fokhagymaszagú öreghez.

- Emlékszik még rá, amikor Cassell papa megvett Ivorytól?

Szőrmók hátrahanyatlott. Landau rémülten kapott utána, mert azt hitte, rosszul lett. Az öreg azonban egyetlen mozdulattal függőleges helyzetbe tornázta magát.

- Mit mondtál? - ordította aztán értetlenül. - Hogy Ivorytól vett meg? Ki mondta ezt a marhaságot?
- Cassell papa.
- Aztán mit adott volna érted?
- Egy láda whiskyt.

Az öreg Landau füléhez hajolt, miközben cinkosan rákacsintott.

- Egy szavát se hidd. Cassell szenilis lett. Bár egy kicsikét mindig is az volt. Landau érezte, hogy jeges hullámok futnak végig a testén.
- Hogyhogy... ne higgyek neki? Az öreg dühösen felmordult.
- Méghogy egy láda whiskyért? A szemérmetlen! Nem kínált az érted semmit kiskomám, egy huncut patkószeget sem. Ingyen adtalak neki.
- Maga?
- Én hát! Miután a szüleidet elvesztetted, elkunyerált tőlem. Mindig is utáltam árvaházakban koslatni, ezért Pollynak adtalak. De egy huncut cent nem sok, annyit sem kaptam érted.
- Akkor miért mondta, hogy Ivorytól vett meg?
- Mondom, hogy mindig is szenilis volt. És hazudozó.
- Papa - kérlelte szelíden a lány. - Ne mondj ilyet, hiszen az apja.
- Egy lószart az.

Landau a Szőrmók hatalmas kezére tette a kezét.

- Él még Ivory?

Az öreg csodálkozva kapta fel a fejét.

- Hogy Ivory él-e? Azt mondta Cassell, hogy él? A jó öreg Ivory még azon a nyáron meghalt, ahogy te hozzánk kerültél.
- Miattam?

- Hogy a fenébe halt volna meg miattad, hiszen nem volt semmi közötök egymáshoz. Én találtalak, én adtalak Pollynak, aki mellesleg oltári nagy kurva volt, de volt benne valami, amiért meg kellett zabálni. Ivory csak annyit tudott rólad, hogy talált gyerek vagy, és ott koslatsz a motorok között. Ivoryt aztán kinyírták.
- Hogy nyírták ki?
- Elütötte egy autó. Egy spiné. Méghozzá ide a rozsdás bökőt, hogy a rohadt tetűje szándékosan csinálta! Ott voltam: láttam amit láttam. Ivory szabályosan ment, az a tyúk meg egyenesen ráhajtott. Úgy durrant szét a feje, mint egy görögdinnye.
- Biztos, hogy nő volt a vezető?
- Egy helyes kis kurva. De olyan vérfagyasztó volt a pillantása, hogy néha még álmomban most is kitör tőle a frász, pedig nekem aztán nem sok csodát tudsz mutatni Nebraska és Ohio között. Szép kis fruska volt, de megölte Ivoryt. És az a vicc, hogy már korábban is láttam néhányszor.
- Szőke volt vagy barna? Coburn megcsóválta a fejét.
- Ki a fene emlékszik már arra, hiszen csak néhány pillanatig láttam. Arról nem is beszélve, hogy alighanem kendő volt a fején. Tudod kire hasonlított? -Elkapta Landau kezét és maga felé húzta. - Még mondtam is Shirleynek, hogy olyan, mint a babája... Akkoriban jöttek divatba azok az izé babák, na... hogy is hívják?
- Nancy-baba - segítette ki Napsugár.
- Az, hogy a fene vinné el. Mondtam Shirleynek, hogy aki kinyírta Ivoryt olyan volt, mint a Nancy babája, csak persze nagyban. Végül is csak eszembe jutott a neve, hogy a fene vinné el!

43

Landau elfogadta a szendvicset, amit a lány kent neki és a sört, amit csapolt. Evett néhány falatot, aztán az öreghez fordult.

- Maga ott volt, amikor meghaltak a szüleim?
- Ott.
- Mesélne valamit róluk?
- Cassell nem mesélt?
- Nem - hazudta Landau. - Alighanem meg akarta kímélni a lelkem. De azt hiszem, elég nagy vagyok már ahhoz, hogy elviseljem az igazságot.
- Mért lettél zsaru?
- Ez volt az egyedüli lehetőségem. Cassell papa kitette a szűröm.
- Kitette? - horkant fel Cobutn. - Hiszen úgy szeretett, majd megveszett érted! És Polly is, amíg...
- Amíg? - kérdezte Landau elszorult torokkal.

- Amíg csak meg nem ölték. Hát ezt sem tudtad?

Landau széttárta a karj át.

- Annyit tudok csak, hogy Polly mamámat halálra gázolta valaki.

Coburn leeresztett egy doboz sört a torkán, aztán lecsapta a dobozt az asztalra.

- Egy frászt!
- Micsoda?!
- Azt mondom, egy frászt ütötték el az anyádat, akarom mondani, Pollyt. Elégett az, fiam, mint egy darab tojásszén a kályhában. És nagyjából annyi is maradt belőle. Egy marék hamu, semmi más.
- Miért nem mondta ezt eddig nekem senki?
- Azért, mert talán meg sem értetted volna. Ha azt mondják egy gyereknek, hogy meghalt a mamád, mert elgázolta egy autó, azt talán megérti, mert autót látott már, elgázolt embert nemkülönben. Azt azonban magyarázd meg neki, hogy egyszer csak elkezdett párologni az anyja, mint egy lavór víz a napon, majd meggyulladt, és égni kezdett. Mire előkaphattam volna az oltókészülékem, már el is hamvadt. Olyat te még nem láttál fiam! Egy kis kupac hamu maradt csak utána. Pedig jó teste volt, nekem elhiheted! - Álmodozó mosoly suhant végig az arcán s gyengéden megsimogatta a pörölyét. - Nem akarok mószerolni senkit, főleg előtted nem, de biztos vagyok benne, hogy Cassell bűvészkedte ki a világból.
- Tessék?!
- Cassell papád nagy kókler volt. Csoda dolgokat tudott csinálni, ha azt hitte, nem látja senki. Talán még a lelkét is eladta az ördögnek, ami végül is nem olyan nagy baj, én is eladnám egy kis pénzért, de úgy látszik, az enyém nem kell neki, mert még nem jelentkezett érte, hogy megvenné.
- Azt mondja, bűvész volt?
- Magam láttam néhány trükkjét. Elbújtam egy bokor mögé és kilestem. Tudod, miket csinált? Feldobálta a bukósisakját a levegőbe, az meg nem esett le. Ott lebegett a feje felett, mint a glória. Cassell papád csak nézte-nézte, majd egyszerre elfordította a fejét, erre a sisak lehullott a fűre. Tuti, hogy Pollyval is ő csinált valamit.
- Miért csinált volna? - kérdezte Landau, miközben érezte, hogy egyre nagyobb fájdalom szorítja össze a torkát. Ezúttal azonban nem fizikai fájdalmat érzett, hanem a zsigereiben áradt szét a kétségbeesés.

Coburn Napsugárra pillantott és meghúzogatta a szakállát.

- Elég nagy lány vagy már ahhoz, hogy megtudj bizonyos dolgokat. De ha akarod, kimehetsz. A lány dacosan kihúzta magát és maradt.

Coburn elégedetten nézett végig rajta.

- Még csak tizenhét éves, de már első osztályú darab. Olyan csöcsei vannak, hogy még én is rácsodálkozom, pedig az apja vagyok. Ha az anyja élne, hálát adhatna a Nagy Mannitou-nak, hogy ilyen gyereke

született, pedig nem is akarta, hogy elkapjam. Valaki egyszer azt mondta, hogy a kelletlen összefekvésekből születnek a legszebb gyerekek.
Napsugár felemelte a puskáját és Coburnre fogta.

- Kuss, mert beléd lövök!
Coburn sóhajtva megvakarta a szakállát.

- Tisztára mint az anyja. Azért is meg tudtam volna dögleni meg ezért is. Nem akarsz nősülni, zsaru? Vidd el erről a szeméttelepről.
- Az előbb Polly-mamáról beszélt - próbálta meg visszaterelni a szót nevelőanyjára Landau. Coburn megvonta a vállát.
- Összefeküdtünk. Én letoltam a nadrágom, ő meg lehúzta a bugyiját. Ilyen egyszerűen mentek akkoriban a dolgok.
- Mért, most hogy mennek? - kérdezte a lány. Landaunak az volt az érzése, csak megjátssza magát, hogy közéjük való nagylánynak lássék.
- Fogd be a szád! - mordult rá Coburn. - Lesz még elég időd megtanulni, hogy mennek. Szóval megtörtént, ami megtörtént, Cassell pedig megtudta. Cassell mindent megtudott, ezért is volt ő a bandavezér. Mintha hetedik érzéke lett volna. Ha a zsaruk valahol titkos búvóhelyet rendeztek be, hogy elkaphassanak bennünket, Cassell már egy óra múlva pontosan tudta, hol rejtőzködnek.
- Ezután mi történt?
- Miután? Ja, hogy én meg Polly mamád...? Hát Polly át akart ülni az én motoromra. Igaz, az én hátam mögött már ott ült egy tyúk, valami... már nem is tudom, hogy hívták...
- És az én anyám hol volt? - nyelvelt rá mérgesen a lány.

Coburn kinyúlt és gyengéden meghúzogatta a lány szénfekete copfját.

- A te anyád, kicsikém, akkor még mókusszarral töltött medvebelet zabált és a nagyfőnök tökét simogatta egy sastollal.

- Fúj, de ocsmány vagy! Utállak, Szőrmók!
- Cassell kiszúrta a dolgot, és egyszer hallottam is, hogy nagy vitája támadt emiatt Pollyval. Én természetesen nem szóltam közbe, hiszen ha egy csaj át akar ülni a motoromra és ezután már nekem akarja lehúzni a bugyiját, azzal kell megbeszélnie, akinek a háta mögött eddig ült. Tiszta sor.
- Végül is... átült az anyám... illetve nevelőanyám maga mögé?
- Végül is nem ült át. Inkább elhamvadt. Ezt hívják, fiacskám, nagy sikernek. De komolyra fordítva a szót, Polly elégett, ahogy mondtam, mi pedig meg voltunk győződve róla, hogy Cassell keze van a

dologban.
- Volt rendőrségi vizsgálat?

Coburn fél szeme meghökkenve villant fel.

- Bolond vagy? Még hogy rendőrségi vizsgálat! Mit mondtunk volna nekik? Hogy a bokrok alatt a pokrócon egy csaj egyszer csak párologni kezdett, büdös füstfelhők vették körül, aztán úgy elégett, hogy csak egy maréknyi hamu maradt utána? Nem, barátocskám! Mivel Pollyt senki nem kereste, úgy is mondhatnám, hogy be sem volt leltározva sehova, szépen kihúzódott az Egyesült Államok lakosainak képzeletbeli névjegyzékéből. De arról beszélj, hogy dobott ki az a csibész?
- Kicsoda?
- Az előbb azt mondtad, hogy Cassell kihajított.
- Á, azt csak úgy, képletesen mondtam. Amikor befejeztem az iskolát Atlantában, Cassell azt mondta, álljak meg a magam lábán, mert minden korombeli gyerek azon áll. Én meg ösztöndíj után néztem. Így kerültem a rendőrakadémiára.
- Jobb helyet nem tudtál választani?
- Mindig is zsaru szerettem volna lenni, vagy tűzoltó.
- Tűzoltó?
- Ha tüzet láttam, azonnal el akartam oltani. Azt hitték, nem vagyok normális. Más gyerek gyújtogat, tűzzel játszik én meg ha valahol lángot láttam, vízért futottam. De maga bizonyára ott volt, amikor a szüleim meghaltak. Hogy történt a dolog?

Coburn Napsugár felé kapta a fejét, aztán ismét megvonta a vállát.

- Hadd szokja a borzalmakat. Ami a szüleidet illeti, valóban ott voltam fiam, amikor átpárologtak a másvilágra.
- Hogy érti, hogy ... átpárologtak? - kérdezte elszorult torokkal Landau.
- Nagyjából úgy mint Polly mamád. - Megvakarta a fejét és Landaura pislantott. - Ez egy hihetetlen történet, fiacskám. Pedig Isten az atyám, hogy nem hazudok. Ha más mondaná, én sem hinném el, az tuti!
- Én el fogom hinni - biztosította Landau.

Coburn kezébe vette a pörölyét és a tenyerébe csapott vele.

- Az volt a helyzet, hogy abban az időben ha éppen fogyni kezdett a pénzünk, vagy éppen nem is volt, hát megfújtunk ezt-azt. Persze csak kisebb dolgokat, a bankrabláshoz pancserok voltunk.

- Értem - mondta Landau.
- Tudom, hogy zsaru vagy, nem is beszélek szívesen ezekről, de hát mégiscsak a te anyádról meg apádról van szó!
- Felejtse el, hogy zsaru vagyok.
- Jól van, na. Szóval, a csaj, aki a hátam mögött ült a motoron, elkezdett nyafogni, hogy éhes. Egy erdei tisztáson táboroztunk akkor, késő őszre járt az idő, hideg volt, meg minden, turista vagy csellengő fingilingi egy szál sem, hogy megvághattuk volna őket. Felfedeztünk akkor ott a közelben egy motelt, valami Erdei Lakot vagy hasonló baromságot, a nevét már elfelejtettem. A csaj egyre azt szirénázta a fülembe, hogy menjünk oda a motelhoz és próbáljunk meg szerezni valamit, csak úgy, a konyhaablakon át, és lehetőleg éjszaka. Namármost az volt a vicc az egészben, hogy vagy egy héttel azelőtt, még a közeli városban, ha jól emlékszek, Firestone volt a neve, szóval, amint bent csellengtünk és megpróbáltunk levágni valakit, egyszer csak megpillantottam Cassellt, abban a rohadtul dögös, fekete szerelésében. Ott üldögélt egy asztalnál egy csajjal. Hát öregem, az volt aztán a csaj!
- Vén szamár - mondta a lány és csattogtatni kezdte puskája závárját. Landau idegesen rápillantott, de azonnal vissza is tért a figyelme Coburnre.

Coburn is a lányra pislantott és elhúzta a száját.

- Ha láttad volna, nem szamaraznál. Voltak olyan csöcsei, mint neked. Azonkívül az alváza is első osztályú volt.
- Nem érdekel - mondta a lány. - Kit érdekel?
- Nem akarnál véletlenül kimenni és megnézni, nem tűnt-e már fel az Északi fény?
- Juszt is maradok - mondta a lány.
- Maradj. Szóval ezzel az első osztályú babával dumálgatott ott Cassell. De nem ám úgy, mint akik csak véletlenül futottak össze, hanem úgy, mint akik már régóta ismerik egymást. Olyan bizalmasféle viszonyban voltak, na. És elmerülve dumáltak.
- Nem hallotta mit?
- Hogy hallottam volna, amikor legalább száz méterre voltam tőlük?! Ráadásul a csajom is izélgetett, hogy mit bámulom a más nőjét. Bámuljam őt, ha már annyira bámulnivaló kedvem van.
- Hogy nézett ki a csaj?
- Az enyém?
- A másik. Akivel Cassell papa beszélgetett.
- Mondom, hogy első osztályú pipi volt. Igazi úri dáma. Aki minden nap friss bugyit húz, a didijét meg csak akkor foghatod meg, ha előtte kezet mostál és erről közjegyző által hitelesített papírod van.

- Közelebbről?
- Mondom, hogy messze voltam tőle. Annyit mondhatok csak, hogy frankó alakja volt. És olyan kedves, nyalnivaló kis babaarca. Mint azoké a Nancy-babáké. Akkor még persze nem sejtettem, hogy később ez a csaj vágja majd haza Ivoryt. Amikor Cassell papát kérdeztem, hogy ityeg a fityeg, letagadta az egészet. Azt mondta, dörgöljem ki a csipát a szememből, és hugyozzam ki magam, mert belém szárad és egyre vastagabb lesz a fejemben az agyhúgykő. Szóval, letagadta a csajt. Te érted ezt, fiam?

Landau értette.

44

Coburn megvakargatta a szakállát, elgondolkodva cuppogott a nyúlszájával, majd folytatta.

- Amikor a csajom már véresre csipkedte az oldalam, hogy menjünk be abba az Erdei Lakba, vagy mi a francnak hívták, nem volt kedvem sokáig tökölődni vele, azért berúgtam a motorom és nyomás! Arra gondoltam, belököm a konyhaablakot, besöprök valami kaját, és tűnés vissza! Ilyenkor többnyire nem rinyáltak a tulajok se, és a seriffnek se fújták be a dolgot. Mi meg nem csináltunk nagy balhét, nem gyújtottuk fel a konyhát, nem szartunk a húsok közé, hanem rendben hagytunk mindent, csak elvittünk egy-két szál kolbászt. Most is ez volt a tervünk, néhány srác még jött is velünk, hogy kik, már nem tudom de nem is érdekes. Megérkeztünk a motel elé, betoltuk a motorokat a fák közé, aztán elindultunk terepszemlézni. Én a konyha felé lódultam volna, de a csajom megint balhézni kezdett, hogy előbb szedjem le neki a bugyikat meg a selyemcuccokat az ablakból.
- Ablakból?
- Az első emeleti ablakok előtt erkélyek húzódtak, s az egyikre valami csaj kirakott egy csomó cuccot. Olyan finomakat, hogy egészen a fák aljáig érződött az illatuk.

A lány felhúzta az orrát:

- Fúj!
- Dugulj el! - mordult rá az öreg. - Ha olyan melltartót húznál, fellökhetnéd a ciciddel a benzinkutat.
- Szarok a melltartókra - mondta a lány magabiztos gőggel. - Én így is fellököm, ha akarom. Landau akaratlanul is elmosolyodott. Tetszett

neki a kis indián lány gátlástalan önbizalma.
- Szóval, azt búgta a csajom, hogy szüreteljem le neki az erkélyt. Meg hogy Isten azt mondta, táplálja a mezők madarait, az erdők liliomát, vagy mi a franc, ez esetben pedig mi vagyunk a madarak, a cucc az erkélyen meg a táplálék. Hát ilyen szentfazék volt a kincsem. Mivel sok gondolkoznivalóm nem volt, megmásztam az erkélyt a csatornán. Akkoriban még nem volt kunszt felkapaszkodnom az első emeletre. Szóval, felmentem és éppen elkezdtem begyűjteni a bugyikat meg melltartókat, amikor észrevettem, hogy csak félig van behúzva a függöny. Be is szartam rendesen, mert addig úgy mászkáltam odafent, mint zsidóban a fájás. Szerencsére azok, akik bent voltak, nem vettek észre, mert nem is vehettek. Kivéve egyet. De a másik kettő nem.
- Miért nem?
- Mert aludtak. A kisfiú meg - Coburn Landaura pislantott - mert egy kisgyerek is volt velük, csak ült és játszott. Volt valami babaféle nála, azt nyomorgatta.
- Folytassa - nyögte Landau. Félve gondolt rá, hogy rövidesen, talán néhány másodperc múlva belenyillalhat a fejébe a fájdalom.
- Mondom, a szobában lévő három felnőtt közül kettő aludt.
- Ágyban?
- Az volt a feneség, hogy nem. A székeikben csücsültek és szundikáitak. A harmadik meg velük szemben ült és csak nézte őket. Érted? Kettő aludt, a harmadik pedig nézte őket.
- Értem.
- Arra gondoltam, mi a franc ez? Furcsa szokásaik vannak ezeknek a finom népeknek... Meghívnak valakit magukhoz, közben meg elszunyókálnak. Szép, mi? És tudod mi volt a még szebb?
- Mondja.
- Hogy a vendég, aki ébren maradt és facéran ült velük szemben, az a csaj volt, akit néhány nappal azelőtt a városban láttunk Cassell papával beszélgetni. Hát ne szakadjon le az ember töke a meglepetéstől?

45

A lány elhúzta az orrát, mint aki nem értékeli apja stílusát. Az öreg a pulthoz ballagott, kivett egy doboz sört a frigóból és Landau felé nyújtotta.

- Kérsz?
- Kösz, most nem.

Coburn felbontotta, egyetlen hajtásta kiitta a tartalmát, összegyűrte a

dobozt hatalmas tenyerében, és a sarokba hajította.

- Na, mondom magamban, ilyenek a véletlenek, s már éppen ereszkedtem volna le a csatornán, amikor még egyszer bekukkantottam a függönyrésen át. Arra gondoltam, talán a cukorfalat is lefekszik, s előtte még le is vetkőzik, bár erre őszintén szólva kevés esélyem volt, hiszen a másik kettő is felöltözve szunyókált a székén, de azért még kíváncsiskodtam egy kicsit. Egyszerre aztán azt hittem, rosszul látok, vagy mi a franc van velem, mert ha hiszed, ha nem, az elegáns hölgy és a bajuszos úr elkezdtek gőzölögni. Csak álltam az erkélyen, mintha seggbe rúgtak volna. Mondom magamban, mi a franc ez? Akkor persze még nem láttam Pollyt, az csak később hamvadt el. Szóval, álltam és bámultam. Azok meg egyre erősebben gőzölögtek, olyannyira, hogy a szép csaj zsebkendőt húzott elő a retiküljéből és az orrához szorította. Egy pillanatig be is csináltam, hogy kinyitja az erkélyajtót és megtalál engem, de nem nyitotta ki. A szundikálók csak párologtak szépen, mintha nedves lett volna a ruhájuk és valami szárítókamrában ültek volna. Csak éppen ... hogy is mondjam csak ... vörös
színű volt a párájuk. Mintha a vérük párolgott volna el. Gondolhatod, mit éreztem. Nem mertem mozdulni sem, mert arra gondoltam, a cukorfalat csak rám néz és én is elkezdek párologni. Ráadásul a csajom is füttyögni kezdett odalent, mert azt hitte, odaragadtam az ablakhoz. Éppen indultam volna, amikor a vendég felemelte a kezét. Kinyújtotta a mutatóujját és szép sorjában rábökött vele mind a kettőre. Erre mintha villám csapott volna ki az ujjából, vagy mintha egy zárlatos drótból szikrázott volna ki az elektromosság. A férfi és a nő megrándultak és égni kezdtek. Rángatództak, vicsorogtak, a kezüket emelgették...
- Fel... ébredtek közben?
- Nem ébredtek fel. Öt perc alatt csak egy marék hamu maradt belőlük. A szőke rohadék meg csak állt velük szemben, orrára szorított zsebkendővel.
- A gyerek...?
- Felállt a járókában, nézte mi történik. Gügyörészett és a kezét nyújtogatta, mintha azt akarta volna, vegyék fel. Akkor azonban már nem volt senki cukorfalaton kívül, aki felvehette volna.
- Úristen!
- Őszintén szólva, nem tudtam mitévő legyek. A lány azonban megoldotta a dolgot. Elvette a szája elől a kendőt, kiment, becsukta maga mögött az ajtót. Gondoltam egyet, hasra feküdtem az erkélyen és lelógattam a fejem. Éppen az erkély alatt nyílt egy másik ablak a földszinti folyosóra. Alighogy hasra feküdtem, már fel is bukkant az ablak négyszögében, megkereste a telefont és leemelte a kagylóját.

Nem tudom, miért éppen onnan telefonált, talán az emeleten nem volt készülék vagy éppen elromlott. Szóval, a szemétláda felvette a kagylót és dumálni kezdett. Hosszasan beszélt és közben olyan elégedett képet vágott, mintha öt perccel azelőtt zabált volna be egy homárt, vagy hogy hívják azt a soklábú, undorító szart, amit a gazdagok pofáznak be, ha már nem tudják, mire szórni a pénzüket.

- Nem hallotta, kivel beszél?

- Hogy hallottam volna? Hiszen közöttünk volt a becsukott ablak, arról nem is szólva, hogy közben jött egy kocsi és beállt a parkolóba. Gondoltam, itt az ideje megpattanni. Akárhova is párologtak azok ketten, és akármilyen tűz is futkosott rajtuk; akár a Sátán tüze, akár az angyaloké, nekem nincs közöm hozzá. Már-már áttettem a lábam az erkélyen, hogy búcsút mondjak a kapufélfának, amikor eszembe jutott a kisgyerek. Ha a némber befejezi a dumát és visszajön, őt is elpárologtatja, vagy tüzet gyújt a pelenkája alá. Egyszóval megsajnáltalak, te zsaru!

Landau eddig is tudta, hogy ő volt az a kisfiú a járókában, de most, hogy Coburn kimondta, mégis felnyögött a fájdalomtól.

- Hogy volt... tovább?

- Minden olyan gyorsan történt, hogy még én is meglepődtem, mit csinálok, pedig hát mégiscsak én terveltem ki a dolgot, no. Szóval, amikor meggyőződtem róla, hogy cukorfalat még tovább szemelgeti a rizsát, akcióba léptem. Betekertem az öklöm a kabátomba, aztán, ahogy az már csak szokás, kivertem az erkélyre nyíló ajtó üvegét. Diszkréten tört ripityára, a kutya se hallotta meg. Bedugtam az üveg helyén a kezem, elfordítottam az erkélyajtó zárját és besétáltam a szobába. Mindenesetre jó néhány évet kockáztattam érted.

- Kösz.

- Nem biztos, hogy megérte. Ha sejtettem volna, hogy az Isten feltétlenül általam akarja szaporítani a zsaruk számát, inkább csináltam volna egyet. Na mindegy. Szóval, beugrottam a szobába, hónom alá kaptalak, aztán uzsgyi! Még akkor is hasmenés kerülgetett, amikor már fenn ültem a motoromon.

Landauból úgy szakadt ki a sóhajtás, mintha maga is szemtanúja lett volna az eseményeknek. Persze az is volt, csakhogy akkor még inkább gőgicsélt mint sóhajtozott.

- Előbb csak nyafogtál, aztán meg visítani kezdtél, mint a sziréna. A csajom teljesen ki volt, hogy mekkora állat vagyok, ahelyett, hogy megfújtuk volna a kolbászokat, meg a fehéneműt, amit végül is ott felejtettem az erkélyen, gyereket raboltam. Hamarosan meg is pattant tőlem, de ez már egy másik tészta.

- Mit szóltak hozzám a... többiek?
- Nem tudták bevenni, miért loptalak el, mert mondanom sem kell, nem szóltam róla senkinek, mit láttam odabent a szobában. Ha elmondtam volna, hülyének néznek, vagy esetleg még ki is löknek maguk közül. Így is éjjel-nappal rágták a fülem, hogy szabaduljak meg tőled, mert a gyerekrablás nem a mi műfajunk, ráadásul látták, hogy váltságdíjat sem akarok érted, sőt még téged sem akarlak.
- Megértem, Coburn.
- Fenét értesz meg! Én sem értem meg magamat, nemhogy te! Hirtelen felindulásomban elhoztalak, arra azonban nem gondoltam, mi lesz azután. Egy kisgyereknek kaja kell, megfelelő pia, hogy a francba is hívják ezt az izét, amit tehénből fejnek és olyan francos fehér...
- Tejre gondol?
- Ha hiszed, ha nem, az kell egy kis srácnak. Ezt később Pollytól tudtam meg, aki egyre csak ott sündörgött körülötted és egy-két nap múlva már mintha a karjába ragasztott volna. Te meg átkaroltad a nyakát és gügyörésztél neki. Teljes volt köztetek a szerelem. Amikor aztán jó egy hét múlva Polly azt mondta, adjalak neki, csak annyit kérdeztem tőle, hogy Cassell is benne van-e a buliban? Mire Polly azt mondta, hogy megdumálta Cassellt. Erre én odaadtalak. Őszintén szólva örültem, hogy megszabadultam tőled. Nem volt oldalkocsis a motorom, így cipelni is nehéz volt téged, arról nem is beszélve, hogy nem tudhattam, melyik kanyarban esel le, vagy hajít ki a csajom a bokrok közé. Mert az az egy jó szokásod megvolt, hogy mindig a legrosszabbkor kezdtél bőgni. Amikor a csajom begerjedt és odamászott hozzám, vagy beszartál, vagy csak szirénázni volt kedved. Attól kezdve aztán Pollynak szirénáztál.
- Cassell hogy fogadta a dolgot?
- Mármint téged? Mondtam, hogy benne volt a buliban, de egy huncut vasat se fizetett érted. Ha azt állítja az a vén totyakos, akkor csak előtted akar jó színben feltűnni.
- Nem balhézott Polly mamával?
- Balhézni balhézott, de nem miattad. Sőt, amikor Polly mamád szerencsétlenül járt, hogy így mondjam, Cassell nem szabadult meg tőled. Persze akkor már te is voltál valaki, Úgy ültél a motoron, mintha ragasztót kentek volna a segged alá. Reklámnak sem voltál rossz; szivaccsá puhítottad a zsaruk kőkemény szívét, a fingilingi járókelőkről már nem is beszélve. Ha kitettünk melléd egy kalapot, csak úgy poyogott bele a pénz. Most se keresel annyit, mint akkor!
- Te jóságos ég!
- Csak ne finnyáskodj, a zsaruk pénze se jobb szagú!
- Hogy halt meg Polly mama?

Coburn lapos pillantást vetett Landaura.

- Tényleg nem emlékszel rá?
- Csak arra, hogy Cassell papa elmagyarázta: Polly mamát elgázolta egy csúnya autó és legközelebb csak a mennyországban fogunk találkozni.
- Arra sem emlékszel, hogv öt centire voltál Pollytól. amikor elégett?
- Jézusom!
- Pedig így volt. Egy takarón feküdtetek egy bokor alatt. Azon az estén kicsit megszívtam magam, de az biztos, hogy néhány perc alatt történt a dolog, és hogy idegen nem csinálhatta,
mert olyan helyen táboroztunk, ahol senki sem tudott volna bennünket észrevétlenül megközelíteni. Polly maga mellé fektetett, gügyögött hozzád, majd szép csendesen porrá égett. Még ha ilyen hülyén nézel rám, akkor is így történt a dolog. Amikor később már nem is tudom, ki, talán valamelyik csaj odament hozzád, nem talált az anyádból semmit, csak egy kis hamut. Részeg voltam, de arra azért emlékszem, hogy a takarón ott púposodtak az elhamvadt Polly körvonalai, mintha valami vicces pasas szórta volna ki a markából. Cassell papád odament és ráfújt. Ettől kezdve Polly nem volt többé.
- Ivory?

Coburn értetlenül csapta a pörölyt a tenyerébe.

- Mi a francot akarsz folyton ettől az Ivorytól? Ivorynak nem volt semmi köze hozzád. Nem tudom miért mondta azt a marhaságot Cassell, hogy tőle vett meg. Talán félreértetted, te gyerek.
- Lehetséges - mondta Landau vállat vonva, hogy elkerülje a felesleges vitát. - Hogy halt meg Ivory?
- Mondtam, hogy egy autó ütötte el.
- Ezután?
- Még egy-két évig együtt jártunk, aztán elváltak az útjaink. De annyit mondhatok, hogy Cassell szeretett téged. Akármilyen csirkefogó is volt, és akármennyire nem tudhattad soha, mit forgat az agyában, téged szeretett. Amikor akkora lettél, hogy iskolába kellett menned, Cassell iskolába küldött és a pénzt is letette érted.
- Ő adta nekem a Landau nevet?
- Azt én adtam.
- Maga?
- Én. Ugyanis ... így hívták az apádat.

Landau legszívesebben hozzáugrott volna, hogy kirázzon belőle mindent, de részben a pöröly, részben a józan ész megakadályozták benne, hogy ostobaságot csináljon.
- Honnan ... tudja? Coburn megvakarta a fejét.

- Hát ... az az igazság, hogy amikor betörtem érted az ablakot és beugrottam a szobába ... ott láttam a fogason apád zakóját. Gondoltam, ha már itt vagyok, megnézem ki a fene volt az áldozat. Meg is találtam a vezetői igazolványát. Onnan tudom, hogy Eric Landaunak hívták. Az anyádat pedig Esthernek. Neked később Cassell papa vagy Polly mamád, már nem emlékszem rá melyik, a Peter nevet adta. Hogy vagy vele megelégedve?

Landau pontosan tudta, Coburn nem azért zsebelte ki az apját, hogy személyazonosságukra utaló jeleket keressen nála, hanem hogy pénzt. Bizonyára talált is, ezért hagyta a fenébe az erkélyre kiteregetett fehérneműt.

- Milyen volt az anyám?

Coburn felsóhajtott.
- Ennyi idő távlatából nehéz visszaemlékezni rá. Mindenesetre szép, elegáns asszony volt, s bár ült, amikor láttam és... soha többé nem is egyenesedett fel, mégis az az érzésem, hogy sudár termetű lehetett. Vékony, keskeny arcú, egyenes orrú ... olyasféle, mint Meryl Streep.
- Apám?
- Kerek arcú, rövid kis bajuszt viselt. És nagy, fekete pecsétgyűrű vott az egyik ujján.

Coburn itt elhallgatott. Landau gyanította, hogy apja pecsétgyűrűje is Coburn zsebébe vándorolt, s az elmúlt évek ködös mélységeiben whiskyvé vagy ginné lényegült át.
- Ismer valakit a régi banda tagjai közül? Coburn felkapta a fejét.
- Hogy ismerek-e? Aligha ismernék meg ma már bárkit is közülük. Talán még Cassell papád is elmehetne mellettem az utcán és még csak nem is köpnék utána. Ki tudja, ki hol él már?! Arra emlékszem csak, hogy én voltam a legutolsó, aki még emlékezett rá, hogyan kerültél Cassell papához. Aztán Cassell engem is kimart az új bandából.
- Hogy marta ki?
- Tartsak róla nagymisét? Én magam is tudtam, hogy kifelé áll a szekerem rúdja. Cassell soha nem bocsátotta meg, hogy Polly lefeküdt velem. Így aztán, amikor találkoztam egy kaliforniai bandával, ahol ráadásul volt egy ismerősöm, meg valami szőke cicus is nagyon mutogatta a dudáit, leléptem. Akkor láttam Cassell papádat utoljára.

Landau töprengett néhány másodpercig, majd belátta, többet egyelőre úgysem tudhat meg Coburntól. Hosszú napok kemény munkájára

lenne szükség, míg olyan apróságokat is kiszivattyúzhatna belőle, amelyeket az öreg nem tart fontosnak, esetleg már részben el is felejtett.

Coburn kezében csattant a pöröly, aztán Landaura pislantott.

- Hát te hogyan találtál rám? Kitől tudtad meg, hogy még nem dobtam fel a bakancsom? Casselltól?

Landaunak nem volt oka rá, hogy ne mondj a meg az igazat.

- Nem Casselltól. Amikor a rendőrségre kerültem... érdekelt, ki vagyok, és utánajártam néhány dolognak. Mivel tudtam, hogy Cassell papa motoros bandákkal járt, amelyekről azonban később soha nem beszélt nekem, belenéztem a rendőrségi archívumokba. Hosszú keresgélés után végre rábukkantam a nevére. És a magáéra is.
- A francba! Miért vésték a zsaruk márványtáblára?
- Mert Atlantic Cityben befurikáztak a hamburgeres kirakatába.

Coburn tátott szájjal hallgatott: látszott rajta, hogy megpróbálja fülön csípni az elszállt pillanatot. Végül aztán térdére csapta a pörölyét és harsányan felröhögött.

- Atlantic Cityben, mi? Hát az jó móka volt! Tudod miért másztunk be annak a görénynek a kirakatába?
- Nem.
- Mert amikor kértünk tőle egy-két potyát, azt nyomta a pofánkba, hogy előbb adja oda a kirakatüvegét szendvicsnek, semmint ingyen hamburgert. Erre azt mondtuk neki, akkor
zabáld meg te az üvegedet! Felszálltunk a bikákra és rajta! A zsaruk meg fülön kaptak bennünket. Atlantic Cityben nem lehet szarozni a zsarukkal.
- Így találtam magára - mondta Landau. - A jegyzőkönyvben csak Cassell papa, Ivory és Coburn neve szerepelt.
- Csak minket kaptak el. Beakadt a motorom kormánya a vízcsapba.
- Megnéztem a nyilvántartóban és kiderült, hogy tíz évvel ezelőtt egy Coburn nevű ember ennél a benzinkútnál telepedett le. Így találtam magára.

Coburn elégedetten bólintott.

- Akarsz még valamit? Egy sört?

- Sietek. Csak ennyit szerettem volna megtudni.
Coburn a lány felé intett.
- Nem gondoltad meg a dolgot?
- Mit?
- Nem viszed magaddal? Első osztályú csöcsei vannak, nem bánod meg!
- Kuss, Szőrmók! Itt maradok és kész!

Coburn könyörögve nyújtotta Landau felé a karját.

- Vidd el erről a szemétdombról! Nekem már mindegy, hol döglök meg, de ebből még akármi is lehet. Ha most nem is megy a dolog, gyere vissza érte. Megígéred?
Ledobta a pörölyt a földre, aztán meg sem várva, mit mond Landau, kisétált az ajtón.
A lány leeresztette a puskát és szégyenlősen elmosolyodott.
- Sajnálom,
Landau nem tudta mit: az öreget, a történteket vagy saját magát sajnálja.
Begyújtotta a kocsit és kieresztette a kéziféket. Még akkor is a lány képe lebegett a szeme előtt, amikor ráfordult a gyorsforgalmira, Atlantic City felé.

46
Nelly hosszasan habozott, mielőtt tárcsázott volna. Akkor azonban, amikor már megtette, határozott volt, mint általaban kritikus helyzetekben.

- Itt Neely.
- Jézusom! - hallatszott a vonal másik végéről. - Csakhogy előkerült. Hol a fenében bujkált idáig?
- A dolgomat intézem - mondta a lány akaratlanul is ingerütebben, mint kellett volna. - Ön bízott meg azzal, hogy intézzek el bizonyos ügyeket. Hát én intézem őket.
- Valami baj történt?
- Mire gondol?
- Nem tudom. Furcsa a hangja.
- Fáradt vagyok, ennyi az egész. Különben nincs oka aggodalomra.
- Az nem elég ok, hogy meghalok?

Neelynek kedve lett volna a képébe vágni, hogy mit van úgy beszarva, előbb-utóbb mindenki meg fog halni, és hogy ennyi idős korban már

nagyon is normális dolog, ha valaki örökre lehunyja a szemét. Összeszorított szájjal igyekezett fegyelmezni magát. Csak akkor válaszolt, amikor már úgy érezte, képes kordában tartani az érzelmeit.

- Nem fog egyhamar meghalni.

A másik hangjában csak úgy vinnyogott a kétségbeesés.

- Ne beszéljen marhaságot! A halálomon vagyok. Mi van Landauval?
- Minden a terv szerint halad. Rövidesen kész a művelet.
- És Le Roy? Még él?
- Elszigeteltem őket egymástól. Az ébresztés normális ütemben folyik. Rövid hallgatás után a férfi hangja felcsattant.
- Neely!
- Tessék.

- Most őszintének kell lennie, nagyon őszintének. Sok függ a válaszától... nem is sejti mennyi. Amikor megkezdte az ébresztést, és aztán megijedt, hogy Landau lebukhat Le Roy előtt, maga azt mondta nekem, megpróbálja blokkolni a folyamatot. Emlékszik rá?
- Persze hogy emlékszem.
- Mire jutott? Legyen nagyon-nagyon őszinte. Mire jutott?

Neelynek fogalma sem volt róla, mire jutott. Bár valóban megpróbálta blokkolni a folyamatot, láthatóan nem sikerült neki: Landau szervezete nem hagyta magát befolyásolni. Tovább ébredezett, mintha mi sem történt volna.

- Semennyire - mondta aztán az igazságnak megfelelően. - A folyamat normálisan folytatódik.
- Hála istennek - sóhajtotta a hang. - Ha ugyanis megfordul, beláthatatlan következményekkel járhat.

Neely néhány pillanatig eltöprengett rajta, miféle következményekről beszélhet a Kő Őre, de aztán meggondolta magát. Kit érdekel már, hogy mit fecseg összevissza az öregember?

- Szeretnék kérdezni magától valamit - mondta szárazon. - Éppen a Le Royjal való leszámolás érdekében. Emlékszik még a régi Cassell-bandára?

Rövid csend után meghökkenve jött a válasz.

- Persze, hogy emlékszem. De hogy jön ez ide?
- Van egy tervem.

- Nem értem, mit akar, Neely. Egyáltalán nem értem! Mindenem táj és maga a réges-régi időkön tököl? Ahelyett, hogy segítene rajtam, gyorsan befejezné az ébresztést, megölné Le Royt és a többit, ahelyett...
- Feltétlenül szükséges - mondta a lány. - Ha azt akarja, hogy sikerüljön a tervünk.
A másik talán már meg sem érezte a fenyegetést a lány hangjában. Krákogott, szipákolt, végül is kinyögte:

- Mire kíváncsi'?
- Ki van még életben a régi bandából?
- Csak egy Coburn nevű fickó.
- Ő miért?
- Valahogy kimaradt. Nem fontos. Nyúlszájú és a légynek sem árt.
- Hol él?
- Egy Atlantic City felé vezető benzinkútnál. Jaj, Neely, annyira fáj, hogy kimondani sem tudom. Már mindennel megpróbálkoztam, de semmi sem segít. Úgy érzem, mintha tűt szurkálnának a mellkasomban, mintha...
Neely Smith letette a kagylót. 47
A lépcsőházban a kora délután ellenére sötétségbe hajló félhomály uralkodott: az egyetlen körtét, amely Welensky idejében még égett valahogy, kilopták a foglalatából. Perkins végigpillantott a felfeszített levelesládák során, a falra rajzolt egyértelmű ábrákon, a koszos, banánhéjakkal együtt rothadó lépcsőkön és felsóhajtott.
- Ennyit tesz a gondnok.
Le Roy megfordult és a letépett zárú ajtóra mutatott.
- Ez az?
- Úgy néz ki. Még rajta a pecsét nyoma.

Kétség sem férhetett hozzá, hogy a rendőrségi pecsétet letépték, Welensky lakását pedig kipakolták. Úgy, ahogy haláleset után ezen a környéken már csak történni szokott.

Olivia Welensky ajtaja helyett a másikhoz lépett, lehajolt, ujját a kilincshez értette. A rozsdás vaskilincsen nem volt por. A többiek ahogy kigyönyörködték magukat Welensky kopott, karcolásokkal telirajzolt ajtajában, megfordultak és Olivia után igyekeztek. A lány ekkor már a kulcslyuk előtt térdelt és belesett rajta.
- Mi újság? - érdeklődött Forrest. - Ha jó a műsor, én sem sajnálok érte 50 centet. Olivia szájára tette az ujját.
- Odabent van.
Perkins kihúzta a pisztolyát, de Le Roy lenyomta a karját.
- Ennek semmi értelme. Vagy segít nekünk enélkül is, vagy ezzel sem

mész semmire.
- Oké - mondta Perkins. - És mi van ha a nyakadba esik egy óriáskígyó?
- Az óriáskígyók nem emberevők.
- Biztos vagy benne?
- Pszt! - förmedt rájuk Murray. - Úgy kiabáltok, hogy ha az a kígyó nem süket, már a szája szélét nyalogatja.
Olivia a csengő gombjára tette az ujját. Le Roy gyorsan a másik háromhoz fordult.
- Ti várjatok idekint. Én bemegyek Oliviával, és... Az ajtó hang nélkül kitárult.
Anélkül, hogy Olivia megnyomta volna a csengő gombját.

48

A dohos levegő, amely szembecsapott velük, Le Royt egy frissen kibontott kripta szagára emlékeztette. Bár igazából még soha nem állt frissen bontott kripta előtt, valahogy ilyennek képzelte az onnan kigomolygó illatokat.
Perkins beszagolt az ajtó mögött tátongó folyosóba, aztán visszahökkent.
- Jézusom, itt nemcsak óriáskígyó dekkol, hanem egy tehéncsorda is.
Olivia megfordult és ismét ajkára tette az ujját.
Odabent, a sötétség mélyén mintha megmoccant volna valami.
Le Roy mosolygott, s anélkül, hogy Olivia vagy a másik három észrevette volna, meglazította térdig érő frottírzoknijába tűzött dzsungelkését.

Perkins zseblámpát kotort elő a zsebéből és bevilágított a bútorokkal telezsúfolt folyosóba.

- Biztos, hogy be akartok menni?

Le Roy intett, hogy nem kér a fényből, aztán elindult előre. Tett néhány lépést, majd amikor elérte az első, fal mellé tolt kerek asztalkát, megfordult és megvárta, míg Olivia is mellé ér.

Most aztán merre? - kérdezte a lány szeme.

Mielőtt Le Roy válaszolhatott volna, hangtalanul becsukódott mögöttük az ajtó, s egyedül maradtak az áthatolhatatlan feketeségben.

Le Roy érezte, hogy kiveri a verejték a homlokát. Szeme előtt felvillant egy arc: annak a fogatlan, vietnami öregasszonynak az arca, aki megátkozta, amikor elvitték a bivalyát. Hiába próbálta megmagyarázni neki, hogy a bivaly csak kölcsönbe kell, mert egy mocsárba akadt teherkocsit akarnak kiszabadítani vele, és fél óra múlva visszahozzák, az öregasszony mintha csak megsejtette volna ajövőt, átkokat szórt mindhármukra. Benson szerint azt kívánta nekik, hogy haláluk után vakon bolyongjanak fekete patkányok között a pokol ki tudja hanyadik bugyrában. Le Roy szomorúan gondolt rá, hogy a bivalyt természetesen nem vitték vissza, mivel néhány perccel azután, hogy szelíd képpel kivontatta kocsijukat a kulimászból, nemes egyszerűséggel aknára lépett. Arra pedig, ami megmaradt belőle, az öregasszony aligha tartott volna igényt.

Megdörzsölte a szemét és kinyújtotta a karját, hogy elérje Oliviát. Hiába nyújtogatta azonban, nem találta. Mintha a lágy feketeség egyetlen szempillantás alatt felszippantotta volna.

Le Roy a falhoz dőlt és kihúzta a dzsungelkést a zoknijából.

- Olivia! - suttogta az átláthatatlan kulimászba. - Merre vagy, kislány?

Olivia nem válaszolt. Le Roy felfelé tartotta a kését, nehogy véletlenül megsértse vele a lányt. Tapogatódzás közben előbb egy másik asztalkába ütközött, majd végre mégiscsak elérte Oliviát. Ezer közül is meg tudta volna különböztetni selymes, vállára omló haját.

Olivia megrezzent a simogatás nyomán, mint aki nem szokta meg, hogy gyakran simogassák.

- Maradj mellettem. Én előremegyek, és...

Olivia halkan felmordult. Le Roy meglepetten csúsztatta lejjebb a kezét a lány nyakán. Már a vállát simogatta, de még mindig selymes, lágy fürtjei között matatott a keze.

- Olivia, kérlek, húzódj a falhoz, hogy elférjek melletted! Vigyázz, kislány...

Ebben a szempillantásban lámpácskák gyúltak a sötétség mélyén. Egészen pontosan kettő: kerek és sárga, szorosan egymás mellett.

Le Roy felkiáltott és egyetlen ugrással a legközelebbi asztalka tetején termett. Dzsungelkését előretartva, kétségbeesetten beleordított a feketeségbe.

- Olivia! Vigyázz... egy ragadozó...!

Ismét csak az elfeledett múlt képei villantak fel a szeme előtt. Látta magát terepszínű ruhában, liánok és sás között, majd megpillantotta a tigrist is, amint őt figyeli. Látta kezének lassú, bizonytalan mozgását, amint zsebe felé tapogatódzik, hogy megkeresse azt a pár töltényt, amelyet az ütközet után vastartalékként félretett. Furcsa módon saját arcát is látta, kétségbeesett grimaszát, ahogy felfedezte a lyukat a zsebe fenekén.

A tigris, mintha csak pontosan tudta volna, mi történik az orra előtt, flegma méltósággal feléje sétált. Szemét egyetlen pillanatra sem vette le róla: nyelve ide-odajárt, mintha máris torkában érezné a friss emberi vér semmihez nem hasonlítható, bódító ízét.

Le Roy felordított, kirántotta övéből a kését, elhajította használhatatlan lőfegyverét és a félelem szorításától eszét vesztve a tigrisre támadt.

A hatalmas állat szinte sajnálkozva figyelte a fáradt, elgyötört, kikészült emberi féreg ostoba próbálkozását. Farkát többször is a nádhoz verte, majd kivicsorította a fogát és fenyegetően felbődült.

Le Roy szemét vérköd ülte meg, s mögüle, mint csak félig átlátszó függöny mögül, látta feléje repülni az állat hatalmas testét.
Sem a karmok, sem a fogak nem vágtak azonban a húsába. A tigris ügyes mozdulattal kitért a kése elől, majd még mindig ordítva bevetette magát a mocsárba.

Le Roy csak hosszú percek múlva tért annyira magához, hogy eltöprenghessen rajta, mi is történt valójában. Arra a megállapításra jutott, nyilván azért nem kellett még a dögnek sem, mert vastagon borította a testét a bűzlő nyersolaj, amely a tartálykocsi robbanásakor került rá. Igaz, ami igaz: ha ő lett volna a tigris, ő sem kért volna az okádtató kulimászból...

- Olivia, vigyázz!
Aztán rájött, hiába is kiabál, nincs aki meghallja a hangját. 50
A ragadozó újra felmordult s Le Roy érezte, hogy karcsú, izmos test bújik hozzá. Az állat felágaskodott az asztal szélére, lábszárához dörzsölte a fejét. A két sárga lámpácska éppen a szemébe világított; mintha arra késztette volna, hogy hajoljon le, és simogassa meg a hízelkedőt.

Le Roy bár igazából soha nem kedvelte a nagymacskákat, erőt vett magán és engedelmeskedett a parancsnak. Az állat kéjesen megvonaglott simogatása nyomán, s érdes, meleg nyelvét végighúzta a tenyerén.

Le Roy ebben a szempillantásban megértette, hogy nyugodtan leszállhat az asztalról, az állat nem fogja bántani. A ragadozó mintha csak megérezte volna, hogy Le Roy komoly elhatározásra jutott, elkapta a férfi kezét és a fogai közé szorította. Gyengéden, lágyan, vigyázva, hogy meg ne sértse a bőrét.

Így vonultak be a nagyszobába, amely közvetlenül a folyosó végéből nyílott.

Le Roy ekkor már nem gondolt Oliviára. Minden figyelmét lekötötte az a fekete, afrofrizurás lány, aki a furcsa félhomályban egy asztalka mellett üldögélt a láthatóan bóbiskoló Olivia mellett.

Le Roy lerogyott egy székre és megtörölgette a homlokát.

Úgy érezte, mintha hazatért volna. Mintha egész életében arra vágyott volna, hogy a fekete párduc bevezesse ebbe a szobába, ahol Ő várt rá, kristálygömbök lágy, és mégis nyugtalanító fényébe burkolózva, fekete kárpittal a háta mögött.

Bár tudat alatt érezte, hogy erőszakos beavatkozás megy végbe a lelkében, amely úgy kiforgatja eredeti énjéből, mint a hernyót a serkenő tavasz, nem tudott és nem is akart tenni semmit ellene.

Tenyerét a fekete lány tenyerébe tette és boldog volt, határtalanul boldog.
Amikor felébredt, csurom víz volt a teste. A fények ugyanúgy pislákoltak, mint korábban, csak mintha a fene nagy boldogság szállt volna el a szívéről.

A fekete lány kinyújtotta a kezét és megsimogatta az arcát.

- Jól vagy, testvérem?

Le Roy látta, hogy Olivia is ébredezik: előbb az egyik szemét nyitja ki, majd a másikat. Feltehetően ő is ugyanazzal a gondolattal küzdött, mtnt a férfi: mi az ördög történhetett velünk?

A fekete lány kinyújtózott és felállt. Nyitott tenyerén két csésze fehéredett, mintha a levegőből varázsolta volna elő őket.

- Idd meg!

Annyira azért még nem volt magánál, hogy ellentmondjon a parancsnak. Szájához emelte a csészét és egyetlen hajtásra kiitta a kesernyés, enyhén mentolos teát.

A fekete lány mutatta, hogy tegyék a csészéket az elefántcsont borítású asztalkára, aztán hátradőlt a székében.

- Te vagy Le Roy.

Kérdése inkább állításnak hangzott, ezért a férfi nem is bólintott rá. Miután meggyőződött róla, hogy Oliviának nem esett baja, igyekezett visszanyerni lelki egyensúlyát. Érezte, hogy az erő lassan visszatér a testébe. Ugyanakkor furcsa módon a kiszolgáltatottság érzése is megerősödött benne. Tudta: ami egyszer megtörtént, az bármikor megismétlődhet. Márpedig semmit sem utált jobban, mintha ki van szolgáltatva valakinek.
Felemelte a fejét és a lányra nézett.
- Miért csináltad ezt velünk? A lány megvonta a vállát.
- Te miért hoztad magaddal a fegyveredet?
Le Roy megértette, hogy ami neki a revolver vagy a dzsungelkés, az ennek a lánynak a... nem is tudja hirtelen megmondani micsoda. Hipnózis, vagy talán valami más?
- Én mindig hordok magamnál fegyvert.

A lány elmosolyodott.

- Ami azt illéti, én is. El sem tudnám dobni, mint te. - Hirtelen Olivia felé fordult. - Ő kicsoda?
- A menyasszonyom.

- A társad?
- Így is lehet mondani. Vagy talán csak így lehet.

A fekete lány a sarokban világító kristálygömbre pillantott.

- Azt akarod, hogy segítsek nektek?
- Azt.

A lány felállt és a mellkasára fektette a tenyerét.

- Én Rosa mama vagyok. Te Le Roy és ő Olivia. Illetek egymáshoz.

Le Roy szeme végigfutott a lány alakján. A szélesre szabott, kissé ódivatú, csipkés, rózsaszín, köpenyszerű valami alól előtetszett vékony, arányos termete, karcsú csípője, telt, erős mellei.

Rosa mama észrevette Le Roy pillantását, mert két ujja közé csippentette a rózsaszín ruha szélét és finnyásan elfintorította a száját.

- Nem szép. Divatjamúlt. De hát mit tegyek, megígértem valakinek, hogy addig hordom, amíg élek.

Le Roy nem akarta firtatni a dolgot, de a lány folytatta.

- Miss Bakertől kaptam. Még amikor Mississippiben éltem. Odaadta a ruháját, mert akkoriban illett a levetett ruhákat a rabszolgáknak adni. Nekem adta, és igazán jó volt hozzám. Egyszer meg akartak korbácsolni, de ő nem engedte.

Le Roy Oliviára pillantott. A lány figyelmeztetőn lehunyta a szemét, ami annyit jelentett, hogy ne szakítsa félbe Rosa mama monológját.

- Abban az időben mindennapos dolog volt a korbácsolás, de aztán ennek is vége lett. Aláírták a papíromat és én felszabadultam.

Le Roy előrehajolt és megfogta a lány kezét.

- Te rabszolga voltál, Rosa mama?
- Persze hogy az. Mi mindannyian rabszolgák voltunk.
- Cirka kétszáz évvel ezelőtt.

Rosa mama elmosolyodott.

- Na és?

- Mennyi idős vagy, Rosa mama?

Rosa mamából vékony, egércincogásszerű kuncogás tört elő.

- Hiába is próbálsz megfogni, mi más időszámítás szerint élünk. Ha azt mondom húsz, mit jelent ez számodra? Hogy a testem, a kezem, a lábam, a fülem és az orrom mind-mind húszéves. De miért a test életkorát számítod? Miért nem a lélekét?
- Lehet, hogy igazad van - visszakozott Le Roy. - Valóban azért jöttünk, hogy a segítségedet kérjük.
- Tudom - biccentett a lány. - Már amikor az elsőt megölték, tudtam, hogy előbb-utóbb valaki eljön hozzám.
- Az elsőt?
- Ó, az már nagyon régen volt. De én most arra gondolok, akit először öltek meg azok közül, akik körém gyülekeztek.
- Mr. Donovanre célzol?
- Rá is, ámbár nem ő volt az első, akit elpusztítottak. Mióta megalapítottam az egyházamat, mindegyre itt járnak a nyomomban.
- Mikor alapítottad?
- Ez sem igazán fontos. Mikor alapították a kereszténységet?
- Gondolom, miután Krisztus meghalt.
- És Keresztelő János? Vagy akik előtte jártak? De nem erről akarok beszélni. Mielőtt idejöttél, már végiggondoltam mindent. Előbb nem akartam megküzdeni velük. Én csak... egy ostoba némber vagyok hozzájuk képest. Nem vagyok kiválasztott.
- Ezt nem értem.
- Meg fogod érteni. De elölről kezdem. Amikor megalapítottam az egyházamat, azért alapítottam, hogy békét hozzak a földre, egészen addig, amíg maga a Béke nem jön el közénk.
- A Messiás?
- Ő ugyanaz, mint a Béke. Mi csak imádkozni akartunk, és őt várni. Egyre többen jöttek közénk, előbb csak feketék, majd fehérek is. Aztán egyszerre csak megéreztem, hogy a pokol angyalai röpködnek körülöttem. Vigyázzák minden lépésemet és csak arra várnak, hogy lecsaphassanak rám.
- Miért?
- Mert... ha az én nyájam növekszik, az övék csökken. Le Roy elgondolkodott.
- A pokol angyalai?
- Valaha a mennyek lakói voltak. Szépek, okosak, ragyogók, szeretetreméltók. Aztán egyszerre csak a pokol démonává váltak. Elveszítették szépségüket, okosságuk és jóságuk gonoszsággá torzult, szeretetreméltóságuk undoksággá változott. És elkezdték pusztítani a

nyájamat.
- Miért?
- Mert sokan közülük valaha hozzájuk tartoztak. Aztán úgy döntöttek, vissza akarnak térni Isten gyülekezetébe. Csakhogy voltak közöttük olyanok, főleg a Luciferük, aki nem engedte. Azt mondta, mindenkinek meg kell halnia, aki békességet akar. Az ő lételemük a gyűlölet, pedig valaha a szelídség és a jóság volt az.

Hirtelen tett egy Le Roy számára követhetetlenül gyors mozdulatot. Mire a férfi szeme megpihent Rosa mama kezén, annak a tenyerében már egy kis üvegcse nyugodott. Felemelte a levegőbe, és Olivia felé mutatta.

- Látod te is?

Olivia biccentett, hogy látja.

Rosa mama baledugta az ujját a folyadékba, amely abban a másodpercben fortyogni kezdett, majd vérvörössé változott.

- Tgy változik át a lelkünk, egyik pillanatról a másikra - mondta elégedetten. - Az övék fehér volt és feketévé sötétedett. Mindenkit megöltek, aki hozzám akart tartozni. Dorsot is. Az én hatalmam kicsi az övékéhez képest. Mindenkit meg fognak ölni, aki elárulja őket.
Le Roy sok mindent megértett az alatt a pár perc alatt, amit a lánynál töltött.

- Egy párducot láttam odakint a folyosón.
- Mindig meg szoktam szaglászni a látogatóimat.
- Te voltál?
- Fontos ez? A lélek a fontos, nem a test.
- Azt akarod mondani, hogy át tudsz változni másvalakivé, mint ami vagy? A lány mosolygott.
- Nem tudok átváltozni semmivé, ami nem én vagyok. De én minden vagyok. A fűszálak, a virágok, a fák és az állatok: mind-mind én vagyok! Így hát nem is változom át semmivé.

Le Roy megtörölgette a homlokát.

- A kígyód?
- Trixire gondolsz? Trixi pihen. Meg akarsz ismerkedni vele?

Mielőtt Le Roy válaszolhatott volna, elsötétült a szoba. A kristálygömbök fénye kialudt, csak a szemközti sarokban derengett bágyadt világ. Le Roy és Olivia káprázó szeme előtt hirtelen feltűnt egy ágas-bogas fa, amelyen a kígyó tekergőzött. Mögötte egy kiugró ágon fülesbagoly ült mereven, mozdulatlanul.

- Ők is velünk jönnek? Rosa mama biccentett.
- Nélkülük nem megyek sehova.

Le Roy töprengett egy kicsit, aztán felemelte az orra előtt halványan világító üveggömböt. A gömbnek saját, belső fénye lehetett, mert semmi nem kötötte semmiféle áramforráshoz.

- Mikor volt nálad a fiatal rendőr?
- Nem számolom a napok múlását.
- Mit akart tőled?
- Amit te. Hogy segítsek neki. Segítsem kideríteni, ki ölte meg Mr. Dorst.
- Te persze nem mondtad meg neki.?

A lány széttárta a karját.

- Mit mondhattam volna? Amit tudtam, elmondtam, de nem tudom, megértette-e. Beszéltem a gonoszról, aki eluralkodott felettünk. Mást nem tehettem, hiszen valójában nem tudom, ki a tettes.
- Welenskyt miért ölhették meg?
- Talán az útjukban volt. Esetleg megtudott valamit, amit nem lett volna szabad megtudnia.
- Ő is hozzátok tartozott?
- Soha. Nem volt jó ember.
- Hallottál már Agniról?
- Azt mondják, ezt írták a meggyilkolt Welensky falára.
- Mást nem tudsz?

Rosa mama megvonta a vállát.

- Néhány évvel ezelőtt elutaztam Indiába. Volt valaki a gyülekezetemben, aki pénzt adott rá, hogy oda menjek. Azt mondta, feltétlenül meg kell néznem a templomaikat, meg kell ismerkednem a szent embereikkel.
- Megismerkedtél velük?
- Nem volt értelme. Ők sem tudnak többet, mint én. Talán Tibetben igen. De oda már nem jutottam el.
- Az a fiatal rendőr most nagy bajban van.

- Tudom.
- Ha megtaláljuk őket, rajta is segítünk. A lány biccentett.
- Mit tegyek?
- Tudnunk kell, hova ment.

Rosa mama felemelkedett és az ágas-bogas fa felé fordult.

- Trixi, Sammy, készülődjetek!

Aztán intett, hogy fáradjanak ki az ajtó elé, amíg összeszedik magukat.
Le Roy és Olivia a kijárat felé indultak.
Mielőtt elérték volna, megszorították egymás kezét.

52

Ahogy kinyílott az ajtó, Perkins előkapta a revolvetrét és a nyílásra fogta. Nyomban le is eresztette aztán, amikor a hunyorgó Olivia, majd Le Roy bukkant fel az orra előtt.
Perkins zsebre vágta a stukkert és mogorván rájúk mordult.

- Nincs itthon? Olivia mosolygott.
- Itthon van.
- Beszéltetek vele?

Le Roy bólintott.
Perkins egyre idegesebben toporgott előttük, mint aki arra gyanakszik, elvarázsolták őket odabent.

- Mondj már valamit!

Le Roy csodálkozva nézett a hadnagyra.
- Mit mondjak? Azonnal jön.

Forrest megrázta Le Roy karját.

- Christian! Biztos, hogy jól vagy?
- Miért ne lennék jól?
- Biztos, hogy beszéltél vele?

Le Roy összenézett Oliviával.

- Persze hogy beszéltem. Beszéltünk. De mi az ördögtől vagytok ennyire kiborulva?
- Csak azért - mondta Forrest bizonytalanul, miközben óvatos pillantást vetett az ajtóra -, mert amióta átléptétek a küszöböt, még

egyetlen perc sem telt el. Ez pedig csak arra lehetett elég, hogy eljussatok a folyosó végéig és vissza.

53

Le Roy és Olivia nem értették, mi történt velük. Mintha a küszöbön túl más formáját mutatta volna az idő.

- Pedig ültünk és beszélgettünk - suttogta Olivia. - Láttam Trixit és Samet.
- Én egy fekete párducot, aki maga volt Rosa mama.
- Ezek bediliztek - mondta Perkins némi rémülettel a hangjában. - Isten az atyám, bediliztek!
- Ugye nincs itthon? - kérdezte reménykedve Murray.

Forrest elkapta Le Roy csuklóját.

- Ki ez a lány? Varázsló? Szemfényvesztő?

Le Roy megrázta a fejét, lehajolt és megigazgatta a dzsungelkést a zoknijában.

- Attól függ, mit nevezünk annak. Azt hiszem, ez a lány mutáns. Nem tudok rá jobb kifejezést találni.
- Ez nálad mit jelent?
- Olyan tulajdonságok fejlődtek ki benne, amelyek mindannyiunkban ott szunnyadnak, csak éppen nem tudjuk felébreszteni őket.
- Konkrétan?
- Te is tudod, hogy az ember az agyát szinte semmire sem tudja használni. Jó, lehet, hogy ez túlzás, de az agytömeg kilencven százaléka kihasználatlan. Egyáltalán nem biztos azonban, hogy mindig is az marad. Ha megtaláljuk hozzá a kulcsot, ez a kilencven százalék is működőképessé válik.
- Úgy gondolod, a lánynak más az agyműködése, mint a miénk?
- Semmit nem gondolok, és főleg semmit nem tudok. Egyszerűen csak gyanítom, hogy Rosa mama rájött, hogy lehet a kilencven százalék egy részét aktivizálni.

Murray feje búbjára tolta a sapkáját..

- Lehet, hogy ő is neandervölgyi?

Ez a gondolat már Le Roy agyán is végigfutott néhányszor. Aztán arra a megállapításra jutott, hogy aligha. Ha az lett volna, már régen felvették volna vele a kapcsolatot. Nem tudott mást elképzelni, mint hogy Rosa mama őseiben felébredt az az erő, amelynek lehet, hogy csak az ember fejlődésének jóval későbbi szakaszában, esetleg

évezredek múlva lett volna szabad felélednie. Hiszen mindig is voltak olyan emberek, akik megelőzték a korukat. Idegenül mozogtak benne, mintha valakik a jövőből felejtették volna itt őket. Pedig alighanem csak annyi történt, hogy agyuk előbb ébredt fel, néha fél évezreddel is korábban, mint kellett volna. Ezért nem értették a világot, amelyben éltek és a világ sem értette őket. Leonardo, Bosch, Nostradamus szinte már elérték a neandervölgyiek színvonalát. Vagy talán azok is voltak?

Az ajtó hirtelen kitárult és Rosa mama tűnt fel a szemük előtt.

Perkins eltátotta a száját és Forrestbe kapaszkodott. Murray karján úgy lobogott a lepedőnyi pókháló, amely a lépcsőház falától ragadt rá, mint golyó lyuggatta harci zászló.

Az ajtóban húsz-huszonkét éves forma, csinos, afrofrizurás, csokoládébarna lány állt, feszülő jeansben, bordó, ugyancsak feszülő pulóverben. Fülében féltenyérnyi aranykarikák lógtak. Egyik vállán kitömött, jó másfél méter hosszú kígyót egyensúlyozott, kezében ugyancsak kitömött, poros baglyot tartott.

Kissé hunyorogva pillantott végig rajtuk, majd leemelte a kígyót a válláról és a meglepett Perkins kezébe nyomta.

- Ezt te hozod. Ő Trixi. Vigyázz rá, nem szereti, ha elveszítik.

Aztán Forrestet vette szemügyre, végül Murrayn állapodott meg a tekintete.

- Te hozod Samet. Vigyázz a szemére, néha kiesik.

Perkins, mire észhez tért, már ott is pihent a kígyó a vállán. Úgy tartotta, mint kiképzetlen katona a fegyverét: undorodott is tőle, és félt is, hogy el találja hagyni valahol.

Savanyú képpel a lányra nézett, miközben összerázkódott a kígyó érintésétől.

- Muszáj?

A lány biccentett.

- Magától nem tud menni. A kígyónak nincs lába. Le Roy mutatta, hogy odakint várja őket a kocsi.

A lány mielőtt kisétált volna a lépcsőházból, visszafordult és megcsóválta a fejét.

- A francba. Hát már soha nem megy ki innen ez a rohadt káposztaszag?

Perkins és Murray lesütötték a szemüket. Csendesen imádkoztak, hogy amíg el nem tűnnek a kocsi belsejében, ne találkozzanak ismeerőssel.

Neely lefékezett az ütött-kopott benzinkút előtt. Minden agysejtje azt súgta, hogy Landau nem sokkal ezelőtt erre járt. Finom orrát a

levegőbe merítette, de a benzingőzön kívül nem érzett semmi egyebet.

Ahogy becsukta az ajtót és kilépett a ragyogó napfényre, mintha McDowell simogatta volna meg a testét.

Neely beharapta az ajkát és megpróbált úrrá lenni az emlékein. Mintha McDowell felébresztette volna a lelke mélyén szundikáló hetérát; újabban már másra sem tudott gondolni, csak McDowellra és egy ágyra.

Sóhajtott, megrázta a fejét és elindult a kút melletti, deszkából összerakott bódésor felé. Útközben azért csak úgy tessék-lássék kieresztette tapogatódzó hullámait, de nem érzékelte a közelben Landau jelenlétét.

A nagydarab, szőrös, nyúlszájú ember inkább mosolyt ébresztett benne, mint félelmet vagy undort. Letette a retiküljét a hozzá legközelebb eső asztalra, miközben megpihent a szeme az italpult oldalához támasztott jókora pöröly ön.

Coburn morgott valamit, aztán a lány asztalához lépett.

- Parancsol, kisasszony?

Furcsán csikorgott a száján a szó, volt már tíz éve is, hogy utoljára kimondta. Ha az a hülye lány nem csavarog el valahova, most sem kellett volna kimondania.

- Van szendvicse?

A lány előrehajolt és alulról felfelé nézett fel rá. Coburn öreg volt, de nem hülye: pontosan érzékelte, hogy a lány tálcára tette neki a melleit. Alsó ajkán apró nyálcseppek pattantak szét, ahogy végighúzta rajta a nyelvét.

Coburn rögvest megértette, mire megy ki ajáték. A csajt nyilván kirúgta valaki, pénze nincs, viszont éhes és tankolni szeretne.

A kérdés csak az, megér-e mindaz, amivel szolgálni tud, két szendvicset és egy tankolást.

Még egyszer végignézett a lányon, aztán úgy döntött, egye fene. Sok vesztenivalója úgy sincs. Évek óta már csak a lánya melleit gusztálgatja, fogalma sincs róla, beugrik-e egyáltalán a gyújtás, ha a csaj megforgatja a slusszkulcsot.

A szépség úgy látszik, nem akarta feleslegesen vesztegetni az idejét. Domborított és Coburnra kacsintott.

- Lesz szendvics, vagy nem lesz szendvics?

Coburn bólintott. Kinyújtotta a kezét és tömpe, töredezett körmű ujjait végighúzta a lány blúzán. Érezte teste melegét, melle keménységét, s egyszerre csak feltámadt benne az önbizalom.
Egy ilyen bögyös cicababának azért még meg tudja mutatni, kicsoda.

A lány, amikor Coburn ujjai a melléhez értek, enyhén megremegett, orrlyukai kitágultak, mint a csataménnek, ha trombitaszót hall. Coburn biztos volt benne, hogy a bögyöst is elkapta a hevület.

Megtörölgette a kezét olajfoltos kezeslábasában, és mosolyra igazította a nyúlszáját.

- Előbb eszel, vagy...
- Vagy - mondta a lány. - Annyira azért nem korog a gyomrom. Ha jól vagyok lakva, elalszom.

Coburn vigyorgott. Ha ki akarna szúrni vele, kedvét lelné benne, aztán úgy kirúgná szendvics és tankolás nélkül, hogy a lába sem érné a földet. Megtehetné, hisz ő az úr ebben a kócerájban
- jól tudta azonban, hogy soha nem tenne ilyet. Aki megdolgozott a pénzéért, úgy illik, hogy kapja is meg a járandóságát.

A lány ásított, nyújtózkodott, aztán lassan felállt, és Coburnhoz simult.

- Tudnál nekem mutatni egy nyugodalmas helyet, ahol vízszintesbe rakhatom magam?

Coburn vigyorgott és úgy gondolta, Napsugár szobája éppen megfelelő lesz az etyepetyére, mivel a sajátja úgy néz ki, hogy oda nemhogy egy ilyen klassz csajt, de még egy mosómedvét sem engedhetne be nyugodt szívvel,

Kidüllesztette a mellét, mint a régi, szép időkben, aztán gáláns mozdulattal meghajolt és mutatta a lánynak, merre menjen.
Neely Smith megringatta a csípőjét és elindult a lépcsőfeljáró felé. 55
Napsugár kimászott a pult alól és dühösen a lábtörlőbe rúgott. Vigye el az ördög ezt a hülye Szőrmókot, aki az apja, vigye el az egész benzinkutat a be-betérő vidéki bunkókkal és roncskocsijaikkal együtt, vigye el az egész világot, úgy, ahogy van, és vissza se hozza többé. Az öreg is teljesen meghülyült vénségére: amíg még azt a fogatlan mexikói ribancot ölelgette, nem szólt egy árva szót sem, de most, hogy már ezekre az autóval járó szexbombákra vadászik, szólnia kell neki. Ha kizöttyent a kereke a vágásából, hát vissza kell zöttyenteni.

Még egyszer a lábtörlőbe rúgott és csodálkozva érezte, hogy soha nem tapasztalt düh önti el egész bensejét. Nem is tudta hirtelenjében megmagyarázni magának, miért haragszik annyira a jövevény nőre. Ami azt illeti, nem is adta drágán magát. Néhány szendvics meg egy tankolás egészen tisztességes ár. Még szerencse, hogy sem az öreg, sem a kurva nem fedezték fel a pult alatt. Honnan is sejthették volna, hogy egy akkora lány, mint ő, gyakran megbúvik a pult békés és meleget sugárzó alján, s anyja wigwamjára gondol.

Pedig soha nem látta az anyját, csak egyszer, kislánykorában a nagynénjét, aki megígérte neki, hogy újra eljön, sőt az anyját is magával hozza, de soha nem jött többé. Talán elveszett a rezervátum pusztaságain, vagy a Nagy Canyon fenekén. Tőle tudta meg, hogy apja, ez a
nyúlszájú szőrmók, jószerével úgy erőszakolta meg az anyját. Néhány láda whisky csörömpölt az oldalkocsijában, amikor egy estén bemotorozott a sátrak közé. Nagynénje szerint óriási ivászatot rendeztek, amelyben részt vett a falu apraja-nagyja. Szőrmók állítólag úgy fújta meg a ládákat egy szállítókocsi tetejéről, s mivel nem vihette magával a világ végére, csapott egy görbe estét az indiánokkal.

Nagynénje meséje szerint anyja olyan részeg volt, hogy mozdulni sem tudott, amikor a nyúlszájú rámászott. Teherbe is esett annak rendje és módja szerint.

Hogy miképpen találták meg az indiánok a nyúlszájút, vagy ő ment-e vissza hozzájuk, arról Napsugárnak nem volt tudomása, és a nagynéni sem beszélt róla. Annyi azonban biztos, hogy Szőrmók több alkalommal is megpróbálta magával csalni az anyját, de az nem állt kötélnek. Nem akarta egy nyúlszájú pasas mögött motornyeregben tölteni az életét, ahelyett, hogy a végtelen prériken nyargalászna

pónija hátán.

Ő, amióta az eszét tudta, a nyúlszájúnál nevelkedett. Szőrmók még iskolába is járatta, megtanult írni, olvasni, sőt az Egyesült Államok földrajzához is konyított valamit. Többnyire azonban csak az élet és Szőrmók tanítgatták.

Az indiánokról csak annyit tudott, amennyit nagynénje és apja mesélt róluk. Tudta, hogy legtöbben még mindig sátorban, azaz wigwamban laknak, szeretik a piát, és az Államok kormányától vissza akarják perelni, ami az övék. Ha sikerül, minden indián gazdag lesz és olyan elegáns ruhákban jár, mint azok a nagy kalapú texasiak, akik hébe-hóba megfordulnak a benzinkútnál.

Azok a texasiak, akik az utóbbi időben hébe-hóba megfordulnak utána is, sőt még a kezüket is utána nyújtják.

Napsugár az utóbbi évben egyre gyakrabban kapta rajta az autósokat, hogy rajta legeltetik a szemüket a benzinmérő óra helyett. A legutolsó alkalommal egy pasas még a falhoz is odanyomta és bedugta a kezét a blúza alá. Napsugár adott neki egy fülest, a pasas meg vigyorgott és eleresztette. Napsugár vicsorgott, mint a macska, még téglát is vágott a menekülő kocsi után, de sokáig nem tudta elfelejteni a texasi fickó érintését. Nem egyszer felriadt éjszaka, s arra gondolt, bárcsak ne futott volna el a nagy kalapú. Mintha égett volna a bőre a pasas érintése nyomán.

Napsugár nem volt egészen felvilágosulatlan az élet dolgait, különösen a férfi és nő viszonyát illetően: részben apjától, részben hajdani iskolatársaitól, részben pedig a büfében megfordulóktól felszedett annyit, hogy pontosan tudja, hány a mennyi.

Ott, a pult alatt kuporogva, amikor apja és a rüfke alkudozását hallgatta, arra gondolt, nem ártana egyszer már látni is valamit, nemcsak hallomás útján tájékozódni. Bár tudta, hogy a leskelődés csúnya dolog, az meg pláne, ha az ember saját apja és egy ismeretlen csaj hetyegését lesi ki, de hát végül is mindenki onnan szerzi be a tudását, ahonnan akarja.

Hogy egészen biztos legyen a dolgában, lekapott egy whiskysüveget a pultról és töltött magának egy fél pohárkával. Bár eddig csak egyszer ivott szeszes italt életében, és akkor is köhögött tőle, úgy érezte, meg kell tennie. Valakitől, alighanem egy erre tévedt kamionostól hallotta,

hogy a szex meg a pia ikertestvérek, akkor hát nincs mese, mielőtt kilesi az öregét, le kell hajtania valamit.
Az ital, mintha apró parázsdarabok úsztak volna benne, égette a torkát, könnyeket csalt a szemébe. Biztos volt benne, hogy anyja annak idején azért engedett Szőrmóknak, mert nem látott a piától. Mielőtt kitörölgethette volna a könnyeket a szeméből, Szőrmók már ráügyeskedte magát.

Óvatosan, még mindig a szemét dörzsölgetve, fellopakodott a falépcsőn. Amikor aztán rájött, hogy apja és a ribanc az ő szobáját fogják használni, feneketlen düh kerítette hatalmába. Legszívesebben lerohant volna a vadászpuskájáért és belelőtt volna az ajtóba. Amint elképzelte a csajt és apját a saját ágyában henteregni, vörös köd szállt a szeme elé.

Mielőtt azonban végérvényesen elszánta volna magát, hogy móresre tanítja őket, azon a lyukon át, amelyen kis korában inkább kifelé lesett, hogy nem lopakodik-e felfelé a lépcsőn a környék ezernyi kóbor macskája, bekukucskált a szobába.
Amit látott, olyan rémülettel töltötte el, hogy egyszerre megfeledkezett a puskájáról. Később meg már nem volt ideje elszaladni érte.

56
Neely néhány másodpercig azt latolgatta magában, hogyan kapja el a férfit. Könnyedén megtehette volna, hogy még mielőtt felérnek a szobába, átküldi a másvilágra, de nem akarta elhamarkodni a dolgot. Coburntól mindenképpen meg kell ugyan szabadulniuk, hiszen ma már egyedül csak ő ismeri Landau származásának titkát, ugyanakkor értékes információkkal is szolgálhat a férfit illetően. Ha nem csalnak az ösztönei, Landau nem is olyan régen megfordult ezen a helyen...

Szőrmók bezárta maga mögött az ajtót, s a kulcsot a zárban hagyta, hogy ne lehessen belátni a kulcslyukon. Neely felhúzta amúgy is rövid szoknyáját és lecsüccsent Napsugár ágyára. Közben kérdőn Coburnra nézett.

Coburn zavarban volt. Bezzeg annak idején nem tökölődött annyit, ha a lényegre kellett térnie, az eltelt idő azonban gyávává és gyakorlatlanná tette. Csak toporgott, és nem tudta eldönteni, hogyan kezdjen a mókához.
- Nem akarnál ... megfürdeni? - kérdezte végül tanácstalanul a lányt.

A cicababa megrázta a fejét.
- Nem. Egy órával ezelőtt fürödtem. Coburn megvakarta a fejét.
- Azt sem akarod, hogy én fürödjek meg?
- Sietek.

Sóhajtott egyet és vetkőzni kezdett. A ruhája alól kibukkanó fehérneműk azt az érzést keltették Coburnban, hogy a lány alighanem eltévesztette a házszámot, vagy annyira meg van szorulva, hogy már minden mindegy neki. Barna bőre, kidolgozott, feszülő izmai, drága, divatos fehérneműje gyanakvással töltötték el a hajdani országúti cowboyt. Végigpillantott magán és elszorult a szíve a szomorúságtól. Ormótlan bakancsa mellett úgy festett a lány divatos, drága sportcipője, mint az elrabolt királylány topánja mellett a sárkány kalucsnija. Olajfoltos kezeslábasáról már nem is beszélve.

Mire Coburn végiggondolta a dolgot, a lányon már csak egy aprócska bugyi maradt. Hanyatt vágta magát az ágyon és sürgetőn a szőrmók felé nyújtotta a karját.

- Megijedtél?

Coburn tényleg meg volt ijedve. Aztán, hogy magát is meggyőzze nem létező bátorságáról, megoldotta madzagövét.

Neely sóhajtott és az órájára pislantott. Öt perc alatt el kell intéznie a dolgot, ha nem akarja, hogy Landau túlságosan is nagy előnyhöz jusson. Tapasztalatból tudta, a férfiak, ha begerjednek, mindent kiköpnek, akár akarják, akár nem. Neely imádta begerjeszteni a pasasokat. Bár lehet, hogy ezt a fickót nem is lesz könnyű begerjesztenie. Mintha fogatlan, félvak oroszlán orra elé tuszkolna egy fiatal, menekülésre kész gazellát.

Amikor pedig Coburn óvatosan az ágy szélére ült térdaljáig érő, csíkos és finoman szólva is viseltes alsójában, majdhogynem elnevette magát. Úgy érezte, mintha egy vígjáték főszereplője lenne, s neki kellene csúffá tennie a falu hajdani, mára már lottyadt ökörré csúfult bikáját.

Coburn szaga aztán lefagyasztotta az arcáról a nevetést. Undorodva elfintorította az orrát. A szőrmókból felé gomolygó illatfelhők megülték a gyomrát, és ha arra gondolt, hogy a pasas másodpercek múlva ráfekszik, hányinger kerülgette.

Coburn bátorságot véve magának, kinyújtotta a kezét, és lassan, óvatosan simogatni kezdte a lány mellét. Neely hagyta, hadd matasson rajta, s amikor már holtbiztos volt benne, hogy Coburn elindult azon az úton, amelyről nincs visszatérés, határozott mozdulattal letolta magáról.
Coburn felhördült és vérben forgó szemekkel felkönyökölt mellette.
- Mi van?
A lány felhúzta a lábát és visszarángatta magára térde körül csúszkáló bugyiját.
- Félek.
Coburn előtt lassan tisztulni kezdett a világ.
- Mi a franctól? Csináltál valamit? Neely sóhajtott és tarkója alá tette a kezét.
- Semmit. Csak... üldöz egy pasas. Valaki utánam vetette magát. Félek, hogy rám bukkan és... megöl.
Coburn érezte, hogy hideg verejték üt ki rajta. Mindig is tudta, hogy nem való ide ez a csaj. Valami úri dáma lehet, aki gennyes ügybe keveredett. Még csak az hiányozna, hogy valami nagykutya megtalálja az ágyában. Valami maffiás digó, vagy odaátról, Latin-Amerikából egy gyors kezű amigo.
- Kicsoda a pasas?
A lány mintha csak véletlenül tenné, hozzá nyomta a mellét.
- Landau. Úgy hívják, Landau.
Coburn előtt megfordult a világ. Szempillantás alatt elfelejtette, hogy egy meztelen lány fekszik mellette.

- Hogy hívják?
- Mondom, hogy Landau.
Coburn hangja megremegett.
- Mit akar... tőled?
- Megölni.

Nyugodt volt a tekintete, mintha csak azt mondta volna, fel akarja pofozni.
- Mért?
- Mert olyan a természete. Nem tud veszíteni. Coburn önkéntelenül is biccentett.
- Azt elhiszem - mondta -, olyan a természete, mint annak, aki felnevelte. A lány szeme kerekre tágult.
- Te ismered?
Coburn megnyalta a szája szélét.
- Teljesen véletlenül ismerem. A lány meghökkent.
- Honnan?

- Az az én dolgom. Ismerem és kész. Nemrég járt itt.
- Jézusom! - kiáltotta a lány és kísérletet tett, hogy kiugorjon az ágyból. - Jézusom! Coburn elkapta és visszahúzta.
- Ne izgulj, már elment.
- Mit akart tőled?
- Kérdezősködött.
- Rólam?
- Inkább az apjáról. El kellett mesélnem neki egy régi történetet.
- Uramisten! - csapta össze a kezét a lány. - Hát már megint az a régi történet!? Az a rögeszméje, hogy talált gyerek, és hogy az apja nem az apja, meg hogy az igazi apja elégett, csupa ilyen szarság.
- Hát ami azt illeti el is égett - mondta Coburn.
- Tényleg? Azt hittem, csak kamu.
- Nem kamu. Ott voltam, amikor elégett. Mindent tudok a pasasról. De te mit akarsz tőle?
- Nem mondta, hova megy?

Coburn megrázta a fejét.

- Nem.

Neely áldotta az eszét, hogy felkereste Coburnt. Nemcsak azért, mert beigazolódni látta sejtéseit Landau útjával kapcsolatban, hanem mert arról is meggyőződhetett, mennyire veszélyes Coburn, ha életben marad.

Márpedig nem fog életben maradní. ,

57

Napsugár a lyuknál térdelt és torkában dobogó szívvel figyelte, mi folyik odabent. Amikor a cafka levetkőzött, Napsugár hátrahőkölt a meglepetéstől. Megdöbbenve látta, milyen izmos a keze-lába, keskeny a csípője, kecses a nyaka. Szebb és kívánatosabb, mint bárki azok közül, akik valaha is megfordultak a benzinkút környékén.

Ami apját illeti, hányinger kerülgette. Amikor pedig ráfeküdt a lányra, csak azért nem menekült el az ajtó elől, mert kíváncsisága még undoránál is erősebb volt. Lámi akarta mindazt, amiről eddig csak hallott.

Aztán látta is. Mindazt, amiről eddig csak hallott.

Mert eddig csak hallott róla, hogy meghalnak emberek, látni még nem látta soha.

58

Neely elérkezetmek vélte az időt, hogy véget vessen a játszadozásnak. Mivel úgy találta, Coburn elég erős ahhoz, hogy komoly ellenállást fejtsen ki, jónak látta elaltatni az éberségét. Sóhajtott, és minden lelkierejét összeszedve ismét magához húzta a férfit.

Coburn fejében szikrák pattantak szét és megpróbált gyorsan túlesni a dolgon. A siker biztonságot ad, aztán újra rohamra indulhat. Legfeljebb megdolgozik a szőkeség a tankolásért.

Arra riadt, hogy a lány visszahúzza a kezét.

- Várj csak egy pillanatra...
- Mire várjak? - hördült fel szinte eszét veszítve. - Mi a francra várjak még?
- Kiveszek valamit a retikülömből.

Coburn sóhajtott. Tisztában volt vele, hogy ezek a finom úrinők mindig manipulálnak valamivel, ha a lényegre kerül a sor. Sóhajtott és nehezen lélegezve figyelte, ahogy a lány kinyújtja a karját és az ágy mellől felveszi a szőnyegre hullajtott retiküljét.

- Siess már! - nyögte. - Siess!

Neely a férfi felé dugta piros, hegyes nyelvét.

- Sietek, hercegem.

Aztán felemelte a retikült és víllámgyors mozdulattal Coburn nyaka köré hurkolta a láncát. Coburn feldobta magát a levegőbe és hörgött, mint a leszúrt disznó.

59

Napsugár hátrahanyatlott a rémülettől, amikor megértette, mi történik odabent. A meztelen, izmos lány feltérdelt az ágyon, s két lába közé szorította Szőrmók rángatódzó testét. Apja hatalmas kezei hiába kerestek fogást, a szőke úgy rázta le őket, mint kutya az esőt.

Napsugár sikoltani szeretett volna, berontani a szobába, letépni apjáról a nőt, de meg sem tudott moccanni a rémülettől. Mintha jéggé fagyott volna minden tagja a jövevény diadalittas pillantásától.

Mert a lányon, aki apját fojtogatta, egyetlen pillanatig sem látszott, hogy különösebben megerőltetné magát. Amíg Szőrmóknak egyre szederjesebbé vált az arca, és egyre nehézkesebbé lassultak kétségbeesett kísérletei, hogy lehajítsa magáról a támadóját, az csak mosolygott, és mintha közben még dudorászott is volna.

Mire Napsugár annyira felocsúdott, hogy lerohanhatott volna a vadászpuskájáért, már nem volt oka rá, hogy megtegye.

Apja mereven, mozdulatlanul feküdt az ágyán: sajnálatra méltó nyúlszájából kilógott dagadt, lepedékes nyelve. Szeme felfelé meredt, mintha nem tudna elszakadni a mennyezet különben egyáltalán nem érdekfeszítő látványától.

A gyilkos leszállt az apjáról és megigazgatta a haját. Míg Szőrmókot fojtogatta, meglazulhatott a kontyában valami kis tű vagy szalag, mert hátrahajolt és megpróbálta rendbe tenni. Napsugár érezte, hogy még rá is rászáll valamiféle varázs, ami az ismeretlen, gyilkos asszonyból áradt. Izmos, ragadozókéra emlékeztető teste maga volt a hívás és csábítás. A kis indián lány, bár szavakban aligha tudta volna kifejezni amit gondol, valami olyasmit forgatott az agyában: ez a nő arra született, hogy a férfiak magukévá tegyék, s ő aztán győzelmi mámorukban megölje őket. Mint azok a pókok, amelyekről az iskolában tanult.

Neely megkereste a megoldódott szalagot a kontyában, megkötötte, majd lelépett az ágyról. A nyújszájútól már nem undorodott, hiszen halottaktól nincs miért undorodni.
Szép nyugodtan, mintha csak odahaza öltözne, Landau lakásában, felhúzogatta magára az alsóneműjét, miközben a gondolatai egyre McDowellnél időztek. Uramisten, mit tett vele a férfi, hogy nem tud szabadulni tőle...?

Ahogy kész lett, távozni készült. A szakadt, de meglepően tiszta függönnyel borított ablakhoz lépett, ujjnyira elhúzta a függönyt és lenézett a benzinkútra. Odalent nem mozdult semmi, délutáni álmát aludta a környék.

Akkor jött csak rá, hogy majdnem óriási hibát követett el, amikor már

majdhogynem kilépett az ajtón. Búcsúpillantása a Szőrmók ágya feletti falra esett, s egyetlen pillanatig úgy érezte, mintha megszorították volna a torkát.

A falról Michael Jackson nyálasan-lányos képe mosolygott rá. Neely meghökkenve csukta be az ajtót. Nehezen tudta elképzelni, hogy a nyúlszájú éppen ezt a feminin, egyáltalán nem vonzó jelenséget aggatja az ágya fölé.

Visszalépett a szobába és kitárta a nagyszekrény ajtaját. Aztán csak állt a szegényes női ruhatár előtt és gondolkodott.

Legalábbis mindenki, aki látta volna lehajtott fejét, lemondóan hajlott testtartását, azt hihette volna, hogy valami fontos, ugyanakkor csüggesztő dolgon töri a fejét. Pedig egyáltalán nem ez történt. Neely Smith kibocsátotta a világ minden tája felé gondolatcsápjait és megpróbálta letapogatni velük a környéket.

Az agyából künduló sugarak átsuhantak a levegőn, beleütköztek a szilárd tárgyakba, megpróbáltak áthatolni rajtuk, majd sikeres száguldás után visszatértek a kibocsátó állomásra. Neely rövid kísérletezés után meggyőződött róla, hogy igenis van valaki a közelében. Egy élőlény, aki esetleg szemtanúja volt mindannak, amiről eddig azt hitte, hogy rajta és az Úristenen kívül nem láthatta más.
Kezébe vette a retiküljét és lassan, megfontolt mozdulattal megpróbálta kinyitni az ajtót. Az ajtó nyikorgott s mintha valami kívülről akadályozta volna, hogy kinyjék. Neely belenyúlt a táskájába, kihúzta hangtompítós pisztolyát.
- Nyugalom, kicsikém - mondta megnyugtató mosollyal, majd hirtelen kivágta az ajtót, és a lépcsőfeljáróra fogta a stukkerét.

A lépcsőkön azonban nem kuporgott senki. Csak egy nyitott, négyszögletes ablakocska szárnyai nyikorogtak a lassan feltámadó, délutáni szélben.

60
Neely visszatette a revolvert a retiküljébe és megtörölgette a homlokát. Bár még mindig érezte az élőlény kétségtelen jelenlétét, nem tudta eldönteni, embert érzékelnek-e az agyhullámai, esetleg kutyát vagy macskát.

A szekrényben a ruhák mindenesetre tizennyolc-tizenkilenc éves lányra utaltak, vékony, törékeny teremtésre. Jó lenne tudni, kicsoda az illető: Coburn felesége, szeretője, netalán a
lánya? Azt is jó lenne továbbá tudni, beavatta-e Coburn a múltjába, bár ahogy a régi idők vagányait ismeri, azt gyanította, nem. Az ilyesfajta fickók megélik az eseményeket, aztán magukba zárják őket.

Sóhajtott és lesétált az étterembe. Lágyan, hangtalanul járt, mint a macskák. Hóna alá szorította a táskáját és körbejárta a helyiséget.

Egyetlen zug sem kerülte el éles tekintetét, annál is inkább, mivel még mindig érzékelte az ismeretlen valaki idegesítő jelenlétét.

Aztán egyszerre csak elnevette magát. Az ördög vigye el, a végén még beugrik az agyhullámainak, mint egy zöldfülű kezdő! Hát persze, hogy érzi valakinek a jelenlétét, mégpedig nem másét, mint a halott Coburnét. Amíg a test egészen ki nem hűl, és be nem áll a hullamerevség, agyhullámai élőként érzékelik a fickót.

A pulthoz sétált, kivett a hűtőből egy üveg kólát és kibontotta. Feleslegesnek tartotta már, hogy a pult alá is benézzen.

61

Napsugár, amikor meggyőződött róla, hogy a gyönyörű gyilkos felöltözik és lassan elhagyni készül a szobát, magához tért bénultságából. Még mindig savanyú rémülettel a torkában négykézláb a lépcsők felé indult. Előbb a padlásra akart felmászni, majd mégis meggondolta magát és irányt változtatott. Csak akkor mert kiegyenesedni, amikor túl volt a lépcsőfordulón, s nem kellett attól tartania, hogy a gyilkos észreveszi.

Röpke pillanatig sem hitte, hogy a nő megkegyelmezne neki, ha elkapná. Tudta, egyetlen esélye, ha eltűnik, mint a kámfor.

Na és persze a vadászpuskája. Ha megtölthetné és lelőhetné vele. Nincs az a bíróság, amely fel ne mentené az emberölés vádja alól. Csakhogy a puskájával kapcsolatban van egy bibi, amiért a szerencsétlen Szőrmók a felelős: nincs hozzá tölténye. Szőrmók ugyanis csak ahhoz járult hozzá, hogy magánál tartsa a lefűrészelt csövű fegyvert, azt azonban megtiltotta neki, hogy golyót is szerezzen hozzá. Azt mondta, azoknak, akik taperolni akarják, a puska látványa

is elég.

Ennek a női bőrbe bújt szörnyetegnek azonban aligha lesz az. Úgy vágódott ki az ajtón, mint egy fél tégla. Néhány kecses ugrással a nő kocsijánál termett, bezuhant és az indítókulcs után tapogatódzott.

A kulcs azonban nem volt sehol.

Cicababa volt annyira óvatos, hogy magával vigye.

Napsugár kétségbeesetten roskadt a homokra. Megpróbálhatna ugyan elfutni és elbújni a bokrok árnyékában, vagy megkísérelhetne eljutni a legközelebbi mocsárig, ahol a nádas között elrejtőzhet, de szíve mélyén meg volt győződve róla, vajmi kevés az esélye. A gyilkos észreveszi a nyomait és játszva utoléri.
Szakadt róla a verejték, amikor visszarohant az étterembe. Szeme kétségbeesetten járt jobbrabalra: agya lassan kezdte felmondani a szolgálatot. Már csak a vakrémület dolgozott benne, s az ösztön, hogy mindenáron életben kell maradnia. Előbb anyjához fohászkodott, majd nagynénjéhez, végül magához a Nagy Szellemhez, akiről nagynénje azt állította, rövidesen igazságot tesz: úgy rúgja tökön a fehéreket, hogy visszatakarodnak oda, ahonnan ide jöttek elvenni az indiánok földjét.

Zokogás fojtogatta a torkát, s még az is megfordult a fejében, hogy nem rejtőzködik tovább, inkább felmegy az ismeretlen nőhöz, szépen összeteszi a kezét, letérdel előtte és megkéri, ne bántsa, hiszen ő nem csinált semmit, soha senkinek nem tett rosszat.

Szerencsére valami megakadályozta benne, hogy ezt tegye.

Helyette, mintha láthatatlan szellemkéz terelné, egyenesen pult alatti kis kuckója felé vette az irányt. Négykézlábra ereszkedett és bemászott a sötét zugba.

Éppen idejében, mert abban a pillanatban, ahogy maga alá húzta a lábát, megcsikordult a bejárati ajtó.

Neely megitta a kóláját, aztán rosszkedvűen sarokba hajította a dobozát. Nem szerette a hagyagul kivitelezett, tessék-lássék munkát;

azt kedvelte, ha mindent úgy hagy hátra, ahogy a lelkiismerete megkívánja. Mi lesz, ha valaki betoppan a kúthoz, megtalálja Coburn holttestét, riadóztatja a seriffet, aki elrendeli a határ lezárását? Járőrkocsik özönlik el az utakat, a seriff legényei kérdéseket tesznek fel, átkutatják a kocsikat... S bár Neely holtbiztos volt benne, hogy az övében nem találnának semmi gyanúsat, a nyugtalanság madara mégis egyre követelődzőbben kapirgálta a lelkét.

Végül is felsóhajtott, s lecsapta a retiküljét az asztalra. Meggyőződött róla, hogy a kulcs bent van-e a zárban, elfordította, majd mutatóujjával "zárva" oldalára pöckölte az üvegen függő táblát.

Felsétált a lépcsőn, kinyitotta az ajtót, s rezignáltan állapította meg, hogy Coburn ronda képén még a halál sem segített, pedig ő a legjobb maszkmester; néha még a legrondább pofából is igen rövid idő alatt méltósággal teli hullát képes csinálni. Coburn esetében azonban úgy látszik, csődöt mondott a tudománya. Szőrmók ugyanolyan maradt, amilyen volt, azzal a különbséggel, hogy élő korában valamivel kevesebbet vicsorgott.

Bár a nyúlszájú nyomhatott vagy száz kilót, nem esett nehezére levinni a földszintre. Kicsit idegesítette ugyan, hogy a halott a nyakára hajtotta a fejét, és szakállával a füle táját csiklandozza, azért nem vette túlságosan szívére a dolgot. Még csak nem is lihegett, amikor az étteremben felrakta Coburnt az egyik asztal tetejére. Az ajtóhoz lépett, s icipicit elhúzta a függönyt. Odakint még mindig mozdulatlan volt a világ, mintha ezen a napon a tankolni szándékozók szántszándékkal kerülték volna a benzinkút környékét.

Szeme unottan futott végig a kúthoz vezető nyomokon, melyeknek a széle most kezdett beomolni a könnyű szél szárnycsapásai miatt. Ha nem koncentrál annyira az elkövetkező percekre, észre kellett volna vennie, hogy a nyomok frissek, s egy könnyű gyereklány nyomai.
Neely Smith azonban nem vette észre. Kinyitotta az ajtót, elsétált a legközelebbi deszkakalyibáig, amelyet szerszámoskamrának gondolt. Még az sem keserítette el, hogy jókora lakatot látott fityegni az ajtaján.

Sóhajtott és megpróbálgatta a rozsdás szerkezetet. Bár úgy érezte, kézzel is könnyedén letörhetné, nem akarta megsebezni magát. Hátrált néhány lépést, majd erőteljes lendülettel berúgta a deszkát.

Néhány másodperc kellett csak hozzá, hogy a poros lomkamrában

megtalálja, amit keresett. Felvette a sarokba hajított, rozsdafoltos vontatókötelet, melyet bizonyára valamelyik autós felejtett itt, s maga után húzva, visszatért az étterembe.
Napsugár lábnyomait addigra már széjjelfújta a szél. 63
Landau megállt egy országúti motel parkolójában és a kormányra hajtotta a fejét. Megpróbálta eldönteni magában, hogyan viselkedjék, ha útközben megállítják a zsaruk. Álljon meg, kockáztatva vele a letartóztatást, vagy hajtson tovább? Netalántán keveredjék tűzharcba a kollégáival?

Csak abban bízhatott, hogy Perkins és Le Roy megpróbálják egy ideig eltitkolni a dolgot. Nyilván türelmesen várják, hogy jelentkezzék, ha azonban sokáig hallgat, nem tehemek mást, minthogy tudatják Paddy Krüger halálát a rendőrséggel.

A neandervölgyiekről természetesen szót sem fognak ejteni, hiszen hülyének néznék őket.

Mivel nem volt légkondicionáló a kocsijában, elhatározta, betolat egy ágas-bogas fa áryékába. Csak gondolnia kellett rá, s a gázpedál máris lenyomódott, anélkül, hogy hozzáért volna.

Landau a kormányra fektette a fejét és majdnem felzokogott.

Most értette csak meg, miért sírdogált Hennie, hajdani kis iskolatársnője, amikor valaki a szemébe vágta, hogy ő nem is igazi amerikai, mint a többiek, hanem német, ami csak egy fokkal jobb a négernél.

Felemelte a fejét és egy árnyékos bokor ágán illegő madárkára nézett.

Persze, megtehetné, hogy visszafordul, jelentkezik a főnökeinél és tisztázza magát. Csakhogy ott van Neely...

Mintha éles kést forgattak volna meg a szívében. Agya nem tudta rendbe rakni száguldó gondolatait: úgy bukkantak fel benne, minden rendszer nélkül, vad összevisszaságban, mint örvény nyelte hajó helyén a különféle használati tárgyak: mentőövek, serpenyők, napozóágyak, napernyők.

Neely, Kék Angyal-parfüm, meztelen istennő, retiküllánc, ébredés,

gravitáció legyőzése, apja- anyja halála, tíz deka hamu - úgy kavarogtak a lelkében, mint örökre elszabadult tárgyak az örvénylő víz felszínén.
Ha Neelyre gondolt, ordítani tudott volna a szerelemtől és a fájdalomtól. Miért van az - gondolta -, hogy a szerelemnek mindig meg kell halnia? Miért van az, hogy a hazugság mindig megöli a szerelmet?

64

Rosa mama belépett a szobába, s amikor megpillantotta Paddy Krüger holttestét, olyan képet vágott, mint aki mindjárt el akarja hányni magát.

- Vegye ki a szemét - mondta határozottan Murraynak. - Samnek nem való ez a látvány.

Murray, aki különben meg volt győződve róla, hogy ő maga is őrült és társai is valamennyien azok, szó nélkül engedelmeskedett.

Mivel azonban képtelen volt kikotorni a kitömött madár szemét, sóhajtva a zsebébe nyúlt és letakarta a bagoly fejét a zsebkendőjével.

Tekintete Le Roy pillantásával találkozott. Az antropológus mintha türelemre intette volna.

Rosa mama a halott fölé hajolt, kinyújtotta a kezét és Paddy Krüger homlokára tette a tenyerét. A halott szemhéja megrebbent, mintha megérezte volna a lány jelenlétét.

Le Roy megnyomkodta a szemét. Ha már ő is rémeket lát, igencsak komolyra fordultak a dolgok.

A lány összetette a kezét és imádkozott. Perkins Le Royra pislantott, ő azonban nem figyelt rá. A levegőbe bámult, mintha a lánnyal együtt imádkozott volna.

Rosa mama rövid ima után kiegyenesedett és korábbi áhítatát meghazudtoló módon megvakargatta feszülő jeansét a feneke táján.

- Ezt rendesen kicsinálták. Már nem érzem a lelkét.

- Micsodát? - döbbent meg Forrest.
- A lelkét - ismételte a lány. - Itt kellene lennie valahol, de már nincs itt. Forrest gyanakodva bámult Rosa mamára.
- Te... érzékeled a halottak lelkét?
- Persze hogy érzékelem - mondta a lány. - De ezét nem érzem. Már elment.
- Meddig tartsam a zsebkendőt a madár fején? - tudakolta Murray.
Rosa mama megvetően pillantott rá.
- Sajnálod a zsebkendődet?
- Nem, csak tüsszenteni szeretnék.

Le Roy megfogta Rosa mama könyökét.
- Ez nem fontos.
- Tudom - biccentett az afrofrizurás. - Ha egy ilyet kinyímak, nektek sohasem fontos.
- Nem erről van szó. Csak ezen a nyomon nem jutunk el hozzájuk.
- Jól van - adta meg magát a lány. - Hol vannak a ruháik?
- Tele velük a szekrény.

Rosa mama sajnálkozó pillantással búcsúzott a halottól, aztán keresztet vetett.

- Ilyen rondán kicsinált hapsit még soha nem láttam, pedig dolgoztam hullaházban is.
- Csakugyan? - kérdezte Perkins. - Mi voltál ott, hullamosdató?
- Sminkes - mondta a lány. - De nem a pénz miatt mentem oda. Elbeszélgettem a lelkükkel. Jó iskola volt, sokat megtudtam tőlük.

Forrest megborzongott, akárcsak Murray. Mintha még a madár is megborzongott volna a zsebkendő alatt. Csak a kígyó nem borzongott Perkins vállán.

A lány a szekrényhez lépett és kinyitotta. Előbb Neely ruháit, majd Landau holmiját vette szemügyre. Hátrahajtotta a fejét és mélyen beszívta a levegőt.

- Kék Angyal.
- Micsoda? - hajolt előre Perkins.
- Parfüm. A lány Kék Angyalt használ.
- Kék Angyalt? - tűnödött a zsaru. - Mintha a Lessington-parki gyilkosságnál is ezt érezték volna.

A lány pillantása visszatért Neely ruháihoz. Kinyújtotta a kezét s mutatóujjával megérintett egy tarka mintás blúzt.

- Elvehetem?

Bár Perkins szíve szerint azt mondta volna, hogy nem, Le Roy pillantásától elbátortalanodva kényszeredetten bólintott.

Rosa mama leakasztotta a blúzt és a földre hajította.

A következő áldozat Landau inge volt. Bodros nyakú, hímzett gallérú ing, amilyet csak igen előkelő helyekre vesznek fel igen előkelő urak. Le Roy nem tudott szabadulni a gondolattól, hogy Rosa mama Landau jövőbeli esküvői ingét tartja a kezében.
Rosa mama megtaposta a földre dobott ruhákat, aztán Murrayra förmedt.
- Hozz két tepsit.
Murray kezében megrezzent a madár.
- Mi a fenét hozzak?
- Kimész a gázsütőhöz és hozol két tepsit. Méghozzá gyorsan!

Murray felmordult, de engedelmeskedett. Mielőtt Forrest tiltakozhatott volna, markába nyomta a madarat.
- Fogd, és vigyázz a zsebkendőmre, meg ne egye.

Rosa mama mozdulatlanul állt mindaddig, amíg Murray fel nem bukkant az ajtóban. A zsaru a hóna alatt hozta a tepsiket, mintha csak a karácsony előtti sütés-főzés során felejtette volna ott őket.

Olivia elmosolyodott, és arra gondolt, jó lenne kicsit felpaprikázni Murrayt, de végül is nem vitte rá a lélek. Volt bajuk enélkül is éppen elég.

- Itt vannak - mondta a zsaru, állával a tepsik felé bökve. - Jó lesz így, vagy nyaljam is ki belőlük a maradékot?

Rosa mama elvette, majd lerakta őket a szőnyegre.

- Táborüzet gyújtunk? - érdeklődött Murray, miközben visszavette Forresttól a madarat és megsimogatta poros hátát: - Gyere haza, kincsem. Csak nem bántott az a csúnya bácsi?

Rosa mama a tepsik mellé húzta Landau fodros ingét és Neely tarka mintás blúzát.

Murray lekuporodott, érdeklődéssel figyelve Rosa mama megfontolt mozdulatait.

- Tepsis inget sütünk? Hozzam be a curryt, is?

Rosa mamának kezdett elfogyni a türelme. Összevont szemmel Perkinsre nézett.

- Ez mindig ilyen idétlen?
- Csak ha baglyot cipelek - válaszolt helyette lágy mosollyal a zsaru. - Megfigyeltem, valahányszor letakart fejű bagoly van a markomban, nem bírok magammal. Vadabbnál vadabb dolgok jutnak az eszembe.
- Most például mi? - tudakolta Forrest.
- Most például az, hogy valakire kényszerzubbonyt kellene húzni.

Mivel a címzett egyértelműen Rosa mama volt, Le Roy kísérletet akart tenni a beszélgetés elfajulásának megakadályozására, de Rosa mama csodálatosképpen nem kapta fel a vizet. Murrayra nézett, aztán engedékenyen legyintett.

- Ha annyira kivagy tőle, beteheted a sarokba. A zsebkendődet is leveheted róla, úgyis utálja a szagát.

Morgott még valamit, de ezt már egyikük sem értette. Lehajolt, két ujja közé csippentette Neely blúzát és megrázta a levegőben.

A blúz leírt egy kört a tepsi felett, majd bánatos szárnyalással belehullott.

Murray eltátotta a száját és még engedelmeskedni is elfelejtett. Továbbra is úgy tartotta a letakart fejű madarat, mint római légionárius a cohors sasát.

A lány ekkor Landau inge után nyúlt. Ez is felröppent a levegőbe, majd belezuhant a tepsibe.

- Jézusom! - horkant fel Perkins. - Csak nem akarod tényleg megsütni őket?

Rosa mama nem válaszolt. Helyette a nadrágja zsebébe nyúlt, majd

dühösen toppantott.

- Otthon felejtettem! Annyira megzavartatok, hogy otthon felejtettem a tűzszerszámomat. Van gyufátok?

Murray udvarias mosollyal a bagoly letakart feje mellett feléje nyújtotta az öngyújtóját.

- Ha ezzel is hozzájárulhatok a menü sikeréhez.

A lány elvette, a szemközti sarokba ment vele, és háttal feléjük matatni kezdett valamit. Olivia kihasználva az alkalmat, Le Royhoz fordult.

Le Roy megvonta a vállát.

- Tudsz jobbat?
- Hát ez az! - mondta Perkins sóhajtva. - Ki tud jobbat? A fenébe is, tarthatom a hátam, ha a helyszínelóknek feltűnik ez a kupleráj. Őrült dolog épp egy gyilkosság helyszínén varázslófesztivált rendezni.
- Fogalmam sincs róla, eszénél van-e egyáltalán - simogatta meg a homlokát Forrest. - Mintha szántszándékkal akamá eltüntetni a nyomokat.

Mielőtt azonban még arra a megállapításra juthattak volna, hogy Rosa mama vagy fontoskodásból, vagy ami még rosszabb, netalántán szándékosan orruknál fogva vezeti őket, a varázslólány meggyújtotta az öngyújtót. Néhány másodpercig farkasszemet nézett a lobogó lánggal, majd lehajította a parkettára.

- Jézusom! - kiáltotta Murray komikus rémülettel. - Ez egy tízdolláros öngyújtó! Az első vesztegetési pénzemből vettem!

Rosa mama villámsebesen fordult hátra. Feléjük nyújtotta a karját és hisztérikusan magas hangon felkiáltott.

- Tűz! Tűz! Tisztítsd meg a világot! Tűz, tűz, mutass utat!

Bár inkább gyermekmondókának tűnt, mint varázsmondásnak, mégis földbe gyökerezett tőle a lábuk. Ahogy később Le Roy

visszaemlékezett rá, nem is attól dermedtek meg, amit a lány mondott, hanem inkább a szemétől. Rosa mama szemei ugyanis eltűntek a rejtélyek ködében, nem maradt más a helyükön, mint áthatolhatatlan fehérség.

- A francba! - sóhajtotta Perkins. - Nekem tényleg kezd elegem lenni ebből a cirkuszból. Ahelyett, hogy...

Soha nem tudták meg, mit akart javasolni. Abban a pillanatban ugyanis, ahogy Rosa mama hófehér szemgolyókkal még egyszer a mennyezet felé lökte a kezét, Murray rekedten felkiáltott.

- Nézzétek! A tálcát nézzétek!
Nagy lelki felindulásában észre sem vette, hogy a bagoly fejéről lehullik a zsebkendő és a lába mellé esik a szőnyegre.

Ekkor már valamennyiük szeme a tálcákba dobott ruhadarabokra irányult. Olivia Le Roy kezébe kapaszkodott, Perkins csípőre tette a kezét, Forrest pedig levette a szemüvegét, mintha anélkül jobban látná Landau szerencsétlen esküvői ingét.

Le Roy előrehajolt. Neely Smith blúzából vékony, szürke füstcsmó emelkedett a levegőbe, majd néhány pillanat múlva lángnyelvek kezdték mardosni a selymet.
- Jézusom! - döbbent meg Perkins. - Mi az ördög ez? Le Roy ajkára tette az ujját.
A lángok abban a pillanatban csaptak a legmagasabbra, amikor Landau ingéből is felszálltak az első füstcsomók.

Murray behunyta a szemét és eltartotta magától a madarat, mintha attól félne, hogy rövidesen Sam is lángra lobban. A lángok azonban egyelőre nem fenyegették a baglyot. Megelégedtek Neely blúzával és Landau ingével.

Őket azonban felfalták az utolsó molekuláig.

Rosa mama a tálcákhoz lépett és föléjük hajolt. Kiterjesztette a karját, két tenyerét a hamvak fölé tartva, mintha csak meg akarná áldani őket.
Aztán olyan hirtelen fordult Murray felé, hogy a zsaru ijedten hátrahőkölt.
- Nyúlj bele Sam gyomrába! Murray azt hitte, rosszul hall.

- Mit csináljak?
- Amit mondtam.

A zsaru nagyot nyelt, de engedelmeskedett. Óvatosan megsimogatta a madár gyomrát, maj d elégedetten felhorkant. Elkapta a tollak közé rejtett húzózár végét és maga felé rántotta.

Világoskék színű, aprócska üveg hullott a tenyerébe, széles karimájú parafadugóval bedugaszolva.

- Add ide!

Rosa mama óvatosan az ujjai közé csippentette, aztán az első tálca mellé térdelt. Belemerítette a tenyerét a hamuba, majd az üvegcsébe tuszkolt belőle egy markolásnyit.

- Tedd vissza!

Murray elvette az üveget és fejcsóválva visszadugta a madár gyomrába.
Rosa mama most Perkinshez fordult.

- Nyúlj bele Trixibe.

Perkins már tudta, mit kell tennie. Néhány másodpere múlva ez az üveg is megtelt hamuval és visszatért a kígyó hasába.

Rosa mama ekkor még egyszer a tepsik fölé hajolt. Előbb az egyikbe, majd a másikba dugta bele a mutatóujját, két apró keresztet rajzolt a hamuval a homlokára, lehajtotta a fejét, s száját a madár csőréhez értette, mintha csókot akarna nyomni rá. Murray döbbenten érezte, hogy a kitömött állat testén apró rángások futnak végig. Már majdnem elhajította, amikor a lány a kígyóra kiáltott:

- Trixi! Te mész előre!

Perkins szerencséjére azonban Trixi nem mozdult. A lány mégis elégedetten bólintott és összegombolta magán a farmerdzsekijét.
- Indulhatunk. Perkins eltátotta a száját.
- Hová?

A lány megvonta a vállát.
- Ahhoz a férfihoz, akit kerestek. A Kő Őréhez!

65

Napsugár hallotta, hogy valaki belép az ajtón s mindjárt meg is torpan. Könnyed, laza léptei voltak, mint a Cicababának. Bár hallotta felbőgni a kocsi motorját, amikor a lány távozott, s nem hallotta visszatérni, mégsem lehetett biztos a dolgában. Ha legalább a kése nála lenne, amivel a faágakat szokta farigcsálni! Szép, gondosan csiszolt nyelű, igazi Lelkes-kése, melyet Joe Lelkes, a városszerte híres késkészítő ajándékozott neki, amikor egyszer erre hozta a sors, s itt rendelt magának vegetáriánus ebédet a bodegában. Napsugár még szorolt helyzetében is visszaemlékezett a késkészítő táskáját megtöltő különböző színű üvegcsékre, amelyekből annyi gyógyszert fogyasztott az ebédje mellé, mint maga az étele.

Beszélték, hogy valaha egyetemi professzor volt, s katedráját hagyta ott a késekért. Napsugár ágya alatt őrizte a becses ajándékot, s arról ábrándozott, talán majd egyszer neki is felviszi az Isten a dolgát és bekerülhet egy olyan műhelybe, mint a volt professzoré.

A léptek rövid tétovázás után megindultak a pult felé. Napsugár az öklébe harapott, hogy fel ne sikoltson.

Valami kattant a feje felett: Napsugár elképzelte, ahogy a nő lepattintja egy kólásüveg kupakját és pohárba önti a tartalmát. Édes istenem, jóságos istenem! Add, hogy ne vegyen észre! Nagy Szellem, Nagy Manitou, add, hogy elmenjen!
A könyörtelen gyilkos kortyolt néhányat, letette az üveget, majd egyetlen ugrással a pult mögött termett. Lehajolt, és nem törődve Napsugár rémült sikoltozásával, feléje lendülő körmeivel, kirántotta a lyukból.

Napsugár visított, ahogy a száján kifért. Beleharapott a gyilkos ujjaiba, beletépett a csuklójába, megpróbálta rúgni, ahol csak érte.

Az első hatalmas pofon azonban leküldte a földre.

Csattanva terült el a kétes tisztaságú padlón, melyet a menetrend szerint éppen ma délután kellett volna felmosnia. Rémülten behunyta a szemét és várta a láncot a nyaka köré.

Néhány másodperc múlhatott csak el ebben a halálvárásban, de a lány azt hitte, azóta, mióta csak megszületett, s anyja hagyta, hogy nyúlszájú Szőrmók magával vigye, másra sem vár, minthogy a bodega padlóján megfojtsák.

Könyörgő szavak buktak ki a száján, pedig tisztában volt vele, hiába aki az apját megölte, megöli őt is.

Újabb néhány másodperc múltával akaratlanul is felpattant a szeme.

Aztán akkorát visított, hogy talán még az ősök szellemei is meghallották odafent, a végtelen vadászmezőkön.

Első pillantása ugyanis apja szederjes arcára, szájából kilógó dagadt nyelvére esett, majd meztelen, bütykös lábaira, amelyek ott forogtak közvetlenül a feje felett.

Napsugár sikoltozott, a padlóhoz csapkodta magát és addig vergődött félholtan a rémülettől, amíg két erős kéz fel nem rántotta és valaki magához nem szorította.

- Nyugodj meg, kicsim - hallotta a füle mellett az ismerős hangot, és érezte, hogy megsimogatják a haját. - Ne nézz oda, kicsim. Nyugodj meg, nincs semmi baj...

Napsugár felzokogott, aztán elájult.

Utolsó, világos pillanatában úgy érezte, hogy lelke kiröppen a testéből és elindult az égi vadászmezők felé.

66

Amikor felébredt.és kínyitotta a szemét, saját szobájában, azon az ágyon találta magát, ahol apját megölték. Ez aztán olyan undorral és kétségbeeséssel töltötte el, hogy megpróbált felugrani. Mozdulatát a fejébe hasító villámcsapásszerű fájdalom törte meg. Visszahanyatlott a párnájára és hangtalanul felzokogott.

A férfi megmoccant a zajra és felemelkedett a sámliról, ahol eddig ült. Napsugár feléje fordította könnymaszatos arcát.

- Mr. Landau?
- Csak Landau - mondta a zsaru és mosolyogni próbált. - Még inkább Peter. Jól vagy?
A lány maga alá húzta a lábát.
- Én... jól. Hol... van?
Landau a lejárat felé intett a fejével.
- Odalent. Levágtam a kötélről. Hallgattak egy sort, aztán a férfi felállt.
- El kell mennünk.
- Visszajön?
Landau széttárta a karj át.
- Nem tudom. Nem hiszem. De akkor is el kell innen menned. Van valakid? A lány nemet intett.
Landau megvakarta a fejét.
- Úgy érted, rajta kívül...?
- Senki. Csak a nagynéném... a rezervátumban. És talán az anyám.
- Melyik rezervátumban?
- Nem tudom.
- A nevét tudod?
- Valamilyen sas.
Landau megnyomkodta a szemgolyóit és megigazította revolverét a hóna alatt.
- Itt voltál... amikor... az történt? Napsugár bólintott.
Landau felállt és mellételepedett az ágyra. Átkarolta, mint bátyja kishúgát.
- El tudod... mondani? De ha nem megy, nem baj.
A lány összeszedte minden erejét és bólintott. Landau érzékeny orra csak most érezte meg a Kék Angyal parfüm illatát.
A halál illatát. 67
A lány gesztikulálva feltérdelt az ágyon.

- Idejöttek fel, az én szobámba, ide az ágyamra. Itt aztán megölte az apámat.
- Láttad?
Napsugár a kilincs alatti lyuk felé mutatott.

Landau önkéntelenül is az ajtóra pillantott. Döbbenten tapasztalta, hogy szinte azonnal megtalálja a lyukat, amire a lány célzott. Ott lapult a kilincs alatt, s akkora volt, hogy ilyen távolságból aligha lehetett volna észrevenni. Ő azonban mégis észrevette. A legmegdöbbentőbb ráadásul az volt a dologban, hogy a kicsinyke lyuk kozmikus sebességgel tágulni kezdett. Néhány pillanat alatt szinte szétfeszítette az ajtót: akkorára terebélyesedett, hogy ő maga is kifért volna rajta. S az immár barlangbejárattá szélesült nyíláson át eléje

tárult a lépcsőfeljáró minden apró részlete.
Nagyot nyögött a rémülettől. A lány nyugtalanul kapta fel a fejét.
- Valami baj van?
Landau megsimogatta a haját.
- Semmi.
A lyuk szűkülni kezdett, ismét apróra zsugorodott.
Landau lefejtette magáról a lány karját, aztám megadóan bólintott.
- Van valami cuccod, amit magaddal akarsz hozni?
Napsugár szédelegve felállt és szó nélkül pakolni kezdett egy kopottas sporttáskába.
Amikor elhagyták a bodegát és a benzinkutat, Napsugár vissza sem fordította a fejét.
Amit meg akart nézni, már korábban megnézte, amitől el akart köszönni, attól már korábban elköszönt.

Apjától nem köszönt el. Tudta, hogy Szőrmókkal még úgyis találkozik, egyszer majd, odafent, a mennyei wigwamban, ahol anyja is ott lesz, s szeretni fogja őt is és Szőrmókot is, akár akarja, akár nem. És nem ihat többé egyetlen csepp whiskyt sem, mert az égi vadászmezőkön kötelező a szeretet, és szesztilalom van.

Beült Landau mellé és a vállára hajtotta a fejét.

Ahogy kifordultak a bodega elől, már aludt is.

68
Perkins megállította a kocsit és kérdőn a lányra nézett. Rosa mama csendesen szundikált, csak időnként nyúlt valamelyik állata felé, hogy gyengéden megsimogassa.

A zsaru kinyitotta az ajtót, kiszállt, félrehúzta a szintén kikászálódó Le Royt és dühösen rátámadt.

- Meddig csináljuk még tovább? Nem látod, hogy bolondját járatja velünk?
Forrest fejcsóválva csípőre tette a kezét.

- Rövidesen a Csendes-óceánhoz érünk. Nem tudod, mikor indul a legközelebbi hajó Jokohamába?

Murray letekerte az üveget és kinézett az ablakon.

- Ne veszekedjetek. Idegesíti a madarat.

Rosa mama felriadt a beszélgetésre. Megrázta Murray vállát, akit láthatóan segédjének és bizalmasának tekintett.

- Hol vagyunk?

A legmulatságosabb az volt a dologban, hogy Murray, az örökké zsörtölődő, cinikus zsaru, aki úgy került közéjük, hogy néhány évvel ezelőtt összeverekedett Perkinssel egy lány miatt, s kibékülésük feletti örömében Perkins elfecsegte neki a neandervölgyiek titkát, vállalta a furcsa szerepet. Különös kapcsolat alakult ki közte és az afrofrizurás lány között a megtett út alatt: Murray csipkelődő megjegyzéseire Rosa mama csak szelíd mosollyal válaszolt: látszott rajta, tetszik neki a nagy orrú zsaru szövege. Murray ugyanakkor el nem eresztette volna a lány madarát: vitte, mintha a detektívtestület jelvénye, vagy éppen totemállata lett volna.

Rosa mama kérdésére Murray lebiggyesztette az ajkát.

- Valami bodegánál. Pisilni kell a kígyónak?

Rosa mama megrázta a fejét. Pillantása elkomorodott, keze görcsösen az ülés támlájára feszült.

- Nem tetszik nekem ez a hely.
- Ami azt illeti, nekem sem - helyeselt Murray. - Ámbár nem hiszem, hogy egyedül állunk ezzel a véleményünkkel. Az Államok ezer lakosa közül kábé ezeregynek nem tetszene.

A lány szeme összeszűkült.

- Rossz hely. Ott bent valami...

Murray akaratlanul is a pisztolya után nyúlt. A madarat ügyesen az ülésre, Perkins hűlt helyére csúsztatta.
- Hol?
Rosa mama a bodega felé intett.
- Ott.

Murray nem sokat teketóriázott. Kinyitotta a mellette lévő ajtót és kisziszegett rajta. .
- Hé!
A dühösen gesztikuláló Perkins keze megállt a levegőben.

- Van valami hézag?
- Azt mondja, nem tetszik neki valami odabent.
- Hol odabent?
- A bodegában.
- Mi a gond?
- Talán kérdezd meg tőle.

Perkins megvonta a vállát és a lányhoz hajolt.
- Mit találtál ki már megint?
A lány ölébe vette az elhagyott madarat és simogatni kezdte.
- Sam bajt érez.
- Ami azt illeti, nem is téved. Elég nagy szarban vagyunk. Olyan éhes vagyok, hogy majd kiesik a gyomrom, ahogy azonban ennek a kócerájnak az ajtajára nézek, elmegy az étvágyam.

Rosa mama néhány pillanatra behunyta a szemét.

- Sam azt mondja, meghalt odabent valaki.

Le Roy és Olivia visszasétált a kocsihoz. Olivia a bádogtetejű fabódéra bániult, de nem érzett semmi nyugtalanítót.

Perkins Murray vállára ütött.

- Nyomd meg a dudát!

Murray engedelmeskedett. A lágy kürtszó többször is megkerülte az épületet, de láthatóan nem volt senki a közelben, aki meghallotta volna.
- Ennyi - mondta Murray kibiztosítva a stukkerét. - Bemegyünk? Le Roy intett, hogy várjon, aztán behajolt az ablakon.
- Kiszállsz?
A lány megvonta a vállát.
- Kiszállhatok.
Perkins elsétált a benzinkútig, leemelte a csövet és belenézett, mintha abban sejtett volna valami gyanúsat. Meghúzta a zárószerkezet csapját, s néhány csepp benzint a földre engedett.

- Működik - mondta csípőre téve a kezét. - Nyomjátok meg még egyszer a kürtöt. Nem szoktak egy benzinkutat csak úgy árván hagyni. Szoktak, nem szoktak, ezt a kutat mégis úgy hagyták. Legalábbis erre gondolt Murray, aki Le Royjal a nyomában elindult a bejárati ajtó felé. S már éppen a kilincsre tenyerelt volna, amikor Rosa mama felkiáltott a háta mögött.

- Vigyázz!

Murray úgy kapta el a kezét, mintha áram rázta volna meg.

Le Roy megtörölgette a homlokát, intett Oliviának, hogy maradjon Rosa mama mellett, aztán ő is előhúzta a fegyverét.

- Azért csak nyugalom - emelte fel a karját Perkins. - Nem kell mindjárt az első benzinkutast szitává lyuggatnunk. Hátha süket vagy nagyothalló.

Rosa mama ekkor felvisított. Letette a madarat a földre, s ugrálni kezdett mellettük, mintha megbolondult volna. Le Roy, bár volt érzéke a mozgásművészetek iránt, a koreogiáfia halvány jelét sem tudta felfedezni az ugrálásban.
- Jaaaaaj ! - visított a lány. - Haláááááál! Haláááál! Haláááááál!
Perkins elkapta Murray kezét.
- Gyerünk, mert bedilizek tőle!
Murray sóhajtott és a kilincsre tette a kezét. Perkins az egyik oldalról, Forrest a másikról lapult a falhoz.

A nagy orrú zsaru búcsúpillantást vetett a pupilláit ismét gondosan fehér hósivatagra cserélő Rosa mamára, aztán egyetlen, óriási rúgással kiszakította az ajtót. Perkins a forgatókönyvnek megfelelően ordított, Murray hasra vágta magát a koszos padlón, Forrest fejjel előre beszállt a szoba felét elfoglaló asztalok és székek közé.

- Jézusom! - bögte Perkins. - Mi a franc ez?
- Vigyázz, Murray!
- Mi a szarra vigyázzak? Ennek már úgyis annyi!

Néhány másodperc múlva csendesen álltak a felborult székek és asztalok között a gerendáról levágott, pultra fektetett halottat figyelve.

- Hol a zsebkendőd? - suttogta a közben magához tért Rosa mama. -

Samnek nem szabad halottat látnia.

A madár mintha rábólintott volna.

69

Le Roy lehozott az emeletről egy takarót és a hullára borította. Murray Perkinsre pislantott.

- Nem ismered?
- Honnan a fenéből ismerném?
- Például a nyilvántartóból. Olyan pofája van, hogy aki egyszer látta, soha többé nem felejti el.
- Nem emlékszem. Te?
- Nem ugrik be semmi.

Le Roy a gerenda alá állt és felnézett az elmetszett kötélvégre.

- Onnan vágták le. Felállt a pasas egy székre és leszedte a kötélről.
- Biztos, hogy pasas?
- Csak úgy mondtam. Természetesen nő is lehetett.

Forrest végigvizsgálta a székeket és az egyiken meg is találta a hullát levágó lábanyomát. Kábé negyvenkettes sportcipőt viselhetett a tettes.

Olivia a kasszához sétált, kinyitotta, kiemelte belőle a benne lévő, összesen háromdollárnyi aprópénzt.

- Úgy látszik, nem rablógyilkosság.
- Vagy elvitték a többit.

Murray hitetlenkedve rázta meg a fejét.

- Innen?

Le Roy felült a pultra a halott mellé. Sóhajtott és a térdére ütött.

- Legalább végre történt velünk valami. Van egy halottunk, amire azért őszintén szólva, nem volt semmi szükségünk. A kérdés az, hogy mit csináljunk? Természetesen értesítenünk kéne a rendőrséget.
- Márpedig haladéktalanul - mondta nyomatékosan Perkins.
- Tudja egyáltalán valaki, milyen megyében vagyunk?

Senki sem tudta.

Perkins megtörölgette a feje búbját a zsebkendájével.

- Két lehetőségünk van - mondta aztán nyugodtan. - Bár nem szívesen mondok ilyet, mint rendőr, de az a legveszélytelenebb, ha szedjük a sátorfánkat és elhúzzuk a csíkot. Remélem, nem tapogattatok össze mindent?
- A másik? - tudakolta Forrest.
- Mintha nem tudnád! Bemegyünk az első normális helyre, bejelentjük mi történt, és a hatóság rendelkezésére állunk.
- Meddig?
- Ameddig csak kell. Egy napig, két napig, egy hétig... Forrest odébb tolta Le Royt és a halott letakart arcára bámult.
- Mi történhetett vele?
- Felakasztotta magát - mondta Olivia. - Ahogy a kömyéket nézem, nem is ok nélkül.
- Aztán levágta magát, felfeküdt a pultra és meghalt?
- Aligha - mondta Forrest. - A széken a lábnyomok nem az ő nyomai.
- Eszerint megölte valaki?
- Így? Ki az a marha, aki akasztással bíbelődik, amikor a kés vagy a stukkergolyó is megteszi. Forrest lehúzta a takarót a halott arcáról. Olivia félrefordult.
Enyhén remegett a hangja, amikor megkérdezte.
- Muszáj?
Ebben a szempillantásban a méltatlanul elhanyagolt Rosa mama felkiáltott. Madarát a hóna alá csapva vádlón a halottra mutatott.

- Megölték! Ők tették! Sam érzi, hogy ők tették. Azt mondja, az tette, akinek a hamuja a gyomrában van!

Perkins fáradtan legyintett.

- Kinek a hamuja van a gyomrában?
- A nőé. Aki a fiatal zsaruval él.
Le Roy Perkinsre pillantott.
- Neely?
Perkins akkorát csapott a homlokára, csak úgy csattant. Ugrott egyet, félretaszítva az útjából Forrestet.

- Engedj! Hogy én milyen emeletes marha vagyok!

Ráborult a halottra, mintha jó pravoszláv szokás szerint szájon akarta volna csókolni. Áhítatos tevékenysége azonban csak odáig terjedt,

hogy alaposan szemügyre vette a nyakát. Sóhajtott, majd szokása szerint dühösen a levegőbe ütött az öklével.

- Hogy lehettem már megint ilyen ostoba! Ha vége lesz ennek a cécónak, veszek a madaradnak egy zsák magot.
- Sam nem eszik magot - mondta önérzetesen Rosa mama.
- Akkor egy hétig használhatja a hitelkártyámat - ígérte Perkins. - Gyertek ide és nézzétek meg magatok!

Körülállták a halottat és megbámulták a nyakát. A vastag vontatókötél okozta horzsolások mellett világosan látszott a vékony retiküllánc nyoma.

- A meztelen istennő! - suttogta Forrest. - Tehát jó nyomon járunk...
- Kutassuk át a terepet - adta ki az utasítást Le Roy. - Öt percünk van, utána el kell tűnnünk. Az a tény, hogy sejtjük, ki a gyilkos, megváltoztatja a dolgok menetét. Nem ülhetünk egy vidéki őrszobán napokig, míg azok... de a többit tudjátok. Nyomás, öt perc múlva itt találkozunk!

Kiviharzottak a szobából. Csak Olivia és a halott maradt odabent.
És Sam az egyik széken. Róla úgy látszik, mindenki megfeledkezett.

70

Pontosan öt perc múlva mindenki visszatért. Még Rosa mama is, aki kihasználta az alkalmat, hogy Trixit is magával hozza a bodegába.

Miután kilihegték magukat, Murray az emelet felé mutatott.

- Ott fent ölte meg. A lány ágyán.
- Kinek az ágyán?
- Odafent az egyik szoba lányszoba.
- Mekkora lány?
- Tizenöt és húsz között. De lehet, hogy huszonegy.
- Nyomok?
- Részletesen meséljem? Odafent fojtotta meg, majd lehozta ide. Látod a halottat?
- Naná, hogy látom. Miért?
- Hány kilóra saccolod?
- Mondjuk... százra.
- Akkor figyeljetek. Az a valaki, aki megölte, úgy hozta le a vállán,

mint egy pelyvászsákot. Ha húzta volna, nyoma maradt volna a padlón. Szerintetek képes erre Neely Smith?
- Miért ne lenne képes? Hiszen neandervölgyi!
- Jó - adta meg magát Le Roy. - Neely Smith eszerint megölte ezt a pasast. Tudja valaki a nevét?
- Találtam néhány számlát - mondta Forrest. - Úgy tűnik, Coburnnak hívták. Petty Coburnnak.
- Mond valakinek valamit ez a név? Néma csend volt a válasz.
- Tehát Neely Smith megölte Petty Coburnt. Vajon mit keresett itt Neely Smith?
- Szerintem Landaut - mondta Olivia. - Biztos vagyok benne, hogy el akarja pusztítani.
- Mi a fenéért tenné?
- A többit miért ölték meg? Azokat, akik elhamvadtak?
- Mert nem akartak többé neandervölgyiek lenni. Nem óhajtottak gyilkolni.
- És Landau?

Ismét csend ülte meg a termet. Valamennyien tudták, Landau azzal, hogy közéjük állt, óriási veszélynek tette ki magát.

- Figyeljetek ide - mondta a lány - és homlokához illesztette a mutatóujját. - Van egy elméletem. Landau az ébredés stádiumában van ... illetve volt, már akkor is, amikor kapcsolatba került velünk. Elismerem, pokoli véletlen, de mégis így történt. Számtalan jele volt, hogy ébredezik: de hiszen ezt ti is tudjátok. Az ébresztő és főnökei alighanem összecsinálták magukat rémületükben, amikor megtudták, hogy közénk állt. Elhatározták, inkább megölik, semmint hagyják, hogy kiderüljön, kicsoda. Azt hiszem, most éppen itt tart a dolog.

Le Roy összenézett Forresttel.
- Eszerint a csavargónak azért kellett meghalnia...
- Neely Smith meg akarta ölni Landaut, mert nyilvánvalóan utasítást kapott rá. A véletlen azonban úgy akarta, hogy a csöves pusztuljon el helyette.
- Eddig oké. Mondd tovább!
- Neely amikor észrevette, hogy tévedett, Landau után eredt.
- Landau miért menekül?
- Mert közben alighanem ő is rájött, hogy ki akarják csinálni. Megtalálta a csavargó holttestét, rájött, hogy kis barátnője végzett vele, s alighanem arra is rájött, hogy az öreg rongyzsák helyett most neki kellene a takaró alatt feküdnie összeszabdalt képpel, holtan. Ezért fut, mint a nyúl.

- Ugyan hova?
- Oda, ahol megváltoztathatják a halálos ítéletet. A Kő Őréhez.
- Hm. Nem merész feltételezés ez egy kicsit?
- Tudsz jobbat?
- Ezek szerint Landau menekül, Neely Smith pedig követi. Landau be akar menni az oroszlán barlangjába... Nem értem, ha úgyis oda tart, miért akarja a lány meggyilkolni?
- Talán mert nincs abban a helyzetben, hogy új utasításokat kérjen. De ezen most ne töprengjünk. A kérdés az, ha Landau itt volt, márpedig miért ne lett volna itt, miért ölte meg Neely Smith Coburnt?

Perkins megrázta a fejét, mintha rendbe akarná rázni az egymással keveredő mozaikkockákat.

- Menjünk gyorsan végig az eseményeken. Idejön Landau, majd elmegy. Jön Neely Smith, megöli Coburnt és felakasztja egy kötélre. Első kérdés, miért ölte meg?
- Mert talán tudott valamit, amit elmondott Landaunak. Azért ölték meg, hogy másnak ne mondhassa el.
- Másfeledik kérdés: honnan tudta Neely, hogy Landau megállt itt, a benzinkútnál?
- Talán onnan, ahonnan Rosa mama.
- Második kérdés: ha megölte Coburnt, miért akasztotta fel a gerendára?
- Erre aztán igen egyszerű a válasz: öngyilkosság látszatát akarta kelteni. Ha valaki rábukkanna a halottra, jó darabig ne keressenek miatta senkit. Ha ugyanis gyilkosságra gyanakszanak, lezárják a megyehatárokat...
- Harmadik kérdés: ki vágta le a nyúlszájút a kötélről?
- Talán valaki, aki elrohant a rendőrséget értesíteni.

Murray önkéntelenül is az ablak felé pislantott.

- Ha te látsz egy akasztott embert, levágod és csak aztán futsz a rendőrségre?
- Ha nem vagyok meggyőződve róla, hogy halott az illető.

Olivia Perkinshez fordult:
- Hol a lány a lányszobából? Perkins szótlanul széttárta a karját.
- Talán ő vágta le a fickót - mondta Murray.

Le Roy megcsóválta a fejét.
- Ki lehetett ez a Coburn?

Murray a bodega hátulsó fala felé intett.

- Hátul a fészerben van három-négy öreg motor. Úgy tűnik, néhány évtizeddel ezelőtt valami motoros banda tagja tehetett.
- Segít ez nekünk?
- Az égvilágon semmit.
- Ha követjük Landaut, eljutunk a Kő Őréhez. És Neely Smith-hez - mondta Olivia remegő hangon.

Perkins szomorúan felsóhajtott.

- Ha eljutunk. Már az is isten csodája, hogy idáig eljutottunk. Olyan véletlenül, mintha a keresett gombostűre bukkantunk volna egy szénakazalban.

Murray határozottan megrázta a fejét.

- Nem. Nem olyan véletlenül. - Felemelte a mutatóujját és a széken gubbasztó madárra mutatott. - Őnélküle soha nem jutottunk volna ide.
- Te ... hiszel az izé ... varázslatban? - hökkent meg Perkins.
- Nem tudom miben hiszek és nem is érdekel. Egy biztos: soha nem jutottunk volna ide, ha nincs Rosa mama, nincs Sam, és nincs Trixi. Én a továbbiakban vakon bízom bennük, mivel mást úgysem tehetek.
- Ebben van valami - vakarta meg a fejét Perkins. - Sok választásunk nincs, az szent igaz.
- Ha már itt vagyunk, menjünk tovább - morogta Forrest.

Murray a székhez lépett, felemelte a madarat és gyengéden magához szorította.

- Gyere, kicsim, keressük tovább a gyilkos nénit, és a gyilkos bácsikat. Ha megtaláljuk őket, szép kristályüveget kapsz a hasadba, telis-tele finom hamuval. Elmegyek érte a legelőkelőbb krematóriumba is, ha kell. Csak légy okos, mint eddig, kicsikém...

71

Le Roy a kormányra tette a kezét és hátrafordította a fejét Rosa mama felé.
- Merre?
Rosa marna oldalba bökte Murrayt.
- Merre áll a csőre?
Murray villámsebesen felemelte a kocsi padlóján heverő madarat,

melyet észrevétlenül ejtett le, hogy megtörölgethesse az orrát.

- Nagyjából a Göncölszekér felé - mondta csúfondárosan Forrest.
Rosa mama hátrabillentette a fejét, aztán a madár után kapott.
Murray észre sem vette, hogy erős felindulásában alaposan belekarmol a bőrébe.

- Érzem - suttogta. - Érzem... érzem a hullámait. Érzem, hogy ... itt kerülgetnek bennünket.
- Hogyhogy kerülgetnek?
- Itt kószálnak a gondolatai. Valami nyugtalanítja.
- Micsoda?
- Neely Smith?
- Itt kóborolnak körülöttünk a gondolatai. Egyre csak visszatérnek ide. Attól fél, hibát követett el.
- Nem tudnád megmondani, mi az a hiba?

Le Roy megtörölgette a homlokát. Ostoba és értelmetlen dolog úgy beszélgemi valakivel, hogy az illetőnek ki van fordulva a szeme. Mielőtt Rosa mamával megismerkedett volna, csak egy vietnami sámánt ismert, aki ugyanígy ki tudott borulni. Saigon mellett egy kis településen élt, s azért látogatták meg, hogy adjon tanácsot, hol keressék Murphy tizedest, aki egyik pillanatról a másikra tűnt el mellőlük, mintha a föld nyelte volna el. Thien beszélte rá őket, hogy forduljanak az öreghez. Ő aztán meg is tett mindent; pontosan meghatározta az irányt, ahol Murphy kódorog, minek következtében valamennyien rátévedtek egy aknamezőre, és csak alig tudták megmenteni az irhájukat. Az öreg természetesen ugyanúgy felszívódott, ahogy Murphy, akinek végül is megtalálták a holttestét a kantin mellett egy éjszaka, szívében néhány olyan tűvel, mellyel akupunktúrás műtéteket szoktak végrehajtani.

- Add a kezembe a madarat!

Murray engedelmeskedett. Rosa mama elkapta Samet, tenyerére állította és addig mesterkedett, amíg csak a csőre el nem fordult az ég felől.
Olivia a madár fölé hajolt, megpróbálva megállapítani az új irányt.
- Atlantic City felé - mondta aztán bizonytalanul. - Végig az autópályán. Perkins keresztet vetett.
- Akkor hát isten nevében előre! Atlantic Cityben alig laknak tízmillióan, mi sem lesz egyszerűbb, mint megtalálni őket.

Murray úgy tűnt, személyes sértésnek vette Perkins támadását, mert sértődötten elhúzta a száját.

- Eddig is megtalálta, amit kellett. Ha ő nincs, nem vagyunk sehol.
- Miért, most vagyunk valahol?

Le Roy indított és rákanyarodott az Atlantic City felé vezető útra.

Rosa mama megszorította Murray kezét és addig szorongatta, amíg csak vissza nem fordult a szeme.

Aztán mintha csúfondárosan összekacsintott volna a zsaruval.
A kocsi halkan duruzsolva nyelte a kilométereket. Olivia Le Roy vállára hajtotta a fejét és megpróbált aludni. Perkins már egy körrel megelőzte: hátracsuklott az ülésen és halk, sivító hangok hagyták el a száját. Forrest behunyt szemmel csendben szuszogott, Murray nem tudta, alszik-e vagy csak pihen. Amikor úgy érezte, senki nem figyel rájuk, megérintette a lány könyökét.

- Alszol?

Rosa mama kinyitotta a szemét. Ezúttal nem a fehérjét mutatta a zsaru felé, hanem a szembogarát, amely fekete volt, mint a frissen bányászott antracit.

- Történt valami?
- Ne haragudj, hogy felébresztettelek. Azt hittem, ébren vagy. Kérdezhetek tőled valamit?
- Csak kérdezz.
- Miért tetted be a hamut a madár és a kígyó gyomrába? Rosa mama értetlenül bámult rá.
- Hogyhogy miért? Hát hogy mutassák Samnek és Trixinek az utat.
- A hamu? Hogy mutathat utat egy marék hamu?

Rosa mama elmosolyodott.
- Az a hamu nem közönséges hamu.
- Hát mi a fene?

Rosa mama gyors pillantást vetett a többiekre, mintha ellenőrizné, nem figyelnek-e rá. Amikor úgy látta, hogy nem, Murray füléhez hajolt.

- Láttad, amikor bementem a fürdőszobába? Landau zsaru

lakásában?

Murray bármennyire is erőltette az agyát, nem emlékezett rá, hogy a lány bement volna.

- Nem emlékszem.
- Pedig bementem. A többiek azt hitték, kezet mosok. Kitalálod, mit csináltam?
- Nem - mondta Murray. - Nem szoktam érdeklődni, mit csinálnak a hölgyek, ha bezárják maguk mögött a fürdőszoba ajtaját.
- Pedig érdekelhetne. Megkerestem a fésűjüket és kihúztam belőlük néhány hajszálat. Neely fésűjéből is és Landau fésűjéből is.
- Aha - mondta Murray. - Értem.

Pedig egy kukkot sem értett az egészből. A lány megsimogatta Sam hátát és folytatta.

- Tudod, hogy a hajnak varázsereje van?
- Mind ez idáig nem tudtam.

Akaratlanul is a saját hajához nyúlt. Ami azt illeti, ha így megy tovább, neki néhány év múlva már nem lesz varázsereje. Szerzetesnek viszont elmehet, nem is kell sokat igazgatni a fazonját.

- Pedig így van. Tudod, hogy a haj és az ember függetlenek egymástól?
- Ezt hogy érted?
- Úgy, hogy te már halott vagy, de a hajad még mindig nő. A hajban végtelen életerő koncentrálódik. Éppen ezért vigyázz a hajadra! Ha meg akarnak rontani, vagy a hajad vagy a körmöd viszik el.

Murray hirtelen visszaemlékezett egy régi cikkre, melyet valamelyik újság vasárnapi számában olvasott, s amelyben leírták, hogy az antropológusoknak milyen nehézséget jelent egyes primitív törzsek tagjainak haj - és körömvizsgálata, mivel azt hiszik, ha a hajukat vagy a körmüket megkaparintják, elapad az életerejük és megbetegszenek.

- Ezek szerint kiszedted a hajukat a fésűjükből. És?
- Amikor meggyújtottam a tepsiben az ingüket, rászórtam a lángokra. A hajuk hamva is bekerült Sambe és Trixibe. Nem érted? Mintha a lelkükből zártam volna beléjük egy darabot.
- Hát... nehéz követni, amit mondasz - sóhajtotta Murray.

Aztán behunyta a szemét és ő is elszundikált.

Landau lefékezett a kocsifeljáró előtt, majd intett Napsugárnak, szálljon ki. A lány lekászálódott az ülésről és kinyújtózott. Szemügyre vette a magas kőfalakon végigfutó repkényt, a hatalmas, kovácsoltvas kaput, s a mögötte végtelenbe vesző, irdatlan nagy parkot.

Landau kivette a piros masnival átkötött csomagot a csomagtartóból és a hóna alá csapta.

Napsugár érezte, hogy idegen talajon mozog. Az a talán néha túlzott magabiztosság, amellyel a bodega árnyékából szemlélte a világot, egy csapásra semmibe veszett. Nem volt már más, csak egy riadt tinédzser, akinek egyetlen mankója a világban ez a jószerével ismeretlen férfi.

- Most... mit csinálunk?
- Te itt maradsz.
- Hol?
- Pénzed van?

A lány felelet helyett a földre bámult.
Landau a zsebébe nyúlt és kihúzott belőle egy tízdolláros bankjegyet.
- Ott egy pizzasütő a sarkon. Don Raffaello. Meg tudod jegyezni?
- Megpróbálom. Azt nem kérdezed, hogy tízig el tudok-e számolni?
- Felesleges mindenért megsértődnöd. Keresd meg a pizzást és egyél. Kólát is ihatsz hozzá.
- Kösz.
- Van órád?
- Nincs.

Landau lecsatolta a karóráját és a lány kezébe nyomta.
- Honnan szoktad tudni, hány óra van? A lány büszkén felvetette a fejét.
- Szőrmók azt mondta, nekünk, indiánoknak csodálatos az időérzékünk.
- Hát itt nem sokra mész vele. Csatold fel magadra és ülj be a pizzáshoz. Ha Raffaello kérdez valamit, mondd, hogy rövidesen jövök. Ha két óra múlva még mindig nem vagyok ott, add oda Raffaellónak ezt a levelet.

Zsebébe nyúlt és Napsugár markába nyomta azt a papírt, amelyre az egyik út menti motel mosdójában vetett néhány sort.

- Nem mehetnék veled?
- Felesleges. Hamarosan visszajövök és akkor megbeszéljük a sorsod. Oké? A lány gondolkodott néhány pillanatig, aztán biccentett.

- Oké. Nem akarok gondot okozni neked.
Landau kinyújtotta a karját és megsimogatta Napsugár haját.
- Rövidesen találkozunk.
Inkább reménykedve csengett a hangja, mint magabiztosan. 74
Ahogy a lány eltűnt az élesen elkanyarodó zöld sövény mögött, Landau ellenőrizte, jól fekszik-e a revolvere a hóna alatt. Nem mintha mindenáron használni szándékozott volna odabent, inkább azért, nehogy feltűnést keltsen vele. Nem mindenütt veszik jónéven egy hóna alatt pisztolyt rejtegető fickó látogatását.

A portásfülkében most is az a nagy fülű, birkózóképű mackó üldögélt, aki már évek óta. Mivel látásból ismerte Landaut, éppen csak annyi fáradságot vett magának, hogy megmozdítsa a fejét, amikor a zsaru feltűnt az ablakocska előtt.
- Barnes doktort keresem.
A birkózóképű összecsücsörítette a száját.
- Meg van beszélve a dolog? Ma ugyanis nincs félfogadás.
Landau a portás asztalán heverő telefonra pillantott, aztán magabiztosan az ablakpárkányra könyökölt.

- Barnes doktor tudja, hogy jövök.
- Csak menjen. Remélem, megtalálja a szobáját?
Röpke pillantást vetett a Landau hóna alatt virító csomagocskára, aztán minden figyelmével a sarokban bömbölő televízióra koncentrált.

Landau biccentett és a felvonó felé igyekezett.

75
A birkózóképű figyelte még egy darabig Magic Johnson trükkjeit, aztán leemelte a telefonkagylót és tárcsázott egy számot.

- Barnes doktor?
- Én vagyok, Hal.
- Most engedtem be Landaut. Mit csináljak?
- Ne csináljon semmit. Maradjon a helyén. Szóljon a fiúknak, hogy álljanak készenlétben.
- Óhajt még valamit?
- Egyelőre semmit. Intézze a dolgát.

A birkózóképű letette a kagylót, lekapcsolta a televíziót, és hozzálátott, hogy intézze a dolgát.

Landau felliftezett a harmadik emeletre, megkereste Barnes doktor szobáját és bekopogott. Bár nem volt biztos benne, áthallatszik-e a kopogása a párnázott ajtón, nem ismételte meg a műveletet. Nem is kellett, mert néhány másodperc múlva kinyílott a nehéz szárny és Barnes doktor dugta ki a fejét a folyosóra.

Amikor észrevette Landaut, észrevehetően felderült a tekintete.

- Ön az, Mr. Landau? Örülök, hogy látom. Fáradjon be, kérem.

Landau tekintete végigfutott az orvos jóképű, barátságos arcán, hullámos, barna haján. Barnes doki egyáltalán nem illik ebbe a környezetbe - gondolta-, inkább egy sztárokkal tömött filmstúdió orvosi teendőinek ellátása felelne meg a külsejének és alighanem az egyéniségének is.

Landau belépett a hatalmas, pálmákkal és óriási karosszékekkel telezsúfolt szobába. Barnes doktor begombolgatta magán fehér köpenyét, mintha szégyellne slamposan mutatkozni egy kívülálló előtt.

- Foglaljon helyet, kérem.

Landau belecsüccsent egy karosszékbe. A terebélyes, puha szék addig süllyedt a feneke alatt, míg végül már csak a feje búbja látszott ki belőle.

Barnes doktor leült vele szemben egy hófehér faszékre.

- Csak nincs valami baj, Mr. Landau?
Landaunak az volt az érzése, hogy megzavarta a doktort. Önkéntelenül is a szoba sarkában álló hatalmas szekrényre pillantott. Lehet, hogy valamelyik csinos kis gondozónő kuporog fogvacogva a ruhák között?
- Beszélni szeretnék Cassellel - mondta nagyot nyelve és elfordította a fejét a szekrényről. Barnes az órájára pislantott.
- Most?
- Ha lehetne.
Barnes doktor a szék karfájára könyökölt.
- Miért olyan sürgős?
Landau nem értette, miért tesz fel a különben mindig barátságos és segítőkész doktor olyan kérdést, amilyet még soha nem tett fel azóta,

hogy Cassell papa bevonult az intézmény falai közé.
- Magánügy - mondta kissé udvariatlanabbul, mint szerette volna. Barnes doktor azonban nem sértődött meg érte.
- Értem, Mr. Landau - mondta, és felemelkedett. - Csak azért kérdeztem, mert ... Mr. Cassell nincs valami jó állapotban. Kérem, legyen vele kíméletes. Ne izgassa fel, ha lehet.
- Ennyire komoly a dolog?
Barnes tekintete elkomorodott.
- Azt hiszem, ezúttal valóban az.
Landau felállt, hóna alá szorítva a csomagját.
- Hol találom meg?
- Menjen le a földszintre. Küldök valakit, aki majd elvezeti hozzá. Kezet nyújtott és kikísérte az ajtón.
Landaunak csak akkor tűnt fel, mennyire kurtán-furcsán bánt vele a doktor, amikor már odakint volt.

Ez is csak megerősítette abbeli gyanújában, hogy mégiscsak lapult valaki Barnes doktor nagyszekrényében.

77
Ahogy a liftajtó oldalra siklott, már meg is pillantotta a szőke, magas fickót, aki a falnak dőlve várakozott rá. Ahogy kilépett a fülkéből, a pasas tisztelettudóan meghajtotta a fejét.

- Mr. Landau? Kövessen, kérem.
Végigmentek egy vörös szőnyeggel borított folyosón, majd újabb liftbe szálltak. Landau nem kis meglepetésére azonban a lift nem felfelé indult el, hanem lefelé. Bár hihetetlennek tűnt, hogy a szeretetházban bármiféle veszély is leselkedheme rá, megigazította hóna alatt a pisztolyát.

Mivel kísérője hallgatott, Landau is néma maradt. Csak akkor szólalt meg, amikor már a harmadik emelet mélységében jártak.
- Nem értük még el Mr. Lucifer rezidenciáját? Kísérője kifejezéstelen arccal pillantott rá.
- Új ember vagyok itt, uram. Mindenütt még én sem jártam. Leviszem, aki le akar menni, aki meg fel, azt fel. Én csak ennyit tudok, uram.

Landau megkönnyebbülten felsóhajtott, amikor végül is, alighanem közvetlenül a pokol szomszédságában megtorpant a felvonó.

A szőke pasas a kapcsolótáblára tenyerelt és felsóhajtott.

- Az a nagy ajtó egészen a végén.

Landau végigpillantott a fényárban úszó folyosón, de az valahol elkanyarodott, így nem pillanthatta meg az ígért nagy ajtót.

- Biztos benne, hogy jó helyen járunk?
- Mr. Barnes azt az utasítást adta, hozzam le önt ide a folyosóra, aztán mutassam meg a nagy ajtót.
- Cassell papáról nem szólt?
- Semmi ilyet nem említett, uram.

Landau megvakargatta a feje búbját.

- Nem jön velem?

A fehér ruhás férfi nemet intett.

- Vissza kell mennem a munkámhoz, uram.
- Kicsoda maga, hogy ennyire siet? Orvos?

A férfi halványan elmosolyodott.

- Nem, uram. Hullaégető. Mr. Barnes azt mondta, álljak készenlétben, mert nemsokára lesz némi dolgom.

Landau csak akkor vette észre, hogy nincsenek a liftajtók mellett hívógombok, amikor a fevonó már a földszint felé járhatott.

Elővette hóna alól a pisztolyát, kibiztosította és zsebre vágta.
Elindult az egyelőre még láthatatlan nagy ajtó felé.

78

Mivel a második kanyar után a folyosó nem fordult el többé, gyerekjáték volt megtalálnia a keresett objektumot, amely nemcsak tekintélyes nagyságú, hanem impozánsan vastag is volt. Az ugyancsak hatalmas, óriások fülbevalójára emlékeztető kopogtató középkori skót várak bejáratát idézte.

Mivel nem látott sehol csengőgombot, kénytelen volt teszűrni a tanulságot, idelent az alvilágban bizonyára nem kedvelik a gombokat. Megvonta a vállát, és megmarkolta az egyik kopogtatót.

Bár még soha életében nem volt a kezében ilyesfajta szerkentyű, leginkább csak moziban látott hasonlót, felemelte és az ajtóhoz ütötte.

Legnagyobb meglepetésére azonban nem az ajtó fája dördült meg, ahogy illett volna, hanem lágy, simogató gongszó kondult a távolban.

Az ezt követő halk berregésre már pontosan tudta, mi a teendő. Minden erejét összeszedve lenyomta az ugyancsak hatalmas rézkilincset és befelé lökte az ajtót. Amikor aztán majdhogynem orral zuhant be a mögötte feltáruló nyílásba, úgy érezte, mára már torkig van a meglepetésekkel. A monumentális ajtószárny ugyanis olyan könnyedén nyílott ki érintése nyomán, mintha fotocellás szerkezet mozgatta volna.

79

Mindez azonban semmiség volt ahhoz képest, ami ezután várt rá. Landau ugyanis kórtermet képzelt az ajtó mögé, intenzív osztályt, halkan siető, vagy éppen összehajolva suttogó orvosokkal, nővérekkel, infúziós készülékekkel, vérnyomást, szívritmust és az ördög tudja mi mindent nem jelző műszerekkel. Ehelyett azonban egy skót főúr kastélyának lovagtermében találta magát.

Megdörzsölte a szemét, mert azt hitte, káprázat játszik vele. Talán új fázisba érkezett az ébresztése: amikor már elmúlnak a fájdalmak, és megkezdődnek a hallucinációk. Ha jól emlékszik, az Ivanhoe-ban olvasott ilyesfajta lovagteremről. Hát persze! Ez az a terem, amelyben a fene tudja már melyik király…

Aztán rá kellett döbbenie, hogy nagyon is magánál van: amit lát nem káprázat, nem illúzió, hanem maga a valóság.

Óvatosan zsebébe dugta az egyik kezét, pedig lelke mélyén meg volt győződve róla, hogy nem lesz szüksége a pisztolyára. Immár használni tudja az agyát, felesleges lövöldöznie.

Mivel nem látott senkit a teremben, megfordult a tengelye körül. Pillantása végigfutott a falakat borító üveges könyvszekrényeken, a hatalmas festményeken, amelyekről azonban az Ivanhoe-val ellentétben, nem lovagok portréi bámultak rá, hanem ősi időket ábrázoló életképek. Azon, amelyik a legközelebb függött hozzá a falon, éppen egy hatalmas mamut nyújtogatta az ormányát és agyarait

néhány mezítlábas, prémekbe burkolódzott ősember felé.
A szakállas, kidültesztett mellel büszkélkedő fickók láthatóan nem tartottak a monstrumtól. Mintha elégedett mosoly játszott volna ajkuk szegletében, annak ellenére, hogy semmiféle fegyver nem volt náluk, még egy árva lándzsa vagy kőbalta sem. A mamut teste furcsa görcsbe torzult, mintha rájuk akarna támadni, de mégsem tehetné. Landau meg volt győződve róla, hogy a prémbundás emberek nem engedik. Mintha láthatatlan háló feszült volna köztük és az állat között.

A következő képen ugyanezek az emberek látszottak, csak már gyermekek és nők is voltak a társaságukban. A nők haja a derekukat verte, arcuk tiszta volt és nyugodt, egyáltalán nem olyan, mint amilyennek az ősemberek arcát elképzelik. Lelke mélyén meg volt győződve róla, akárki festette a képet, alaposan elrugaszkodott a valóságtól.

Kinyújtotta a nyakát, hogy jobban szemügyre vehesse az apróbb részleteket is. Mivel a mennyezetvilágítás fénye elég erős volt, jól kivehette az anyák hátán kuporgó kicsinyeket, s azokat a nagyobbacskákat is, akik anyjuk kezét fogva egy hegycsúcs felé lépdeltek.

A hegycsúcson férfiak álltak, kezüket szájuk felett tartva, s mintha lekiabáltak volna valamit a felfelé igyekvőknek. Landau békés, kőkori idillt látott maga előtt, amitől majdhogynem kedve támadt visszatérni a harmincezer évvel ezelőtti világba.

A harmadik kép azonban már közel sem volt ennyire idilli. Feketén ásító barlangbejáratot ábrázolt a festő, a barlang előterével együtt. Az előteret zöld fűvel borított tisztás alkotta: közvetlenül mögötte már erdő kezdődött.

Landau, bár rendőr volt s látott már egy s mást életében, most mégis megdöbbent. Úgy érezte, maga is ott fekszik a tisztást borító halottak és sebesültek között; vad rémület szorította össze a szívét, hogy pillanatokon belül vele is végeznek azok a kegyetlen tekintetű, hajlott hátú, majomszerű lények - emberek? - akik üvöltve és szemüket forgatva özönlöttek ki a tisztásra. Az áldozatokkal ellentétben nekik már voltak fegyvereik: kőbalták, szakócák, élesre pattintott kövek.

Landau szeme végigfutott az áldozatokon. Néhányan, főleg asszonyok és gyerekek a földön feküdtek, rémült szemekkel nézve támadóikra. Kezüket könyörögve nyújtották feléjük, mintha imádkoznának.

A támadókra azonban nem hatott az ima. Fanyelű baltákkal és pattintott kövekkel mészárolták őket. A kép jobb sarkában tízéves forma fiúcska feküdt, szétnyílt koponyával, szétvetett karokkal, mellette villogó szemű szörnyeteg guggolt, ujjai a fiúcska fejében turkáltak; Landau biztos volt benne, hogy az agyvelejét keresik. Gyermekkori olvasmányaiból tudta, hogy az ősemberek egy része kannibál volt, s az őstörténészek véleménye szerint különösen kedvelte az emberi agyvelőt.

Akármerre nézett, mindenütt csak mészárlást látott. Az áldozatok többsége nő volt és gyerek, csak elvétve festett férfuhullát képére a mester. Az ellenség bizonyára akkor zúdult rá a táborra, amikor a férfiak néhány őr kivételével éppen távol voltak.

A festő nem ódzkodott az egészen naturális jelenetek ábrázolásától sem. Néhány támadó asszonyokat és gyermekeket hurcolt magával, s a mesterien ábrázolt felajzott, meztelen férfitestek kétséget sem hagytak afelől, milyen szándékkal. A zöld mezőn átfolyó patak már vörös volt a vértől, egy fejetlen hulla vidáman ringatózott a nádszálak között. A terem
végében világító kandallóban lángoló fahasábak ugyanakkor megnyugvással töltötték el, akárcsak a helyiség közepén álló kőasztal és kőpadok sora.

Kutató szeme csak néhány perc elmúltával fedezte fel a tűz felé fordított, magas támlájú karosszéket, amelyben láthatóan ült valaki; a karosszék lába között látszódó férficipők legalábbis erről tanúskodtak.

A zsaru közelebb lépett a székhez, s amikor már csak néhány méternyire volt tőle, diszkréten megköszörülte a torkát. Nem tudott mást elképzelni, minthogy magához az intézet igazgatójához, Ankers professzorhoz irányították. Eszerint lehet, hogy Cassell papa már...?

A hatalmas karosszék lassan, méltóságteljesen megfordult.

Landau hátrahőkölt a meglepetéstől.

A székben nem Ankers professzor ült, hanem maga Cassell papa, nevelőapja, aki magához vette, miután egy esős délutánon hamuvá porladtak a szülei.

Ez a Cassell papa azonban nem az a Cassell papa volt, akit Landau ismert. Nem az öreg, törődött, dilinyós országúti cowboy, aki a valóságot oly gyakran vegyítette a múlt emlékképeivel. Aki mindig kicsit piszkos és slampos volt, hanyag és nemtörődöm, felületes és nagyvonalú. Ez a Cassell papa, a fájdalmas vonások ellenére, amelyek arcát uralták és mély ráncokat véstek rá, maga volt a megtestesült nyugalom és méltóság.

Landau olyannyira megdöbbent, hogy majd leejtette a hóna alatt tartott csomagocskát.

- Cassell... papa?

Az öreg háta mögött magasra lobbantak a lángok. Cassell papa kiterjesztette a karját, mint bibliai képeken a tékozló fiú apja, amikor megpillantotta fáradtan, éhesen, szégyenkezve hazatérő fiát.

- Peter ... Fiam ...
- Cassell papa!

Most vette csak észre, hogy az öreg testét tógaszerű fehér lepel takarja, melyet a nyakánál és még két helyen aranyosan csillogó csat fog össze.

Landau megveregette az öreg vállát, s segítette, hogy karjába kapaszkodva kimászhasson a székéből. Amikor felegyenesedett, fázósan összeborzongott.

- Fázom. Mindig csak fázom. Pedig jól begyújtottak nekem.

Landau segítségével lecsüccsent egy kemény kőpadra. Landau megpróbálta volna elmagyarázni neki, hogy nyugodtan a karosszékben maradhat, ő majd odaül mellé, a hatalmas, bojtos szőnyegre, de az öreg egyszerűen nem hagyta szóhoz jumi.
- Alig vártam már, hogy ideérj. Korábban kellett volna elmondanom mindent... Rosszat sejtek. Azt hiszem, bajban vagyunk... de kimászunk belöle, mi öreg, országúti cowboyok!
Landau nem tudta, komolyan beszél-e vagy ismét kettyent valami az agyában.
Kinyújtotta a karját és a kőasztalra tette a csomagot.

- Ez a tiéd.
Cassell papa szemét elfutották a könnyek.
- Mindig örültem neki, ha süteményt hoztál. Imádtam a süteményeidet. Megjátszottad, hogy úgy loptad őket.
- Te meg megjátszottad, hogy elhiszed. Pedig mindig át volt kötve a csomag piros masnival. Az öreg úgy tett, mintha gondolkodna.
- Csakugyan? Már nem is emlékszem rá. Ismét süteményt hoztál?
Landau közelebb tolta a csomagot.
- Bontsd ki, megtudod.
Cassell papa nyújtotta volna a kezét, de Landau rákiáltott:
- Ne úgy!
Az öreg egyetlen pillanatig értetlenül nézett rá, aztán megvonta a vállát. Mereven a csomagocskára szegezte a tekintetét, mire a szalagok úgy pattantak le róla, mintha késsel metszették volna le őket.

Cassell Landau felé fordította a fejét.

- Meg vagy elégedve?
- A tetejét is!

A következő pillanatban a tető és a csomagolópapír is lehullott a doboz mellé az asztalra.

Cassell papa ekkor a doboz felé nyújtotta a kezét. Landau ezúttal nem akadályozta meg, hogy belekotorjon a belsejébe. Az öreg országúti cowboy döbbenten meredt a kezébe simuló fanyelű, finoman csiszolt kőbaltára, amelynek fényes fején megcsillant a világító testek fénye.

Dühös kiáltással megforgatta a feje felett és hatalmas erővel elhajította.

Szerencsére nem a képeket találta el, csupán a könyvespocok egyikét. Néhány könyv a földre hullott - ez volt minden.

Landau az asztalra könyökölt és várta, hogy Cassell papa megszólaljon.
Cassell papa meg is szólalt. Előbb azonban tógája alá nyúlt, előhúzott onnan valamit és a szájába dugta.

- Ez... mi... volt? - kérdezte aztán döbbenten, de Landau haragot is érzett a hangjában.
- Az ajándékom.

- Eszerint mindent tudsz?
- Sok mindent tudok. És sok kérdésre feleletet várok.

Cassell papa arckifejezése hirtelen megváltozott. Elröppent róla az a joviális nyugalom, amely évtizedeken át jellemezte, ha Landauval beszélt. Fájdalmas méltóság költözött a helyére, amelyről Landau egyelőre nem tudta, micsoda.

Cassell papa a földön heverő kőfegyverre nézett és undorodva elhúzta a száját.

- Remélem, nem volt eredeti?
- Egy múzeumból loptam.
- Hazudsz!
- Ahogy a süteményt.

Cassell papa láthatóan megkönnyebbült.

- Látni sem bírom a kőbaltát. Ha csak egyet is meglátok, dührohamot kapok tőle, aztán meg depressziót. Tényleg, hol szerezted?
- Egy kópiákat árusító boltban.
- Elég ízléstelen volt a részedről. De hamarosan le fogsz szokni az ilyen játszadozásról. Le kell szoknod róluk.
- Tudtad, hogy jövök?
- Hiszén én hívtalak. Jönnöd kellett.

Landau sóhajtott és meglazította az inge nyakát.

- Feltehetek néhány kérdést?
- Halljam.
- Miért ölted meg a szüleimet?
- Nem én öltem meg.
- Ne lovagoljunk a szavakon. Te öletted meg őket. Akárcsak Ivoryt és Polly mamát. Cassell papa megcsóválta a fejét.
- Coburn. Az a hülye Coburn. Nem kellett volna megkegyelmeznem neki. Az az igazság, hogy nem értem rá törődni vele.
- Nem feleltél a kérdésemre:

Cassell papa képe, ha lehet, még komorabbá sötétedett. Landau meglepődve látta, mennyire nem ismeri nevelőapját. A kelekótya országúti cowboy helyett nyugodt, megfontolt férfi ült immár vele szemben.

- Feltétlenül válaszolnom kell rá?
- Feltétlenül.
Cassell papa biccentett.

- Most már úgyis mindegy: előbb-utóbb meg kell tudjad, bár őszintén szólva reméltem, hogy ez csak a halálom után következik majd be. Igen, valóban én ölettem meg a szüleidet.
- Miért... kellett meghalniuk?
- Amiért mindenkinek, akit eddig megöltünk. Elárulta az eszményeinket: lepaktált a cro- magnoniakkal. Azokkal a gyilkosokkal! - félig felemelkedett és égő tekintettel a harmadik képre mutatott. - Látod, mit tettek velünk?
- Harmincezer évvel ezelőtt!
- Na és? - Aztán meghökkenve Landaura meredt. - Nem ... érzel irántuk gyűlöletet?
- De. Érzek - hazudta Landau. - Pokoli gyűlöletet érzek.

Cassell papa elmosolyodott.

- Ennek így kell lennie. Annak is, hogy meghaltak a szüleid. Pedig nem akárkik voltak: a Négy Szürke Varázsló leszármazottai.
- Kiké?
- Sok mindent nem tudsz még. Tudod ki a Kő Őre?
- Tudom. Hiszen olvastam Le Roy naplóját.
- Erről majdnem megfeledkeztem. Van még kérdésed?
- Igen. Kicsoda Neely?

Az öreg sajnálkozva nézett rá.

- Beleszerettél?
- Kicsoda Neely?
- Ha akarod, mától kezdve a tiéd. Bár... nem hiszem, hogy a Tanács beleegyezne egy komolyabb kapcsolatba. Szeretőnek azért megtarthatod.
- Ismétlem: kicsoda Neely?

Cassell papa idegesen felkapta a fejét.

- Kicsoda, kicsoda?! Egy senki! Egy nulla! Egy ébresztő, akinek az a dolga, hogy végrehajtsa az ébresztést. Mindenkivel lefekszik, ha úgy ítéli meg, hogy szükséges a munkájához.
- És gyilkol is, ha kell?
- Persze hogy gyilkol. De csak őket! És azokat, akik elárulnak

bennünket.
- Most hol van?
- Alighanem úton ide. Huszonnégy órája nem hallottam róla.

Landau fejében sebesen forogtak a kerekek. Mióta felébredt - ha egyáltalán felébredt - olyan élesen látja a logikai összefüggéseket, mint korábban soha. Végtelen távlatok nyltak meg a gondolkodása előtt: azonnal észreveszi a tárgyak és jelenségek között fennálló harmóniát, vagy éppen diszharmóniát, ami régebben tökéletesen elkerülte volna a figyelmét.

- Te akartál megöletni?

Cassell papa felháborodása olyan őszinte volt, hogy Landau kénytelen volt hinni neki.
- Én?! Megbolondultál?! Hiszen évtizedek óta máson sem munkálkodom, minthogy a helyemre lépj.
- Mint micsoda? Ébresztő?
- Majd megtudod. A Kő Őre majd megmondja.
- Mikor találkozom vele?
- Rövidesen. De előbb tisztáznunk kell valamit.
- Várj! Még nem fejeztem be. Ha nem akartál megöletni, akkor... Neely miért akart kicsinálni? Miért?

Cassell papa megsimogatta a homlokát.

- Ezt nem értem.

Landau sírni szeretett volna. Szinte ordított a lelkében a lány utáni vágy. Legszívesebben ezer mentséget keresett volna számára, de tudta, hogy hiába minden, egyet sem találna.

- Neely meg akart gyilkolni.
- Lehetetlen! Mikor?
- Tegnap éj szaka.
- Mondom, hogy lehetetlen. Bizonyára rémeket táttál.
- Óriási szerencsém volt. Neely mást talált az ágyamban.
- Hogyhogy?
- Egy csavargót. Berúgott és eljött hozzám. Neely pedig abban a hiszemben, hogy én vagyok a paplan alatt, megölte.
- Biztos, hogy ő volt?
- Ki más gyilkol retiküllánccal? Ki más képes erre?

Cassell papa tenyerébe hajtotta az állát. Landau érezte, hogy ott zsibonganak körülötte a gondolatai. Ha akarta volna, talán el is kaphatta volna egyiküket-másikukat, de nem akarta.

- Soha nem volt szó róla, hogy... megölettek?

Cassell papa felemelte a fejét. Landau biztos volt benne, hogy az öreg igazat beszél.

- De ... volt.
- Mikor?
- Csak úgy feltételesen. Ha nem úgy sikerült volna az ébresztés, ahogy szeretnénk.
- Mit értesz ezalatt?

Cassell papa válasz helyett Landaura kiáltott.

- Nézz a képre!

Landau összerezzent és engedelmeskedett. Arra a képre nézett, amelyen a cro-magnoniak gyilkoltak Neander-völgyieket.

- Mit érzel?

Landau összeszorította a fogát.

- Gyűlöletet! - préselte ki a száján a szót. - Feneketlen gyűlöletet!

Csodálkozva érezte, hogy nagy igyekezetében megremeg a teste, mintha kész lenne elpusztítani az egész világot.

- Tudod kik tették?
- A cro-ma... gnoniak!
- Mit érdemelnek mindezért?

Érezte, hogy a szája szegletében nyálbuborék pattan szét.

- Halált! El kell pusztítani őket! Meg kell ölni őket az utolsó szálig!
- Ha rá kerül a sor, megteszed?
- Megölöm őket! Nem kegyelmezek egynek sem! - tajtékozta lassan extázisba merülve.

Cassell papa elhúzta a tenyerét Landau szeme előtt. A zsaru megrázkódott, mintha felébredt volna agresszív kábulatából.

- Mi... történt velem? - kérdezte tétován.
- Semmi különös. Csak azt érzed, amit érezned kell. De visszatérve a kérdésedre... Valóban, egyszer gondoltam rá, hogy megölesselek. Persze csak feltételes módban. Akkor, amikor kapcsolatba kerültél Le Roy-jal és bandájával.
- Miért?

Cassell papa megfogta a kezét.

- Figyelj csak, fiam. Rövidesen mindent tudni fogsz, amit a Neander-völgyiek valaha is tudtak, nincs okom hát eltitkolni előled az igazságot. Az ébresztés kényes és bonyolult folyamat. Olyan, mintha hirtelen felhúznád egy víztározó zsilipjét. Soha nem sejtett víztömegek zúdulnak ki belőle: akárcsak a tudás és az érzelmek az agyadból. Lehet rosszra használni, de lehet jóra is.
- A jó alatt a cro-magnoniak meggyilkolását érted?
- Mi a fenét érthetnék mást? Persze, hogy azt értem! Szóval, ha az ébresztés beindul, bizonyos határon túl már nem szabad visszafordítani.

Landau ökölbe szorította a kezét az asztal alatt.

- Miért nem?
- Mert ha a folyamatot egy határon túlról fordítják vissza, nem kívánatos folyamatok játszódnak le a páciens agyában.
- Meghal?
- Még rosszabb. Megtörténhet, hogy ellenünk fordul. Megszerez minden tudást, amivel mi rendelkezünk, az agresszivitás és a cro-magnoniak iránti gyűlölet azonban elröppen belőle. Egyszerűen mondva: szuper cro-magnonivá válik. Gondolhatod, mekkora az ébresztők felelőssége. Soha, semmilyen körülmények között nem szabad megszakítani az ébresztés folyamatát, mert megtörténhet a tragédia, mint ahogy egyszer már meg is történt.
- Mikor?
- Nem lényeges. Valaha a történelem folyamán. Én is csak mendemondákból értesültem róla. De a te esetedben még veszélyesebb a helyzet.
- Miért?
- Erről majd később. Ismétlem tehát: volt egy pillanat, amikor ennek ellenére blokkolni akartuk benned a folyamatot, nehogy Le Roy észrevegye rajtad, hogy ébresztés alatt állsz. Gondolod, hogy nem vette észre?
- Biztos vagyok benne.

- Megölnéd, ha észrevette volna?
- Efelől ne legyen kétséged.

Cassell papa elégedetten dörzsölte össze a tenyerét, majd hirtelen fájdalmas képpel a hasához kapott.

- Pokolian fáj. Semmit nem ér a szaros tudományuk. De most már nyugodtabban halok meg.
- Azt mondod, attól féltetek, Le Roy észreveszi rajtam, hogy ébredezek, ezért blokkolni akartátok a folyamatot?
- Már mondtam. Neely ott volt melletted és figyelt.
- Igen - mondta Landau keserűen. - Neely ott volt mellettem...
- Végül is, azt mondta, talán nem is lesz szükség rá. Inkább kinyírja Le Roy-ékat. Hála istennek. Felébredtél és ez a lényeg.
- És ha... ha... mégiscsak visszafordult volna a folyamat?
- Ilyet még csak hallani sem akarok - mondta Cassell papa ismét gyomrára szorítva a tenyerét.
- Hallani sem akarok ilyet.
- Miért? Akkor mi lenne? - erősködött Landau.

Cassell papa szomorúan megcsóválta a fejét.

- Akkor, fiam, te lennél a legveszélyesebb cro-magnoni, akit valaha is látott a világ. A Neander-völgyiek legmegátalkodottabb ellenfele.

82

Míg Cassell papa fájdalomcsillapító után kotorászott, Landaunak volt alkalma végiggondolni mindent. A múlttal úgy-ahogy elbírt, a jövő azonban fekete, átláthatatlan gomolyagként forgolódott előtte. Még egyre élesedő gondolatai sem tudtak áthatolni a vigasztalan kulimászon.

Aztán egyszerre csak úgy érezte, fény hasít az agyába. Hátha Neely pontosan tudta, hogy visszafordult az ébresztés... Hátha...

Éppen ott tartott, hogy kezdtek volna összeállni a fejében a szétszórt mozaikdarabok, amikor Cassell papa erőt vett gyengeségén és felállt. Hátat fordított Landaunak, feje fölé emelte a kezét és tapsolt. Háromszor egymás után.

Landau meglepetten tapasztalta, hogy a harmadik csattanásra a

szemközti fal félrehúzódik, szabaddá téve egy, a bejárathoz hasonló kaput.

Cassell papa leeresztette a kezét és karonfogta a zsarut.

- Gyere, fiam, eljött a pillanat, hogy találkozz vele. Itt az ideje, hogy megtudj mindent. Mindent, amiért csak érdemes élni.

Landau nagyot nyelt, és érezte, hogy kövér verejtékcseppek futnak le a hátgerincén.
- Kivel fogok... találkozni? - kérdezte lassan, bizonytalanul, pedig pontosan tudta rá a választ.
- A Kő Őrével - mondta az öreg ünnepélyesen. - Vele, aki mindenek ura és parancsolója.
A falakon a haldokló Neander-völgyiek mintha heves bólogatásba kezdtek volna. 83
Don Raffaello pizzasütője jóval nagyobb volt annál, mint amilyet Napsugár valaha is el tudott volna képzelni magának. Volt ugyan egyszer a bodega melletti kisváros pizzériájában, azt azonban hasonlítani sem lehet ehhez. Ennek talán még a vécéje is nagyobb mint amaz.

Semmiféle feltűnést nem keltett, amikor leült az egyik asztalhoz. Mire a felszolgálólány odajött hozzá, Napsugár már alaposan áttanulmányozta a környéket. Senki olyat nem látott, akitól félnie kellett volna.

A pizzás lány megállt mellette ceruzával és jegyzetblokkal a kezében, figyelő tekintettel. Miután Napsugár ugyanúgy visszabámult rá, a lány megunta a hallgatást és szaporán pillogni kezdett fekete, kihúzott szemével.

- Akarsz valamit, kicsim?

Napsugár annyira meglepődött a lány kellemes, galambszerűen búgó hangján, hogy azonnal kiköpött mindent, amit pedig titkolni szeretett volna.
- Engem Landau küldött - mondta határozottan. A kihúzott szemű lány a jegyzetblokkjára meredt.
- Kicsoda?
- Landau.
- Az ki?

- A barátom. Azonkívül rendőr. A lány bólintott.
- Aha. És mit akarsz?
- Pizzát.

Majdhogynem azt is elmondta, hogy két óra múlva, ha addig Landau nem jön meg, át kell adnia Don Raffaellónak egy levelet.

- Tehát egy pizzát - bólintott a lány. - Gombásat, sajtosat, csirkéset...? Különben hozom az étlapot.
- Ne! - kiáltotta Napsugár rémülten. - Gombásat.
- Gombás pizza - mondta a lány és felírt valamit a papírjára. - Valami mást?
- Landau azt mondta, kérhetek egy kólát is.
- Aha. Tehát egy kóla. Még?
- Más nem.

A kihúzott szemű lány végignézett rajta, elvette az asztalról a hamutartót és az ablakpárkányra tette néhány másik mellé. Elgondolkodó pillantást vetett Napsugár szegényesen kopott ruhájára, kissé fekete körmeire, aztán azt gondolta, mielőtt kiszolgálná a lányt, az új főnökhöz fordul, nehogy baja legyen belőle, mint a múltkor Susynak, akit azért rúgtak ki, mert az a két rohadt kamionos megpattant a spagetti árával.

Napsugár úgy gondolta, amíg kihozzák a pizzáját, felkeresi a mellékhelyiséget.

84

Soha nem hitte volna, hogy egy ilyen előkelő budiban egyszerűen nem nyílnak az ajtók. Éppen megpróbálta volna, hogy a kézmosóba pisiljen, amikor felbukkant két cseverésző lány és egyenesen a zárt ajtóknak tartott. Napsugár a cipője fölé hajolt, mintha eloldozódott zsinórját kötözné. A lányok egy-egy pénzdarabot ejtettek a kilincsek alatti kis perselykébe s rögtön utána eltűntek az ígéret földjének kapuja mögött.

Amikor elmentek és Napsugár újra egyedül maradt, ismét megpróbálkozott az ajtóval. Mivel nem volt semmilyen pénze Landau tízdollárosán kívül, csak úgy szőrmentében szitkozódni kezdett. Lekapcsolta a nadrágszíját s a csat vékony pöckét úgy tartotta, hogy a kulcslyukba férjen. Hálát adott az Istennek, amiért Szőrmók, az édesapja, unalmában megtanította rá, hogyan lehet még a

legbonyolultabb zárat is felpattintani egy szeg vagy tű segítségével. Ez a zár pedig nem is volt bonyolult.

Már éppen kifelé tartott, amikor felfedezte az automatákat a folyosó falán. Kettő óvszert kínált, egy pedig csokoládét.

Óvatosan körülnézett, aztán munkához látott. Bedugta a nadrágszíj végét az automata kulcslyukába is, megforgatta, majd amikor érezte, hogy meglazul az ajtó, a lezúduló csokoládészeletek alá tartotta a tenyerét.

85

Lisa, a felszolgálólány, mivel nem látta sehol, nem Mr. Harris-nek az új tulajdonosnak, hanem O'Briannek, a vörös írnek szólt, aki kemény kezéről és még keményebb lelkéről volt hírhedt. Tőle aztán vendég el nem ment fizetés nélkül!

Amikor Lísa jelentette neki, hogy a falnál a második sorban a viseltesruhájú lány nem biztos, hogy fizemi fog, O'Brian úgy döntött, szemrevételezi, s csak aztán dönti el, mi legyen a teendő. Mióta az a motoros banda itt ólálkodik a környéken, nem érezheti magát biztonságban egyetlen pizzasütő sem.

O'Brian kisétált a terembe, de hiába meregette a szemét, nem látta a lányt annál az asztalnál, ahol Lisa szerint lennie kellett volna. Dühösen visszafordult és éppen szembefutott a felszolgálónővel.

- Lelépett?

Lisa felvonta a vállát.

- Talán vécén van.

Mintha harci kürtöt fújtak volna meg O'Brian füle mellett. Ha a motoros bandához tartozik és lement a vécébe, még az is előfordulhat, hogy bead magának valamit, rosszul lesz, aztán a firkászok az egész városban elkürtölik, hogy Mr. Harris pizzériája bűnbarlang. Az isten irtotta volna ki valamennyit, mielőtt még motort adott volna alájuk!

Lecsapta a köpenyét és lerobogott a vécé felé vezető lépcsőn. Kettesével véve a léprsőfokokat, hogy még idejében érkezzen.

Szerencséje volt, mert valóban idejében érkezett. Éppen abban a pillanatban, amikor a csokoládéautomata egész tartalma Napsugár ölébe zúdult.
O'Brian hangos üvöltéssel a lányra vetette magát és pofozta, ahol érte.

Bár a meglepetés ereje egyértelműen O'Brian javára billentette a mérleg nyelvét, Napsugár is megtette a magáét. Karmolta és tépte a nagydarab férfit, s csak akkor hagyta abba, amikor az ír és még két, segítségére siető takarítónő kihajították a hátsóudvarra a szemét közé.

Az üres dobozok és rothadó káposzta társaságában volt ideje kibőgni magát. Mi a fenéért küldte be Landau a pizzériába, ha nem adott neki aprópénzt, amiért egy rohadt csokoládét vehetett volna magának. Különöen is torkig van a pasassal. Egyáltalán, mi a franc köti még hozzá? Az, hogy levágta a kötélről Szőrmókot? Na és? Nem ragadhat hozzá mindenkihez az ember csak azért, mert levágta az apját egy kötélről.

Ahogy Szőrmókra és a bodegára gondolt, keserves sírásra fakadt. Most érezte csak igazán, mit jelentett számára az az ezerszer is elátkozott hely. Bár utálta és minden nap legalább háromszor el akart menekülni onnan, most, hogy már nem volt visszaút, bánta mint az első emberpár az elvesztett paradicsomot. Szeme előtt felbukkant Szőrmók nyúlszája és most gondolt rá először, milyen kevésszer is csókolta meg az apját. Talán akkor utoljára, amikor nagyon kicsi volt. Pedig a nyúlszájú mindent megtett érte. Enni adott neki, iskolába küldte, megvédte, ha valaki nagyon a lába köze felé nyúlkált. És most tessék! Nincs többé Szőrmók, és nincs a bodega unott biztonsága...

Landaut pedig még egyszer a fene egye meg! Beküldi ebbe a rohadt pizzériába, ahol majdnem laposra veri az a böhöm állat. Érezte, hogy sajog a képe, mintha a nap égette volna le. Egyszer még, évek múlva visszatér ide egy bandával és porig égeti ezt a kuplerájt...! Vagy nem is. Inkább meggazdagszik, iderepeszt egy flancos, nagy kocsin, kiszáll, megveszi a kócerájt és mindenkit kirúg. Legelőször a vörös hajú szeplőst, aki megpofozta és a ceruzával kihúzott szemű kurvát is. Majd megtanulják, hogyan kell viselkedni egy indián lánnyal!

Landau meg elmehet a fészkes fenébe. Mibe került volna magával vinni, akárhova is ment? De nem, ő beküldte ezek közé a vadállatok közé, hogy verjék laposra, kékre, zöldre. Hát ő nem lesz a postása, az biztos! Küldözgesse csak mással a szaros papírjait!

Zsebéhez kapott, előhúzta belőle Landau levelét és ideges, kapkodó mozdulatokkal felbontotta, elolvasta, majd beaprította a rothadó káposzták közé.
A levelet, amelyben Landau arra kérte Don Raffaellót: azon nyomban telefonáljon a rendőrségre, s kérje meg őket, küldjenek egy osztagot a szeretetházba. Azt is megírta benne, hogy az ügy a spontán égésekkel kapcsolatos.

A papírfecnik behullottak a káposztalevelek közé, s ott is maradtak másnap reggelig, amikor is utcaseprők jöttek és felseperték őket.
Napsugár akkor már messze járt a hátsó udvartól. 87
Barnes doktor végigpillantott a jelenlévőkön. A hosszú asztal mellett éppen kilencen ültek: a Nagytanács meghatalmazott tagjai. Köztük volt az Egyesült Államok vezérkari főnökének helyettese, a légierő főparancsnoka, a főügyész helyettese, két orosz, egy svéd, egy angol, egy francia és egy spanyol.

A házigazda jelentőségteljesen megköszörülte a torkát.

- Uraim - kezdte halk, de határozott hangon, amely nem nélkülözött bizonyos drámaiságot sem. - Azt hiszem, nem kell hangsúlyoznom, milyen óriási jelentőséggel bír mai összejövetelünk. Talán harmincötezer év óta ez a legfontosabb találkozónk. Amit ma eldöntünk, meghatározhatja és meg is fogja határozni a világ jövőjét. Úgy tartjuk a kezünkben a földgolyót, mint egy almát, vagy egy tojást. Csak rajtunk múlik, összeroppantjuk-e, vagy új életet lehelünk belé.

Bár utolsó mondatai nem nélkülözték a képzavarokat sem, a többieket ez láthatóan nem izgatta. Valamennyien a lényegre koncentráltak; a két orosz a tolmácskészülékére meredt, mivel anyanyelvükön kívül más nyelven nem értettek.

- A lényeg tehát a következőkben foglalható össze - folytatta Barnes doktor. - Nekünk, mint a Nagytanács meghatalmazott tagjainak el kell döntenünk, mi történjék a közvetlen jövőben. A Kő Őre ugyanis haldoklik.

Rövid szünetet tartott és várakozva pillantott a jelenlévőkre, mintha azt várta volna, hogy valaki megjegyzést fűzzön a szavaihoz. Ők azonban hallgattak, várták a folytatást.

- A Kő Őrének talán csak órái vannak hátra.
- Ő is tudja? - kérdezte végül is kíváncsian a spanyol.

- Azt hogy rövidesen meg fog halni, igen. Meg kellett neki mondanom.
- Igen, ez a szabály - morogta az angol.
- És ... mit szólt hozzá? - tudakolta tovább a spanyol.

Barnes doktor megvonta a vállát.

- Mit szólhatott volna? Az ember már meglehetősen korán kénytelen tudomásul venni, hogy halandó. Sajnos.
- Úgy értettem, nem próbálta siettetni a választást?

Barnes megrázta a fejét.
- Ő már régen választott.
- Őt?
- Igen. Őt.
- Akkor nincs semmi probléma - mondta az egyik orosz. - Választása egybeesik a szabályokkal, a hagyományokkal, és a csoportok gyűléseinek határozatával.

Barnes doktor mélyet sóhajtott.

- Igen. Egybeesik, azonban...

Egyszerre kapták fel a fejüket. Finom érzékeikkel, melyeket agyuk sugarai élesítettek ki, megérezték, hogy valami nincs rendben. És éppen az annyira áhított cél előtt.

Az alacsony, barna képű svéd lassan feltápászkodott és Barnes doktor felé hajolt.

- Baj van? Úgy érzem, baj van.

Ekkor már mindannyian úgy érezték és akkor is felugráltak volna, ha Barnes ülve marad. De Barnes is kitolta maga alól a székét és úgy állt előttük megrokkant vállal, hajlott derékkal, mint a szerencsétlenség és bánat élő szobra.

- Nagy baj.
- Micsoda?

Barnes az asztal szélébe kapaszkodott. Minden mozdulatát, már jó előre megkoreografálta, így csak arra kellett vigyáznia, ne hibázzon. Még egy icipicit meg is tántorodott, amikor felállt.

- Megtennék, hogy velem jönnek?

A döbbenet csendje uralkodott el felettük. Megpróbáltak behatolni Barnes fejébe, de a doktor kiválóan blokkolta az agyát. Nem tudtak mást kibányászni belőle, mint őszinte szomorúságot.

- Hová? - kérdezte végül furcsa angolsággal az egyik orosz.
- Csak ide a szomszéd terembe - mondta Barnes és az ajtó felé indult.
- Jobb lesz, ha saját szemükkel látják és saját fülükkel hallják, amit látniuk és hallaniuk kell. Kérem, uraim, fáradjanak velem.

A Nagytanács meghatalmazott tagjai sorban kilépkedtek az ajtón.

88

Napsugárnak mintegy negyedóra kellett hozzá, hogy kinyissa Landau kocsiját. Azért ilyen sok, mert olyan ismeretlen, firnyákos biztonsági zárral találta szemben magát, amelyről azt gyanította, hogy azon nyomban működésbe hoz egy marhabőgés-szirénát, amint érzékeli, hogy avatatlan kezek matatnak rajta. Napsugárnak szerencsére igencsak avatott kezei voltak, így a zár végül is megadta magát anélkül, hogy a kürtmarha felbőgött volna.
Kikotorta a táskáját az ülés alól és a hátára csapta. Gondosan átkutatta a kesztyütartót, sőt még a lábtörlők alá is belenézett, de egy árva, elejtett centre sem sikerült rábukkannia. Minden vagyona az a tízdolláros maradt, amelyet a zsaru nyomott a markába.

Amikor a szomszéd sarokról visszafordult, mintha enyhe lelkifurdalást érzett volna. Lehet, hogy valami mélységesen mély kakában hagyta a zsarut? Ha így van, sírjon miatta az ő anyukája. Ő mindent megtett, bement abba a rohadt pizzériába: igazán nem tehet róla, hogy Landau állítólagos barátai elhúzták a nótáját. Akinek ilyen barátai vannak, menjen a búsba...

Nagy lelki felindulásában észre sem vette, hogy mások is tartózkodnak az utcán, ezért előbb egy autós dudált rá és tett Szőrmók stílusának megfelelő megjegyzéseket, majd a városi park szélén belefutott egy hordóhasú fickóba. Mire felocsúdott, már úgy lógott a hordóhasú

karján, mint nagykabát a faágon.

- No nézd csak ezt a tökömigérőt - mondta a hordóhasú barátságosan és néhány mozdulattal meggyőződött róla, Napsugár fiú-e vagy lány. - Mindig úgy jársz az utcán, csöcsös, mint a vak öreganyám?

Villámgyorsan elszállt a vörös köd, ami még Landauhoz és a pizzériához kapcsolódva ott gomolygott Napsugár szeme előtt. Riadt pillantással állapította meg, hogy amerre a szeme ellát, mindenfelé széles szarvú motorok hevernek, vagy éppen állnak körülötte; mintha egy motoros fesztivál kellős közepébe tévedt volna. A motorok mellett bőrzekés, bukósisakos, szakállas, bajuszos férfiak, és bőrnadrágos lányok nyüzsögnek, s valahol távol tőlük, szinte beláthatatlan messzeségben járókelők lopakodnak alig-alig pillantva a motorosokra, mintha még néma pillantásukkal sem akarnák provokálni őket.

Napsugár villámgyorsan cselekedett. Szőrmók a fejébe verte, hogy tekintélyt elsősorban gyorsasággal és határozottsággal lehet szerezni. Rávigyorgott a hordóhasúra, hintázott egyet a karján, aztán óriási erővel odarúgott neki, ahova kellett.

A hordóhasú olyan hangokat adott ki magából, mint a haldokló bölény az altamirai barlang falán. Leejtette a lányt és mindkét kezével az ágyékához kapott. Addig fogdosta óvó szeretettel, míg Napsugámak sikerült előkapnia táskájából a kését.

A hordóhasú vérben forgó szemekkel támadt a lányra. Meglengette a jobb karját, majd egy hatalmas balegyenest indított Napsugár arca felé.

Napsugár éppen elégszer hallgatta Szőrmók ökölvívó kommentárjait a televízió előtt ahhoz, hogy pontosan tudja, mi ilyenkor a teendő. Villámsebesen elhajolt az ütés elől, miközben alulról felfelé szúrt a késsel. A széles penge végigszaladt a hordóhasú bőrzekéjén, belevágott vastag, szögekkel kivert csuklópántjába. A pánt halk reccsenés kíséretében lehelte ki a lelkét. Napsugár megfordult a tengelye körül és elegáns balettmozdulattal ellenfele arcába rúgott.

Ekkorra már kisebbfajta tömeg tolongott körülöttük: Napsugár nem tudta megállapítani, hogy csak a banda tagjai-e, vagy a mindeddig bátortalan járókelők is közelebb merészkedtek hozzájuk. Titokban abban bízott, talán felbukkan egy rendőr a közelükben, akinek a segítségével egérutat nyerhet.

Egyelőre azonban nem rendőrjött, hanem a hordóhasú. Napsugárnak fogalma sem volt róla, honnan került a kezébe az a láncos buzogány, amelyet a feje felett lengetett. Tett ugyan
néhány kétségbeesett, zavaró mozdulatot a késével, de legszívesebben csüggedten le is engedte volna. Pontosan tudta, annyi esélye sincs a láncos buzogány ellen, mintha csúzlival szállna szembe egy páncélossal. Egyetlen lehetősége van csak, ha meg akarja óvni az életét: meg kell próbálnia elszelelni.

Hordóhasú azonban már régen túl volt azon, hogy ezt megengedje neki. Talán az első mozdulatok után még eltűrte volna, hogy lelépjen, az az ágyékonrúgás azonban annyit ártott a tekintélyének, hogy hetek-hónapok kemény munkájára lesz szüksége, amíg visszaküzdi magát oda, ahova az elmúlt években felküzdötte.

Megforgatta a fegyver nyelét a tenyerében, és csak a pillanatot várta, hogy a lány karjára vághasson vele. Ha szilánkokra törte, csuklója visszamozdulatával arcon töröli, aztán attól függően, hogy mennyire sikerült az ütése, fordít egyet a buzogányon és ráver a tarkójára is.

Megpörgette a buzogányt és várta, hogy a lány feléje szúrjon a késével. Készen rá, hogy villámsebesen elintézze a csuklóját.
Napsugár előrelépett és szúrni készült. 89
Napsugár kése megvillant a levegőben, mielőtt azonban a keze is előrelendülhetett volna, éles, parancsoló hang hasított a csendbe.

- Állj! Tedd le a kést!

Napsugár önkéntelenül is a hang felé mozdította a fejét. Szeme sarkából látta, hogy magas, bőrruhás, bőrkesztyűs fickó áll néhány méternyire tőlük felemelt kézzel: kesztyűjén szegek és kivarrások villogtak.

A hordóhasút azonban ekkor már nem lehetett megállítani. Buzogánya sziszegve a levegőbe vágott, megperdült, és várta a lány csuklóját.

Napsugár csak az utolsó ezredmásodpercben tudta visszafogni magát. Látta, hogy a feketekesztyűs kezében is ott sötétlik valami, talán kés vagy pisztoly. Mivel két támadó ellen már másképpen kellett védekeznie, sikerült még idejében leállítania támadását.

= Állj ! - hallotta még egyszer a kemény férfihangot. - Állítsd le

magad, Denis!

Hordóhasú mintha nem is hallotta volna a parancsot. Mély, drummogó hangon felüvöltött és a lányra vetette magát.

Jobban mondva csak vetette volna. Abban a pillanatban ugyanis, ahogy lendületet vett, beakadt a feketekesztyűs csizmás lábába és egyensúlyát veszítve végigzuhant a füvön. A kesztyűs csizmája felemelkedett s a láncos buzogányt berúgta a motorok közé.

- Nyugalom, Denis, mondtam, hogy hagyd abba!
Napsugár azt várta, hogy a hordóhasú fittyet hányva a parancsra, újabb fegyvert ránt elő - ahogy ő tette volna a helyében -, a hordóhasú azonban a földre kuporodott, tenyerét az ágyékára szorítva.

- Tökön rúgott a rohadék! Egy ilyen kis szemétláda!

Napsugár úgy érezte, mintha a hordóhasú kijózanodott volna. Mintha buzogányának elvesztése gyilkos kedvét is elvette volna.

- Tedd le a kést!

Napsugárt ekkor elöntötte a győzelem mámora. Ha elbánt a hordóhasúval, akkor a kesztyűssel is el fog bánni. Óvatosan táskája mellé húzódott, hogy első adandó alkalommal felkaphassa és eltűzhessen vele. Ha belekerül ajárókelők sűrűjébe, aligha üldözik tovább.

- Add ide a késed!

Napsugár mosolygott és nem törődve a szemébe folyb verejtékcseppekkel, az ilyenkor szokásos egyezményes jelet mutatta a feketesapkás felé.

Valaki felvihogott a füle mellett. Nem tudta ki, de abban biztos volt, hogy sem a hordóhasú, sem a kesztyűs nem lehet.

A feketekesztyűs nem szólt többé, csak tett egy gyors, határozott lépést Napsugár felé. A lány észrevette, hogy a férfi egyáltalán nem védi magát, ezért a karja felé szúrt a késsel. Ha a csuklópántját nem is találja el, legalább megvágja a dzsekije ujját. Aztán amíg a pasas a

bőrdzsekivel lesz elfoglalva, fogja a cuccát és elpucol. Ha csak egy kicsit szerencséje is lesz, nem jönnek utána.

A következő pillanatban érezte, hogy a pofon, amely pörölycsapásként hullott rá, felemeli a levegőbe, majd a fűre csapja a hordóhasú mellé. Kése felröppent a kék égbe s amikor lehullott, a kesztyűs rátette a csizmáját.

- Mondtam, hogy add ide a késed! Fogjátok meg és nézzétek meg, ki a fene ez? Kutassátok át a táskáját! Ha megmoccansz, hamburgerré aprítalak. És téged is, Denis, ha töröd valamiben a fejed.

Napsugár megpróbált felemelkedni, de mivel csak csizmás lábakat látott maga körül, visszahanyatlott a fűre.
Kevésen múlt, hogy el nem bőgte magát. 90
Arra riadt, hogy ketten a hóna alá nyúlnak és magukkal cipelik. A városi park mélyén aztán, nagyra nőtt bokrok között, ahova mióta csak felverték a táborukat, néhány rendőrön kívül más nem merte betenni a lábát, Napsugár ismét csak szembekerült a feketekesztyűssel. Meglepve látta, hogy a férfi nem fiatal, sőt már igencsak középkorú. Bal arcán két széles, csipkés szélű forradásnyom húzódott.
Napsugár úgy kucorgott a földön a két, megtermett fickó csizmája között, mint egy kis rongycsomó.
A forradásos férfi leguggolt vele szemben és a karjára tette a kezét.
- Ki vagy?
Napsugár szeme megvillant.
- Semmi közöd hozzá!
- Indián?
Napsugár maga sem értette, mért elegyedik szóba a pasassal. Mire azonban megtilthatta volna magának a szóváltást, már késő volt.
- Az.
- Van valakid?
- Nincs.
A feketekesztyűs mintha elmosolyodott volna.

- Lány létedre ügyesen bánsz a késsel. Kitől tanultad?
- Az apámtól.
- Frankó fickó lehetett. Most hol van?
- Kinyírták.
A sebhelyes megpöccentette kalapja szélét.
- Nyugodjék békében. Mi a francért kötöttél bele Denisbe? Napsugár felháborodottan tiltakozni kezdett.
- Ő kötött belém. Megfogott és lógatott a levegőben. Engem ne lógasson a levegőben senki.
- De te tökön is rúgtad.

- Azt akartam, eresszen el.

A sebhelyes felnevetett.

- Eredj a fenébe! Rick!
- Itt vagyok, Samuel.
- Kíséred el egy darabon és rúgd seggbe. De csak kíméletesen.

Elfordult volna, hogy tovább menjen. Napsugár megkönnyebbülve érezte, hogy valaki elkapja a karját és éppen magával akarja vonszolni, amikor kiáltás csattant egy bokor mögül.

- Hé! Samuel!

A sebhelyes képű a hang felé fordította a fejét.

- Mi van?
- Találtunk valamit. Gyere csak ide!

A sebhelyes képű megfordult és a bokor mögé baktatott. Amikor néhány másodperc múlva kijött mögüle, Napsugár nyitott táskáját tartotta a kezében. Letérdelt a lány mellé és intett, hogy Rick hagyja békén.

Először egy lefűrészelt csövű puskát emelt a levegőbe.

- A tiéd?
- Enyém.
- Kissé korai. Engedélyed persze nincs. Hogy is lenne.

Napsugár csak most vette észre, hogy harminc-negyven motoros fickó és lány állja körül őket lélegzet-visszafojtott érdeklődéssel. A sebhelyes arcú ismét a táskába nyúlt és olyan áhítattal emelte ki belőle Szőrmók csizmáit, motorosnadrágját, zekéjét, és barna bőrköpenyét, mintha a kerekasztal lovagjai egy vulkánfiber kofferban a Szent Grálra bukkantak volna.

- Ez ... mi?

Napsugár dühösen a cuccok után kapott.

- Hagyjátok békén! Az enyém!

A sebhelyes képű azonban elhúzta elóle a táskát.

- Hogy került hozzád?
- Mi közöd hozzá? Különben az apámé volt, úgy!

A marcona férfi gyanakodva nézett rá, s az arcát fürkészte, mintha a maszatos, félig még gyerekarc mögött egy felnőtt férfi vonásait próbálta volna felfedezni.

- Ki a te apád?
- Mi közöd hozzá? Különben Coburn, a Szőrmók.

Valaki felhördült a tömegben, valaki rápisszegett, aztán csak álltak néma csendben és nézték a koszos köpenyt, a csizmát, a zekét és a nadrágot.

A sebhelyes megcsóválta a fejét, Napsugárhoz lépett és átkarolta a vállát.

- A fenébe is, mért nem mondtad, hogy ki az apád? Most már sajnálom, hogy pofán vágtalak.

91
Hordóhasú és Sebhelyes képű a füvön ültek és elégedetten figyelték, hogy Napsugár egymás után tömi magába a hamburgereket.

Sebhelyes képű az előttük heverő cuccokra bámult.

- Annyi idős lehettem, mint te, amikor egy tavaszt töltöttem apád bandájával. Rohadt idők voltak, minden falat kenyérért meg kellett küzdenünk. Annyit mondhatok, csak kemény fickó
volt az apád. Egyszer megmentette az életem, s én ezt sohasem felejtem el neki. Nem hittem volna, hogy még egyszer, ha csak a ruháin keresztül is, de találkozom vele. Hogy halt meg?

Míg a többiek a ruhákat bámulták és mint szent ereklyéket körbeadták őket, Napsugár beszélni kezdett.

Előbb csak a hordóhasú figyelt rá és a sebhelyes, később már mindenki, akit érdekelt a dolog.

Sötétedett, mire Napsugár befejezte. Ekkor ismét csak feltámadt benne a kegyetlen lelkifurdalás.
Úgy érezte, életében először cserbenhagyott valakit. 92
Ahogy kitárult a hatalmas, falba rejtett kapu, Cassell papa Landau karjára tette a kezét.

- Ha meghallod a zenét, bejöhetsz.

Landau látta, hogy az öreg háta eltűnik az ajtó mögötti szoba sötétjében. Néhány perc múlva halvány fények gyúltak odabent, s felcsendült az ígért muzsika.

Az első, ami belépése után megragadta a figyelmét, a terem impozáns mérete volt. Bár csak félhomály uralkodott benne, azonnal felismerte, hogy a helyiség barlangot utánoz. Falain terebélyes, mesterségesen felerősített szikladarabok függtek, mintha a természet szorgos keze faragta volna ki őket. A legmeghökkentőbb és leglenyűgözőbb azonban, az a hatalmas, szinte már-már sziklabércnyi monolit volt, amelynek a csúcsa a sötétségbe veszett.

Landau bénultan meredt a kőre. Úgy érezte, a fekete gránit-monolit azonnal megmozdul, rágördül és szétlapítja. Mint mindenkit, aki nem bizonyul méltónak a Neander-völgyiek emlékéhez.

A zene hirtelen elhallgatott. A fények leheletnyit felerősödtek s Landau most már a kő oldalán felfutó, korláttal biztosított lépcsősort is észrevette.

- Gyere hozzám, fiam! - hallott hirtelen egy mély, színtelen, túlvilági hangot. - Gyere hozzám, meríts erőt belőlem!

Landau tudta, hogy a kő szól, talán ugyanúgy, mint harmincezer éve minden alkalommal, ha megmaradt fiai és azoknak utódai hódoltak neki.

Önkéntelenül is előre lépett és a kezét ráhelyezte a monolit oldalára. A kő sima volt, hűvös, és megnyugtató.

- Gyere hozzám, gyermekem!

Landau megborzongott. Lába alatt vastag, bolyhos szőnyeget érzett, amely szinte kényszerítette, hogy lépegessen előre rajta.
Alig tett néhány lépést a kő oldala mellett, ismét megszólalt a zene. Egyszerű, monoton muzsika volt, talán olyan, amilyet harmincezer évvel ezelőtt zümmögtek az ősemberek barlangjaik előtt.

Váratlanul megvilágosodott odafent a mennyezet. Előbb csak néhány csillag gyúlt a liláskékben játszó égen, majd a hold vékony sarlója is felbukkant a csillagok között. Landau biztos volt benne, hogy nem azt a csillagos eget látja, amelyet gyerekkorában annyiszor megcsodált,

hanem azt, amely harmincezer éve borult a Neander-völgyiek fölé. Közvetlenül a horizont vonalánál üstökös farka látszott: mintha búcsúzott volna a Földtől.

- Lépj hozzám és érints meg, gyermekem! - hallotta ismét a hangot, s kénytelen volt újra megtenni azt, immár parancsra, amit néhány perce magától is megtett. Megsimogatta a követ, majd hirtelen vissza is rántotta a kezét.

A monolit, amely korábban hűvös és barátságos volt, most melegen simult a tenyere alá. Felszíne alatt mintha nyugtalanság vibrált volna.

- Én a Kő vagyok! - csattant fel a hang, amely a kő hőmérséklet-változásával együtt nyugtalanná, ingerültté vált. - A Kő, aki láttam a sorban elszálló századokat. Nekem egy évezred annyi, mint másnak egy szempillantás. Hatalmasabb és bölcsebb vagyok a piramisoknál. Az én tudásomhoz nincs semmi fogható. Menj! Vár az Őr, aki a parancsaimat számon kéri rajtatok. Landau elhúzta a kezét a kő lüktető felszínétől és folytatta az útját. Egyszerre csak kifutott a lába alól a szőnyeg. A fények, melyek eddig fáradhatatlanul követték az útját, elhalványultak. Magasan a feje felett, a csillagok közül vakító sugár hullott a lépcsősorra, amely tovább vezetett a végtelen feketeségbe.

Landau várta, hogy újra megszólaljon a hang, az azonban hallgatott, mintha a Kő rábízta volna a döntést.

Sóhajtott és elindult előre. A fény vele együtt suhant az ismeretlen felé.

Landau érezte, hogy a lépcsősor egyre emelkedik, de csak úgy az ötvenedik táján vette magának a bátorságot, hogy letekintsen. Feneketlen mélységet érzett odalent, s legszívesebben a nemlétező korlátba kapaszkodott volna.

Amikor a századik lépcsőfokra ért, oldalára szorította a tenyerét és arra gondolt, bizonyára emeletnyi mélység húzódik a lépcsősor két oldalán. Aztán meg arra, hogy talán ugyanolyan érzékcsalódás áldozata, mint a lánynál, aki kitömött madárral és kígyóval keltette a valóság illúzióját. Talán nem is indult el semmiféle lépcsősoron, hanem odalent toporog egy terem közepén, s csak legyőzött és becsapott érzékei játszanak vele.

Már-már megtorpant volna, hogy meggyőződjön r6la, létezik-e egyáttalán visszaút, amikor nem messze, talán ötven-hatvan lépcsőfoknyira jókora, lapos fennsíkot pillantott meg: mintha óriások mesebeli asztala terült volna el előtte. A plató közepén hatalmas trónszék állt, amelyben egyszerű bőrökbe és prémekbe burkolódzott férfi üldögélt.

Öreg, összeaszott aggastyán, állatbőrökkel a testén, prémekkel a nyaka körül.

Landau egyetlen pillanatra megtorpant s lepillantott a mélységbe. Gyorsan becsukta a szemét, amikor tudatosult benne, hogy több emeletnyi magasságban áll egy korlát nélküli lépcsősor
tetején. Bár tűzszakértőként megszokta a magasságokat, most mégis hiányzott neki társai nyugtató tekintete és a modern technika támogatása.

Az öregember félig felemelkedett és kinyújtotta a nyakát, mintha azt figyelné, valóban az közeledik-e, akire vár. Landau felé tárta a karját és türelmetlen, hívó mozdulattal magához intette.

Landau, egy, az övénél hatalmasabb akaratnak engedelmeskedve a férfihoz futott, s amikor lihegve és verejtékezve eljutott a trónszékig, már nem volt ereje másra, minthogy fejjel előre a lábához roskadjon.

Az öreg, ráncos képű, ismeretlen férfi ekkor felkurrogott. Nyelvnek alig nevezhető, morgásokkal és füttyökkel teli nyelven, majd Landau fejére tette a tenyerét.

Landau úgy érezte, hazatalált.
Harmincezer év vándorlásával a háta mögött, végre hazaérkezett. 93
Az öregember még egyszer megsimogatta Landau fejét, aztán saját nyakához nyúlt. Landau meghökkenve látta, hogy a Kő Őrének ráncos és tisztának egyáltalán nem nevezhető bőre nyúlni kezd, mint rémfilmekben a vérfarkas pofája. Arca eltorzult, elformátlanodott, majd végleg lerepült a fejéről az a gumimaszk, amely mind ez ideig az arcát fedte. Mire felocsúdott, már nem az öreg, ismeretlen férfi ült a trónszéken az állatbőrök alatt, hanem Cassell papa.

A zene megerősödött s a kő hangja felmordult a háta mögött.

- Üdvözöld a Kő Őrét!

Landau visszafojtott lélegzettel meredt Cassellre. Bár, ha egészen őszinte akart lenni magához, be kellett ismernie, hogy valójában nem is okozott számára akkora meglepetést a dolog. Az elmúlt percek megerősítették benne a régtől fogva érlelődő gyanút, hogy talán maga Cassell papa, nevelőapja és igazi szüleinek gyilkosa a Kő Őre.

Cassell megérintette a karját. Mutatta, hogy foglaljon helyet mellette. A kőből faragott, lapos trónus olyan széles volt, hogy akár többen is elfértek volna rajta.

Az öreg Landau felé fordította fájdalomtól barázdált arcát.

- Csodálkozol?
- Csodálkozom - mondta határozottan Landau. - Soha nem gondoltam volna, hogy te légy a Kő Őre.
- Talán korábban meg kellett volna mondanom - sóhajtotta Cassell papa. - Csakhogy ehhez az én szándékom nem elég. A Nagytanácsnak kell döntenie róla. A Kő Tanácsának. Ők pedig úgy döntöttek, csak akkor fedhetem fel a személyemet, ha felkészültél.
- Mire?

Cassell papa előrehajolt.
- Mielőtt elmondanám, amire felhatalmaztak, meg kell hallgatnod a Kő titkát. Négyszáz éve áll itt tolakodó tekintetektől rejtve, négyszáz éve mutatunk be neki áldozatot, négyszáz éve hallgatjuk az utasításait.

Landau egészen profánul megcsóválta a fejét.

- Hogy tudták ezt a monstrumot ideszállítani?
- A kő soha nem mozdult el a helyéről. Mindig is itt volt: elődeink szentélyt emeltek fölé, amelyből végül is kinőtt ez a város. Rajtunk kívül soha senki nem tudta, mit rejt alattunk a föld mélye.

Landau legszívesebben megkérdezte volna, mi köze ennek a kétségkívül impozáns monolitnak a Neander-völgyi ősemberekhez, de Cassell papa megelőzte. Felemelt ujjával a gránittömbre mutatott.

- Őseink tudták, hogy életet kell lehelniük a kőbe. Mivel még soha nem látott bennünket, néma és érzéketlen volt, mint általában a kövek. Kellett valaki, aki megismertesse fájdalmainkkal és a régmúlt idők történetével. Ezért négyszáz évvel ezelőtt elődeink közül néhányan elutaztak Düsseldorf mellé, Neander-völgybe, a Nagy

Mészárlás színhelyére, s magukkal hoztak egy kőtömböt, amelyen még ott égett meggyilkolt testvéreink vére. Mi mindig is tudtuk, hol történt a Nagy Mészárlás: az ő tudósaik csak a múlt században ásták ki a nyomait.
Elődeink elhozták ide a Neander-völgyi követ - folytatta Cassell papa -, s belehelyezték a gránitmonolit közepébe. Ezzel az aktussal a gránit a mi kövünkké vált. Velünk érez, átlényegült a mi húsunkká, mint az ostya Krisztus testévé. - Sóhajtott és megszorította Landau kezét. - Tudnod kell, hogy a hagyomány szerint, valamikor az ősidőkben négy nagy családból kerültek ki a Neander-völgyiek vezetői, bár meg kell mondanom, utálom ezt a kifejezést, ezért inkább a mi országunkat használom. Szóval, négy család uralkodott a mi országunk felett: a Négy Szürke Varázsló családjai. Hogy miért éppen így hívták őket, én sem tudom. Ők adták a főembereket, akik időről időre elvezették népünket a dolmenekhez, menhirekhez, és imádkoztak hozzájuk. Csak nevetek, ha azokra az erőfeszítésekre gondolok, amellyel az ostoba cro-magnoni férgek, akik tudósnak merik nevezni magukat, megpróbálják megfejteni, kik emelték a soktonnás kőtömböket a levegőbe, és milyen eszközökkel. Soha nem fognak rájönni, hogy az eszköz itt van a fejünkben. Mi képesek vagyunk felemelni a lelketlen tárgyakat is, mozgásra bírni őket, ha a Kő úgy kívánja. Mi emeltük egymásra a piramisok köveit, melyeket később kisajátítottak maguknak az egyiptomiak. - Hirtelen a hasához kapott és felnyögött. - Úgy érzem, elkalandoztam. Kínoz ez a szerencsétlen testem, pokoli fájdalom ég bennem, fiam! Óh, Kő, adj még annyi erőt, hogy elmondhassak neki mindent. - Kinyújtotta a karját és a monolit felé tárta. - Óh, Kő, adj kitartást, hogy mindent megértethessek vele!

Landau gyűlöletet és szánalmat is érzett Cassell papa iránt. Gyűlöletet, mert megölette a szüleit, sajnálatot, mert látta, mekkora fájdalom rázza az öregember vézna testét.

- A Négy Szürke Varázsló családjaiból kerültek ki mindig is a Kő őrei - folytatta Cassell. - Az én családomnak azonban vége... Nem tudtam gyermeket nemzeni, pedig mindent megpróbáltam. Még a cro-magnoniak praktikájára is ráfanyalodtam, de ők sem tudtak segíteni rajtam. Mintha valaki megátkozott volna. Egyszerűen nem vagyok nemzőképes. Velem együtt kihal a családom, immár másodiknak, mert egynek már valaha, a régi időkben magja veszett. A tiéd azonban virulni fog nemzedékről nemzedékre, talán éppen te leszel az, fiam, aki
visszaadja a Neander-völgyiek elveszített hatalmát. Minden készen áll a végső csatára. Mindenütt ott vagyunk, és csak a jelre várunk, hogy megkezdődhessék a második Nagy Mészárlás. Csakhogy ekkor már

nem minket mészárolnak, hanem mi leszünk az ítéletvégrehajtók!

Landau döbbenten vette észre, ahogy Cassell papának kigyullad a szeme, mintha mindeddig parazsat rejtegetett volna a pillái mögött. Vékony teste újra erővel telítődött, s ahogy felállva a levegőbe nyújtotta a karját, biblikus idők átkozódó prófétáira emlékeztetett.

- Mégátkozlak, Babilon! - ordította a sátétségbe, amely mögött ott sejlett az egész, emberek lakta világ. - Romjaidon sakálok tanyáznak, csecsemőid vére patakokban folyik romló földeden. Fű növi be a kevélység e bűnös lakát: holttesteid rothadó bűze megfertőzi a levegőt!

Megperdült, gyomrához kapott és visszazuhant a helyére. Landau hozzá ugrott és a pad támlájához támasztotta a fejét.

Aztán csak állt döbbenten, előbb a kőre, majd Cassell papára meredve. Most fogta csak fel igazából, mit is mondott neki az öreg. Szólni akart, megkérdezni, hogy ugye rosszul értette: hogy lehetetlen, amit állít, de egyszerűen nem jött ki hang a torkán.

Az öregén azonban annál inkább. Ahogy legyűrte a fájdalomrohamot, megtörölte a száját és Landaura mutatott.

- Igen, igen, igen! Azért mentettelek meg, azért nem engedtelek, hogy megöljenek, mert akkor már tudtam, hogy nemzőképtelen vagyok. És azt is tudtam: te vagy a Négy Szürke Varázsló családjai közül a harmadik utolsó leszármazottja. Így hát, fiam, te leszel a Kő Őre. Erről döntött a Kő Tanácsa még évekkel ezelőtt. Ezért kellett minél előbb végrehajtatni rajtad az ébresztést, amikor megtudtam, hogy gyors és gyógyíthatatlan betegség fog végezni velem. - Lecsúszott a padról, Landauhoz lépett és magához ölelte. - A Kő Őre köszönti a Kő Őrét! Ritkán adódik alkalom, hogy a Kő Őre még életében üdvözölhesse az utódát. Hálás vagyok ezért az isteneknek. Légy rá büszke, fiam, hogy a te uralkodásod alatt teljesedik be a cro-magnoniak végzete, és teljesedik ki a mi uralmunk, amelyről a Szentírás is szól. A Végső Ütközet, amelyben a gonosz elnyeri méltó büntetését, a jó pedig ajutalmát. Így döntött a Kő Tanácsa, fiam, amelynek megbízottai nemsokára fogadnak téged és hivatalosan is megerősítenek tisztségedben. A szüleidnek ... meg kellett halniuk, hogy te életben maradhass. Hogy te lehess a Kő Őre. Ha rajtuk múlott volna, ma már egy vagy a cro-magnoniak közül. Ők békét akartak, béke pedig nincs és nem is lesz köztünk soha! Köszöntelek, Kő Őre!

Büszke vagyok rá, hogy én neveltelek, hogy a közeledben lehettem!
Landau úgy érezte, sírnia kell. Csak még azt nem tudta, a szégyentől-e, vagy a fájdalomtól. 94
Leült a padra és a tenyerébe temette az arcát. Cassell papa gyökeresen félreértette a helyzetet, mert átkarolta a vállát és gyengéden a fülébe suttogta.

- Csak sírd ki magad utoljára. Én is így tettem, amikor annak idején értesültem róla, hogy engem ért a nagy megtiszteltetés. Egy déli udvarházban nevelkedtem, s amikor közölték velem, hogy én vagyok a kiválasztott, életmódot kellett váltanom. Bár imádtam a földet, a növényeket és az állatokat, a csendet és az elmélkedést, motorra szálltam s bevetettem magam
a bűzbe, az emberi lélek vad kavalkádjába. Egy motoros banda tagjaként, majd főnökeként, állandóan úton voltam, így feltűnés nélkül szervezhettem a csoportokat. Mindenki azt hitte, kelekótya, huligán vagyok, közben megszállottan építgettem a birodalmat, a mi országunk birodalmát. Elődömtől jól kimunkált szervezetet örököltem, s én tovább virágoztattam, annak a célnak az érdekében, amelyet te fogsz beteljesíteni, fiam. Bocsáss meg, hogy eltitkoltam előtted valódi énemet, de ennek így kellett lennie. Meg kell tanulnod, hogy mindenről lemondj a nagy cél érdekében. Nem akadályozhat ebben asszony ölelése és fegyver vasa sem. A cél szentesíti az eszközt! Ezt ne feledd soha!

Landau agyában villámsebesen röpködtek a gondolatok.

- A tűzhalálok? - kérdezte végül halkan. - Miért éppen így halnak meg az árulók?
- Mert így szól a hagyomány. Ne feledd, sok mindent nem tudunk megmagyarázni, hiszen akkoriban még nem volt írás, amellyel feljegyezhették volna a régiek az akaratukat. De nem is volt rá szükségük, hiszen minden az agyukba volt írva. Az üldöztetés azonban megváltoztatta a helyzetet. Mivel felbomlott a mi országunk birodalma, sok minden feledésbe merült. Például ez is. De mi ennek ellenére ragaszkodunk a hagyományainkhoz, bár néha bizony nem tudjuk megmagyarázni az okot, amely létrehozta őket.
- Hogy megy végbe a gyakorlatban? - kérdezte kíváncsian Landau. - Én, mint tűzszakértő...
- Jogod van rá, hogy megtudd - biccentett Cassell papa. - Mint ahogy immár mindenhez jogod van. Tiéd lesz minden rejtett tudásunk. De hogy visszatérjek az égésre, amit spontán égésnek neveznek az ostobák, a piramis-effektus az alapja.

Landau nagyot nyelt.

- Az micsoda?
- Őseink felfedezték, hogy a piramisoknak csodálatos tulajdonságaik vannak. Ezért is építették őket. Tudták, ha nedveket tartalmazó természeti tárgyat helyeznek beléjük, az nagyon gyorsan kiszárad. Mivel a cro-magnoni férgek tudósai gyakorta bukkantak mumifikálódott egerekre a piramisokban, felállították a piramis-effektus elméletét, amelynek középpontjában ez a megmagyarázhatatlan szárító hatás áll.

Landau hiába erőltette az agyát, nem emlékezett egyetlen áldozat lakásában sem piramisra. Az öreg mintha olvasott volna a gondolataiban, röviden, szárazon felnevetett.

- Egyáltalán nem arról van szó, amire gondolsz. Bizonyára tudod, hogy az ébresztők olyan egyedek, akik hatalmas szellemi energiákkal rendelkeznek, hiszen ezért is választjuk ki őket az egyszerű polgárok közül. Az ő erejüket csak a Kő Őrének ereje múlja felül. Nos, amikor parancsot kapnak valakinek a megölésére, az ébresztő felkeresi és gondolat-piramist bocsát rá. Szellemi energiájával piramist épít a feje fölé, amitől iszonyatos dehidrációs, azaz szárító hatás lép fel. Testnedvei elpárolognak, ekkor már gyerekjáték lángra lobbantani. S mindez pár perc alattjátszódik le. Ne félj, te magad is képes vagy ennek, és ehhez hasonlóknak a végrehajtására. Az ébresztőket különben egy régi, kőkorszaki isten nevéről Agninak hívják. Minden mi országunk-beli tudja, ha árulóvá válik, békét köt a cro-magnoniakkal, Agni fog végezni vele. Nem tehetek róla, de napokig nevettem, ahogy értesültem róla, hogy vezetett az orrotoknál fogva benneteket Neely, amikor káposztával felíratta azzal a Welensky nevű cro- magnoni féreggel Agni nevét a falra, mielőtt megölte volna. Csak azért, hogy Le Roynak borsot törjön az orra alá.
- Értem - sóhajtott Landau. - És hogy ismeritek... ismerjük fel abban a Neander-völgyit, aki még nincs felébresztve?

Cassell papa felkuncogott.

- Megvannak rá a módszereink. Te is fel tudod majd ismerni őket, ha megtanítanak rá. Márpedig mostantól kezdve mindenre megtanítanak. Talán éppen Neely lesz az...
- Nem!

Cassell papa felkapta a fejét. Enyhén ingerült kifejezés költözött a képére.

- A Kő Őrének nem lehetnek érzelmei. Neely a kötelességét teljesítette. Rövidesen meg fogod érteni, hogy csak azt tette, amit tennie kellett. Fúrja még valami az oldalad?
- Mi az a berovás?

Cassell papa a hasához nyúlt és megtapogatta.

- A gyűlölet genetikai kódolása és blokkolása is egyben. Meg ne kérdezd, hogy csinálták elődeink: ez is abba a tudáscsomagba tartozik, amely, sajnos, alighanem örökre a semmibe veszett. Az ébresztés a blokk felszabadítása: a szeretet ébredése saját fajtád, és a gyűlölet ébredése a cro-magnoniak iránt. Még szerencse, hogy az ébresztés folyamatának ismerete megőrződött, különben már nem is léteznénk.
- Le Roytól tudom, hogy a folyamatnak nem szabad megfordulnia.

Cassell papa felemelte mutatóujját és figyelmeztetőn Landau felé intett.

- Erre kell a legjobban figyelned: ez a legnagyobb veszély, ami ránk leselkedik. Ha az ébresztés folyamata megfordul, az ébresztett megszerzi ugyan a mi országunk minden tudását, a gyűlölet azonban nem fejlődik ki benne. Cro-magnoni lesz, ellenség, mégpedig a legveszedelmesebb fajtából. Ha valaha is megtudod, hogy akár a legjelentéktelenebb egyednél is megfordult a folyamat, azonnal el kell pusztítanod. Erről így rendelkezik a hagyomány.
Landau felállt és nagyon-nagyon komolyan Cassell papára nézett.
- Azt hiszem... fel kell hívnom valamire a figyelmedet. Cassell papa fájdalmasan felnyögött.
- Mire?
Landau sajnálkozva nézett rá.
- Nem természetes halállal fogsz meghalni. Mint zsaru, felelősségem teljes tudatában kijelenthetem, téged úgy gyilkoltak meg, Cassell papa!

A Kő Őre meghökkenve feltápászkodott és villámló szemekkel Landaura támadt.
- Mit beszélsz?! Ne feledd, még én vagyok a Kő Őre és te tisztelettel tartozol nekem. Nem engedem, hogy gúnyt űzz belőlem! Tisztában vagy vele egyáltalán, mit beszélsz?

Landau komoran bólintott.

- Tisztában.
- Akkor... folytasd!

Landau felvonta a szemöldökét.

- Az imént a Négy Szürke Varázsló családjáról szóltál. Szeretném, ha még egyszer elmondanád, melyek azok.
- Feltétlenül szükséges ez? Azt hiszem... nem vagy egészen magadnál. Talán az öröm és a váratlan meglepetés megzavarta az agyad.
- Ne feledd, rendőr vagyok - figyelmeztette Landau. - Elsőosztályú nyomozó. Amikor még csak közönségesek voltak a képességeim, már akkor is megéreztem bizonyos dolgokat...
- Neked soha nem voltak közönségesek a képességeid. Mire alapítod a gyanúdat?
- Előbb válaszolj a kérdésemre. Melyik az a négy család?

Cassell papa megcsóválta a fejét.

- Az elsőről már említettem, hogy kihalt. Még valamikor a középkorban. Iránban éltek, s áldozatául estek egy mészárlásnak. Ez természetesen nem a Nagy Mészárlás volt, ámbár hatásában ez sem volt sokkal kisebb. Ők voltak ugyanis a leghatalmasabbak: az ő tudásuk senkiéhez nem volt fogható. Sajnos, velük pusztult a mi országunk rejtett tudományának nagyrésze is.
- A második család?
- Az enyém. Ha meghalok, márpedig érzem, hogy csak óráim vannak hátra, a második család is eltűnik a világ színpadáról. Pedig mindent megtettem, hogy ne így legyen. Mindent, mindent, mindent!
- A harmadik az enyém?
- A tiéd. A Landau család. Még szerencse, hogy téged nem fertőzött meg az a kór, amely szüleidet az ellenségünkké tette. Persze hogy meg kellett ölnöm őket! Még egy közönséges mi országunk-belit is megölünk, ha elszáll belőle a gyűlölet, hát még a Kő Őre posztjának jövendő várományosát! Mert apádnak kellett volna követnie engem, ha utód nélkül halok meg.
- A negyedik család?
- Nem fontos. Majd megtudod.
- Most akarom tudni.

Cassell papa összeszorította a száját, mint aki attól fél, hamarosan szembe kell néznie a keserű igazsággal.
- McDowell családja - mondta végül bizonytalanul. Landau előrehajolt.
- Kicsoda McDowell?
- Olvastad Le Roy naplóját, nem?
- Azt akarom tudni, valójában kicsoda!
Cassell papa sóhajtott.

- A Kő Tanácsának a titkára. Elnöke a mindenkori Kő Őre, ő pedig, illetve felmenői és leszármazottai a titkári funkciót látják el.
- Mi a feladata?
- Koordinálja a cro-magnoniak elleni harcot. Szervez, konspirál, irányít. Mindenütt ott van, s ha valahol feltűnően szimatolnak a mi országunk iránt, felméri a veszélyt és cselekszik.
- Mint Le Royék esetében - morogta Landau.
- Igen. Mint Le Royék esetében is.

Landau szánakozva az öregre nézett, aztán erőt véve magán, beszélni kezdett.

- Elmondok neked egy történetet, papa. Lehet, hogy nem lesz jó a vége, mint ahogy az igaz történeteknek általában.

Cassell papa feje a mellére csuklott. Landau oda akart ugrani hozzá, mert azt hitte, már nem is él, de az öreg felemelte a fejét és intett, hogy folytassa.

- Képzeld el, hogy van valahol egy társaság, amelynek van egy ambiciózus, fiatal titkára. Előkelő család leszármazottja, s előtte is ott áll a lehetőség, hogy valamikor a társaság elnöke legyen. A jelenlegi elnök felett ugyanis eljártak az évek, gyermeke nincs, tehát elvileg ő is a helyére léphetne. Csakhogy van egy bökkenő. Nem az ő családja következik abban a sorban, amelyben azok állnak, amelyek az elnököket adják. Egy másik család megelőzi, pontosabban annak egyetlen és utolsó tagja. A titkár szomorúan látja, hogy így nem sok esélye maradt az elnöki posztra, hiszen a jelölt fiatal, erős, nincs remény rá, hogy idő előtt eltűnjön a balfenéken, arról nem is beszélve, hogy a dolgok rendje és módja szerint gyermekeket fog nemzeni, miáltal az ő családja ismét csak háttérbe szorul.
Az ambiciózus, fiatal titkár ekkor arra gondol, miért ne lehetne kissé beleszólni a rég kialakult hagyományok rendjébe? Egy icipici változtatástól még nem dől össze a világ. Ha ő lesz az elnök, ugyanolyan elkeseredetten fognak harcolni az ellenség ellen,

ugyanolyan erővel igyekeznek teljesíteni a céljukat, mint más elnökök uralkodása alatt.
Titkárunk meghányta vetette magában a dolgot s úgy döntött, megteszi az első lépést. Könnyű helyzetben van, hiszen ott él az elnök közvetlen környezetében. Így van?
- Folytasd - morogta sápadtan Cassell papa.
- Az ambiciózus titkár és orvos, ekkor mérgezni kezdi az öreg elnököt.
- Nem!

Landau széttárta a karját.

- Én csak egy történetet mesélek. A pontos diagnózist természetesen nem ismerem, de az a gyanúm, hogy AIDS-sel fertőzte meg az öreget.
- Jézusom!
- Nem kellett hozzá más, csak egy fertőzött fecskendő. Ettől kezdve az idős elnök egyre gyengül, s maga is rádöbben, trónörökös után kell néznie. Mivel neki nincs gyermeke, nem tehet mást, minthogy a sorrendben harmadik család utolsó élő tagját nevezteti ki utódává. Ezt egyébként a törvénnyé vált hagyomány is így kívánja.
A problémát csak az jelenti, hogy ez az utód még azt sem tudja, kicsoda. Az elnök kiadja hát a parancsot az ébresztés végrehajtására.
A fiatal, ambiciózus titkár örül, mert tervének első részét siker koronázta. Mivel óriási a hatalma, természetesen pontosan tudja, ki fogja végrehajtani az ébresztést. Megparancsolja a
szakembernek, kezdje el a munkáját, majd amikor az már beindult, visszafordíttatja vele a folyamatot.
- Nem! Neely soha nem tenne ilyet!
- A szerelem és a vágy csodákra képes. Az ébresztő a titkár oldalára áll, és vakon végrehajtja minden parancsát. Bizonyára tudja, mire megy ki a játék, s egészen biztosan tetszik is neki az ötlet. A titkár talán megígérte neki, hogy feleségül veszi és a világ első asszonyává teszi, ha elérték a céljukat.
- Nem! Ez lehetetlen!
- A megindított folyamat akárhogy is, de visszafordul. Az elnökjelölt megszerzi ugyan mindazt a hatalmat, amit szántak neki, az ehhez szükséges agresszivitást azonban nem. Ezért a törvények szerint pusztulnia kell.
- Sátán! Sátán!
- Ha pedig elpusztult, az elnöki poszt várományosa egyedül és kizárólag a fiatal, ambiciózus titkár, akit ráadásul már nem fenyeget konkurencia, hiszen az ő családja maradt meg egyedül a Négy Szürke Varázsló családjai közül.

Landau, ahogy befejezte, fürkészve az öregre nézett. Cassell papa ráborult a padra és apró, májfoltos öklével megállás nélkül a követ verte.

- Sátán! Sátán! Sátán!
Landau nem volt egészen tisztában vele, kit illett a megtisztelő névvel.
96
Mielőtt akár gondolati úton rájöhetett volna a helyes válaszra, Cassell papa felemelkedett és gyilkos dühvel a szemében, Landaura meredt.

- Azt akarod mondani, hogy te... te..., hogy megfordult benned az ébresztés folyamata?
- Így történt - bólintott a zsaru.
- Hogy elnyerted a mi országunk tudását, de nincsen benned gyűlölet a cro-magnoniak iránt? Landau megvonta a vállát.
- Még nem tudom pontosan, mit nyertem el, de gyűlölet az nincs bennem szemernyi sem. Sőt egész hátralévő életemben azon fogok munkálkodni, hogy békét teremtsek a két embercsoport között; hogy a mi országunk megfeledkezzen a bosszúról és valamennyien, közösen...

Az öreg felpattant és kimeresztett körmökkel Landaura vetette magát.

- Áruló! Mocskos cro-magnoni! Gyilkosok cimborája! McDowell! Segíts! McDowell! Öljétek meg ezt az áruló gazembert!

Visszahanyatlott a padra és elveszítette az eszméletét.

97
Sötét, villanyégőkkel csak alig megvilágított föld alatti folyosókon haladtak előre. Szó nélkül lépkedtek egymás nyomában, mint fájdalmába feledkezett temetési menet. Az oroszok időnként halkan odasúgtak egymásnak valamit; talán azt csodálták, hogy ideát, az óceánon túl, mi országunkbéli testvéreik az emberi kultúra jóval magasabb fokára jutottak, mint ők az Urál környékén.

Jó tízpercnyi hangtalan menetelés után liftbe szálltak, s amikor kinyílt előttük a felvonó ajtaja, széles, mahagónival borított könyvtárteremben találták magukat.

Barnes néhány kényelmes karosszék felé intett.

- Foglaljanak helyet, kérem!

A Tanács tagjai letelepedtek. A doktor fejhallgatót húzott elő egy rejtett zugból, fejére tette, hallgatta egy kicsit a belőle kiáradó hangokat, majd elégedett mosollyal az ölébe ejtette.

- Negyedórával ezelőtt említettem önöknek, hogy valami nem tetszik nekem az utódlással kapcsolatban.
- Azt mondta, baj van - helyesbített az egyik orosz. Barnes udvarias mosolyt erőltetett a képére.
- Így is lehet mondani. Bár megtehettem volna, hogy elmondom önöknek, mit értek baj alatt, mégis, talán az a helyesebb, ha saját szemükkel és fülükkel győződnek meg bizonyos tényekről. Én csak önök elé tárom őket, az önök dolga, hogy meghozzák a döntést.
- De hát miről van szó egyáltalán? - hajolt előre türelmetlenül a svéd.

Barnes doktor a könyvek felé intett.

- Figyeljenek kérem, és őrizzék meg a hidegvérüket.

Felemelte a fejhallgatót és ismét a fülére helyezte. Arcán a türelmetlenség árnyéka futott végig, akárcsak a többiekén. Mégis, mivel valamennyien tekintélyes férfiak voltak és nem tartották magukhoz méltónak a felesleges kérdezősködést, szó nélkül vártak.

Barnesnek hirtelen felcsillant a szeme. Elszállt az arcáról az az óvatos, már-már kedvetlen árnyék, amely a fejhallgatóra koncentrálva rátelepedett. Kinyújtotta a karját és megnyomott az előtte álló asztalka alján egy gombot. A könyvespolcokat tartó fal megremegett, a polcok recsegtek, ropogtak, aztán lassúnak látszó, de azért mégis szapora mozgással eltűntek a szemük elől. Úgy csúsztak be az oldalfalakba, hogy még csak por sem szállongott utánuk.
- Nem kell nyugtalankodniuk, csak mi láthatjuk és hallhatjuk, mi történik odaát, mi láthatatlanok vagyunk a kintiek számára. Gondolom, tudják, mi zajlik odaát.

Valóban, ahogy megjelent előttük a Kő és a lépcsősor végén a plató, pontosan tudták, miről van szó. Szobájuk alig valamivel a plató szintje felett helyezkedett el, így jól láthattak mindent, ami néhány lépéssel alattuk és mellettük történt. Tudták, azt a pillanatot látják, amikor a haldokló Kő Őre átadja a hatalmat utódának.

Az aktus azonban valahogy mégsem olyan volt, amilyennek lennie kellett volna. Sem a Kő Őre, sem pedig a kijelölt utód nem viselkedett méltóságteljesen. A Kő Őre a kőpadra borulva átkozódott, az előtte álló fiatalember, Peter Landau pedig olyan tekintettel nézett rá, amelyben sok minden fellelhető volt, kivéve a tiszteletet és az alázatot.
Most már bánták, hogy csak a beszélgetés végébe tudtak belekapcsolódni. Honnan sejthették volna, hogy éppen Barnes doki rendezte így számukra. Fejhallgatóján végigkövette a történteket, csak akkor engedte, hogy ők is láthassanak és hallhassanak mindent, amikor már úgy érezte, kockázat nélkül megteheti.

- Azt akarod mondani, hogy ... te ... te ... hogy megfordult benned az ébresztés folyamata? - hallották a Kő Őrének megdöbbent, fájdalommal teli hangját.
- Így történt - felelte az az ember, akit a Kő Őrének posztjára jelöltek, Cassell javaslatára, a hagyományoknak megfelelő módon.
- Hogy elnyerted a mi országunk tudását, de nincsen benned gyűlölet a cro-magnoniak iránt? Látták, hogy Landau megvonja a vállát.
- Még nem tudom pontosan, mit nyertem el - hallották -, de gyűlölet az nincsen bennem szemernyi sem. Sőt egész hátralévő életemben azon fogok munkálkodni, hogy békét teremtsek a két embercsoport között; hogy a mi országunk megfeledkezzen a bosszúról s valamennyien, közösen...

Látták, hogy a Kő Őre felpattan a padról és kimeresztett körmökkel Landaura veti magát.

- Áruló! Mocskos cro-magnoni! Gyilkosok cimborája! McDowell, segíts! McDowell! Öljétek meg az áruló gazembert!

Látták, hogy a padra borul és úgy is marad mozdulatlanul.

Ahogy elhangzottak a Kő Őrének utolsó szavai, rémülettől megdermedve meredtek egymásra.
- Megfordult volna nála az ... ébresztés folyamata? - nyögte a francia.
Barnes doktor bólintott.
- Kizárólag ez lehet a diagnózis:
- Hogy történhetett meg?
Barnes megvonta a vállát.

- Az ébresztő hanyag munkát végzett. Néha előfordul ilyesmi.
- Ki végezte az ébresztést? - kérdezte a svéd.
Barnes doktor úgy tett, mintha gondolkodna.
- Neely Smith - mondta rövid töprengés után. Valamennyien felkapták a fejüket.
- De hiszen Neely a legjobb - csodálkozott a spanyol. - Neelyről legendák keringenek.
Barnes doktor széttárta a karját.

- Néha a legendákról is lekopik a máz. A döntésüket kérem. Nekem mint titkárnak elő kellett terjesztenem a javaslatot. A szabályok szerint Neely Smithnek meg kell halnia. Egyetértenek, uraim?
Egyetértettek. A svéd ugyan habozott egy pillanatig, de végül ő is felnyújtotta a kezét. Barnes doktor a Kő Őre fölé hajló Landaura nézett.
- Vele mi legyen?
Egyszerre robbant ki belőlük a szó.
- Halál! Halál! Halál!
Barnes doktor elégedetten bólintott.
- Intézkedem, hogy végrehajtassék a kívánságuk. A legfontosabb azonban az, hogy amilyen gyorsan csak lehet, megtaláljuk a Kő Őrének utódát.
- Miért ez a nagy sietség? - kérdezte a vezérkari főnök első helyettese. - Véleményem szerint össze kell hívnunk a kibővített Nagytanácsot, előtte azonban még meg kell tárgyalnunk a csoportok vezetőivel...
- Vészhelyzet van - mondta egyszerűen Barnes doktor.

A vezérkari főnök első helyettese elhallgatott. Pontosan tudta, hogy rendelkeznek vészhelyzet esetéről a hagyományok.

Barnes doktor nem várta meg, míg valamennyien megemésztik magukban a történteket, hanem határozottan átvette a kezdeményezést.

- A választásnak azonnal meg kell történnie. A Kő Őre bármelyik pillanatban meghalhat, azt pedig nem kockáztathatjuk, hogy ez a ... ez a ... cro-magnoni életben maradjon s ha csak ideig-óráig is, ő gyakorolja a Kő Őrének magasztos funkcióját.
- Nem. Ezt valóban nem engedhetjük meg - morogta a francia.
- Ez esetben meg kell ejtenünk a választást. Kérem, uraim, közöljék velem a döntésüket.

A Kő Tanácsának tagjai összenéztek. Néhány másodpercnyi hallgatás után a svéd szólalt meg elsőnek.

- A hagyományok és a törvények egyértelműen szólnak az utód kiválasztásáról. A Négy Szürke Varázsló családjaiból kell kijelölnünk az utódot.
- Úgy van - helyeseltek az oroszok.
- A Négy Szürke Varázsló családjai közül mára már csak egy maradt - folytatta a svéd és Barnes doktorra nézett. - Egy már a középkorban kihalt; a jelenlegi Kő Őrének nincs leszármazottja, és az árulónak sincs. Csak a megmaradt negyedik családból jelölhetünk ki valakit.

A francia felvonta a vállát.
- Akkor a választás igen egyszerű. A negyedik családnak tudomásom szerint egyetlen élő tagja van: McDowell. Doktor McDowell.

Barnes doktor mereven maga elé bámult. Szeme sem rebbent: pedig belülről majd szétfeszítette az izgalom.

- Szavazzunk - mondta az egyik orosz és összehúzta lágyan kék, barátságos, szláv szemét. - Bár csak egyetlen jelöltünk van, mifelénk ez nem nagy dolog, mondhatnám, így a megszokott. Valamennyien ismerjük McDowellt, nem lehet kétségünk képességeit és elkötelezettségét illetően. Én a magam részéről támogatom a jelölését. Kolja?
- McDowell - mondta a másik orosz.
- Természetesen én is rá szavazok - csatlakozott hozzájuk a svéd.
- McDowell - emelte fel a kezét az angol.
- McDowell - morogta a francia.
- Sí. Legyen McDowell - tárta szét a karját a spanyol.

A három amerikai összehajolt, suttogtak pár másodpercig, aztán a főügyész helyettese ismertette a határozatot.
- Döntésünk: McDowell.
Barnes doktor elmosolyodott és meghajtotta a fejét.
- Elfogadom a döntésüket, uraim.

99
Perkins lefékezett a szeretetház előtt s derékig kihajolva a vasrácsra bámult. Forrest felébredt szundikálásából és megdörzsölte a szemét.

- Hol vagyunk?
- Valami szeretetház - betűzgette a kopottas táblát Olivia. - Öregek otthona. Murray gyanakodva simogatta meg a madár hátát.
- Biztos?

Rosa mama bólintott.

- Sam azt mondja, biztos. Sam soha nem hazudik.
- Azt nem is mondtam - visszakozott Murray -, de mi van, ha téved?
- Sam nem téved.

Perkins Le Royhoz fordult.

- Mi a fenét csináljunk?

Mielőtt Le Roy válaszolhatott volna, Rosa mama felnyögött és a fejéhez kapott. Két oldalról a koponyájára szorította a tenyerét, mintha éles hangok hasogatnák a halántékát.

- Máriám, Jézusom! Ilyen erős hullámokat még soha nem éreztem... Itt vannak körülöttem! Közrefognak... Hagyjatok! Hagyjatok! Ne bántsatok!

Murray döbbenten érezte, hogy a lány a karjába vájja a körmeit és jobbra-balra hányja-veti magát, mintha extázisban lenne.

- Segítsetek! Megölnek! Meg akarnak fojtani! Segítsetek!

Murray a kocsi falához húzódott és megpróbálta lefejteni a karjáról Rosa mama ujjait. Azok azonban erősebben szorították, mint az acélbilincs.

Murray komolyan megijedt. Szabad kezével kinyitotta az ajtót és kiordított a már odakint toporgó Perkinsnek.

- Segíts, az istenit neki! A végén még darabokra szaggat!
- Menjetek! Takarodjatok!

Rosa mama nagyot rándult, majd kinyitotta a szemét. Szempilláján és fejbőrén verejtékcseppek csillogtak.

- Itt vannak - nyögte, és a szeretetház magas vaskerítésére mutatott. - Itt vannak! Letapogattak a hullámaikkal.
- Ez azt jelenti, tudják, hogy jövünk? - tudakolta Le Roy.

Rosa mama tanácstalanul szipogott, majd szétmaszatolta a verejtékcseppeket a homlokán.

- Nem tudom, mit tudnak. Csak a hullámokat éreztem. Mintha acélhurok szorult volna a nyakam köré. Ti nem éreztetek semmit?
Le Roy tűnődve nemet intett.
Perkins megcsóválta a fejét, és behajolt az ablakon.
- Meg tudnád mondani, kik ők?
Rosa mama feljebb húzta magán a jeansét és megrántotta a vállát.
- Akiket kerestek. És azok is, akiket Landau keres. Aki megölte azt az embert a benzinkútnál.
- Ő is itt van?
- Az ő hullámait meg tudtam különböztetni a többiekétől. Fenyegetett. Mintha azt üzente volna, megöl, ha nem takarodom innen.
- Azt üzente volna?
- Nem értettem jól. Ő hatalmas. Nagyon hatalmas. Hatalmasabb, mint én. Sokkal nagyobb az ereje. Mint a rádió, amelyiknek rossz a hangszórója. Ha túl erősre csavarod, torzít a hangja.

Murray legnagyobb megdöbbenésére pontosan értette Rosa mama allegóriáját. A nagy hangerőt, azaz a gondolati energiát Neely Smith sugározza, s ő azért nem foghatja tisztán az üzenetét, mert a vevőkészüléke nem alkalmas rá.

Le Roy csípőre tette a kezét.
- Landau?
- Odabent van.
- Biztos vagy benne?
- Éreztem az ő hullámait is. De ő most nem minket keres. Egy másik erővel feszül szembe.
- Mi az a másik erő?
- Honnan a fenéből tudjam? - siránkozott a lány. - Semmi nem biztos, értitek? Semmi.
- Eszerint az sem, hogy Landau odabent van?
Rosa mama nem válaszolt. Helyette Murray dugta ki a fejét az ablakon.
- Pedig odabent van. Arra mérget vehettek. Forrest gúnyos mosolyra húzta a száját.
- No csak, az újdonsült varázsló. Te is érezted talán a gondolathullámokat?
- Nem éreztem semmit - morogta mogorván Murray.
- Akkor honnan a fenéből tudod? Nagyszellem súgja az Örök Vadászmezőkről? Murray kikászálódott a kocsiból, megropogtatta a derekát, aztán Perkinsre kacsintott.
- Ha végeztünk ezzel az üggyel, iratkozz be egy kezdő

zsarutanfolyamra.
- Megbolondultál? - hökkent meg Perkins. - Mi ütött beléd?

Murray hátranyúlt, felvette az ülésről Samet, és mielőtt Rosa mama megakadályozhatta volna, a parkoló felé fordította a fejét.
- Látjátok, merre áll a madár csőre? Nézzetek oda, nagyokosok. Mit láttok? Forrest ásított és bólogatni kezdett.
- Egy parkolót. És benne sok-sok kocsit.
- Látod ezt a zöld Mercuryt?
- Látom. Benne rejtőzik talán a Kő Őre?
- Ő aligha - morogta Murray. - Viszont a kocsi Landaué.

100
Rosa mama lépkedett elöl, csukott szemmel, kinyújtott kézzel, s Murray legnagyobb megdöbbenésére mégsem koppant neki semminek. Egy alkalommal megpróbálta ugyan segíteni a tájékozódását, de véletlenül éppen a lány fenekére simult a tenyere.

A feszült pillanatok ellenére Rosa mama hátrafordult és anélkül, hogy kinyitotta volna a szemét, a zsarura förmedt.
- Most ne taperolj! Ha akarsz valamit, otthon szólják! Murray úgy kapta el a kezét, mintha parazsat érintett volna.
Murray mögött Perkins lépkedett, vállán a kitömött óriáskígyóval. Amikor elérték a bejárati ajtót, visszafordult, és Le Roy felé vágott egy grimaszt.

- Biztos, hogy öregek otthona?
- Az volt kiírva.
- Még szerencse, hogy nem őrültek háza. Ha az lenne, tuti, hogy itt fognának bennünket.

Forrest hallgatagon bandukolt Olivia mögött, és arra gondolt, semmi ünnepélyességet nem érez.
Pedig biztos volt benne, hogy többévi munkájukat rövidesen siker koronázza. Megpillanthatják a Kő Őrét és a Neander-völgyi kompánia főhadiszállását. Arról azonban, hogy mi lesz azután, halvány fogalma sem volt.

101
Ahogy az utolsó tanácstag is leeresztette a kezét, felcsengett a

sarokban a telefon. Barnes doktor felemelte a kagylót.

- Hallom.
- Itt Hal.
- Mi újság?
- Többen is közelednek, uram. Négy férfi és két nő. Egyikük fekete.

Barnes néhány másodpercig habozott, majd bólintott, mintha szemtől szembe állna a másikkal.

- Hagyja őket békén.
- Mit csináljak, uram?
- Amit mondtam. Menjen ki a fülkéből, tegye szabaddá számukra a bejáratot. Hagyja, hadd csináljanak, amit akarnak. Értesítse az ápolókat is, hogy takarodjanak az útjukból.
- Értettem, uram.

Barnes doktor letette a kagylót. Érezte, hogy minden szem rászegeződik, ezért igyekezett határozottnak és magabiztosnak mutatkozni.

- Uraim, ellenségeink közelednek. Azok a cro-magnoniak, akiknek sikerült néhány évvel ezelőtt nyomunkra bukkanni, és többet megtudni rólunk, mint bárkinek is az elmúlt harmincötezer év során.
- Le Roy? - kérdezte idegesen a légierő helyettes főparancsnoka. - Az az átkozott féreg? Barnes doki bólintott.
- Ők azok. Le Roy, Perkins, Forrest, Murray és Le Roy nője. Plusz egy fekete cafka, egy állítólagos varázslónő, akit úgy szedtek fel valahol. Most szépen besétálnak az oroszlán torkába.
- Ahonnan aztán nem is fognak kisétálni többé - mosolyodott el az egyik orosz.

Barnes doki vele mosolygott. - Soha többé!

102

A bejáratnál nem ütköztek senkibe. A portásfülke zárva volt, az asztalán füstölgő csikk azonban arról árulkodott, hogy aki idebent volt, talán csak másodpercekkel ezelőtt zárhatta be maga mögött az ajtót.

Perkins megcsóválta a fejét.

- Nem tetszik nekem a dolog.
- Nekem sem - helyeselt Murray. - De nekem már egy évvel ezelőtt sem tetszett.
- Mintha csak jöttünk hírére húzta volna el a csíkot.
- Honnan a pokolból tudhatta, hogy jövünk?
- Gondolj az agyhullámaikra.
- Vagy egyszerűen csak kinézett az ablakon - suttogta Olivia.

Rosa mama behunyt szemeit az ajtóra függesztette, aztán szó nélkül elindult előre egy végtelennek tűnő, néptelen folyosón.
Mit tehettek volna, követték. 103
Landau Cassell papához ugrott és megpróbálta feltámogatni. Agyán végigfutott néhány régi kép: amikor Cassell papa motorján ült, s mint vágtató zebrák suhantak el mellettük a csíkosra festett kilométerkövek.

A haldokló felé nyújtotta a karját, de akkor nagyon közelről és nagyon határozottan rászólt valaki.

- Ne érj hozzá!

Landau visszakapta a kezét. Néhány lépésnyire tőle Barnes doktor állt jó néhány elegánsan öltözött úrtól körülvéve. Egyikük mintha a légierő helyettes főparancsnoka lett volna, akit már többször is látott a televízióban.

- Barnes doktor!
- Maradj ott, ahol vagy.

Landau megmerevedett. Bár óriási erőket érzett ágaskodni a testében, egyelőre igyekezett féken tartani őket.

Barnes doki félig hátrafordulva a férfiak felé intett.

- Ők a Nagytanács, a Kő Tanácsának meghatalmazott tagjai. Akik téged a Kő Őréül javasoltak, s akik néhány perccel ezelőtt jóváhagyták a Kő beteg Őrének a parancsát. Ennek
értelmében megfosztottunk jószerével még el sem nyert rangodtól, és végrehajtjuk rajtad a halálos ítéletet.
- Miért? - kérdezte Landau, bár ő maga is teljesen feleslegesnek ítélte a kérdését.
- Mert elárultál bennünket - mondta Barnes doktor. - Elárultad a mi

országunkat, elárultad a népünket. Átálltál a cro-magnoniak oldalára. Ezért pedig halál jár.

Landau megcsóválta a fejét.

- Nem árultam el senkit. Én a Föld fia vagyok. Nem tartozom egyik néphez sem, azaz mindegyikhez tartozom. A Földön élek, s azt akarom, hogy a földi embereket semmi ne válassza el egymástól. Nem bosszút kell hirdetnünk, hanem megbékélést.

Barnes doktor diadalittas képpel nézett a többiekre.

- Hallják, uraim? Azt hiszem, felesleges minden további beszéd.
- Teljesen felesleges - biccentett a vezérkari főnök első helyettese.
- Hogy öljük meg?
- Ahogy a többit - mondta az egyik orosz. - Ahogy az árulókat szokás.

Barnes doki elkomorult.

- Golyót kellene inkább röpíteni a fejébe. Most azonnal. Ha engedjük, hogy a hullámaival játszadozzék...

A főügyész helyettese felemelte a kezét.

- A hagyomány azt parancsolja, hogy ősi módon kell megölnünk. Bocsáss fölé piramist! Barnes doktor összeszorította a száját, aztán engedelmesen bólintott.
- Ahogy a Tanács akarja. Felkészültél a halálra, Landau?

Landau úgy érézte, vaskéz szorítja össze a mellét, s kegyetlen erővel megpróbálja kipréselni belőle a levegőt. Mintha testének minden egyes nedvességmolekulája kifelé igyekezett volna belőle.

Összeszedte minden erejét, és bontogatni kezdte a fölötte lebegő piramist. 104

Csak akkor torpantak meg, amikor elérték a második liftet. Rosa mama a gombra tette az ujját és megnyomta. Valahol a mélyben dübörgés támadt, ahogy a felvonó elindult felfelé.

- Jó ég! - fohászkodott Murray. - Hiszen ez lefelé visz majd bennünket!
- Nem mindegy? - kérdezte Perkins. - Mennyivel lenne jobb, ha felfelé vinne.

A felvonó nem várta meg Murray válaszát, hanem csengetett, és kitárta az ajtaját.

Rosa mama mintha a világ legtermészetesebb dolga lenne, belépett a

fülkébe, és megnyomta a legalsó gombot.
A többiek alig győztek beugrálni utána.

105

A legközelebbi megtorpanás akkor következett be, amikor a lovagterembe értek. Meghökkenve bámulták a falakon a képeket: szavukat vette a megrökönyödés és valamiféle megilletődés is. Megértették, hogy a Neander-völgyiek szentélyének a közelében járnak, amelyet személyükben alighanem először pillantanak majd meg nem közéjük valók. Tisztában voltak vele: soha ekkora veszélyben még nem forgott az életük. Ismerték a Neander-völgyiek emberfeletti képességeit - ők viszont csak fegyvereikben és Rosa mamában bízhattak.

No és persze Samben és Trixiben.

Le Roy a monumentális festményre pillantott.

- A Nagy Mészárlás. Ez volt az oka mindennek. Vajon hol történhetett?
- Nem mindegy? - vonta meg a vállát Forrest. - Akkoriban mindenhol és mindenkivel ugyanez történt. Vagy ő ölt, vagy őt ölték meg.
- Ezek tényleg őrültek - morogta Perkins. - Engem abszolút nem érdekelne, ha valaki azzal jönne, hogy az egyik ősember ősömet megölte és megette valakinek az ősember őse.
- Csakhogy ők az nem te vagy. Bennük ott munkál a gyűlölet. De jobb, ha szedjük a lábunkat, mert még elveszítjük szem elől a házi varázslónkat.

Rosa mama ekkor már a második terem nyitott ajtajában állt.

Mialatt belépett volna rajta, visszafordította a fejét.

- Ha megölnek... - suttogta rekedten -, vigyétek a testemet a gyülekezetbe. A próféták majd... eltemetnek... - Kinyújtotta a karját, és az előttük gomolygó feketeségbe mutatott. - A Kő. Nem tudom, ki ő, csak egyet tudok, a Kő! Érzem a lelkét ... Könyörtelen lelke van, mint ő maga. Fekete, mint a gránit... Meg fogok halni, meg fogunk halni...

Aztán eltűnt a feketeségben.

A többiek követték.

106

A Nagytanács meghatalmazott tagjai némán figyelték a küzdelmet. Barnes doktor arca kipirosodott, szeme kidülledt, állkapcsa összeszorult, mintha keményen ráharapott volna valamire. Landau arcán nem látszott változás, csak mintha a szemébe költözött volna valami furcsa, üveges csillogás. Bár soha, senki nem magyarázta el neki, mit kell tennie, mégis tisztában volt mindennel.

Tudta, hogy gondolati erőtérből piramis feszül fölé, amely alatt ott áll az ő halandó teste, s a piramiseffektusnak alávetve kész a kiszáradásra. Érezte, hogy testének nedvmolekulái a piramis szárító hatásának engedve kifelé igyekeznek belőle.
Minden erejét összeszedve éles karmokat kovácsolt a gondolataiból, amelyek nekiütközve a piramisnak, tépni-cibálni kezdték az erőtér falát.

Abban a pillanatban, ahogy egy újabb, minden eddiginél hatalmasabb gondolatkarmot vágott a piramisba, érezhetően megkönnyebbült. A nedvmolekulák kifelé áramlása megtorpant, bőre visszanyerte rugalmasságát. Kitátotta a száját, s mély, megkönnyebbült sóhaj hagyta el a torkát.
Barnes doktor viszont oroszlánordítást hallatva a bámészkodó Nagytanács-tagok felé perdült. - Segítsetek! Gyűjtsétek össze az energiáitokat!
Landau testén rángás futott végig. Mintha egy láthatatlan lény arra figyelmeztette volna, jó lesz vigyáznia, mert ha azok összeadják az erejüket, könnyen padlóra kerülhet. Ösztönösen vonta vissza a gondolatkarmokat az agyába, nem törődve többé a megrokkant piramissal. Helyette védőpajzsot kezdett építeni a feje fölé.

107

Rosa mama hátrahőkölt, és a szája elé kapta a kezét.

- Uramisten! A kő! A fekete kő!

Murray majd a hátára mászott a madárral. Feje átbukott Rosa mama vállán, így aztán jól láthatta, hogy a lánynak most is csukva van a szeme. Nem tudott másra gondolni, mint hogy Rosa mama a denevéréhez hasonló radarberendezéssel rendelkezik, s a tárgyakról visszaverődő sugarak segítségével pontosabban érzékeli a valóságot, mintha nyitva tartaná a szemét.

Valamennyien megbabonázva meredtek a hatalmas, fekete monolitra. Mintha Csomolungma, Mindig Fúvó Szél Anya magasodott volna föléjük. Perkins eltátotta a száját, mintha bele akarna harapni a nyakán nyugvó kígyóba, Forrest idegesen megtörölgette az orrát, Rosa mama viszont egészen tiszteletlenül jókorát köpött a kőre.

- Te szörnyűséges sátánszar! Érzem rajtad az ördög seggének a bűzét! Véged lesz nem sokára, te szörnyeteg! Szent Antonio, Szent Paolo, Damballa, a kígyóisten darabokra törnek, s lehajítanak a mennyek szeméttelepére.

Le Roy ebben a másodpercben pillantotta meg a felfelé vezető lépcsősort. Belekapaszkodott a korlátba és megvizsgálta, mennyire biztonságos.

- Megmásszuk?

Le Roy válaszolni akart Perkinsnek, de Rosa mama hirtelen abbahagyta az átkozódást, és határozott léptekkel elindult felfelé.

Murray rémülten Le Royra pillantott, majd utánaeredt.

Perkins előbb csípőre tette a kezét, aztán keresztet vetett.
- Uramatyám! Legalább öt emelet magas lehet. És oda akar felmászni ez az őrült becsukott szemmel?!

Az őrült ebben a pillanatban tűnt el a lépcsősor fordulója mögött. Murray, aki igyekezett nem elmaradni tőle, visszafordította a fejét, és könyörögve pillantott rájuk.

- A fenébe is - morogta Perkins. - Nem hagyhatjuk egyedül őket.
- Gyerünk! - biztatta Forrest. - Mire vársz?

Olivia oldalba taszította Le Royt.

- Mindig azt hittem, hogy a mennyország van felül, nem a pokol. S mi Rosa mama szerint mégis oda igyekszünk.

Nem is sejtette, mennyire igazat beszél.

108

A Nagytanács meghatalmazott tagjai és Barnes doktor összeolvasztották gondolati energiájukat. Landau úgy érezte, mintha óriási teljesítményű lézerágyút irányoztak volna rá. Sugarai áttörték a védőpajzsot, amit maga fölé emelt, csápos karmaikkal körülfonták. S bár mindent megtett, hogy letépje magáról őket, érezte, nem lesz képes sokáig ellenállni nekik: kiapad az energiája, mint a sokat használt akkumulátoré.

Amikor aztán egy minden eddiginél hatalmasabb csapás érte, térdre roskadt. Homályosuló szemmel szívta magába a kő mögött rejtező fénytestek biztató fényét, látta a Barnes doktor arcáról lefolyó verejtékcseppeket, érezte a rázúduló pörölycsapásokat, s tudta: rövidesen mindennek vége. Halott lesz, egy marék hamu. Mindörökre mindegy lesz számára, ki uralja majd a világot: sértett és bosszúszomjas testvérei, vagy az egész, múltjával megbékélt emberiség.

A legfurcsább azonban az volt, hogy ebben a feltehetően utolsó néhány másodpercében éppen Neely Smith képe jelent meg a szeme előtt. Lent, az edzőteremben térdelt valamelyik gép mellett a mérőórát igazgatva. Landau úgy látta, mintha glória lebegett volna a feje felett. Neely maga volt a szépség, a fiatalság, a szilaj erő - sírnia kellett, ha arra gondolt, hogy amikor porrá omlik a teste, Neelyt is elveszíti mindörökre. Kitárta a karját, és fájdalommal teli hangon beleüvöltött a káprázta fekete csillogásba.

Ebben a szempillantásban kiáltozás támadt a csillogás mélyén, s mielőtt elveszíthette volna az eszméletét, felhangzott a halk, megnyugtató ősemberzene, majd a kő hangja.

- Én a kő vagyok. A kő, aki láttam az elszálló évezredeket. Nekem egy évezred annyi, mint másnak egy szempillantás. Hatalmasabb és bölcsebb vagyok a piramisoknál! Az én tudásomhoz nincs semmi fogható.

Aztán reccsent valami, majd a kő sértődötten elhallgatott.

Landau érezte, hogy elröppen a testére nehezedő nyomás, amely már majdhogynem kipréselte belőle a lelket, s mintha hűvös légfuvallat simogatta volna meg a homlokát.
Ahogy megszólalt a zene, zavar támadt a Nagytanács meghatalmazott tagjai között. Többen a lépcsősor vége felé néztek, önkéntelenül is kivonva gondolatsugaraikat a közös nyalábból.

Amikor Rosa mama kibukkant a kő mögül, a légierő helyettes főparancsnoka halálos sápadtsággal az arcán, Barnes doktor karjába markolt. Barnes lerázta magáról a katona kezét, és megnyugtatóan a többiek felé intett.

- Nyugalom. Nem történt semmi különös. Csapdát állítottam nekik s ők belesétáltak.

Rosa mama tett néhány lépést előre, aztán megtorpant, s Murray legnagyobb meglepetésére kinyitotta a szemét.

- Megérkeztünk - mondta halk, nyugodt hangon. - Itt vagyunk a Sátán előszobájában.

Perkins a felettük csoportosulókra pillantott, aztán akkorát horkantott, mint egy téli álmából feriasztott medve. Forrest arcát halálos sápadtság öntötte el, Le Roy összeszorította a száját, és fenyegető mosollyal a föléjük magasodó Barnes doktorra nézett.
Olivia felemelte a revolverét és a doktorra fogta.
- McDowell!
Barnes doktor gálánsan meghajolt.
- Kisasszony! Fáradjanak fel ide mellém, hölgyeim és uraim! Rosa mama biccentett és fellépett a kő mellé emelt fennsíkra. A halk zene ismét megszólalt.
Barnes doktor, azaz McDowell úgy érezte, győzelmi szimfóniát játszik neki a kőbe rejtett szerkezet.

- Soha nem hittem volna, hogy egyszer még összefutunk, McDowell - mondta Forrest, és ő is ráfogta a doktorra a revolverét.
McDowell mosolyogva Le Royhoz fordult.
- És te, Christian, te sem hitted? Le Roy megvonta a vállát.

- Bíztam benne, hogy nem nekünk kell a szemét eltakarításának hálátlan munkáját elvégeznünk. Igaz, Perkins?
- Valahogy úgy - morogta a zsaru.

McDowell megcsóválta a fejét.
- A stílusotok szemernyit sem változott. Néha-néha arra gondolok, milyen jól is éreztem magam köztetek.
- Gyilkos gazember!

McDowell megvonta a vállát.

- Ami az egyiknek gyilkosság, a másiknak feladat. Mindenkit meg kellett ölnöm, aki veszélyeztette az érdekeinket.
- Megveszekedett őrültek vagytok valamennyien! - kiáltotta Forrest. - Neked, aki orvos vagy, tudnod kell, hogy megbomlott az agyatok. Egy fantomot kergettek, amely nem létezik többé.

McDowell arca elkomorodott.

- Erről nem óhajtok eszmét cserélni veletek. És a győzelmemet sem óhajtom kiélvezni. Azt azonban jó, ha tudjátok, mostantól kezdve én vagyok a Kő Őre. Enyém minden hatalom. Nektek pedig pusztulnotok kell...
- Előbb neked, te rohadék! - kiáltotta Forrest, és felemelte a fegyverét. A következő pillanatban feneketlen sötétség hullott rájuk.

110

Ráadásul ismét felcsendült a zene. Ezúttal azonban nem azt a monoton, végtelennek tűnő, lassú dallamot játszották a zenészek, hanem gyorsat, rikoltót, fülszaggatót. Talán régi induló lehetett, melynek zenéjére indultak az emberiség hajnalán a mamut vagy a kardfogú tigris ellen.

Landau, ahogy elmúlt a veszély a feje fölül, s Le Royék felbukkantak a lépcsőfeljáróban, villámsebesen a kőpad alá gördült. Sejtette ugyan, hogy csak ideig-óráig tud elrejtőzni Barnes doktorék elől, de mindent meg kell próbálnia, ha le akarja győzni őket.

McDowell! Barnes doktor hát McDowell, akiről Le Roy naplójában

olvasott! Cassell papa kezelőorvosa, a Kő Tanácsának titkára, akinek lassú, kitartó munkával sikerült magához ragadnia a hatalmat.

Mivel Cassell papa karja ott lógott az orra előtt, kinyújtotta a kezét és megtapogatta. Hideg volt és merev. Cassell papa eltávozott az élők sorából.

Önkéntelenül is könnyet morzsolt szét a szeme sarkában, hiszen akárhogy is vesszük, mégiscsak a nevelőapja volt.

Óvatosan kidugta a fejét Cassell papa keze mögül. Odakint pokoli feketeség uralkodott: hiába erőltette a szemét, nem tudott a platón felfedezni egyetlen emberi alakot sem.

Éppen kimászott volna a pad alól, hogy megpróbáljon Le Royék segítségére sietni, amikor a zene még fülsiketítőbb rikoltozássá élesedett.

Egyszerre csak ismét torkon ragadta valami. Ezúttal azonban nem valamelyikük gondolati ereje, hanem a felismerés: a zene, amit láthatatlan zenekar játszik, gyászmuzsika. Szeme előtt
őskori máglyák bukkantak fel rájuk helyezett, halott harcosokkal. Az élők ott tolongtak a holtak körül, versenyre kelve a varázsló fáklyájáért, hogy meggyújthassák vele a halotti máglyát.

Végül is egy marcona, előreugró homlokú fickónak jutott a megtiszteltetés. Felemelte a lángcsóvát és a száraz ágakhoz érintette.

Amikor a lángok felcsaptak, a tömeg égnek emelte a karját és felujjongott. Rikoltozva szólt a zene, s az öregasszonyok kőlapokra rakták az előkészített ételeket.

Landau megtörölgette a homlokát. Fogalma sem volt róla, honnan tudja mindezeket. Olyan élesen látta maga előtt a jelenetet, mintha televízió képernyőjén játszódott volna le a kőkori tor.

Behunyta a szemét, majd gyorsan kinyitotta. Az ősi képek elröppentek előle, csak Cassell papa lecsüngő keze figyelmeztette rá, hogy mindaz, ami az elmúlt időben történt vele, korántsem álom vagy illúzió.

Éppen azon volt, hogy kimásszon a pad alól, amikor akkora csapás érte, hogy visszabukott a kőlap alá.

A zene egészen fortissimóig erősödött.

A kő mögött halvány derengés támadt, mintha kelni készült volna a nap. A szürke, szenvtelen, beteg sugarak végigfutottak a sziklaplatón, megvilágítva a padot, amelyen Cassell papa holtteste nyugodott.

Landau, ahogy az első sugarak elérték a bőrét, bevette magát a pad aljának láthatatlan, sötét sarkába, s igyekezett összegömbölyödni, mint a sündisznó.

Tudta, ismét gondolati erőtér borul fölé: talán éppen egy piramis.

Bátorításért esdekelve simogatta meg a fekete gránitpad oldalát. Kétségbeesetten könyörgött a kőhöz, ne engedje át a fölé boruló sugarakat. Ha nem védi meg tőlük, nyomorultul elpusztul.

A zene ebben a pillanatban már csak egyetlen, élesen vijjogó sípra korlátozódott. Magasan szárnyalt a hangja, mintha sziklabérceken szökdelő zerge, vagy csúcsról csúcsra ugráló vadkecske mozgását utánozta volna. Aztán egyszerre csak megcsuklott a szárnyalása, fokozatosan mélyült, majd tompa puffanással elhallgatott.
Mint amikor a zerge lezuhan a szakadékba.
Vagy mint amikor véget ér egy emberélet.
A lágy, könnyed futam már a lélek túlvilági bolyongását idézte.
Landau döbbenten vette észre, hogy a kéz, amely az arca mellett csüng le a padról, már nem Cassell papa ráncos, öreg keze.

Inkább egy kiszáradt, csont és bőr múmiáé.
A múmiakéz hirtelen megrándult, s fürge, apró, kék nyelvecskék futottak végig rajta.

A fiatal zsaru soha életében nem látott még ehhez hasonló lángot. Lángot, amely mohó volt, ellenállhatatlan, ugyanakkor békés és megnyugtató. Talán az elkerülhetetlenül bekövetkező halált, s vele együtt a megtisztulást is jelképezte.
Néhány centiméternyire a feje felett hamuvá hullott szét Cassell papa teste. 111
Amikor ismét kidugta a fejét a pad alól, már McDowell terpeszkedett a tisztás közepén, karját a Kő felé nyújtva. Mellette élő falanxként álltak a többiek.
A doktor vidáman elkacagta magát.
- Bújjatok csak elő, fiúk! Nincs semmi értelme a rejtőzködésnek. Ki ér

előbb a házamba?
Landau szeme előtt ekkor feltűntek Le Royék. Lassan, nehézkesen mozogtak, mint a robotok.
McDowell arcára kiült a leplezetlen diadal. Válla csak úgy rázkódott a belső elégedettségtől.
Landau kiáltani akart, hogy ne közeledjenek, álljanak ellent neki, de képtelen volt kinyitni a száját, mintha ismét erőterek hálójába került volna.

Perkins lassan, nagyon lassan felemelte a pisztolyát és McDowellre fogta.

- Megöl...lek!

Úgy ejtette ki a száján a szót, mintha elzsibbadt volna az ajka, vagy részeg lett volna. Mozdulatai is lassúak, bizonytalanok voltak.
McDowell nevetett, és kinyújtotta a karját, mutatóujját Perkins pisztolyára szegezve. Perkins fájdalmasan felkiáltott. A fegyver kihullott a kezéből.
- Közelebb, közelebb! - vezényelt McDowell. - Üljetek a padra, egymás mellé. Piramist akarok fölétek húzni, hogy porrá égesselek benneteket! Azt akarom, nyomotok se maradjon. Azt akarom, semmivé hulljatok a szélben!

Landau most értette csak meg, hogy McDowell pontosan tudja, hol van. Barátait is ott akarja kivégezni, ahol elhamvasztotta a nevelőapját.

Kísérletet tett, hogy kimásszon a pad alól, és legalább méltósággal haljon meg, de egy éles rikkantás jéggé fagyasztotta ereiben a már amúgy is csak lassan csordogáló vért.

- Sam! - hallotta Rosa mama biztató kiáltását. - Damballa és Szűz Mária, segítsetek! Tépd szét a hálót, Sam!
Landau kidugta a fejét a pad alól. Reménykedve látta, hogy a madár összecsapja a szárnyát és felröppen a levegőbe. Csőrét előrenyújtva nekicsapódik a láthatatlan piramisfalnak.

- Istenem, segíts, hogy sikerüljön! Istenem, segíts! - biztatta Landau hangtalanul.

Már-már úgy látszott, meghallgatásra talál a kérése. Sam előrenyújtott csőre belevágott a falba, és szaggatni kezdte.

A következő pillanatban aztán csalódott sóhaj hagyta el az ajkát. A piramisfalba ütköző madár teste fellángolt, s égő fáklyaként hullott le a kőre. Landau természetesen tisztában volt vele, hogy a madár nem élő, nem is elevenedett meg Rosa mama varázslatától, csupán káprázat játszik velük.

- Trixi! Gyerünk, Trixi! - hallotta Rosa mama kétségbeesett biztatását. - Mutasd meg nekik, mit tudsz!

A kígyó felszisszent, kidugta szájából villás nyelvét, s a közömbösen bámuló Perkins válláról felpattant a levegőbe. Nagyjából ugyanazt a röppályát írta le, mint Sam, s ugyanúgy is végezte. Lángolva csapódott neki a fekete gránit oldalának.

Amikor az állatok megsemmisültek, Rosa mama felzokogott.

Olyan kétségbeesés ült ki az arcára, amilyet Landau még soha nem látott rajta.

- Éreztem, hogy nem fog sikerülni - sírta és a padra ütött az öklével. - Ó, kedves Sam, drága Trixi! Miért nem tudtátok szétszaggatni azt a rohadt hálót?

Landau óvatosan visszahúzta a fejét, de még így is elkapta McDowell vidám pillantását.

- Szerencsétlen hülye! Egyetlen percig is azt hitted, versenyre kelhetsz velünk?! Egyetlen percig is...

Hirtelen a halántékához kapott és megtántorodott. Előre-hátra kezdett hullámzani a teste, mint a búzaszálaké, ha forgószél csap a búzamezőre.

- Jaaaaaaj! - ordította éles, magas, fájdalmas hangon. - Megööööööl! Segítsetek!

Landau elképedve látta, hogy Rosa mama levágott ingujjat tart a

kezében, és időről időre szétrántja a két végét. McDowell mindegyik rántásra a halántékához kapott és felsikoltott.

- Köszönöm neked, Damballa, hatalmas kígyóisten! - hallotta Rosa mama rekedt kiáltását. - Köszönöm, köszönöm, köszönöm!
McDowell a földre hullott és mozdulatlanná dermedt.
A Kő Tanácsának meghatalmazott tagjai sarkon fordultak és menekülni kezdtek.
Landau mélyet sóhajtva kimászott a pad alól.
Rosa mama legyőzte a Kő Őrér, a mi országunk első emberét.
Le Roy felsegítette Oliviát és átkarolta a vállát.

- Minden rendben?

A lány bólintott és Landaut kereste a szemével. A fiatalember éppen ekkor kászálódott ki a pad alól, melyen még ott feketedtek Cassell papa hamukörvonalai.

Murray kiköpködte a szájába szivárgott port, és elismerően Rosa mamára pillantott.

- Soha nem hittem volna, hogy képes lesz rá. Attól tartottam, itt veszünk valamennyien.

Rosa mama elbiggyesztette az ajkát, és mondani akart valami egészen lekicsinylőt, de Perkins harsány üvöltése belefojtotta a szót.

- Gyerünk, Forrest, kapjuk el őket!

A férfiak a kő felé iramodtak, hogy elvágják a menekülők útját.

Landau habozott néhány másodpercig, majd ő is utánuk eredt. Úgy gondolta, szükségük lehet az erejére, ha a Tanács meghatalmazott tagjai ellenállást tanúsítanának.

Olivia McDowellhez lépett és letérdelt a térti mellé. A doktor nehezen lélegzett, s éppen akkor nyitotta ki a szemét, amikor Olivia fölé hajolt.

- Olivia?
- Én vagyok.
- A fene egye meg... veszítettem. Nem lett volna szabad...

lebecsülnöm a lányt. Mutáns. Egészen biztosan az. Óvatosabbnak kellett volna lennem.
Megpróbálta felemelni a fejét, de az nagyot koppanva visszahullott a kőre.
Olivia levette nyakáról a sálját és a sebesült tarkója alá gyűrte.
McDowell fájdalmas mosolyra húzta a száját.
- Segít egy ... Neander-völgyi gyilkoson?
- Maga beteg ember. Meg fog gyógyulni és...

McDowell szemében ingerült fény villant.

- Hagyja már ezt a ... marhaságot. Ha én kerülök felülre, maguk már ... nem élnek. És maga sem ... Olivia. Tudja, milyen ... kedves kis hamucsomó lett volna magából? Istenemre mondom ... sajnálom, hogy nem láthattam lángolni. Gyönyörű látvány lett volna...
- Maradjon veszteg. Hátha van rá mód, hogy visszazökkentsék az eszét a normális kerékvágásba.
- Normális kerékvágásba? Uramisten! Nem tudom, mit tett velem az a boszorkány, de alighanem összeroncsolt valami központot az agyamban. Érzem, hogy ... rövidesen meghalok.
Harsány kiáltozás csapott feléjük a kő mögül. Előbb a Kő Tanácsának meghatalmazott tagjai bukkantak ki az árnyékból, majd a kísérőik is.

Le Roy zsebre vágta a revolverét és átkarolta Landau vállát.

- Meg tudod tenni?
- Azt hiszem, igen.
- Csak hiszed vagy tudod is?

Landau bizonytalan mozdulattal tárta szét a karját.

- Ki tudja, mi lakozik bennem? Csak most kezdem felfedezni magamat. Mintha a lelkem mélyén azt súgná valaki, képes leszek rá.
- Akkor kezdj hozzá gyorsan!

Landau a Kő Tanácsának komor képpel álldogáló meghatalmazott tagjai elé lépett. Egyetlen szót sem szólt, csak végigmérte őket.

Legelőször a légierő helyettes főparancsnoka üvöltött fel és nyújtotta tiltón feléje a kezét.

- Neeem! Nem akarok cro-magnoni lenni. Nem akarom, hogy kiöld belőlem a gyűlöletet!

Amikor a többiek is rájöttek, mi a szándéka Landaunak, földre vetették magukat és hempergőzni kezdtek, mint gyerekek a friss hóban.

- Neeem! Neeem!

Landau ünnepélyes, lassú mozdulattal ökölbe szorította a kezét.

Le Roy és a többiek lélegzet-visszafojtva figyeltek. Vajon Landau, akinek az ereje szemmel láthatóan növekszik, át tudja-e változtatni őket? Vajon ...

Landau mutatóujjából kék szikra csapott ki, ágasbogas villámként átsuhant a levegőn, s még több ágra szakadva a Nagytanács meghatalmazott tagjaira hullott.

Azaz csak hullott volna. Abban a pillanatban ugyanis, ahogy a kékes szikrázó villámágak megjelentek a fejük felett, s a Nagytanács meghatalmazott tagjai fájdalmas, elkeseredett üvöltésben törtek ki, váratlanul megfordult a folyamat.

A villámágak hirtelen irányt változtatva egyesültek, s egyetlen, fő ágba tömörülve Landau felé vágtattak.

Az elképedt zsaru megpróbálta ugyan elkapni az ujját, de századmásodpercnyit elkésett vele. A kék villámág a testébe ömlött, s rázni kezdte, mint a valóságos elektromos áram.

Ekkor már mindenki üvöltött a kőplatón. Landau a fájdalomtól, a Kő Tanácsának meghatalmazott tagjai a félelemtől, Le Roy, Rosa mama és a többiek a csalódottságtól.

Csak a kő mellett felbukkanó Neely Smith nem üvöltött.
Csendesen mosolyogva a kőpadhoz lépett, s szemügyre vette a hamuvá égett Cassell papa körvonalait.

- Azt hiszem, éppen idejében érkeztem - mondta, és a néhai Cassell mellé csüccsent. - Idejében, hogy újraélesszem a mi országunk

birodalmát

113

A lassan magához térő Landau első pillantásával Neelyt kereste. A lány gúnyosan mosolygott és elégedetten kidomborította a mellét.

- Örülök, hogy látlak, Peter. Sajnos, ilyen körülmények között kellett találkoznunk. De hát mit tegyek, ha rossz útra tértél? Pedig én mindent megtettem, hogy a helyes úton tartsalak.

Landau nem tudott tovább uralkodni magán. Előrelépett és a gyönyörű lány felé nyújtotta mindkét karját.

- Neely! Szeretlek!

A lány arcán ideges rángás futott végig. Mintha hernyó vagy meztelen csiga érintette volna a bőrét.

- Hagyd már abba végre ezt az ostobaságot! - sziszegte ingerülten. - Az én számomra nem létezik szerelem. És a tiédre sem. Ha mi beleszeretünk valakibe, halált hozunk rá.
- Neely, én...
- Ostoba! Soha nem éreztem semmit irántad, legfeljebb néha egy icipici sajnálatot. - Megfordult és a Nagytanács meghatalmazott tagjaira nézett. - Neely Smith vagyok. Ugye, ismernek valamennyien?

A tanács tagjai igent morogtak, csak a két orosz, aki még soha nem találkozott vele, vette tetőtől talpig szemügyre. Végül is megnyerhette a tetszésüket, mert elégedetten összekacsintottak.

Neely szemmel tartotta valamennyiüket, így nem is kerülte el a figyelmét, hogy Perkins kezében még mindig ott csillog a pisztolya. Mosolygott és a zsaru felé intett.

- Dobja el a stukkerét!

Perkins felelet helyett tüzelt. Abban a pillanatban azonban, ahogy meghúzta a ravaszt, érezte, hogy a karjára üt valaki. Egy láthatatlan kéz, amely olyan erővel sújtott rá, hogy csaknem a csontját törte.

Fegyvere csörrenve hullott a kőre, a golyó célt tévesztve süvített el a fekete gránit mellett.

- Nem ajánlom, hogy még egyszer megpróbálja - mondta nyugodt hangon a lány. - A következő kísérletre kitépem a karját. És bárkiét, aki megpróbál játszadozni velem.

Elröppent a mosoly az arcáról, és jegessé, metszővé vált a hangja.
- Azt kérdezem a Kő Tanácsának meghatalmazott tagjaitól, jelen vannak-e valamennyien?

A Nagytanács kiválasztott tagjai, akik mindeddig riadt nyájként toporogtak a kőplatón, meghökkenve meredtek a lányra.

- I... gen - mondta aztán a svéd, miután meggyőződött róla, nem hiányzik-e közülük valaki. - Itt vagyunk valamennyien.
- Helyes -biccentett a lány. - Arról van ugyanis szó, hogy önök elé szeretnék tárni egy gyalázatos bűnügyet, amely... azt hiszem, mélyen érint valamennyiünket.
- Bűnügyet? - hökkent meg a svéd. - Ezt hogy érti?
- Azonnal elmagyarázom. - Felállt a padról és a földön nyögdécselő McDowellhez lépett. - Hogy vagy, drágám?

McDowell savanyúan elmosolyodott.

- Szarul. Hogy lehet valaki, akit a győzelem küszöbén ver le a halál? Máig sem értem, hogy lehettem olyan ostoba, és neki... ennek a fekete cafkának hogy lehetett annyi ereje?...
Neely lágyan elmosolyodott.
- Sehogy.
McDowell rámeredt, majd szinte sikoltva tört ki belőle a szó.
- Te? Te... segítettél neki?! A lány bólintott.
- Magától nem ment volna semmire. Ahogy azt az ingujjat rángatta, majd megfulladtam a nevetéstől. Szánalmas volt és... eredménytelen.
- De hát... miért?
- Hogy megmentsem az életemet.
- Istennővé tettelek volna.

A lány tekintete elhomályosult.

- Sokáig el is hittem. Úgy szerettelek, ahogy férfit csak asszony szerethet. Aztán rájöttem valamire. Csak eszköz vagyok a kezedben,

akinek a segítségével megszerezheted a hatalmat. Aztán ha már megszerezted, nem lett volna többé szükséged rám. Csak egy kis hamu maradt volna belőlem ... ha egyáltalán erre is méltattál volna.
- Neely!
- Legalább a halál küszöbén ne hazudj!

McDowell felnevetett. Áradó vidámsággal hullámzott benne a jókedv.

- Vigyen el az ördög, úgy látszik, tényleg nem tudtalak becsapni. Azt nem mondom, hogy nem kedveltelek... egészen kiváló voltál az ágyban, de semmi több. Te magad mondtad, hogy nekünk nem lehetnek érzelmeink. Hát persze hogy megölettelek volna! Nem engedhettem volna meg magamnak azt a luxust, hogy életben hagyjalak. Tanuld meg: az okos ember legelőször a bűntársától szabadul meg. Sajnos átláttál rajtam, Neely... A pokolba is... lehet, hogy mégsem lettem volna Kő Őrének való?

A Nagytanács tagjai, akik megdöbbenve hallgatták a haldokló McDowell és Neely szavait, összesúgtak. Aztán a svéd, akit láthatóan szóvivőjükké választottak, tett egy lépést előre.
- Megtudhatnánk, mi folyik itt az orrunk előtt? Neely bólintott, és Cassell papa körvonalaira mutatott.
- Meghalt.
- Ezt tudjuk.
- Megölték.
- Hogyhogy megölték?
- Ő. McDowell.
A Tanács tagjai összenéztek.
- Tisztában van vele, Neely, mit beszél? A lány bólintott.
- Természetesen tisztában. Ő maga mondta el nekem. Hosszú ideje mérgezte már a Kő Őrét, hogy a helyére léphessen.
- De hiszen ő nem léphetett volna közvetlenül a helyére!
- Ezt ő is tudta. Ezért, amikor megkezdődött Landau ébresztése, megfordíttatta velem a folyamatot.

- Maga... maga... engedelmeskedett neki?
- Azt hittem, a. Kő Őrével beszélek. McDowell kitűnően utánozta a hangját. Számtalanszor előfordult, hogy ő maga adott utasítást a Kő Őrének nevében. Erre különben csak az elmúlt napokban jöttem rá. Az volt a terve, megöli Cassellt, aztán visszafordíttatja Landauban az ébresztés folyamatát, hogy kénytelenek legyünk elpusztítani. S a terve maradéktalanul be is vált, uraim. Önök a Kő Őrévé választották!
- Ne vádaskodjék, Neely! Mi nem tudtunk semmiről!

- Én magam is kénytelen voltam úszni az árral. Azt természetesen nem engedhettem, hogy egy cro-magnonivá vált áruló legyen a Kő Őre, azt pedig most nem engedhetem, hogy a gyilkos McDowell. Utólagos engedelmükkel kénytelen voltam határozottan fellépni ellene. Segítettem a fekete lánynak; remélem, megbocsátják nekem?

A Kő Tanácsának megbízott tagjai McDowellra néztek. A szőke svéd megköszörülte a torkát, odasétált hozzá és fölé hajolt.
- Kő Ő... azaz, McDowell, hall engem? McDowell amennyire tudta, felemelte a fejét.
- Miért ne... hallanám? Csak az agyam ment tropára, nem a... fülem.
- Válaszoljon őszintén: igaz, amit ez a lány állít?
McDowell fáradtan mosolygott.

- Az utolsó szóig. Valóban én akartam a Kő Őre lenni. Egyébként meg is volt rá minden jogom.
- Ilyen áron is?
- Milyen áron? Megöltem a már amúgy is gyengélkedő Cassellt, Landau pedig... - legyintett, és leejtette a fejét a kőre.

A svéd biccentett és visszatért a többiekhez. Amíg a Tanács megbízott tagjai összehajolva sugdolóztak, McDowell magához intette a lányt.

Neely megállt felette, és csípőre tett kézzel kelletlenül lenézett rá.

- Mit akarsz, Johannes?
- Teljesíted az utolsó kívánságomat?
- Attól függ, mi az.
- Nem olyan ... nehéz. Szeretnék a te tüzedtől meghalni... Már majdnem azt mondtam, a te kezedtől.

A lány habozott, aztán bólintott.

- Miért is ne? Akkor hát, felkészültél, drágám?
- Isten veled, Neely. Nem kérem a bocsánatodat, mert hiszen mi közöttünk nem lehet szó bocsánatról, mint ahogy bűnről sem. Csak a kötelességünket teljesítettük. Igaz?

A lány bólintott, és csak egészen kicsit pirosodott ki az arca.

Le Roy és a többiek immár másodszor tekinthették meg a csodát:

ahogy néhány másodperc alatt múmiává aszik össze egy emberi test, majd ugyancsak másodpercek alatt semmivé ég.

Mire a Tanács meghatalmazott tagjai befejezték a suttogást, McDowellből nem maradt több egy marék hamunál.

114

Ahogy McDowell teste elhamvadt, a Kő Tanácsának szóvivőjévé előlépett svéd magához intette Neelyt. Ünnepélyesen kihúzta magát, és a lány vállára fektette a kezét.

- Beszédünk van önnel, Neely Smith.

Neely lesütötte a szemét. Ha valaki nem ismerte volna, el nem tudta volna képzelni, hogy ez a ragyogó alakú, izmos, de mégis arányos alkatú, szende arckifejezésű hölgy ártatlan embereket ölt halomra, s bármikor kész megismételni a tettét, ha a Neander-völgyiek érdeke úgy kívánja.

A svéd férfi szava ünnepélyesen zengett, és még az erős akcentus sem tudta zavarni előadásának méltóságteljességét.

- Ön megmentette a mi országunkat, Neely Smith. S mivel a Tanács úgy látja, hogy senki nem rendelkezik az önéhez még csak megközelítő képességgel sem, egyelőre az ön kezébe tesszük le a mi országunk sorsát. Önt választjuk a Kő Őrévé, Neely Smith.

Neely látszólag megdöbbent.

- Egy ... nőt?

A svéd biccentett.

- Ön a legalkalmasabb rá. Vállalja a megtisztelő megbízatást?

Neely szemében földöntúli öröm égett. Tekintete végigsuhant a monoliton, a kőpadon, amelyen még mindig ott látszottak Cassell papa körvonalai; McDowell hamvain; Le Royékon; Landaun; végül a Nagytanács várakozó tagjain állapodott meg.

- Vállalom - mondta ünnepélyesen csengő hangon. -Vállalom. A svéd ekkor Le Royék csoportja felé intett.

- Teljesítse a kötelességét.

Neely biccentett és megkezdte az erőtérpiramis építését a fejük felett.

115

Landau tudta, itt a vég. Rövidesen néhány elegáns kis hamucsomó marad belőlük, és még az emlékük is örökre a semmibe vész.

Neely, mint egy előkelő koncert karmestere, teátrális mozdulattal feje fölé emelte a karját, és összeszedte minden erejét.

Aztán bekövetkezett a nagy robbanás. Landau, Le Roy, Perkins és még Rosa mama is úgy érezték, belesüketülnek a zajba, amely rájuk tört. Annyit láttak csak, hogy Neely Smith megtántorodik, melléhez kap, amelyen ekkor már tányér nagyságú vörös folt éktelenkedett.

Landau elképedve a fekete monolit felé kapta a fejét, ahol ebben a pillanatban bukkant fel az első kentaur. A széles szarvú motoron ülő férfi meglengette kezében tartott rövid csövű vadászpuskáját és csak úgy, a biztonság kedvéért a levegőbe durrantott vele.

Neely térdre rogyva, értetlen képpel bámulta a pokoli dübörgéssel beszáguldó motorosokat: szakállas férfiakat, kimázolt lányokat, a szeges csizmákat és a széles karimájú kalapokat. Leginkább azonban azt a furcsa, régies ruhába öltözött, nyúlszájú fickót, aki mellen lőtte.

- Co... burn! Jó... Istenem... Co... burn!

A motorosok megkerülték a sziklát, aztán lecsaptak a Kő Tanácsára. Kötelek röppentek s néhány másodperc múlva csend ereszkedett a fekete gránitra.

Neely Smith ekkor már halott volt.
A nyúlszájú Landauhoz sétált, megállt előtte és csípőre tette a kezét.
- Te vagy az a Landau? Nem hiányzik valaki a gyűjteményedből, öreg fiú? Landau nagyot nyelt.
- Co... burn?
A nyúlszájú elvigyorodott.
- Ahhoz képest, hogy valaki nem is olyan régen azt mondta nekem, okos fiú vagy, nem látom az értelem fényét csillogni a szemedben. Különben figyelj ide, pajtás. - Lerántotta fogával a kesztyűjét, s keze fejével letörölte az ajka fölé festett nyúlszájat. - Egyszer szerettem volna Coburn lenni. Ha már a ruháját hordom, úgy tartottam sportszerűnek, hogy a nyúlszáját is hordjam. De azt kérdeztem az előbb, nem veszítettél-e el valakit?

Landau úgy érezte, álmodik. Megdörzsölte a szemét és megrázta a fejét.

- Nem tudom, miről beszélsz.

A sebhelyes képű szájába dugta két ujját, és harsányat füttyentett. Alig halt el a füttyszó, a monolit árnyékából vékony, sötét árnyék vált ki, hozzájuk futott és Landau nyakába vetette magát.

A sebhelyes megcsóválta a fejét.

- Még most sem tudod?

Aztán begyújtotta a motorját. Leszáguldott a lépcsősoron, és tett egy díszkört a legyőzött gránittömb körul.

117

Le Roy éppen fent ült egy Harley Davidson nyergében, amikor a sebhelyes visszatért és megszemlélte az elfogottakat.

- Ronda egy banda vagytok - mondta csípőre tett kézzel. - Mi a fenét csináljunk veletek? A foglyok egyelőre hallgattak, csak a szemükből áradt a gyűlölet.
- Meg szeremém köszönni, amit értünk tettetek - kezdte Le Roy, de a sebhelyes határozottan leintette.
- Francba a link szöveggel. Soha nem jöttem volna, ha ez a kis csaj nem Coburn lánya. Egyszer az öreg kihúzott a szarból. Azonkívül nekem ígérte a ruháit meg a csizmáját, ha kirámolom innen ezeket a tetveket. Coburn cuccáért még az ördögnek is nekimennék.

Megfordult és a közeledő Oliviára bámult.

- Ki ez a csaj?
- A menyasszonyom - mondta Le Roy. A sebhelyes képű élhúzta a száját.
- Kár. Egész jó segge van. Ha nem lenne foglalt, magammal vittem volna. Ha eleged van belőle, csak füttyents: mindhárman jól járunk. Oké?
- Oké - vigyorgott Le Roy.

A sebhelyes képű a motorra görnyedt és elvágtatott rajta a monolit felé. 118

A vezérkari főnök első helyettese égő tekintettel támadt Le Royra.

- Követelem, hogy azonnal engedjenek szabadon bennünket! Követelem, hogy felhívhassam az Elnököt! Követelem...

Le Roy közömbösen megvonta a vállát.

- Ön itt nem követelhet semmit. A katona szeme megvillant:
- De még mennyire, hogy követelhetek! Ön nincs tisztában azzal, mit cselekszik. Törvénytelenül akadályozza szabad mozgásában az Egyesült Államok vezérkari főnökének első helyettesét, a légierő helyettes főparancsnokát, a főügyész helyettesét és néhány külföldi diplomatát. Tudja, mivel jár mindez?

Le Roy biccentett.

- Tisztában vagyok vele. És azzal is, hogy mindezeken túl, a mi országunk vezetőit, azaz bosszúszomjas és alighanem elmebeteg hajdani Neander-völgyiek leszármazottait is fogva tartom.
A katona gúnyos mosolyra húzta a száját.
- Csakhogy ezt bizonyítania is kell! Le Roy megrázta a fejét.
- Nincs szükségünk bizonyítékokra. Landau, teljesítse a kötelességét!
Amikor Landau kilépett az árnyékból, a Nagytanács tagjai egy emberként üvöltöttek fel.
- Neeeem! Neeeem!
Landau megvárta, míg viszonylagos csend borul a platóra, aztán megkezdte a Kő Tanácsa megbízott tagjainak az átformálását. Blokkolta az agyukat elöntő gyűlöletet, majd a biztonság kedvéért még el is altatta őket. Amikor cirka egy óra múlva eltávoztak a szeretetotthonból, nem emlékeztek semmire.
Arra legkevésbé, hogy az őseik harmincötezer évvel ezelőtt még Neander-völgyiek voltak.

119
Napsugár Landau vállára hajtotta a fejét, és befészkelte magát az ülés mélyére. A zsaru gázt adott, a kocsi kilőtt a parkolóból.

- Hova viszel? - kérdezte a lány, amikor ráfordultak a gyorsforgalmi útra.
- Hova vigyelek? - kérdezte a zsaru. - Vissza a bodegához?
- Ott már nincs semmim. Még Szőrmók ruháit is a sebhelyesnek ajándékoztam.
- Bölcsen tetted.
- Te csak ne játszd itt nekem az okostónit. Ott hagytál annál a szemét pizzásnál.
- Miért szemét?
- Mert pofánvágtak. Hiába mondtam, hogy Landau küldött, se szó, se beszéd, képen töröltek. Szép kis alak lehetsz, ha ennyire szeretnek.
- Mi az, hogy szép kis alak? - háborgott Landau. - Mintha nem

tudnád, hogy zsaru vagyok. Különben Don Raffaello eladta a pizzériáját. Honnan a fenéből tudhattam volna?
- Eddig azt hittem, a zsaruk mindent tudnak.
- Ha így lenne, rég a sitten ülnél.
- Még fiatalkorú vagyok.
- Egyáltalán nem látszik rajtad.

A lány rágta egy kicsit a körmét, aztán Landaura pislantott.

- Majdnem elmentem egy pasassal.
- Kivel?!
- Egy motorossal. Azt mondta, év végéig vele lehetek. Év végén aztán le kell lépnem tőle, mert megjön a nője Ontarióból.
- És te elpasszoltad ezt a remek lehetőséget?
- Hülye voltam. Van ilyen.
- Nekem mondod?

Napsugár hirtelen gyanakodva felkiáltott.

- Hé! Elfelejtettél letérni. Így sosem jutunk a benzinkúthoz... Mi a fenét csinálsz? Mondom, hogy rossz fele mész.

Landau a kormány fölé hajolt és mosolygott.

- Mi a csodát akarsz tőlem? Hova viszel?
- Haza - mondta Landau. - Rád fér egy alapos mosdás, egy rendes ágy, azonkívül iskolába fogsz járni...

A lány villámgyors mozdulattal az ajtókilincshez kapott, de hiába rázta, csak nem akart kinyílni az ajtó.
- Kár a gőzért - mondta Landau. - Központi záras.
- Piszok disznó - szitkozódott a lány, miközben az öröm és a felháborodás enyhén koszos könnyei folytak végig az arcán. - Segítettem neked, te meg átvertél. Mi az ördögöt akarsz tőlem?
- Alighanem a lányommá fogadlak - mondta Landau. - Igaz, nem olyan óriási a korkülönbség köztünk, de hát legfeljebb fiatal apa leszek. Mit szólsz hozzá?
- Ki akarok szállni!
- Nem fogsz.
- Ahogy megállunk, szólok egy zsarunak.
- Csak rajta! Ahhoz ki sem kell szállnod.
- Nem akarok a lányod lenni.

- Nem szokták megkérdezni a frissen született csecsemőtől, hogy akarja-e az apját vagy sem. A lány sóhajtott és Landauhoz búját.
- Inkább vegyél feleségül. Landau meghökkent.
- Csak úgy egyszerűen? Ne mondd, hogy tíz másodperc alatt végzetesen belém szerettél. Napsugár arca komoly volt, halálosan komoly.
- Pedig így van. Oda vagyok érted. Ha nem veszel feleségül, öngyilkos leszek.
- Oké - sóhajtotta Landau. - Ezt még majd megbeszéljük. Egyelőre próbálj meg aludni.

Napsugár ismét a férfi vállára hajtotta a fejét, és elaludt. Álmában mosolygott, mert abban a tudatban szunnyadt el, hogy jól átverte a zsarut: ha elveszi feleségül, biztosan nem kell iskolába járnia.

VÉGE

Gesta Bt. Budapest
Felelős kiadó: Herczeg Ferencné ügyvezető igazgató
Felelős szerkesztő: Halmos Ferenc
Műszaki szerkesztő: Jordán Gusztáv
Szedte és nyomta az Alföldi Nyomda
A nyomdai megrendelés törzsszáma: 8753.66-14-2
Készült Debrecenben az 1993. évben
Felelős vezető: György Géza
Megjelent 24,1 (A/5) ív terjedelemben

Tartalom
A meztelen istennő 5 Vissza a kőkorszakba 79 A Kő őrei 223